

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

**#1 *NEW YORK TIMES*
BESTSELLING AUTHOR**

**JOHN
SANDFORD**

**BLOODY
GENIUS**

**A VIRGIL
FLOWERS
NOVEL**

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

JOHN SANDFORD TARAFINDAN DA

Avin Kuralları
Gölge Av Avın
Gözleri Sessiz
Av Kış Avı Gece
Avı Akıl Avı Ani
Av Gizli Av
Belirli Av Kolay
Av Seçilmiş Av
Ölümlü Av
Çıplak Av Gizli
Av Kırık Av
Görünmez Av
Hayalet Av Kötü
Av Fırtına Avı
Gömülü Av
Çalınmış Av
İpeksi Av Av
Alanı Av
Toplama Avı
Aşırı Av Altın
Av Bükülmüş Av
Neon Av

KIDD ROMANLARI

Aptalın Koşusu
İmparatoriçe
Dosyası Şeytanın
Şifresi
Asılan Adamın Şarkısı

VIRGIL FLOWERS ROMANLARI

Dark of the Moon
Heat Lightning
Rough Country
Bad Blood
Şok Dalgası
Çılgın Nehir
Fırtına Önü
Son Tarih
Kaçış Maddesi
Derin
Dondurucu
Kutsal Hayalet

TEK BAŞINA ROMANLAR

Saturn Run The
Night Crew
Dead Watch

YAZAN JOHN SANDFORD VE MICHELE COOK

Öfke
Kudurganlığı

JOHN SANBORB

G.P. PUTNAM'SONS

New York

PUTNAM

— EST. 1838 —

G. P. PUTNAM'S SONS
1838'den Beri Yayıncılar

An imprint of Penguin Random House LLC penguinrandomhouse.com

Telif Hakkı© 2019 John Sandford

Penguen telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığımız ve aşağıdakilere uyduğunuz için teşekkür ederiz

herhangi bir bölümünü izinsiz çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uymuş olursunuz. Yazarları destekliyor ve Penguen'in her okur için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

Ebook ISBN 9780525536628

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, işletmeler, şirketler, olaylar veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Sürüm_1

İÇİNDEKİLER

[Ayrıca John Sandford](#)
[tarafından Başlık Sayfası](#)
[Telif Hakkı](#)

[Birinci Bölüm İkinci](#)
[Bölüm Bölüm](#)
[Üçüncü Bölüm](#)
[Dördüncü Bölüm](#)
[Beşinci Altıncı](#)
[Bölüm](#)
[Yedinci Bölüm](#)
[Sekizinci Bölüm](#)
[Dokuzuncu Bölüm](#)
[Onuncu Bölüm](#)
[On Birinci Bölüm](#)
[On İkinci Bölüm On](#)
[Üçüncü Bölüm](#)
[On Dördüncü Bölüm](#)
[On Beşinci Bölüm](#)
[On Altıncı Bölüm](#)
[On Bölüm Yedinci](#)
[Bölüm Bölüm](#)
[Yirminci Bölüm On](#)
[Sekizinci On](#)
[Dokuzuncu](#)
[Bölüm Yirmi Bir](#)
[Yirmi Bölüm İki Bölüm](#)
[Bölüm Bölüm Yirmi](#)
[Bölüm Yirmi Altı](#)
[Bölüm Yirmi Üç Yirmi](#)
[Dört Beş](#)
[Bölüm Yirmi yedi](#)

Yazar Hakkında

BÖLÜM

BİR

Barthelemy Quill arkadaşını karanlıktan geçirip kütüphane merdivenlerinden yukarı, kişisel çalışma odasına doğru götürdü. Quill normalde ölüm katılığı noktasına kadar kısıtlanmış olmasına rağmen

Nefes alıyordu, hızlı nefesler alıyordu, heyecanlıydı. Bunu daha önce de yaşamışlardı ve kadın bu deneyimi hem tuhaf hem de ilginç buluyordu. Adamın bir adım gerisinde ve daha aşağıdaydı ve uzanıp adamın kalçasını okşadı.

Ama merdivenlerin başında Quill elini uzattı, göğsüne bastırdı ve fısıldadı, "Şşşt. Işık var."

Kütüphane hiçbir zaman tamamen karanlık olmazdı, gece yarısı bile, ama daha önce hiç hareket eden bir ışık olmamıştı. Görebiliyordu Şimdi bir tane, bir iPhone'dan daha parlak değil, kitap raflarının arasında bir hayalet gibi dans ediyor.

Güvenlik görevlisi değil. Bir iPhone *olduğunu* düşündü. El feneri değil, çok daha zayıf olan ekran ışığı.

Quill kadından uzaklaşıp ışığa yaklaştı; üzerinde gri bir elbise pantolonu, gri örgü bir gömlek ve siyah bir spor ceket vardı, bu yüzden karanlıkta görünmezdi. Kadın kollarında bir ürperti hissetti ve yan adımlarla kitap yığınlarına doğru ilerledi.

Bela konusunda içgüdülerine güvenme dersini iyi öğrenmişti.

Yığınlardan birinin köşesini döndü ve çömelerek sessizliği dinledi.

Sonra Quill'in sesi: "Hey! Hey! Nereden buldun .. . Polisi arıyorum! Olduğun yerde kal."

Sonra ıslak bir *Whack!* Ve bir saniye sonra, bir tane daha. *Whack!* Ses ağır ve şiddetliydi, sanki bir levyeyle vurulmuş gibiydi. O anda birkaç darbe izledi. Ve Quill'den tek kelime daha gelmedi.

Kadın kendini ezdi, küçülttü, nefesini kesmek için ağzını sonuna kadar açtı, bu numarayı okulda öğrenmişti. şan dersleri alırken başka bir hayat. Quill gibi o da kütüphaneye girişleri izinsiz ve muhtemelen yasadışı olduğu için koyu renk giysiler giymişti. Bu andan önce, bu durum gizli buluşmalarına başka bir heyecan katmıştı.

Şimdi . . .

Korkunç bir şey oldu, diye düşündü. Vuruşlar ve ardından gelen darbelerden sonra derin bir sessizlik oldu, sanki iPhone kullanıcıları dinliyordu.

Bunu karışık sesler, daha fazla çarpma, kapanan bir kapı ve dönen bir kilit izledi ve sonra zayıf iPhone ışığı yeniden ortaya çıktı. Elinde telefon olan kişiyi hiç görmedi ama kollarını yüzünün üzerinde tuttu ve başını eğdi: karanlıkta yüzler parlar ve gözler gözleri çeker. Uzaklaşan hafif ayak sesleri duydu, risk alarak yukarı baktı ve iPhone ışığının köşeden merdivenlere doğru kaybolduğunu gördü.

-

Katil de aynı şekilde afallamıştı. Katil elinde dizüstü bilgisayarıyla açık varil kapısının yanında dururken Quill bir anda ortaya çıkmıştı. Quill'in yüzü öfkeyle çarpılmıştı. "Hey! Hey!" diye bağırdı ve başka bir şey daha söyledi, sonra da "Polisi arıyorum!"

Quill arkasını döndü ve katil hiç düşünmeden, panik içinde dizüstü bilgisayarını kaldırıp Quill'in kafasına indirdi.

İlk darbeden sonra Quill "Ah!" demiş ve yere düşmüştü; alnı karyola masasının kenarına çarpmış ve başı dönmüştü. Gri gözleri saldırgana dikilmişti ama çoktan sönmeye başlamıştı, elleri ve dizleri üzerine çöktü. Katil defteri tekrar savurdu ve bu sefer Quill yere yığıldı.

DreamBook Power P87 mükemmel bir silahtı. Intel Xeon i7 işlemcisi, 64 GB RAM'i ya da yüksek çözünürlüklü ekranı nedeniyle değil, on iki kilodan daha ağır ve keskin köşelere sahip olduğu için.

Buna karşılık, mükemmel bir silah olan Irwin Tools fiberglas saplı genel amaçlı pençe çekiç sadece on altı ons, yani bir pound ağırlığındadır.

—

Katil bilgisayarı Quill'in kafasının arkasına sapladığında, profesör alnıyla masaya vurdu, başı döndü ve gözleri saldırgana doğru döndü ve öküzlerin elleri ve dizleri varsa, sıırıklı bir öküz gibi elleri ve dizleri üzerine düştü.

Ardından bir darbe geldi, giyotin bıçağı gibi aşağı doğru bir kesik. Daha sonra yapılan otopsi, saldırgan bir dakika beklemeye razı olsaydı, ilk darbenin öldürmek için yeterli olduğunu gösteriyordu. Ama beklememiş.

İkinci darbe kesinlikle işi bitirdi ve Quill yerde ve kısmen de koridor masasının altında, hem kan hem de beyin omurilik sıvısı sızdırarak yayıldı. Quill fazla acı hissetmedi, sadece darbelerin ve düşmeye başladığının farkındaydı. Işıklar söndü ve her türlü uykudan daha derin bir karanlığa gömüldü.

Kütüphane bölmesi, yıllar boyunca dönem dönem yenilenen kendi kişisel odacığı olmuştu. Açıkçası, durum böyle olmamalıydı ama Quill zengin, yakışıklı ve omurilik sinir yaralanmaları için yenilikçi tedaviler üzerine yaptığı araştırmalarla ünlüydü. Bu yüzden de idare ediyordu. Ve burası gece geç saatlerdeki cinsel randevuları için herkesin gözünden uzak bir yer haline gelmişti.

—

Katilin aklından binlerce düşünce geçiyordu. Ancak en tepeye yakın olanı şuydu: Çık dışarı! Ve: DNA! Ve.: Parmak izleri!

Kütüphane neredeyse sessizdi, sadece geceleri ısıtıcıları ve vantilatörleri olan herhangi bir binanın belli belirsiz tıkırtıları ve uğultuları vardı. Katil durup dinledi, sonra cesede baktı, dudaklarını bir kez yaladı ve düşündü. Dizüstü bilgisayar yumuşak plastik bir kılıfla gelmişti. Ellerinden birini sarmak için onu kullandı ve sonra Quill'in bacağını kapı aralığından, kapı kapalıyken cesedin dar yarı saydam pencereden kolayca görülemeyeceğı bölmeye sürükledi.

Kalbi çok hızlı atıyor, buhar makinesi gibi nefes alıyordu. Kendini sakinleştirmeye çalıştı, bir an durdu, bir şeye bastı. Quill'in BMW'sinin fob'u, cep telefonu ile birlikte düşürdüğü yerde duruyordu. Katil cep telefonunu aldı, anahtarları ve cinayet silahını alıp bir süre daha dinledi. Beklendiğı gibi, kütüphane boş ve ölüm sessizliğindeydi: saat altıda kapanıyordu ve Quill'i gece yarısı öldürmüştü.

Katil gece yarısını üç dakika geçe koridordan çıktı, siyah kasketini gözlerinin üzerine doğru çekti ve kameralara yakalanmamak için başını öne eğdi. Varilin kapısını kilitledi ve merdivenlere doğru ilerlemeye başladı. Ensesindeki tüyler aniden diken diken oldu. Bir mezarlığın yanından geçerken hissedeceğiniz ürperti. Durdu. Yalnız mıydı? Dinledi, hiçbir şey duymadı. Yavaşça ve sessizce yürüdü. Merdivenlerden birinci kata indi, yumuşak tabanlı koşu ayakkabılarıyla sürünerek geçti ve kapıdan çıktı.

Nehir tam oradaydı. Koşarak yürüyüş yoluna gitti. yanında, bir ışığın altında durup profesörün anahtarlarını anahtarlıktan ayırdı ve anahtarlığı nehre attı. Anahtarları cebine koydu; belki bir işine yarar.

Bir köprüden diğer tarafa geçti, kimseyi görmedi. Bilgisayarı ve yumuşak kılıfını sırt çantasına koymak için durdu. Cep telefonunu da kendi telefonuyla birlikte "Mission Darkness" Faraday çantasına koydu. Quill öldürüldüğünde 911'i aramaya başlamıştı, bu yüzden katil telefonun çalışmasına erişebilir ve ara sıra dürtmek suretiyle çalışmasını sağlayabilirdi.

-

Kütüphanenin içinde, Quill'in arkadaşı saatlerce, belki de on dakika boyunca olduğu yerde donmuş bir şekilde bekledi. iPhone ışığı kaybolduktan sonra başka bir şey duymamıştı.

Şansını deneyerek sessizce çantasını karıştırdı ve sustalının yasal olduğu Iowa'da satın aldığı sustalıyı buldu. kişisel koruma. Bıçağı ceketinin kuyruğuna sardı ve jilet keskinliğindeki dört buçuk santimlik tırtıklı bıçağı açan düğmeye bastı, mekanik kilit açma sesi kumaş tarafından boğuklaştırıldı.

Bir süre daha dinledi, sonra kitap yığınlarının arasındaki koridordan sürünerek aşağı indi, dizlerinin üzerine çöktü, sonra ayağa kalktı ve rafın yanına kayd. Kapının küçük, dikey yarık bir penceresi vardı ama camı yarı saydamdı.

"Kahretsin" diye mırıldandı ve bekledi, bekledi, dinledi, kapıyı denedi ama kilitliydi. iPhone'unun el fenerini açtı ve pencereden aşağı doğru tuttu ama bulutlu camdan hiçbir şey göremedi. İçeride hiçbir şey hareket etmiyordu.

Quill'in ölmüş olabileceğini düşündü. En azından muhtemelen kötü yaralanmıştı. Polisi aramalıydı; ama o öyle biri değildi.

Bu düşünce onu bir an için tuttu. Quill'e borçlu değildi. Onu bu işe o bulaştırmıştı. Eğer hâlâ hayattaysa ve hayatta kaldıysa, ona kaçtığını ve onun yaralandığını hiç bilmediğini söyleyebilirdi.

Kararını verdi, ışığı kapattı ve içeri girdi. Kütüphanede, dudakları bir dua gibi kıpırdıyordu, çünkü dua diye bir şey bilmiyordu, sadece *Lütfen! Lütfen! Lütfen! Lütfen! Dinliyor* olabilecek herhangi bir tanrıya sesleniyorum. Merdivenlerden inip nehir havasına çıkmayı başardı, Mississippi köprüünün altından masumiyetten başka bir şeyle kıvrılıyordu: herhangi birinden daha fazla cinayet görmüştü tek bir erkek ya da kadın asla yapamaz.

Kütüphaneden yarım blok ötede, kadın bıçağı katladı ama elinde tuttu, başparmağı yaylı düşmanın üzerindeydi. Köprüünün uzak tarafında, gece tarafından yutuldu.

—

Çünkü bir cuma gecesi öldürüldü ve Hafta sonu atanan ve laboratuvarında sadece bir gün geçiren Quill'in cesedi Salı gününe kadar bulunamamış, o gün de kilitli kapının altından uygunsuz bir koku sızmaya başlamıştır.

Kesinlikle kahve değil.

Soruşturmalar yapıldı, ikinci bir anahtar bulundu, kapı açıldı ve polisler arandı.

Quill, üçüncü karısı evi terk ettiğinden beri yalnız yaşıyordu. Ne ilk iki karısı ne de ayrı yaşadığı üçüncü karısı ondan hiç hoşlanmadıklarını gizlememişlerdi.

İki hafta süren soruşturma polisleri şaşkına çevirdi. Polisler şaşkın olduklarını düşünmüyordu -en azından henüz- ama *Star Tribune* ve yerel televizyon kanalları öyle olduğu konusunda hemfikir. Peki siz kime inanıyorsunuz, polislere mi yoksa ana akım medyaya mı?

İki hafta sonra herhangi bir şüpheli bulunamayınca, Quill'in iyi bağlantıları olan kız kardeşi, babalarının çılgınca başarılı şirketi Quill Micro-Sprockets'in ortak varisi, eski arkadaşı ve önemli bir siyasi bağışçı olan Minnesota valisini aradı.

Vali, Kamu Güvenliği Departmanı komiserini çağırdı; komiser, Suçluları Yakalama Bürosu müdürünü çağırdı; BCA müdürü, denetim ajanlarından birini çağırdı; denetim ajanı, kapsamlı bir görüşmeden sonra kaba, müstehcen ve küfürlü bir şekilde, kendi çağrısını yaptı.

Papatya zincirinin sonunda bir Çiçek vardı.

BÖLÜM

İKİ

Virgil Flowers, Blue Earth, Minnesota'da bir kafeden çıkarken, kahverengi patates üzerine kahverengi dilim biftek ve kahverengi sos, ölü yeşil fasulye, hindistan cevizi kreması Yanında da anlamsız bir diyet kola. Tüm bunları bırakması gerekiyordu; bunu biliyordu ama henüz yapmamıştı. Geçirdi ve geçirmenin tadı ... kahverengiydi.

Kapıdan dışarı üç adım atmıştı ki, otoparkta duran ve güneydeki gökyüzüne bakan yirmi kişilik rengarenk bir grubu fark etti. Bakmak için döndüğünde UFO'yu gördü.

Bu konuda hiç şüphe yoktu, gerçekten.

Uzaylı aracı belli ki çok uzaktaydı ama yine de dolunayın yarısından daha büyük görünüyordu. Hareketsizdi, cilalı bir kuruş gibi kırsal alanın üzerinde asılı duruyordu, parlak bir şekilde aydınlatılmıştı, dönüşümlü olarak

Altın sarısı ve beyaz ışık, neredeyse batan güneş kadar parlaktı ve gözleri kısımadan bakmak zordu.

Çiftçi gibi giyinmiş, çamurlu kot pantolonlu ve daha çamurlu sakız çizmeli bir adam bilgece şöyle dedi: "Sadece hareketsiz *görünüyor*. Muhtemelen İkiz Şehirlere doğru gelen bir jumbo jet, alçaktan ve bize doğru uçuyor. Güneş ona doğru açıyla vuruyor ve biz de yansımaları alıyoruz."

Turuncu-sarı saçları olan solgun bir kadın ve bir lise öğretmenin sesi, "Hayır, bu bir jet değil. Hareket etmiyor. Şu telefon direğiyle hizalayın, hareket etmediğini göreceksiniz."

Virgil ve çiftçi UFO'yu telefon direğiyle aynı hizaya getirmek için yana doğru eğildiler ve kadın haklıydı; UFO hareket etmiyordu. Çiftçi derin bir nefes verdi ve "Tamam. Hiçbir şey bulamadım." dedi.

Otoparktaki kalabalıktan etkilenen daha fazla insan kafeden çıkıyordu.

Ekose spor ceketli bir adam "Bu büyük bir şeyin başlangıcı olabilir" dedi.

"Bir istila gibi," dedi rastalı kadın. Bir titreme taklidi yaptı. "*Cloverfield*'daki gibi. Tam olarak ne olduğunu bilmiyorsunuz ama geliyor ve kötü."

Zayıf bir adam, "Washington'ı ya da onun gibi bir yeri işgal etmezler miydi?" diye sordu. "Neden Iowa'yı işgal etsinler ki?"

Sporcu görünümlü bir adam, "Profesyonel bir futbol takımına adam topladıkları için değil," dedi ve kırmızı Minnesota Üniversitesi ceketi giyen sporcu bir arkadaşıyla beşlik çaktı.

Birisi "Kameramı evde unutmuşum. Bilmiyor muydun? Muhtemelen dönüş yolunda Kocaayak'ı görürüm."

Kısa boylu, şişman bir postacı: "Uzaylıların Los Angeles'ı tamamen harap ettiği bir program izlemiştim, ama her şeyin Los Angeles'tan kontrol edildiği ortaya çıktı.

tek bir merkezi sığınak vardı ve ordu orayı vurduğunda tüm uzaylıların tankları falan çalışmayı bıraktı."

"*Bağımsızlık Günü*," dedi biri. "Ana gemiyi bombaladıkları ve sonra savaşçıların güç alanlarından geçebildikleri yer mi?"

"Hayır, onu da gördüm ama bu farklı bir filmde," dedi mektup taşıyıcısı. "Los Angeles'ta kara birlikleri. Uzaylıları bazuka gibi bir şeyle vurdular."

Siyah çerçeveli gözlükleri ve geriye taranmış koyu renk saçları olan genç bir adam otoriter bir sesle, "*Savaş: Los Angeles'ta*. Otuz-Tomatometrede yüzde beş. Amerikan savaş uçakları uzaylı karargâhını hedef alabilsin diye yer ekibi onları bir lazer göstergesiyle aydınlattı. Ya da belki de topçuları çağırdılar, tam olarak hatırlamıyorum."

Gözleriyle uyumlu mücevher mavisii naylon mektup ceketi giyen genç bir kadın, "Umarım bizi *Aliens*'taki gibi o canavar şeylerden hamile bırakmazlar. Bilirsiniz, yumurtadan çıktıklarında rahminizi yiyip bitirirler."

"Bunun *Uzaylılar* olduğunu sanmıyorum," dedi otoriter genç adam. "Ama her ihtimale karşı, belki de onlar gelmeden önce bol bol sevişmelisin."

Jewel Blue, küçümsemenin sesi: "Hayal kurmaya devam et, Poindexter."

-

Virgil çenesini kaşıdı, bir an ne yapacağını şaşırdı. Uzun boylu, zayıf, mavi gözlü bir adamdı, sarı saçları kulaklarının üzerinden aşağıya doğru kıvrılıyordu. O

"Moon Taxi" tişörtü üzerine kanvas bir spor ceket, kot pantolon, kovboy çizimleri ve mavi bir şapka giyiyordu. Minnesota eyaletinin resmi bir kolluk görevlisi olarak -L'Étoile du Nord- uzaylı istilasını konusunda bir şeyler yapması gerektiğini düşünüyordu ama tam olarak ne yapacağını bilmiyordu. Belki de ihbar etmeliydi?

Titreyen ışığı bir süre daha izledikten sonra kamyonetine doğru yürüdü ve daha yakından bakmak için bir çift Canon 10-power görüntü sabitleyici dürbün çıkardı. Gözyaşı damlası şeklinde, birkaç kat yüksekliğinde, muhtemelen yarı saydam polietilen filminden yapılmış bir araştırma balonu gördü. Düşük açılı güneş ışığı içinden kırılarak geçiyordu. Büyük olasılıkla Ames'teki Iowa Eyalet Üniversitesi'nden uçurulduğunu düşündü, burası aşağı yukarı doğrudan güneydeydi.

"Ne görüyorsun?" diye sordu rastalı kadın. "Hava balonu," dedi Virgil.

"Ona hep böyle derler. Bir hava balonu. Bir de bakmışsınız kışınızda bir uzaylı sondası var," dedi birisi.

Virgil dürbünü elden ele dolaştırdı ve hepsi baktı. Ve sonra hepsi hayal kırıklığına uğramış bir şekilde evlerine gittiler. Bir UFO istilasını, akşam yemeği için Spam 'n' Eggs'ten çok daha ilginç olurdu. O aldı dürbünü kamyonetine geri götürdü, teknenin fişini çekmediğini fark etti, çekti ve su park alanına doğru akmaya başladı.

Blue Earth'ten çıkarken Virgil park yerlerinde durmuş UFO'yu izleyen başka insan grupları da gördü. Eğer dikkatli olmazsa, kendini bir balonu araştırırken bulabilirdi.

-

Minnesota Suçluları Yakalama Bürosu'nda yönetici ajan olan Jon Duncan, Virgil I-90'ı geçip 169 numaralı otoyolda kuzeye doğru ilerlerken aradı. "Bir cinayeti araştırmanı istiyoruz."

"Nerede?"

"Minnesota Üniversitesi," dedi Duncan.

"Ne oldu?" Virgil sordu. "Ve neden ben?"

"Bir profesör öldürüldü. Kafası ezilmiş," dedi Duncan. "Yine mi?"

"Ne?"

"İki hafta önce orada bir profesör öldürüldü," dedi Virgil. "Bu başka bir cinayet mi?"

"Hayır, hayır. Aynı kişi," dedi Duncan. "Minneapolis Cinayet Masası üzerinde çalışıyor ama ellerinde bir şey yok. Görünüşe göre profesör

Valinin kampanyasına çok para veren şu zengin kadının -Boopsie, Bunny ya da Biffy, öyle bir şey, soyadı Quill- kardeşi. Ve valinin senin hakkında ne düşündüğünü biliyorsun. . ."

"Ah, Tanrım, o adamdan nefret ediyorum," dedi Virgil. "Neden beni rahat bırakmıyor?"

Duncan, "Çünkü sen onun gibi insanlara iyilik yapmakta iyisin, o da zenginlere iyilik yapmakta iyi," dedi. "Okul yönetim kurulu olayıyla bunu kendi başına sen açtın."

Virgil'in soruşturmasıyla, eyalet başsavcısı (o zamanlar) bir okul yönetim kurulunun çoğunu cinayetten hapse göndermeyi başarmıştı; aslında televizyonda iyi görünmekten başka bir şey yapmayan başsavcı, soruşturma ve ardından savcılık ve şimdi de valilik yapıyordu. Geniş omuzları, bariton bir sesi ve bembeyaz dişleri vardı.

Virgil, "Bunun Minneapolis polislerini kızdıracağını biliyorsun," dedi.

"Bu seni rahatsız ediyor mu?"

Virgil, "Evet, aslına bakarsanız öyle," dedi.

"Çok kötü. Orada olmayacağım için beni hiç rahatsız etmiyor," dedi Duncan. "Her neyse, senin için bir isim buldum: Margaret Trane. Minneapolis Cinayet Masası'nda bir çavuş. Maggie olarak biliniyor. Soruşturmayı o yürütüyor ve kampüs polisleriyle koordinasyonu sağlıyor."

"Onu tanımıyorum," dedi Virgil. "İyi biri mi?"

"Bilemiyorum," dedi Duncan. "Ben kadınları görünüşlerine ve göğüslerinin büyüklüğü, yetkin dedektifler olup olmadıkları değil." Bir anlık boşluğun ardından Duncan ağzından kaçırıldı: "Tanrı aşkına, bunu söylediğimi kimseye söyleme. Yani, şaka yapıyordum, tamam mı? Büyük bir şakaydı. Belki biraz duyarsızca..."

Virgil, "Seni kaydetmiyorum," dedi.

Duncan, "Evet ama biri olabilir, asla bilemezsin," dedi. Virgil onun omzunun üzerinden baktığını hayal edebiliyordu. "Şu anda BCA'da en harika gözetleme araçlarına sahibiz. Bütün hafta bununla uğraştım. Her neyse, yarın buraya gel. Vali bu işin hafta sonuna kadar çözülmesini istiyor."

"Bugün zaten Perşembe," dedi Virgil.

Duncan, "O halde yola çıksak iyi olur," dedi.

Virgil, Minneapolis'teki bir cinayet soruşturmasıyla uğraşmak için Twin Cities'e gitmek istemedi. Oradaki polisler daha çok

BCA'nın bir yılda işlediği cinayetlerden daha fazla. Ve bu işte iyiydiler.

Virgil step dansı yapmaya çalıştı. "Biliyorsun, Fulda'daki o şeyde çalışıyor olmam gerekiyordu. . . Orada oldukça etkili bazı dini gruplar var."

Duncan araya girdi. "Tekne mi çekiyorsunuz?"

"Tekne mi?" Virgil dikiz aynasından Ranger Angler'ı görebiliyordu, yüksekte ve hâlâ nemliydi.

"Benimle kafa bulma, Virgie. Fulda'daki şey garip ama aslında tavukları kovalıyor. Sen de tekneni çekiyorsun.

Fulda'yı benden daha fazla önemsemediğin anlamına geliyor. Kışını kaldır da Minneapolis'e git. Sana Graduate'de bir oda ayarladım, U'nun yanında. Hayalindeki otel; bir birahanesi, Starbucks'ı ve en önemlisi de Applebee's'i var. Mmm-mmm."

"Kulağa hoş geliyor," diye itiraf etti Virgil.

"Benim kalacağım türden bir yer. Sorusu olan var mı?"

Virgil, "Her türlü var ama cevapları sende olmayacak," dedi. "Oraya çıkmadan önce Trane'le konuş ki geldiğimi ve bunun benim hatam olmadığını bilsin."

"Bunu yapabilirim," dedi Duncan. "Suçu valinin üzerine atacağım. Bilmem gereken başka bir şey var mı?"

Virgil, "Iowa üzerinde, Blue Earth'ün güneyinde bir UFO geziniyor," dedi.

Duncan, "Şaşırmazdım," dedi. "Bu cinayetle ilgili medya haberlerini e-postayla göndereceğim. Eve gelmeden önce elinizde olur."

"Beş dakika içinde evde olurum."

"Hayır geçmeyeceksin, az önce I-90'ı geçtin ve kuzeye gidiyorsun. Yeni bir oyuncağımız var ve cep telefonunu takip ediyorum. Lanet tekneni Mississippi'den çektiğinden beri takip ediyorum."

-

Fulda olayı.

Evrensel Yaşam Kilisesi'nden bir papaz - "Bugün Atanın!"- üç erkek ve üç kadın olmak üzere altı kişiyi evlendirmişti.

New York Times'a çıplak bir fotoğraf göndermişler, o da tabii ki bu fotoğrafı "Yeminler" sayfasında, müstehcen kısımları kapatan uygun siyah dikdörtgenlerle ve törenle ilgili bir anlatımla birlikte yayınlamıştı.

"Kişisel cinsel ifadenin önünde hiçbir engel olmaması gerektiğine inanıyoruz.

katılımcılar gerçekten otantik olduklarını hissediyorlar," falan filan. Eğer grup düğünü gerçekten gerçekleşmiş olsaydı Minnesota yasası. Çeşitli muhafazakar bakanlık dernekleri harekete geçilmesini talep etmişti. Harekete geçilmesi için, resmi makamlarda kimsenin pipisinin çekilmediğinden emin olmak amacıyla soruşturma yapılması gerekiyordu.

Virgil vurucu olarak görevlendirilmişti ama görevi aldığı anda gözleri kafasının içine doğru o kadar kaymıştı ki kafa derisini görebiliyordu. Artan baskıya rağmen henüz araştırmaya başlamamıştı. Mankato Dunkin' Donuts'ta bir poşet çöreği paylaştığı çekici ama biraz iri yarı Rochester televizyon muhabiri nedenini sorduğunda, akılsızca "Saçımı yıkamam gerekiyordu" diye cevap vermişti.

—

Jon Duncan ile pazarlık yapma fırsatını yakaladı. "Minneapolis'te araştırma yaparsam Fulda için zamanım olmayacak."

"Bunu anlıyorum. Eğer paranız yoksa, yeni başsavcımıza haber veririm ve kendi ahmaklarından birini göndermesini sağlarım. araştırmacılar var."

Virgil etkilenmiş bir ifadeyle, "Dostum, doğru dürüst bürokratik beceriler geliştiriyorsun," dedi.

"Öyleyim, bu doğru," dedi Duncan. Bir zamanlar işinin ehli bir dedektifti. "Trane'i arayıp yarın öğlene kadar orada olacağınızı söyleyeceğim."

—

Virgil bir saat sonra çiftliğe geldi ve tekneyi ahıra, bir önceki sonbaharda aldıkları yeni, kullanılmış, kompakt John Deere traktörün yanına çekti. Traktörü hem kar küremek hem de genel çiftlik hizmetleri için kullanıyorlardı ve bu iyi bir şeydi de: Geçtiğimiz kış kolay başlamıştı ama Ocak ayının sonlarında çirkinleşti ve öyle de kaldı. Mart başında, yan bahçede çamaşır ipinin en alt teline kadar ulaşan bir kar yığını vardı. Sonra Nisan geldi ve gök gürültülü kar yağdı. Şimdi, Eylül başında, kar zar zor kalkmış ve traktör eskimiş bir saman balya makinesine bağlanmıştı.

Çiftlik, Virgil'in önümüzdeki birkaç ay içinde ikiz bebek bekleyen hamile kız arkadaşı Frankie'ye aitti. Bir

Ultrason her birinden birer tane alacaklarını söyledi. Sarı saçlarını atkuyruğu yapmış olan Frankie, onu karşılamak için çiftlik boyunca paytak paytak yürüdü.

"İyi bir şey yakaladın mı?"

"Walleyes. Johnson Johnson onları temizleyip donduracak; bir dahaki gidişimizde balık kızartması yaparız."

"Güzel. Dinle, Rolf yarın balya yapıyor - Pazartesi yağmur yağabilir gibi görünüyor, bu yüzden onu içeri almalıyız," dedi gözlerini UFO'suz gökyüzüne dikerek.

Çoktan kesilmiş ve yonca tarlasında sıra sıra dizilmiş samanlardan bahsediyordu. Rolf beş oğlunun en büyüğüydü.

"Ah, Tanrım, tatlım, Jon Duncan aradı-"

Yumrukları kalçalarında. "Yine işin içinden sıyrılmaya mı çalışıyorsun?" "Hey, hadi ama, bu iş. Yukarıda öldürülen profesör Minneapolis. Jon yarın öğlene kadar oraya gitmemi istiyor..." Deli gibi step dansı yapıyordu.

"Buradan saat onda çıkarsan, oraya bolca vaktin olur. Ve saat beşte kalkarsan, temizlik yapmadan önce dört saat boyunca atabilirsin."

"Saat beşte mi? Tanrı aşkına, Frankie. . ."

"Bunu yapamam. Goodyear aradı ve bana yüz dolar teklif etti. karnıma logolarını boyamak için." Balon gibiydi. Kısa, ince ve iri göğüslü olarak başlamıştı ama şimdi Virgil'e bazen boyundan daha genişmiş gibi görünüyordu.

"Ah, pekala. Birkaç ay daha bebeğim."

Karnını ovuşturdu. "Bilmiyorum. Bunu birkaç kez yaşadım ve sanırım daha erken olabilir. Umarım öyle olur. Bu bir yük olmaya başladı."

-

Virgil ertesi sabah saat on beşte hem Frankie'ye hem de sarı köpeği Honus'a veda öpücüğü vererek garaj yolundan çıktı. Pazar günü çalışmayacağını ve eve döneceğini düşünerek iki günlük kıyafetlerini yanına aldı. Kapıdan çıkarken Frankie seslendi: "Honus'un sana veda öpücüğü vermeden önce yaladığı son şeyin ne olduğunu bilmek ister misin?"

Hayır, yapmadı ama elinin tersiyle ağzını sildi ve muhtemelen taşaklarını düşündü. Umarım taşaklarıdır.

Sabah serin olmasına rağmen, Virgil'in ağrıyan kolları ve boynu kurumuş yonca balyalarından kaynaklanan ince kırmızı çiziklerle kaplıydı

Atış yapıyordu; hava sıcak olsaydı ve tişörtle çalışmak zorunda kalsaydı çok daha kötü olurdu. Hâlâ sahanın yarısından fazlasına girememişlerdi ama Frankie'nin ikinci ve üçüncü en büyük çocukları Uzun Ayı ve Moses o öğleden sonra atış yapacaklardı.

—

Virgil bir çiftlikte yaşamanın çiftlik işleri hariç tüm yönlerini seviyordu. Ailesinin her zaman bir bahçesi vardı ve genç Virgil'in yiyeceklere ihtiyaçları olduğu için değil, *kendisi için iyi* olduğu için zaman ayırıp toplayıp çekmesi ve ayıklaması bekleniyordu.

Daha sonra, gençken, para kazanmak için yazın mısır sökmüş.

Hepsinden nefret ederdi. O bir rockçıydı, bahçıvan değil.

Frankie, ahırın arkasında, onlarca yıl önce domuz ahır olarak kullanılan yerde patates, domates, tatlı mısır, kabak, salatalık, turp, havuç, yeşil fasulye gibi büyük bir sebze bahçesi kurmuştu. Araba yolu ve evin önü boyunca çeşitli yıllık çiçek ve bitki tarhları yayılmıştı ve hepsinin hazırlanması, ekilmesi, sulanması ve hasat edilmesi gerekiyordu.

Bir ay önce Virgil topraktan bodur, turuncu, pis kokulu bir havuç çıkarmış, üzerindeki bir solucana bir fiske vurmuş ve şöyle demişti: "Onca emek bunun için miydi? Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Frankie gülmüştü. Onun şaka yaptığını sanmıştı. Şaka yapmıyordu.

Yan bahçede de on yedinci yüzyıldan kalma bir çamaşır ipi vardı. Çok iyi bir çamaşır kurutma makinesi vardı ama Virgil'e yazın ıslak çarşafı ve battaniyeleri çamaşır ipine çektirirdi çünkü kuru olduklarında güneş ışığı gibi koktuklarını söylerdi. Virgil onun bu konuda haklı olduğunu kabul etmek zorunda kaldı.

Ama havuç? Süpermarketten birkaç dolara mükemmel bir torba soyulmuş havuç alabilirsin.

Ve bu, bir ayda yiyebileceğinden daha fazla havuç demekti.

—

Peter'de 169'u kesip kuzeye yöneldi, çiftlik alanlarını ve banliyöleri geçtikten sonra eyaletler arası otoyol olan I-35W'den Minneapolis şehir merkezinin cam kulelerine, Dave Alvin ve Jimmie Dale'e doğru ilerledi. Gilmore uydu radyosunda "Downey to Lubbock" şarkısını söylüyor. Eğer Alvin gibi gitar ya da Gilmore gibi arp çalabilseydi, şimdi

Virgil, Teksas'ın meşhur olduğunu düşündü. En azından Teksas'ın bir kısmı. Tamam, belki sadece Kes ve Vur'da ama Teksas'ta bir yerlerde.

Minneapolis Belediye Binası'nın dışında polisler için ayrılmış yerlerden birine park etti, BCA kartını gösterge paneline koydu, içini çekti ve içeri girdi.

—

Minneapolis Belediye Binası ne içeride ne de dışarıda hoş bir yer değildi ve Virgil'in şimdiye kadar bulunduğu en kısır kamu binasıydı. Dar, boş koridorlar nadiren açılıyormuş gibi görünen kapalı kapılarla delinmişti. Koridorlar boyunca kilise sıralarını andıran sert banklar görölüyordu ama Virgil hiç birinin üzerinde oturan birini görmemişti. Tüm bu kapıların ardında şüphesiz tuhaf şeyler oluyordu ama ne olabileceklerini hayal bile edemiyordu.

—

Minneapolis Cinayet Masası, diğer şiddet suçları birimlerini de içeren daha geniş bir departmanın parçasıydı. Giriş, genç bir kadının ziyaretçileri kontrol edebildiği bir pencerenin arkasında oturduğu küçük, karanlık bir antreden yapıldı. Virgil'in kimliğine baktı ve "Birini çağırayım." dedi.

Bir dakika sonra içeriğin kapısı açıldı ve gülümseyen, elinde kahve fincanı olan kel bir polis, "Hadi. Bunu dinlemek istiyorum."

Virgil, "Ah, dostum..." dedi.

Ofis L şeklinde bir odadan oluşuyordu, iki uzun, dar Binanın dış duvarının köşesini saran kanatlar.

Çalışma kabinleri duvara yaslanmıştı ve her birinin karşılıklı iki masası vardı. Büyük pencereler mekana ışık girmesini sağlıyordu.

Kabinler fazla düzenli değildi; spor montlar ve ceketler bölme duvarlarına asılmıştı ve her yerde kâğıt vardı. Polis Virgil'i koridorda çoğu boş, diğerlerinde ise bilgisayarlara bakan polislerin bulunduğu yarım düzine kabinin yanından geçirdi. Ofisin sol kanadının yarısında durdu, durdukları yerin iki aşağısındaki bir kabini işaret etti ve sanki bir ejderhaymış gibi yarı fısıltıyla "O orada" dedi.

Margaret Trane sağlam yapılı, kırk yaşlarında, yirmi yıldır polislik yapan bir polisti. Kısa kahverengi saçları, kahverengi gözleri vardı ve bacak cepli mavi naylon pantolon, beyaz gömlek ve mavi ceket giymişti. Virgil onun odasından içeri baktı.

bilgisayar ekranına baktı. Onun varlığını fark etti, döndü, kaşlarını çattı, kovboy çizmelerini ve tişörtünü kontrol etti ve "Evet?" diye sordu.

"Tamam. Ben Virgil Flowers . . . Ben-"

"Kim olduğunu biliyorum, Flowers," diye tersledi, sandalyesinde geriye yaslandı, öfkesini gizleme zahmetine girmede. "Benden ne istiyorsun?"

"Biraz daha az düşmanlık yardımcı olurdu," dedi Virgil. "Senin gibi olmak istemiyorum.

beni burada istediğinizden daha fazla. Eğer bu işten kurtulmanın bir yolunu bulabilirsem, gideceğim."

"Valiyle arkadaşsınız."

"Hayır. Valiyi sevmiyorum. O bir s a n s a r," dedi Virgil. "Bir keresinde onun seçilmesine yardımcı olacak bir şey yapmıştım-"

"Okul yönetim kurulu meselesini biliyorum," dedi Trane. Sesi hâlâ soğuktu, gözleri de sesi kadar donuk ve şüpheliydi. "Ne istiyorsun?"

Virgil omuz silkti. "İşte buradayım. Daha önce yaptıklarınızı gözden geçirebilir miyim diye düşündüm-"

"Şimdiye kadar yaptığımız her şey işe yaramadı, bu yüzden fazla bir anlamı yok" dedi.

Virgil nefes aldı. "Bakın. Her şeye baştan başlayabilirim, tek başıma, kimin ne yaptığı konusunda herkesin kafasını karıştırabilirim ve beni bir daha göremezsiniz. Büyük bir zaman kaybı olacak, muhtemelen siz de dahil olmak üzere pek çok insanı kızdıracak ama yapabilirim. Ya da, senin ve oradan başlayın."

Cevap vermek için ağzını açtı ama daha tek kelime edemeden Virgil'in arkasından gelen bir adam, "Margaret, seninle biraz konuşabilir miyim?" dedi.

Trane dedi ki, "Ben-"

"Ne yaptığını biliyorum, Margaret. Buraya gel." Koridorun karşısındaki görüşme odasını işaret etti. "Hemen şimdi."

Adam uzun boylu, zayıf, kel ve siyahtı; buruşuk gri takım elbise pantolonu, beyaz gömlek ve altın çerçeveli gözlükler giymişti. Bir kalçasında boş bir kılıf vardı. Bu işi yapabilecek bir polisti.

Bir muhasebe firmasının reklamları. Trane, Virgil'e başını salladı.

ayağa kalktı ve yanından geçerek görüşme odasına girdi. "Birazdan geliyoruz" dedi ve kapıyı kapattı.

-

Trane'i işaret eden polis yan bölmeden konuşmaları dinliyordu. Sırtarak dışarı çıktı ve şöyle dedi: "Bu Teğmen Knox. Doğru adımla başlamak gibisi yok, değil mi? Trane şimdi teğmen tarafından kışına tekme yiyecek, bu da onu şu anda olduğundan daha da mutlu edecek."

Virgil, "Neden kızgın olduğunu anlayabiliyorum. Onun yerinde olsam ben de kızardım."

"Evet, ama sen gerçek kovboy çizimleri olan, muhtemelen ayak tabanlarında at gübresi olan ve bando tişörtü giyen bir kovboysun, bu yüzden muhtemelen sokak köşelerinde durup insanlarla saçmalamaktan hoşlanıyorsun. Öte yandan Maggie saçmalamayı sevmez. Hem de hiç."

"Tişörtümün nesi var?" Virgil, sadece belirli internet sitelerinde bulunan eski bir Otis Taylor "Trance Blues" tişörtü giyiyordu. "Bir polisin böyle bir tişört giydiğini pek sık görmezsiniz. O gizli görevde," dedi polis.

Virgil, "Kolluk kuvvetleri personeli arasında moda standartlarını yükseltmeye çalışıyorum," dedi. "Yani . . . Trane . . . Akıllı mı?"

"Evet, o zeki. *Star Tribune*'e göre zeki olduğu kadar da şaşkın. Onu kızdıran şey, gerçekten *de öyle olması*. Şaşkın. Hiçbir şeyi yok. Şüpheli yok, parmak izi yok, DNA yok, cinayet silahı yok, ölüm zamanı bile yok. Ölü adamın neden orada olduğundan bile emin değil. Ya da oraya nasıl gittiğini."

Görüşme odasının kapısı açıldı ve Trane sanki kışına tekme yemiş gibi dışarı fırladı. Teğmen Knox koridorda kaybolurken Virgil'e kaşlarını çatı, boş bir masayı işaret etti ve "Bu masa tatilde olan bir adama ait. O dönene kadar kullanabilirsin. İki hafta içinde dönecek ama senin gibi yüksek nitelikli bir müfettişin muhtemelen bundan daha fazla zamana ihtiyacı olmayacaktır.

Tüm çekmeceler kilitli ama bilgisayarını kullanabilirsin. Senin için dosyalarımı açacağım. İşin bittiğinde bana haber ver, ben de onları kapatayım."

Virgil, "Minnettarım. Siz bunu yaparken, bana bir erkekler tuvaletini gösterebilir misiniz?"

"Size göstereyim," dedi diğer polis. "Seni caddenin karşısındaki kafeteryaya götüreyim, sana buraları gezdireyim." Trane'e dedi ki, "Biz

birkaç dakika sürer. Gidip kadınlar tuvaletine uzanmalı ve alnına serin, nemli bir mendil koymalısın."

"Siktir git," dedi Trane ama Virgil'e karşı kullandığı kaba ses tonuyla değil. Çoktan bilgisayarının başına geri dönmüştü.

—

Virgil Minneapolis'teki polis merkezine birkaç kez gitmişti ama adı Ansel Neumann olan ve dedektif çavuşluğu yapan adam ona iki dolarlık turun tamamını verdi. Belediye binasının karşısındaki hükümet binasında bir kafeteryaya girdiler. İki bina bir yeraltı tüneliyle birbirine bağlıydı, hükümet merkezi yüksekti ve birkaç on yıl modern kaldıktan sonra artık biraz salaştı; Belediye Binası eski, bodur ve çirkindi, loş, boş koridorlarda sıra sıra kapalı kapılar ve üzerinde yürüdüğünüzde ayaklarınızdan yankılar çıkaran taş zeminler vardı.

Sarı renkli, muhallebi ya da muzlu olabilecek bir çeşit turta sipariş ettiler ve Neumann Virgil'e bilgisayar sistemi ve Trane'in dosyalarında neler bulabileceği hakkında bilgi verdi.

medyanın ne yaptığına dair bir inceleme olarak.

"Trane'in kışından ayrılmıyorlar - Kanal Üç ekibi akşam yemeği sırasında onu evinde pusuya düşürdü ve bir süre birbirlerine bağırarak vakit geçirdiler. Bir sorunu var."

"Neden hıncını benden çıkarıyorsun? Dışarıdan birini istememeni anlıyorum ama ..."

Neumann: "Davayla başa çıkamayacağını düşündürdüğü için mi?" "Bunu yapmayacağım."

"Hayır, ama tahmin edin bakalım valinin sarışın oğlu buraya geldiğinde ve dava çözüldüğünde ne oluyor? Övgüyü kim alır? Köyün aptalı kim? Trane'in tahminine göre kendini kafasında sivri bir şapka olan bir köşe."

"Ah, kahretsin."

—

Virgil ve Neumann Cinayet Büro Amirliği'ne geri döndüklerinde başka bir polis gelmiş ve Trane'in odasının duvarının diğer tarafındaki masada ton balıklı sandviç yiyordu. Trane yine göz ucuyla bilgisayar ekranına bakıyordu. Virgil, "Margaret?" dedi.

"Ne?"

Başını görüşme odasına doğru eğdi. "Bir dakikalığına buraya gel. Konuşmamız gerek."

Kendini sandalyesinden fırlattı, Virgil'i odaya kadar takip etti, kapıyı kapattı ve kollarını kavuşturdu. "Ne?"

Virgil yatıştırıcı bir hareketle ellerini kaldırdı. "Yardıma ihtiyacınız olduğunu sanmıyorum. Buraya gönüllü olarak gelmedim. Senin yerinde olsaydım çok kızardım ve bunu Ansel'e de söyledim. Anlıyorum. Ama buna mecburuz. Eğer bu işi çözersek, ortadan kaybolacağım. Medyadan hiç kimse adımı hiç duymayacaklar. Ve eğer biri bana sorarsa, onlara gösteriyi senin yönettiğini söyleyeceğim. Çünkü, Tanrı şahidim olsun, buna ihtiyacım yok."

Kollarını iki yana açtı. "Bu sadece ... aşağılayıcı, anlıyor musun?"

"Bu konuda ne hissettiğini biliyorum. Lucas Davenport'u tanıyorsun, değil mi? Çakışmış olmalısınız." Davenport, Minneapolis'te BCA'ya ve ardından ABD Marshals Service'e geçmeden önce cinayet masası polisiydi.

"Evet, o bir arkadaş," dedi.

"O benim de arkadaşım. Garip bir şekilde neredeyse en iyi arkadaş sayılırız," dedi Virgil. "Onu bir ara. Bak bakalım ne düşünüyor."

Biraz isteksizce de olsa kabul etti. "Tamam. Senin için dosyaları açayım. Ben de Lucas'ı arayayım."

BÖLÜM

ÜÇ

Virgil öğleden sonrayı Trane'in çalışmalarını inceleyerek geçirdi; oda serin ve nemliydi, kâğıt ve yer cilası gibi kokuyordu. Yürümek ve düşünmek için birkaç kez ayağa kalktı.

Bina. Birkaç kişi durup ofise baktı ve mavi tişörtlü adamı kontrol etti.

Trane birkaç kez "Nasılsın?" diye sordu ve o da "İyi. İyi bir muhabirsin," dedi ve muhtemelen yatışmış bir şekilde, muhtemelen işemek için uzaklaştı.

Raporları konuya göre sıralanmak yerine kronolojikti, bu nedenle Virgil sarı bir bloknot üzerine konuya göre düzenlenmiş notlar aldı.

-

Cinayet kurbanı Profesör Barthelemy Quill'in hayattayken çekilmiş bir fotoğrafı vardı, laboratuvarında çekilmiş gayri resmi bir portre, bir gazete muhabiri tarafından çekilmiş gibi görünüyordu - haber niteliğinde bir görünümü vardı.

Quill'in omzunun arkasındaki kapıya bakılırsa, 1.80'in üzerinde uzun boylu bir adamdı. Düzgünce kesilmiş saçları vardı -başlangıçta açık kahverengi ya da sarı olan saçları şimdi griye boyanmıştı-. Kısa saçları, ince sarı kaşları ve "Özel bir erkek okuluna gittim ve sonra Ivy League'e gittim" diyen keskin mavi-gri gözleriyle noktalanan ağırbaşlı oval bir yüzü çerçeveliyordu - üst düzey bir federal memurun yüzü savcı ya da donanma subayı.

Dosyada ayrıca cesedin bulunduğu halinin birkaç düzine dijital baskısının yanı sıra tüm varilin ve çevresindeki alanın yakın çekimleri de yer alıyordu.

Başındaki yaradan akan kan, açık renk tene karşı siyah görünüyordu. Quill'in kafatasından aşağı süzülen ve çenesinin altındaki taş döşeli zeminde bir leke bırakan saç. Gri bir pantolon, gri bir gömlek ve siyah bir spor ceket giymişti. Bu kıyafet ona bir vampir görüntüsü veriyordu, özellikle de dudakları ölümcül bir yüz ifadesiyle geriye çekilmiş ve uzun göz çukurunu ortaya çıkarmıştı.

Trane, Quill'i tanıyan elliden fazla kişiyle görüşmüştü; bunların arasında Quill'in ayrı yaşadığı şimdiki karısı, iki eski karısı, iki eski sevgilisi, tüm laboratuvar çalışanları, üniversitedeki meslektaşları, komşuları ve Quill'in kavgalı olduğu bir grup akademisyen vardı. Onlardan ölü adamla olan ilişkilerine dair anlatılar almış ve Cuma ve Cumartesi günü nerede olduklarına dair hesaplar.

Akademik kavgaya Trane'in epey zamanını almıştı: hem Quill taraftarları hem de Quill'den nefret edenlerle röportajlar yapmıştı ve işin içinde biraz şiddet de vardı.

Trane, kurbanın tam ölüm saatini belirlemekte zorlanmıştı çünkü kampüste tek başına yürüyüşler yaptığı biliniyordu. Quill Cuma öğleden sonra saat birde laboratuvarından tek başına çıkmış ve bir daha geri dönmemişti. Pazartesi günü de gelmemişti, bu alışılmadık bir durumdu ama görülmemiş bir şey değildi. Laboratuvar müdürü Pazartesi günü onu iki kez aramaya çalışmış, ancak Quill'in telefonu görünüşe göre kapatılmıştı. Bu da alışılmadık bir durum değildi; Quill "tuş takımına bir numara tuşlayabilen herhangi bir aptal tarafından" rahatsız edilmekten nefret ederdi.

Trane'in ölüm saati belli olmadığı için -tıbbî tetkikçi Cuma akşamı ile Cumartesi öğlen arasında olduğunu tespit etmişti- Quill'e en yakın kişilerin ya da Quill'le birlikte tıbbın kültürle ilişkisine dair kısır bir kampüs tartışması olan kavgaya karışmış olanların mazeretlerini ortadan kaldıramamıştı.

-

Quill'in kampüsteki bir araştırma merkezi olan Moos Tower'da bir ofisi ve laboratuvarı vardı. Sabahları oraya gider, saat sekiz civarında Starbucks'a uğrar, kahve ve bir dilim muzlu ya da balkabaklı ekmek alır, masasında yedi.

Sonraki birkaç saati kıdemli laborantı ile görüşerek geçirdi. asistanlar ve devam eden çalışmaları gözden geçirmek. Öğleden sonraları yürümek ve düşünmek için sık sık laboratuvardan ayrılıyor, bazen akşama kadar bilimsel makaleler üzerinde çalışmak için geri dönüyordu. Laboratuvarın çalışmaları omurga yaralanmalarıyla ilgili tüm önemli tıp dergilerinde yayınlanmıştı.

Trane, Quill'in asistanlarının ona Barth diye hitap ettiklerini belirtmiştir. Bart ya da Dr. Quill. Tıp diploması vardı ama bunu hiç kullanmamıştı; ayrıca biyotıp alanında doktora yapmıştı ve biyorobotik alanında ileri düzeyde çalışmalar yapmıştı.

Cuma günü laboratuvarından ayrıldıktan sonra Quill, üniversite tıp merkezinde bir mikrocerrahi profesörü ve bir radyoloji profesörüyle görüşmüştü. Bu toplantı saat üçe kadar sürmüştü.

Saat üç sularında Coffman Memorial Union'daki kahve barında iki tıp öğrencisi tarafından görülmüştü; saat beş sularında da evinin yakınlarında yürüyen iki komşusu tarafından görülmüş olabilirdi ama bu kesin değildi.

Trane'in raporlarına göre Quill, East River Parkway'de, laboratuvarına yürüme mesafesindeki kırmızı tuğlalı büyük bir evde yalnız yaşıyordu. Güzel havalarda üniversiteye sık sık yürüyerek, bazen de bisikletle giderdi. Komşuları tarafından gerçekten görüldüyse, bu Trane'in bulabildiği tanıklar tarafından en son canlı görüldüğü zamandı.

-

Quill'in ayrı yaşadığı eşi, üniversitenin doğusunda Quill'e ait bir apartman dairesinde yaşıyordu. Öldüğü sırada boşanma şartlarını görüşüyorlardı. Ciddi bir evlilik öncesi anlaşma vardı. İlginç bir şekilde, Quill hayattayken boşanırlarsa, ayrı yaşadığı eşi Quill'in parasından çok az bir miktar alacak ve hiç nafaka almayacaktı, ancak Quill'in "ölümü" halinde önemli bir servet miras kalacaktı.

Virgil, "Huh," dedi ama karısının sağlam bir mazereti olduğunu belirtti - o da bir akademisyendi ve Cleveland'da bir Doğal dillerin yapısı üzerine bir konferans. Bu, cinayeti işlemek için bir suç ortağı olamayacağı anlamına gelmiyordu.

Vasiyetname -asında iptal edilebilir bir tröst- Quill öldüğünde mirasına ne olacağını tam olarak belirliyordu. Ayrı yaşadığı karısı dışında, Quill dün ya da otuz yıl sonra öldürülse kimse daha fazla ya da daha az almayacaktı; ama dün öldürülseydi çoğu daha erken alacaktı.

Kızı bir istisnaydı. Vakfın şartlarına göre, otuz yaşına kadar yılda altmış bin dolar ödenecekti ve bu para eğitimini karşılayacaktı. Otuz yaşından sonra bir daha asla beş kuruş alamayacaktı. Zaten her yıl

Quill'in ölmesi ya da ölmemesi onun için mali açıdan bir fark yaratmıyordu.

-

Trane, Quill'in telefon servis sağlayıcısı Verizon'a gitmiş ve telefonun nerede olduğuna dair bir kayıt çıkarmıştı. Telefon Cuma gecesi saat altı civarında kapatılmıştı, ancak Verizon'un otomatik sistemi gece yarısına kadar takip etmeye devam etmişti. Quill saat dokuz buçuğa kadar evinde ve mahallesinde dolaştıktan sonra Dinkytown olarak bilinen bir bölgeye gitmişti. Arabasını özel bir otoparkta bırakmış ve bir daha geri dönmemişti.

Arabadan çıktıktan sonra, uzun süreli duraklamalar olmadan yaya olarak dolaştı. Sonra telefon kampüs boyunca bir yürüyüşü ve ardından Mississippi üzerindeki bir yaya köprüsünü izledi.

Gece yarısı, telefon kütüphanede tekrar açılmıştı - ama on dakika sonra, yine kütüphanenin dışında, tamamen ortadan kaybolmuştu. Ertesi sabah saat altıda, nehrin doğu ve batı kıyıları arasındaki yaya köprüsünde tekrar ortaya çıktı. Belki de açılış saatlerini kontrol etmek için Starbucks'ta bir Google araması yapılmıştı. Telefon daha sonra saat sekize kadar açık olmayan kütüphaneye götürülmüş, orada tekrar kapatılmış, birkaç dakika daha izlendikten sonra tekrar kaybolmuştur. Verizon'un kayıtlarında henüz yeniden görünmemiştir. Ya da bulunamamıştı.

"Bana Cumartesi sabahı kütüphane açılmadan önce öldürüldüğünü söylüyorsun. Odasına çıkmak için dış kapının anahtarına sahip olmalıydı," dedi Virgil Trane'e.

Bilgisayarından başını çevirdi. "Anahtarı vardı, buna şüphe yok," dedi Trane. "Anahtarı ona kimin verdiğini bilmiyoruz. Tabii ki anahtarı olan birinin onu içeri almış olması da mümkün. Kütüphanedeki bir asistanla konuştum, kütüphane açıldıktan çok kısa bir süre sonra onu bir kez odasından çıkarken gördüğünü söyledi. Dışarıda beklemiş ve kapı açılır açılmaz içeri girmiş olamayacağını söylemiyordu ama kütüphanede uyumuş olabileceği izlenimine kapılmıştı. Değil mi kesin olarak biliyorum. Başlangıçta, telefonunu en son bulabildiğimiz saat olan on altı-on beşten sonra öldürülmüş olabileceğini düşünmüştüm, ama şimdi ..."

Bir elini yüzünün yan tarafına bastırıp düşünürken Vigil, "Ne?" diye sordu.

"Kendime sürekli cep telefonunun nerede olduğunu bildiğimi hatırlatıyorum."

Trane dedi ki. "Quill'in nerede olduğundan yüzde yüz emin değilim.

telefonla birlikteydi. Hücre cesedin yanında değildi, bilgisayar ya da anahtarlar da yoktu. Evini ve ofisini anahtarları arabasının fobundaydı. O gece bir BMW kullanıyordu, otoparkta bulduğumuz BMW."

"Verizon telefonları kapalıyken takip edebiliyorsa" "Akü çekilmezse yapabilirler."

"-O zaman kaybolduğunda ne oldu? Pili mi çıkardı?"

"Bu bir yol olabilir ama birkaç yol daha var. Telefonları elektromanyetik radyasyondan koruyan kılıflar satın alabilirsiniz. Belki onda da vardır."

"Ya da katil yaptı," dedi Virgil.

"Evet ya da katil yaptı. Gece yarısı öldürülmüş ve sonraki izlerin katile ait olması mümkün. Quill'in bir telefon kalkanı kılıfı olması da mümkün. Kütüphanede biriyle tanıştı, telefonunu düşürdü. telefonunu çantaya koymuş, böylece takip edilememiş, geceyi Ertesi sabah kütüphaneye geri dönmüş ve orada öldürülmüş. Laboratuvar arkadaşlarından hiçbiri hiç böyle bir vaka görmedim. Zaman zaman telefonunu kasıtlı olarak engelliyorsa, bunu bir sır olarak saklamış olabilir. Ancak Verizon kayıtları daha önce böyle bir durum olduğunu göstermiyor."

Virgil, "O halde telefon korumalıysa, bunu yapan büyük olasılıkla katildir," dedi.

"Bunu iddia edebilirsin. Eğer bu doğruysa, Quill büyük ihtimalle gece yarısı öldürüldü. Ama o zaman katilin Quill'in erişim koduna sahip olması gerekirdi, çünkü ertesi sabah tekrar ortaya çıktı."

"Tüm bunlar sadece Quill'in telefonunda tuş takımı kodu varsa geçerlidir. Ya da belki bir parmak izi kodu . . ."

Trane, "Bir şifresi vardı ve bunu gizli tutuyordu," dedi. "Bunu eşlerinden biliyoruz. Ve ikinci boşanmasından beri telefonlarını değiştirmemişti."

"Eğer bunu eşlerinden sakladıysa, bir ilişkisi olması mümkün mü?" Virgil sordu. "Fahişelere patronluk mu taslıyordu?"

Trane, "Bu mümkün ve ben bu soruyu zaten sordum," dedi. "Kimse böyle bir geçmişi bilmiyor. Görünüşe göre cinsel olarak heteroseksüeldi, eşleri onun her zaman cinsel olarak aktif ve hatta biraz kaba olduğunu kabul etti, ancak seks tarafından yönlendirilmedi. Araştırmaları tarafından yönlendiriliyordu."

"Sert mi? Ne kadar sert?" Virgil sordu. "Şiddetli mi?"

Başını iki yana salladı. "Öyle bir şey değil. Kaslı. O manipüle etti bazen çürükleri oluyordu ama hiçbiri bundan hoşlanmadığını söylemiyordu."

"O zaman güçlü bir adamdı?"

"Bir vücut geliştirmeci ya da ağırlık kaldırıcı değil ama haftada üç kez spor salonuna gidiyor, tam bir tur yapıyor ve çok çalışıyor. Peloton bisikleti vardı, evinde duruyordu ve Peloton kayıtlarına göre neredeyse her gün tam yarım saat ama yoğun bir şekilde egzersiz yapıyordu. İyi durumdaydı. Hayır, çok formdaydı."

"Yine de katile direndiğine dair bir işaret yok mu?"

"Katil ona arkadan vurmuş," dedi Trane. "Geldiğini hiç görmemiş."

-

Cinayet silahı bilinmiyordu. Quill ile kütüphanedeki odasında konuşan kişiler, Quill'in büyük ve güçlü bir dizüstü bilgisayar olduğunu söyledi. bilgisayar orada. Bilgisayar kayıptı, ancak Trane kredi kartı kayıtlarından Quill'in on ikiden fazla harcama yaptığını öğrenmişti. Bir yıl önce üst düzey bir dizüstü bilgisayar olan DreamBook Power P87'ye bin dolar vermiştim.

Aynı kasaya sahip benzer bir bilgisayar bulmuştu ve adli tabip Quill'in kafatasındaki hasarı bunun bir köşesinin yapmış olabileceğini doğrulamıştı, ancak Trane'in elinde gerçek dizüstü bilgisayar yoktu, bu yüzden bu da belirsizdi.

Virgil, Trane'e "Bilgisayarında ya da telefonunda birilerinin almak için yanıp tutuştuğu bir şey olması mümkün mü?" diye sordu.

Omuz silkti. "Kim bilir? Soruyu sordum ama kimse ne olabileceğini düşünemiyor. Araştırmacı bir bilim adamıydı ama yalnız biri değildi. Laboratuvarda yapılan her şeyle ilgili kapsamlı notlar var. Bu laptop . . . Quill'in bir oyuncu olmadığını biliyoruz, video oyunları oynamazdı. Bu şeyin hızlı işlemcileri ve çok fazla depolama alanı vardı ve sanal gerçeklikle iyi çalışabilirdi. Baş asistanı bunu MRI görüntülerini görüntülemek ve değiştirmek için kullanabileceğini söyledi, ancak Quill'in bunu neden saklamaya çalıştığını, bir çalışma odasında bununla ne yapacağını bilmiyordu.

Laboratuvarda bir sürü bilgisayar gücü var. Yine de ... orada çok büyük miktarda güç vardı. Bir şey için kullanıyor olmalı."

"Belki de bir hastayla ilgili bir şeyi berbat etti ve görüntüleri sadece kendisinin görebileceği bir yerde saklamak istedi."

"Bu benim de aklıma gelmişti. Bir dava söz konusu olsa da Hastalarından biri intihar etmiş. Orada bir şey göremiyorum. Virgil, bu benim de zorlandığım bir konu, onun bir tür gizli hayatı olabileceğini düşünüyorum ama tüm çalışmaları halka açık. Yani, hepsi bir ekip olarak yapılır. Ameliyat söz konusu olduğunda bunu o yapmaz, cerrahlardan oluşan bir ekip yapar. Profesyonel hayatında saklamak isteyeceği bir şey bulamıyorum."

"Tamam."

"Bir şey daha var: bu bilgisayar oldukça nadir bulunuyor. Yerel Craigslist ve eBay'i izliyordum ve Google'da satılık dizüstü bilgisayarları araştırıyordum ama hiçbirinde çıkmadı. Nehirde olabilir."

-

Virgil saat üçte not almayı bitirdi. O çalışırken Trane gelip gidiyordu ve bilgisayarın başından kalktığında elinde kahve dolu bir kâğıt bardakla kapıdan içeri giriyordu.

"Bitti mi?"

"Pek sayılmaz. Her şeyi düşünmem gerek. Herhangi birinden titreşim ... aldın mı? titreşim aldın mı?"

"Pek çok insandan titreşimler aldım. Quill çok saygı duyulan biriydi ama pek sevilmezdi," diyor Trane. "Birkaç kişi, bilimsel makaleler için başkalarına kredi verme konusunda pek de cömert olmadığını ima etti. Bu, iş arayan genç bilim insanları için büyük bir olay. Onun eski Eşleri de onu sevmiyordu. Onlara nedenini sordum ve kibirli, soğuk, kaba biri olduğunu söylediler. Şiddet dışında her şey. İlk eşinden bir çocuğu vardı, bir kızı, o da onu pek sevmiyordu, ancak ölümüne kadar yirmi yıldan fazla bir süre boyunca ona ve ilk eşine oldukça yeterli bir şekilde destek oldu. Kızı St. Thomas'a gidiyor. Oldukça tembel bir öğrenci... C'den B'ye kadar, ama annesi diyor ki Yeterince zeki. Çalışmak istemiyor, hepsi bu. Asla çalışmak istemiyor."

"Ona miras kalan bir şey var mı? Bu güvenin dışında?"

"Hayır. Otuz yaşına kadar, eğer isterse doktora kadar üniversite harçlarını ödeyecek ve düzgün bir dairede yaşayıp karnını doyuracak kadar bir vakıf fonu ödemesi alıyor. Sonra her şey bitiyor. Vasiyette başka bir şey almayacak. Elbette yaşasaydı bunu değiştirebilirdi."

"Şimdi kaç yaşında?" Virgil sordu.

"On dokuz. Onunla grtm. ldrldg için çok zgn değildi," dedi Trane. "Baba olarak orada değildi, sadece parası oradaydı. Söylemeliyim ki, edindiğim izlenim, birini gerçekten öldürmek için çok tembel olduğu yönünde. Ve Quill'in ldrldg tüm zaman dilimi için sağlam bir mazereti var."

"Quill, bir Şekilde kadınlar konusunda başarılı olmuş gibi mi görünüyor?"

Belki kız arkadaş? Kıskançlık?"

"Bulamadım. Tespit edebildiğim kadarıyla son zamanlarda çıkmadı ama ... belki. Hâlâ arıyorum. Kimse ortaya çıkmadı. Karısı ve eski sevgilileri onun inanılmaz derecede zeki olduğunu, bu yüzden ondan etkilendiklerini söylüyorlar. Ve tabii ki aileden gelen parası varmış. Olduğa fazla. Para bir erkekte genellikle çekicidir."

"Bilemezdim. Yakışıklılığıma ve kişisel cazibeme güvenmek zorunda kaldım," dedi Virgil.

Kadın Şaka yapıp yapmadığından emin olamayarak ona ters ters bakınca Virgil, "Benim espri anlayışıma alışmalısın," dedi.

Dedi ki, "Lucas'la konuştum. Senin kötü biri olmadığını söyledi. Çoğu zaman. En azından Hitler gibi değilmişsin. Sana ellerini kızından uzak tutmanı hatırlatmam gerekiyordu."

"Bu bir Davenport Őakası," dedi Virgil.

Trane, "Bunun yüzde doksan Şaka ve yüzde on ölüm tehdidi olduğu izlenimini edindim," dedi.

"Evet, bu doğru," dedi Virgil. "Peki, beş yüz kelime ya da daha kısa bir Şekilde bana ne bulduğunu anlat."

"Beş yüz kelime yetmez. Koridorda ldrld. Katile güvenmiş olmalı çünkü ona sırtını dönmüştü.

Katil neredeyse onunla birlikte o bölmenin içinde olmalıydı. Eğer o bir erkeксе. Olmayabilirdi, çünkü iki adamla kalabalık olurdu. Eğer katil bir kadınsa, çok güçlüdür. Benzer bir dizüstü bilgisayarı başımın üzerinde hızlıca kaldırıp, öldürecek kadar sert bir Şekilde aşağı sallamayı denedim. Bunu yapabilirim, ama on iki kilo, başımın üstünde, aşağı doğru kesmek, hızlanmak, Quill'in geldiğini göremeyeceği kadar hızlı yapmak Dşndgnzden daha zor."

"Tamam."

"Otopsi bana ölüm nedeninden başka bir Şey vermedi. Vücudunda alkol ya da uyuşturucu izine rastlanmadı. Tırnaklarının altında ya da kıyafetlerinde hiçbir Şey yok - olması için de bir sebep yok, belli ki direnmemiş - ve DNA da yok."

-

"Tamam." Virgil bilgisayar ekranını aşağı kaydırđı, ekrana dokundu.
"Boyd Nash adında bir adamla ilgili tüm bu NCIC dosyalarına sahipsin.
Bu neyle ilgili?"

"Nash bir . . . Sanırım bir bilim adamı ona pisliğin teki derdi. Tüm detayları anlamıyorum ama bir tür bilimsel avcı ve Quill'le bazı temasları olmuş."

"Predator?"

"Evet. Detaylarına ulaşabileceği yeni araştırmalar arıyor, sonra da kendisiyle işbirliği yapan bir hukuk firmasına gidiyor. Onunla komplo kuruyor diyebilirim. Her neyse, bana biraz ipucu verin çünkü tam olarak anlamıyorum ... Araştırmamanın yapıldığı alanla ilgili bir şeyler bilen bir yüksek lisans öğrencisi ya da düşük seviyeli bir teknisyen buluyorlar. dahil olur ve çalışmanın bir tanımını yazarlar ve ardından patent başvurusunda bulunurlar. Orijinal şirket ya da laboratuvar kendi araştırmasını kullanmaya çalıştığında, hukuk firması patent ihlali için dava açar. Teknik ve karmaşık bir konu olduğu için mahkemeler genellikle ne olup bittiğini anlamıyor. Nash bazen kazanır, bazen kaybeder, ancak kazanırsa önemli bir tazminat alabilir çünkü Mahkemenin kararıyla mücadele etmek anlaşımadan daha pahalıya mal olabilir. Hukuk firması elbette üçte birini alır, ancak Nash yine de on binlerce dolarla çıkabilir."

"Başka bir deyişle, araştırmayı alıyor, kendisininmiş ya da birlikte çalıştığı birine aitmiş gibi davranıyor ve iyi adamlardan tazminat koparmak için mahkeme kararını kullanıyor."

"He p s i bu kadar," dedi Trane.

"Nash'i şüpheli olarak elediniz mi?"

"Tam olarak değil ama daha iyi ipuçları var gibi görünüyordu," dedi Trane. "Quill'in kaybolduğu gece Nash Rochester'daydı. Bir kongre için DoubleTree oteline yerleşmiş. Notlarda var, Amerikan Tıbbi Teknoloji Enstitüsü gibi bir şey. Onunla konuştum, bana orada konuştuğu insanların isimlerini verdi, hem o gece, hem Cumartesi günü, hem de kongrenin bittiği Pazar günü. O insanları aradım ve her şey kontrol edildi. Elinde Cuma ve Cumartesi günleri için otele ait American Express makbuzları vardı."

"Her iki yol da sadece bir buçuk saat sürüyor. Saat ona kadar orada olabilirdi..."

"Biliyorum. Tüm bunlar üzerinde çalıştım," dedi Trane. "Bu pek olası görünmüyor

-İhtiyacı olan bağlantılar için gideceği türden bir kongre ve neden ayrıntılı bir mazerete ihtiyacı olduğunu düşünsün ki? Quill'in gece yarısı kütüphanede olacağını bilemezdi. Peki kütüphaneye nasıl girmiş olabilir? Orada çok fazla hareketli parça var."

"Pekâlâ. Şimdi bana Quill'in karıştığı şu büyük kavgadan bahset."

"Aman Tanrım," dedi Trane. "Hiç birinin size bağırıldığı ve bu saçmalık yüzünden sinüslerinizin sıkıştığını hissettiğiniz bir durumda kaldınız mı?"

"Her zaman. Bu benim hayat hikâyem," dedi Virgil. "Neler oluyor?"

—

Katherine Green adında bir kadın, dedi Trane, yeni kadrolu Üniversitenin Kültür Bilimleri Bölümü profesörü, Batı'da iyi işleyen tıbbın diğer kültürlerde ya da mikro kültürler olarak adlandırdığı kültürlerde o kadar iyi işlemeyebileceğini savunan *Kültürel Tıp* adlı çok beğenilen bir kitap yazmıştı.

Özellikle tartışmalı bir pasajda şunu önermişti

Marin County, California ve Clark County, Washington'daki aileler, Batı kültürünü reddeden kendi mikro kültürlerini geliştirmişlerdi.

çocukluk aşılama sürecinin zorunluluğu. Green, Marin ve Clark mikro kültürlerinin doğal ve sağlam bir yaşam tarzına vurgu yapmasının aşılama kadar, belki de daha fazla etkili olacağını söyledi.

"İnsanlar çılgınlık atmaya başladı," dedi Trane. "Çünkü aşı karşıtı harekete destek veriyor gibi görünüyordu ki çoğunlukla sertifikasız delillerden oluşur."

Kitap *New York Times*'in en çok satanlar listesine girdi ve Green, satışları desteklemek için üç haftalık bir tur yaptıktan sonra, üniversitede bir konferans vermek üzere davet edildiği evine döndü.

Coffman Memorial Union'da konferans verecektir.

"Bir video izledim," dedi Trane. "Yaklaşık yarısında birkaç kişi yuhalamaya başladı. Bu bir sürü tartışmaya yol açtı ve Seyirciler birbirlerini itip kakmaya başladı. Orada birkaç kampüs polisi vardı ve herkesi yerlerine oturtular ve Green konuşmasını bitirmeyi başardı.

"Sonra Quill ayağa kalktı ve kitabının cahilce, bilimsel olmayan, bilgisiz ve bir sürü başka şey olduğunu söyledi. Green'in bir ünü var Kavga etmeyi seviyor. Tartışma için yaşıyor gibi görünüyor. O

Ona kaba, kültürel olarak cahil, ırkçı ve birkaç başka şey dedi ve o da ona aptal bir dangalak dedi. Aslında bağırırdı," dedi Trane. "Bu, olayları yeniden alevlendirdi ve kontrolden çıktığı için daha fazla polis çağırmak zorunda kaldılar - küçük bir isyan. Bir yüksek lisans öğrencisi hapse atıldı ve

başka bir adama sandalyeyle vurduğu için saldırı ile suçlandı."

"Televizyondaki gibi kırıldı mı?" Virgil sordu.

"Hayır," dedi Trane, biraz sabırsızca. "Her neyse, Green Quill'i cinsiyetçilikten kovdurmaya çalıştı, Başlık IX komitesine başvurdu - 'dangalak' kelimesi. Quill ona dangalak değil aptal dediğinde ısrar etti. Yalan söylüyordu çünkü ona dangalak demişti. Videoda gün gibi ortadaydı ama üniversitenin onu kovması ya da Quill'i kınamak. O çok önemliydi."

Green'in konferansından bir hafta kadar sonra Quill ve tıp fakültesinden üç profesör, Green'in kitabının yanlışlığını tartışmak ve tıp fakültesine asılan el ilanlarına göre "Büyücülük Tıbbı Karşı "yı savunan Kültür Bilimleri Bölümü'nün varlığını sorgulamak için Mayo Oditoryumu'nda açık bir seminer düzenledi.

"Ne olduğunu tahmin edebilirsiniz. Green, Kültür Bilimleri'nden personel ve öğrencilerle birlikte geldi ve bir isyan daha çıkardılar. "dedi Trane. "O zamandan beri açık bir savaş yaşanıyor. Quill, Kültür Bilimleri Bölümü'nün tamamen ortadan kaldırılmasını önerdi - kadrolu profesörlerden kurtulmak zordur, ancak bölümleri kaldırılırsa, işleri de kalmaz."

"O zaman Kültür Bilimi'ndeki herkes şüpheli."

"Evet," dedi Trane. "Bu on sekiz öğretim üyesi, lisansüstü asistanlar ve destek personeli ve büyük ama bilinmeyen sayıda öğrenci demek."

Virgil, "Görünüşe göre bu konuda Quill'in tarafına geçmişsin," diye cüret etti. "Bilirsin, entelektüel olarak."

"Tabii ki biliyorum," dedi Trane. "Bunu televizyonda söylemem ama Yeşiller, Kültür Bilimi insanları bir avuç Froot Loops."

Virgil sandalyesinde arkasına yaslandı, çizmelerini masanın üzerine koydu ve "Bilmiyorum. Büyük karmik twang'ın Yeşiller'in lehine olabileceğini hissediyorum. Oradan başlayacağım, şu Katherine Green'i bulacağım."

Trane iki eliyle yüzünü ovuşturdu. "Karmik twang? Aman Tanrım, 'karmik twang' dedi. Muhtemelen Kültür Bilimi ile gizli görevde çalışabilirsin. Bu tişörte bayılırlar."

Kabin duvarının diğer tarafından, ton balıklı sandviçini çoktan bitirmiş olan polis, "Ben 'karmik wang' dediğini sanmıştım," dedi.

Trane, "Kapa çeneni," dedi ve Virgil'e, "Sana bir telefon numarası vereyim," dedi.

Virgil, "Eğer mühürlü değilse bu akşam Quill'in evine gitmek istiyorum," dedi.

"Anahtarım var, yemekten sonra orada buluşabiliriz... saat yedi gibi?"

"Bu çok iyi."

Tuna Fish, "Karmic Wang'a Green'in oldukça seksi olduğunu söylemelisin" dedi.

Trane tekrar, "Kapa çeneni," dedi ve Virgil'e, "Sanırım öyle, ama bunun konuyla ilgisi yok," dedi.

Tuna Fish dedi ki, "Hayır, değil. En ateşli seks her zaman birbirlerinden hoşlanmayan iki insan arasındadır. Bu yüzden feministler hayatlarının bir noktasında uyuşturucu satıcıları ya da davulcularla çıkarlar. Sizin durumunuzda, bir tarafta yakışıklı, zeki, zengin ve muhtemelen azgın, boşanmış bir profesör, diğer tarafta ise çok satan bir akademisyen, evlenmemiş bir kadın var. diğer tarafta ateşli. Göğüslerine baktın mı hiç? Sence kıvılcım çıkabilir mi?"

"Teşekkür ederim, Dr. Freud."

"Bir şey değil. Sizin bulduğunuz her şeyden daha iyi," dedi Tuna Fish.

Virgil: "Bana Green'in numarasını ver."

Trane ona numarayı verdi ve sordu, "Bunu nasıl yapacağız? Sen ve ben mi?"

Virgil, "Bir tür asistan ya da stajyer gibi çalışmama ne dersiniz?" diye önerdi. "Tek başıma, çünkü ikimizin de durup aynı adama bakmamızın bir anlamı yok. Sen kendi işini yaparsın, ben de benimkini ve katili bulana kadar her sabah ve her gece tekrar buluşuruz."

"Onu yakalamak konusunda bu kadar iyimser olmanıza sevindim. Geçen yıl cinayetleri çözme oranımız yüzde elliydi. Eğer daha iyisini yapamazsak, Knox çöplüğü koruyan yeni teğmen olacak. Ben de bez boşaltma işinden sorumlu çavuş olacağım."

"Ah, onu yakalayacağız," dedi Virgil. "Eğer alamazsak, sana verebileceğim fazladan bir çift ahır çizmem var. Bilirsiniz, çocuk bezi için."

BÖLÜM

DÖRT

Virgil Green'i aradı, o da reddetti. Tekrar aradı, yine reddedildi. Üçüncü kez bir kadın cevap verdi, tiz bir hırıltıyla. "Ne? Kimsiniz? Kimsiniz?" Virgil kendini tanıttı ve Green, "Polisle birkaç kez konuştum, Margaret Trane-" dedi.

Virgil, "Evet ama bu davada Çavuş Trane'in asistanı olarak atandım ve o da işe sizinle konuşarak başlamamı önerdi," dedi. Trane gözlerini devirdi. "Tüm bu çeşitli olaylarla ilgili bir fikir edinmem gerekiyor. Dr. Quill'i tanıyan kişilikler."

"Quill'i tanımıyordum, sadece kim olduğunu biliyordum. Ve onu kesinlikle öldürmedim, gerçi bana dangalak dediği için öldürmem gerekirdi. Sanırım bu haklı bir cinayet olarak değerlendirilirdi."

"Hala . . ."

-

Onunla saat dört buçukta Humphrey Center'daki ofisinde buluşmayı kabul etti. Virgil telefonu kapattığında, Trane ile birlikte bir on dakika daha beklettikten sonra ondan birkaç tane daha istedi. kartvizitler verdi. "Bir deste al" dedi ve kartvizitleri masasına doğru itti.

Sokağa geri dönen Virgil, Mississippi'yi geçerek gerçekten de bir Applebee's, bir Starbucks ve bir birahanesi olan otele yerleşti. Oda küçüktü ve adaçayı tonlarında dekore edilmişti, bu da onu banyo aynasında hastalıklı bir şekilde solgun gösteriyordu ama Motel 6'larda geçirdiği yıllardan sonra şikâyet edilecek bir şey değildi. Çantasını bıraktı, caddeye geri döndü, arabasını aldı ve şehrin diğer ucuna doğru sürdü.

Humphrey Center'a giden nehir, herhangi bir SS ölüsünün onaylayabileceği sıkıcı bir tuğla sığınak.

Eski başkan yardımcısı ve bir dönem Demokratların başkan adayı olan Hubert Humphrey'nin İkiz Şehirlerde, aralarında bir havaalanı, daha sonra yıkılan kubbeli bir stadyum ve Virgil'in park ettiği binanın da bulunduğu pek çok yere adı verilmiştir.

-

Minnesota, bilinmeyen bir nedenle, maskotu olarak on üç çizgili yer sincabını seçmişti, ancak ona altın sincap diyorlardı ve edebi bir zekâyla ona Goldy Gopher adını vermişlerdi. Üniversitenin renkleri kırmızı ve altın rengiydi ve Humphrey Center da dahil olmak üzere binaların her yerine kırmızı serpiştirilmişti.

Merkezde Humphrey Halkla İlişkiler Okulu ile Kültür Bilimi ve Antropoloji bölümleri bulunuyordu ve hepsinde de gopher kırmızısı halılar vardı. Virgil içeri girerken avlunun üzerinde dünyanın tüm uluslarının bayraklarının asılı olduğunu düşündü, ancak onları saymadı.

Green'in ofisi üçüncü kattaydı ve Virgil merdivenlerden çıktı, Kültür Bilimi ofisine bir kez uğradı, koridordaki ilan panosuna baktı, üzerinde telefon numarası sekmeleri olan ev yapımı bir "Sevimli Kedicikler" poster ve iki çekici, kesinlikle kolejli olmayan görünümlü kedinin fotoğrafı dışında ilgi çekici bir şey görmedi.

Kucaklarında kedi yavruları tutan sarışınlar. Virgil bir süre afişteki belirsizliği düşündükten sonra randevusuna birkaç dakika kala ofise geri döndü.

Kuşa benzeyen, sakız çiğneyen sekreter ona şaşkın bir bakış attı: aşına olduğu nişlerin hiçbirine uymuyordu. "Evet?"

"Ben Virgil Flowers, BCA temsilcisiyim. Profesör Green ile saat dört buçukta görüşmek için randevum var."

"Gerçekten mi? Silahın nerede? Polis memuruna benzemiyorsun," dedi. Sakızını birkaç kez hızlıca çiğnedi ve sonunda vurgulamak için bir çıtlattı.

"Silahım kamyonetimde kilitli. Genelde taşımam," dedi Virgil. "Gerçekten mi? Bu polis memurları arasında yeni bir trend mi?"

"Bir tane başlatmaya çalışıyorum. Her neyse, birini öldürmem gerektiğinde pompalı tüfek kullanırım," dedi Virgil. "Ofislerde taşımak için uygun değil." "

"Oh . . . Tamam. Bu mantıklı geliyor. Sanırım," dedi. "Biz de sizi bekliyorduk. Dr. Green'in telefonunun kapalı olup olmadığını kontrol edeyim."

Arkasını döndü, bir telefon görüşmesi yaptı, bir süre mırıldandı, telefonu kapattı ve "Bu taraftan" dedi.

Virgil onu takip ederek sarışın ahşap bir masa, koyu kırmızı halı ve sarışın bir çalışanı olan mütevazı bir ofise geldi. Büyük bir gömme kitaplık iç duvara hakimdir ve akademik ödüller, takdir plaketleri, etnik çömlekler ve doodads. Soluk sarı ipek çiçeklerden oluşan bir vazo, avluya bakan bir pencere kenarında duruyordu.

Tuna Fish'in de söylediği gibi, Virgil'in naçizane fikrine göre Green, tel çerçeveli gözlükleri, güzel bir saç kesimi ve soluk mavi bir bluzun altında düzgün göğüsleri olan, kafasını yastığa koyup bacaklarını boynuna doladığında harika görünecek çekici, akıllı, profesyonel kadınlardan biri olan ateşli biriydi. Fikrinden bahsetmedi ama kadının gözlerinin içine baktı ve elini sıkması için uzattı, kadın da sıktı.

Ziyaretçinin sandalyesini işaret etti, kendisi de oturdu ve "Tüfeğinle gerçekten birini öldürdün mü?" diye sordu.

"Evet," dedi Virgil. "O sırada beni öldürmeye çalışıyordu. Onu vazgeçirmeye çalıştım ama inat etti ve beni öldürmeye çalışmaya devam etti. Ben de onu vurdum. Bu konuda kendimi kötü hissediyorum. Ama çok kötü değil. Hatıralarım beni etkisiz hale getirmiyor."

Green, "Başka insanları öldüren insanlar ve bu konuda nasıl hissettikleri ilginç bir çalışma olurdu," dedi. "Modern Amerikan silah toplumu, öldürmeye karşı tepkilerimizi o kadar köreltti ki, kendimiz öldürdüğümüzde bile duygusal bir bedel ödemiyoruz. Birisi mi? Bir ay, altı ay, bir yıl, iki yıl ve daha sonra geriye dönerek yapılacak boylamsal bir çalışma ilginç olacaktır. Hafıza zayıflıyor mu? Tetikçi olumsuz psikolojik etkilerden kaçınıyor mu? sosyal medya aracılığıyla kültürel şartlandırmadan kaynaklanan sonuçlar? Amerika'nın öldürmeye verdiği tepki silahsız toplumlarla karşılaştırıldığında nasıldır? İngiltere, belki. Ya da Danimarka."

Virgil bacak bacak üstüne atarak sandalyesine yerleşti ve şöyle dedi: "Ben şahsen başkalarını öldürmüş birkaç adam tanıyorum -aslında bir kadın da tanıyorum- ve tepkileri çok farklı. Bazılarını etkilememiş gibi görünüyor, ama diğerleri bu konuda berbat durumda. Bazıları ise sadece izin almalarına, malulen emekli olmalarına ya da iş tercihi yapmalarına neden olacak kadar berbat görünüyor."

"İlginç," dedi. Masa defterine bir not aldı. "Şimdi, sizin için ne yapabilirim? Quill cinayetinde mi? Polise söyledim-"

Virgil elini kaldırdı. "Biliyorum, Çavuş Trane'in senin ifadenle ilgili anlattıklarını okudum. Sadece tabağın etrafından dolaştırmak istedim."

Green, "Bu deyimle daha önce karşılaştığımı sanmıyorum, 'tabağın etrafına itmek'," dedi. Bir not daha karaladı. "Nerede duydun mu?"

"Annem kullanırdı," dedi Virgil. "Peki, Dr. Quill ile kişisel ilişkiniz neydi?"

Geri çekildi. "Hiçbir zaman. Ben asla . . . Öneriyor musun?"

"Hayır, hayır, hayır." Virgil gülümsedi. "Seks hakkında konuşmuyorum, Tanrı korusun. Son zamanlarda yaşadığınız bu çatışmalar dışında t-kelimesi hakkında konuşup konuşmadığınızı soruyorum."

"'T-word'? 'Amcık' mı demek

istiyorsun?" "Evet. Konuştun mu?"

Green, "Dersime gelip bana bağırmaya başlamadan önce hayatım boyunca ona tek bir kelime bile söylediğimi sanmıyorum" dedi. "Sonra onun seminerine gittim ve aslında konuşmadık, birbirimize bağırdık."

"Ve sen onu öldürmedin?"

"Tabii ki hayır! Yani-"

"Sormak zorundaydım," dedi Virgil, ellerini havaya kaldırarak ve başka bir gülümseme göstererek. "Peki ya Kültür Bilimi'nden diğer insanlar? Var mı

Departmanınızda cinayet işleyebileceğini düşündüğünüz biri var mı?

Cinayet planlı değil de düşüncesizce işlenmiş olsa bile mi?"

Bir süre ona baktıktan sonra, "Sanırım sormak zorundasınız," dedi.

Arkasını döndü ve pencereden dışarı, evin tuğla duvarına baktı.

sonra geri döndü ve "Clete'den haberin var mı?" diye sordu.

"Clete mi? Konuşmanızdan sonra saldırı ile suçlanan adam o muydu?"

"Evet. Clete May. Onda maçoçluk diyebileceğim bir şey var-

Bazen sorun olur, bazen olmaz. Kültürel araştırma yaparken bu oldukça faydalı olabilir. Bilirsiniz, biz kadınlar için ağır şeyler taşımaktan, hesabı alması gerekenden daha sık ödemekten, muhtemelen daha kadın düşmanı kültürlerde bizi savunmaktan mutluluk duyar. Bu tür şeyler. Ayrıca kadın öğrencilerimize ve personelimize eğilme eğilimi de var."

"'İçine eğilmek' mi? 'Tutmak' mı demek istiyorsun? 'Baskı' mı? 'Saldırı'

mi?" Virgil sordu. "Hayır, ne dediğimi kastettim: eğilmek. Onlara doğru eğilir. O içine hareket eder

hoş karşılansın ya da karşılanmasın. Bir şekilde bu kavrama aşına olduğunuzu hissediyorum."

Virgil, "Hoş karşılanmasaydım asla kimsenin alanına girmezdim," dedi.

"Denemeden nasıl anlayabilirsin?" Green sordu.

"Bilmemek için geri zekâlı olmak gerekir," dedi Virgil.

"Gerçekten mi?"

"Evet."

"İlginç. Erkekler arasında farklı empati seviyeleri. Çocuklukta mı başlıyor? Baskın bir anne var mı?" O yaptı

Başka bir not, ardından "Akrabalık grubunuzda annenizin baskın rol oynadığını düşünür müsünüz?" diye sordu.

"Kim?"

"Çekirdek ailen mi?"

"Şey, bunu hiç düşünmemiştim. Şimdi sorduğunuza göre, hayır, özellikle değil. Hepimiz oldukça eşittik."

"İlginç," dedi. "Aile grubunuzda kapsamlı ahlaki tutumlar var mıydı?"

Virgil omuz silkti. "Babam Lutherci bir papaz. On sekiz yaşına kadar her Pazar ve Çarşamba akşamı kiliseye gittim."

"İlginç," dedi ve bir not daha aldı.

-

Virgil görüşmenin kontrolünü yeniden ele geçirmeye çalıştı. "Bu Clete May. Sizce-"

"Şiddete meyilli olabilir ama hiçbir şekilde aptal bir insan, bir haydut değil. Dövüş sanatları eğitimi aldığını biliyorum ama aynı zamanda Zen Budizmi ile de yakından ilgileniyor. Kolaylıkla arkadaş edinebiliyor, ancak tüm bunlarda belli bir ... hesaplama ... seziyorum. Dövüşmekten bahsettiğini duydum -sokak dövüşü- ama dövüştüğünden emin değilim, ama kesinlikle bundan bahsediyor. Belki de bunu filmlerden öğreniyordur, bilmiyorum."

"Ben onunla konuşurum," dedi Virgil. "Sen bu işe karışmayacaksın."

"Bunu takdir ediyorum," dedi Green. "Bir adam daha var, Terry Foster, Orta Doğu'da orduda görev yapmış. Oldukça yumuşak huylu biri. Şiddete başvurabileceğini düşündürecek hiçbir şey görmedim ama bana orada çatışmada yaralandığı söylendi. Bu konuda konuştuğunu hiç duymadım ve hiç sormadım."

Virgil isimleri not etti ve Green sekreterden iletişim bilgilerini alabileceğini söyledi. İlişkisi konusunda onu zorladı

ve eğer doğruyu söylüyorsa, ortada akademik bir çatışmadan başka bir şey yoktu.

"Quill departmanınızı lağvettirmeye çalışıyordu. Eğer bu gerçekleşirse, en çok kim zarar görür?"

"Şey, ben," dedi. "Ben bölüm başkanım. Üniversite bölümü kaldırırca Antropoloji'ye geçebilirim ama bu kesinlikle geriye doğru atılmış bir adım olur. Çoğu

Öğrenciler muhtemelen kredilerini oraya transfer edebilirler, ancak böyle bir şeyden çok zarar görecektir iki doktora adayımız var. Tez çalışmalarına derinlemesine dalmış durumdadır ve baştan başlamak zorunda kalabilirler."

Virgil isimlerini aldı. İkisi de kadındı ve Virgil, "Kadınlar bu tür şiddete daha az meyillidir. Ağır bir fiziksel saldırı. Kadınlar öldürdüğünde, bu genellikle hayati tehlike olarak gördükleri bir durumu savuşturmak için başvurdukları son çaredir. Silah ya da bıçak kullanırlar ama birini sopayla dövmezler çünkü erkeklerin daha iri ve güçlü olduğunun farkındadırlar. Eğer kendilerini çaresiz ve köşeye sıkışmış hissedersen, gerçek bir silahla gerçek bir cinayet işliyorlar. Ve genellikle öğrenci yaşımdan daha büyüktürler. Her zaman değil ama genellikle."

"O zaman katilin erkek olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Muhtemelen. Kesin bir şey değil ama muhtemelen," dedi Virgil. "Kadınlar insanları öldüresiye döverler ama bu genellikle bir çocuk olur. Genellikle de kendi çocukları."

Green yüzünü buruşturdu ve ardından "Başka bir şey var mı?" diye sordu.

Virgil başını salladı. "Hayır, şu anda olmaz. Öğrencilerinizden ya da personelinizden birinin olaya karıştığını gösteren bir şey olursa size danışmak için geri gelebilirim..."

İlk kez gülümsedi ama gülümsemesi Virgil'a Lucas Davenport'un yırtıcı ve hatta düpedüz acımasız olabilen gülümsemesini hatırlattı. "Yap şunu."

-

Virgil dış ofiste Green'in bahsettiği kişilerin iletişim bilgilerini aldı. Sekretere sordu: "Wilson Kütüphanesi buralarda bir yerde, değil mi? Burada okula gitmiştim ama uzun zaman önceydi."

"Hemen yan tarafta," dedi. "Gidip cinayet mahalline bakacak mısınız?"

"Sanırım," dedi Virgil, "tam burada olduğum için."

Sekreter sesini alçalttı. "Oldukça kanlıydı. Kan zemine işlemiş ve bana lekeyi çıkarmanın bir yolu olmadığı söylendi. Muhtemelen halıyla kaplayacaklar ama sonsuza kadar orada kalacak."

Virgil, "Bu, odanın bir sonraki sakini için biraz acımasız olurdu," diye izin verdi.

Sekreter titredi. "Ben olsam almazdım." Sandalyesinde öne doğru eğilerek koridordan Green'in ofisine baktı, sonra tekrar dik oturdu ve sessizce sordu: "Size bir şey söylersem kimseye söylemeyeceğinize söz verir misiniz?"

"Elbette, korkunç ve yasadışı olmadığı sürece."

"Değil, gerçi bazı insanlar"-başını Green'in ofisine doğru eğdi-"muhtemelen öyle düşüneceklerdir. Dünyada işler artık o kadar tehlikeli ki kocam bana taşıma ruhsatı aldırdı. Bir Sig 938'im ve bir taşıma çantam var. Eğer saldırıya uğrarsam, birisi ekmek sepetinin içinde üç tane Speer Gold Dots bulacak." Sakızını çıtlattı.

"Dikkatli ol," dedi Virgil. "Gerçekten, gerçekten dikkatli ol." "Dikkatliyim," dedi ciddiyle.

Virgil yaklaştı ve "Profesör Green'in bu konuda net olduğunu düşünüyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Oh, tabii. Çok fazla kargaşa yaratmayı sever ama kimseye zarar vermez."

"Sizce hiç erkek var mıdır?"

Ona olan bağlılıkları ya da onunla ilgili fantezileri, onu koruduklarını düşünüyor olabilirler mi? Quill'i öldürerek mi?

"Departmanda mı?" Bir an düşündü. "İnsanlar size Clete May'i söyleyecektir, ama o koca bir kremalı puf. Hayır, aklıma kimse gelmiyor."

-

Virgil kamyoneti olduğu yerde bıraktı ve Wilson Kütüphanesi'ne doğru yürüdü. Boynuz çerçeveli gözlükleri ve hamur gibi oval yüzüyle bir kütüphanecide olması gerektiği gibi görünen müdür, Green'in sekreterinin verdiği tepkiyi verdi. "Polis memuru olduğunuza emin misiniz?"

"Bu konuda endişelenmeni istemem, o yüzden"-Virgil kimlik çantasından Trane'in kartını çıkarıp ona uzattı- "Çavuş Trane'i ara ve sor."

"Hayır, hayır..."

Virgil, "Eğer yapmazsan, bunun için endişelenirsin," dedi.

Margaret Trane'i aradı, kendini tanıttı, soruyu sordu, gülümsedi ve "Evet, Otis Taylor tişörtü giyiyor. Sanırım içinde oldukça yakışıklı görünüyor." Biraz daha dinledi, sonra haykırdı, "Kapa çeneni! Üç kere mi?" Virgil'e baktı, yeniden değerlendirdi. "Yeterince yaşlı görünmüyor."

Telefonu kapattıktan sonra, onu merdivenlerden yukarı, Quill'in dış duvardaki derin yığınların arkasındaki bölmesine götürdü. tavandan tabana kitaplıklar. Dolabın kapısında olay yeri bandı vardı. Virgil bandı çekti ve Trane'den aldığı anahtarla kapının kilidini açtı.

İçeri girdiğinde kütüphaneci kadın, "Gerçekten üç kez evlenip boşandınız mı?" diye sordu.

Virgil, "Evet, ama ilk seferinde sadece on dört yaşındaydım, yani kimse bunun uzun sürmesini beklemiyordu," dedi.

Kütüphaneci kadın "Oh," dedi ve gözden kayboldu ve Virgil peşinden koşup ona şaka yaptığını söyleme dürtüsünü bastırdı. Garip mizah anlayışı buraya kadarmış.

-

Varil küçük bir odaydı, dardı, belki üç metre uzunluğundaydı. Karo zeminde gerçekten de bir lekenin gölgesi vardı, şüphesiz Quill'in kanı. Her yerde siyah parmak izi tozu izleri vardı. Elinden geldiğince bundan kaçınmaya çalıştı. Bu madde balçık küfü gibiydi: her şeye yapışıyor ve suçiçeği gibi yayılıyordu.

Koridorda, üzerinde bir raf bulunan gömme bir masa ve pahalı görünümlü deri bir ofis koltuğu vardı. Kitaplıkta yarım düzine ağır görünümlü metin duruyordu ve hepsi de müfettişler tarafından kabaca elden geçirilmiş gibi görünüyordu. Raftaki kitapların arkasında rulo yapılmış bir yoga matı duruyordu. Gümüş metal çöp sepeti boştu.

Burası hiçbir şey gibi kokmuyordu. Ne duman, ne ter, hatta kandan kurtulmak için kullanılmış olabilecek bir temizleyici bile yoktu. Görülecek pek bir şey yoktu, bir dizüstü bilgisayar sallamak için bolca yer vardı - eğer cinayet işlemek için gerçekten bir dizüstü bilgisayar kullanıldıysa.

Tam çıkmak üzereydi ki yoga matını tekrar fark etti. Sandalyeye uzandı, birkaç kitabı kenara itti ve matı raftan indirdi. Normalden daha kalın, yumuşak, yumru yumru açık mavi bir plastikten yapılmış bir mattı. Bir insan neden bu kadar dar bir alanda ve sık sık yoga yapar da yanında mat getirirdi ki?

Bir an için bunu düşündü ve ilk yılına geri döndü: Adı ne olan genç bir kadınla aceleye getirilmiş bir ilişki? Jean mi? Üçüncü kattaki bir kütüphane masasının altında, kapanmadan hemen önce. Jean mıydı? Aklının gittiğini düşündü.

Paspası yere serdi ve dizlerinin üzerine çöktü. O bunu yaparken kütüphaneci kadın geri döndü, koridorun kapısını açtı, nefesi kesildi ve "Çok özür dilerim! Dua mı ediyorsunuz?"

"Hayır, Dr. Quill'in yoga matına bakıyorum," dedi Virgil. "Geri çekilebilirseniz, ışığımın altındasınız."

Kadın geri adım attı ve adam minderi bir uçtan diğer uca taradı, ters çevirdi, aynı şeyi arka tarafa da yaptı. Yarı yolda durdu, gözlerini kısıtı. Kütüphaneci kadın omzunun üzerinden bakıyordu. Virgil ayağa kalktı, geri çekildi ve işaret ederek, "Aşağı inip tam şuraya bakmanı istiyorum," dedi. Cebinden bir kalem çıkardı, eğildi ve matın üzerine koydu.

"Şey ..." Yine de dizlerinin üzerine çöktü, kalemin ucunun işaret ettiği yere baktı ve bir süre sonra "Ah" dedi.

"Bunun bir kirpik olduğunu mu düşünüyorsun?"

Virgil sordu. "Hayır, ben-"

"Bıyık kılı mı?"

"Hayır, ben-"

"Ne o zaman?"

"Sanırım bu bir olabilir. . . ."

"Dr. Quill sarışındı. Sizce kasık kılları da bu renkte olabilir mi? Koyu kahverengi, neredeyse siyah?"

"Şey, ben-"

"Ben de öyle," dedi Virgil. Telefonla Trane'i aradı. "Trane'in odasında bir yoga matı var."

"Evet, gördüm," dedi.

"Açtın mı?"

"Evet, sadece içeride hiçbir şeyin kıvrılmadığından emin olmak için. Neden?" "Açtım ve burada bir kasık kılı uzmanının kütüphane sadece bir tane olabileceğini düşünüyor. Ön görüşüne göre, Dr. Quill'den geldiğini düşünmüyor çünkü o sarışın ve bu saç öyle değil."

"Kahretsin! Kahretsin! Kahretsin! Kaçırıldık," dedi Trane. "Sorum çıkaracağını biliyordum Flowers. Laboratuvarı arayacağım, bakalım paspası ne kadar yakından taramışlar. Eğer gerçekten gözden kaçırmışlarsa, onu alması için birini gönderirim."

"Tamam. Laboratuardakilere yeni olay yeri bandı getirmelerini söyle. Onlar gelene kadar bekleyeceğim."

"Kahretsin! Kahretsin! Kahretsin! Dinle, ben de geliyorum. On beş dakika içinde orada olacağım."

Virgil telefonu kapattığında, kütüphaneci kadın "Ben ... saç ... uzmanı değilim ..." dedi.

"Yanlış anlamış olmalıyım," dedi Virgil.

—

Virgil yoga matını yere serili halde bıraktı, bölmeden çıktı ve kütüphane görevlisi aceleyle uzaklaşırken kapıyı kapattı, omzunun üzerinden sadece bir kez arkasına baktı. Virgil olay yeri bandını toplarken, iki üniformalı kampüs polisi kitap yığınlarının en ucundan geçti, Virgil'i bölmede görünce duraksadılar

kapıya doğru yürüdü. Yanlarına gittiler ve yaşlı olanı "Burada ne yapıyordunuz efendim?" diye sordu.

Virgil, "Ben BCA'danım. Margaret Trane ile birlikte Dr. Quill cinayeti üzerinde çalışıyorum."

Ceketinin cebinden kimliğini çıkardı ve bir çavuş olan rütbeli polise uzattı. Polis şöyle bir baktı ve geri verdi. "Bir şey bulabildin mi?"

"Birkaç şey var. Mesela, belki de gömlek giyip kravat takmalıyım. Kimse polis olduğuma inanmıyor gibi görünüyor. Her neyse, Margaret şu anda odaya bir kez daha bakmak için buraya geliyor."

"Sıkışmış gibi mi?"

"Ah, oraya varacağız," dedi Virgil. "Sizin neyiniz var çocuklar? Quill'le ilgili bir şey var mı?"

"Hayır. Caddenin karşısındaki Andersen Kütüphanesi'ni biliyor musun?" diye sordu çavuş.

"Ben burada öğrenciyken inşa ediyorlardı. Hiç içinde bulunmadım."

"Nadir kitap koleksiyonlarını ve diğer değerli şeyleri burada tutuyorlar. Çoğu yeraltında. Her neyse, kayıplar.

Haritalar. En azından birkaç tane. Şu anda bir envanter yapıyorlar ama çok fazla harita var. Temizlik personeline bakıyorduk çünkü çoğu şeyin anahtarı onlarda ve kafalarına koysalar muhtemelen her şeyin anahtarını alabilirler. Kapıcılardan biri bize, mesai saatleri dışında orada bir kadın gördüğünü söyledi.

burada çalışıyor. Eskiden orada çalışıyordu. İnkâr ediyor.

gündüzleri hariç artık oraya hiç gitmiyor. Kapıcıyı simaen tanıyor. Günün geç saatlerinde onu burada, arka tarafta gördüğünü söylüyor. İşe gitmeden önce ot çektiğini söylüyor. Yani, bilirsiniz, kafası güzel, kafası karışık, yüzüne aşına ..."

Omuz silkti.

Virgil, "Haritaların değeri ne kadar?" diye sordu.

"Her biri birkaç bin dolar, belki daha fazla. Kütüphane bunları pazarlamaya çalışmadı, bu yüzden kesin olarak bilmiyorlar. Mesele şu ki, kayıp olanların hepsi eski Avrupa haritaları ve muhtemelen Almanya ya da Fransa'da satılsalar en büyük parayı kazanırlardı. Ve eğer orada özel bir satıcı aracılığıyla satılırlarsa, bundan asla haberimiz olmaz."

"Buradaki kadın. . . Adı ne?"

"Genevieve O'Hara. İlk isim Fransız usulü telaffuz edilir: *Jzhan-vee-EHV*."

"Peki sen ne düşünüyorsun?"

"Kapıcı gördüğü kişinin o olduğundan emin değildi. Eğer kafası iyiye ve onun yüzünü tanıyorsa bu bir sorun. Haritaları her kim aldıysa ne yaptığını biliyordu - değerli ama çok değerli değiller; sık sık referans gösterilmiyorlar; ve satışları özel ilgi görecektik kadar nadir değiller. İşte bütün bunlar var."

"Huh. Bu kadın Fransız mı?"

"Hayır. İrlandalı da değilim. Burada, Minnesota'da doğdum."

—

Hâlâ harita hırsızlıkları ve Quill cinayeti hakkında konuşuyorlardı ki Trane tedirgin bir ifadeyle merdivenlerden çıktı. Yüzündeki bir tutam saç savurdu ve "Tamam, görelim bakalım" dedi.

İki kampüs polisi onları Quill'in odasına kadar takip etti. Virgil kapının kilidini açtı ve "Kalemin ucu bir santim ötede" dedi.

"Ne oldu?" diye sordu iki polisten kısa olanı.

Trane cevap vermedi. Dizlerinin üzerine çöktü, gözlüklerini burnuna geri itti, baktı ve "Tamam" dedi.

Ayağa kalktı ve "Kapıyı kilitle." dedi.

Virgil yaptı ve "Bir yere gidip bunu konuşmalıyız" dedi.

"Burada birkaç çalışma odası var. . ."

-

Kampüs polisleri konuşmalarını duysalar mutlu olurlardı ama Virgil, Trane'i boş bir odaya kadar takip ederken neşeli bir "Sonra görüşürüz çocuklar" diyerek onları başından savdı.

Trane, "Onlara söylediklerimi ve kışlarının nasıl kulaklarına kadar dolduğunu göz önüne alırsak, Olay Yeri'nin oldukça hızlı bir şekilde burada olması gerekiyor," dedi. "Eğer Quill orada biriyle yatıyorsa, mesai saatinden sonra olmalı.

Ve mesai saatleri dışında orada olduğunu biliyoruz."

"Biriyle çıktığına dair hiçbir ipucunuz yok muydu?"

"Kimseyi bulamadım," dedi. "İki haftadır kamuoyu var ama kimse ortaya çıkmadı. Neden kütüphanede birini çivilesin ki? Evi arabayla beş dakikalık mesafede. buradan."

-

"Başka bir şey daha var," dedi Virgil ve Trane'in kaşları havaya kalktı.

Ona kampüs polislerinin harita hırsızlığını soruşturduğunu ve kütüphanede, görünüşe göre bir üst katta çalışan bir kadının sorgulandığını anlattı.

"O sırada kafası güzel olan bir hademe, gecenin geç saatlerinde kadını orada gördüğünü sanmış. Harita koleksiyonunda," dedi Virgil. "Eskiden orada çalışıyordu ve her iki binanın da anahtarı olabilirdi. Sanırım adam onu korkuttu ve kadın da gözden kaybolmak istedi, o da buraya geldi . . ."

". . . ve Quill'e rastladı. Ama onu öldürür müydü? Eğer bir kütüphaneciyse, bir bahane uydurup orada ne halt ettiğini sormaz mıydı?"

"Ne kadar ürkmüş olduğuna bağlı olarak bu makul görünüyor. Haritaları her kim aldıysa en azından binlerce dolar değerinde bir şey almış. Polislerin bana söylediklerine bakılırsa, daha da fazlasını kaçırmış olabilirler."

Trane, "Bu konuyu derinlemesine incelememiz gerekiyor," dedi.

"Bak ne diyeceğim Margaret, bence bunu araştırmalısın. Kampüsteki iki polisle, buradaki bir kütüphaneciyse ve Humphrey Center'daki bir sekreterle konuştum ve koridoru yeniden açtığımdan beri etrafta her türden insan dolaşıyor - yani yeni bir adamın soruşturduğu haberi yayılabilir. İşin bu kısmını sen yürütürsen hepimiz için daha iyi olur."

"Haklısın," dedi Trane, etrafına bakınarak. Bir öğrenci çalışma odasının penceresinden onları izliyor gibiydi. "Ben alırım. Teşekkür ederim. Ne yapacaksınız?"

"Size polislerin konuştuğu kadının adını vereceğim..."

"Saç rengini de kontrol edeceğim..." Trane söyledi.

Virgil: "Evet, öyle yap, gerçi-"

"Biliyorum. Quill bir harita hırsızını beceriyor olabilir mi? Ve neden? Kulağa pek doğru gelmiyor. Ama bu bir kasık kılıysa, gökten zembille inmemiştir."

Virgil, "Ne zamandır orada olduğunu bilmiyoruz," dedi. "Belki de son karısıyla ayrılmadan önce bir ilişkisi olmuş, buraya birini getirmiş olabilir."

"Hiç sanmıyorum." Trane başını salladı. "O aristokrat bir adamdı. Eğer biriyle yatıyorsa, eşit biriyle, bu bir otelde olurdu. Kullanışlı bir banyosu olan bir yerde. Böyle bir şey olmazdı... bir kütüphanede. ..bir yoga matının üzerinde... saatler sonra."

"Margaret, yoga matının üzerinde bir kasık kılı var ve bu onun değil. Buradan elli adım ötede bir tuvalet var."

"Bir yolunu bulacağım," dedi. Alt dudağını çiğnedi, sonra dedi ki, "Ya toplum içinde birlikte görünmek istemeyeceği genç biri olsaydı? Bir öğrenci?"

"Olabilir. Ama aristokrat biriye, kız on üç yaşında falan olmadığı sürece umursamayabilir."

"Evet . . . Tamam. Şimdi, ne yapacaksın?"

"Seninle onun evinde buluşacaktım. Sırada o vardı. Anahtarı bana ver, burada işin bitince gel. Birazdan gelirim."

Başını salladı. "Evinde birkaç farklı kadının yaşadığını unutmayın; birincisi annesi, en azından ölmeden önce bir süre, artı üç karısı ve muhtemelen birkaç kız arkadaşı. Ev, doldurulmuş bir pelikan ve birkaç doldurulmuş balık da dahil olmak üzere yaklaşık seksen yıllık aile ıvır zıvırıyla dolu. Hepsini gözden geçirdik. Belki bir şeyler bulursunuz. Ama nefesimi tutmayacağım."

BÖLÜM

BEŞ

O Virgil'in çiftlikle ilgili en sevdiği şeylerden biri de kokusuydu. Köpek ve komşu kümesten kaçtığı anlaşılan bir tavuk dışında hayvanları yoktu, bu yüzden

ahır kokusu yoktu. Dünyanın en güzel kokularından biri olan taze kesilmiş samanları ve en az saman kadar güzel kokan sıcak yaz çiçekleri vardı. Virgil'e göre, Ağustos ve Minnesota'nın kırsal arka yollarında Eylül ayı hayal edilebilecek en güzel manzaralardan birini oluşturdu; yol kenarındaki yabani otlar, çimler ve çiçekler yaklaşan sonbaharla birlikte altın rengine büründü.

Ama şehirde o kadar da değil. Asfalt, motor egzozu ve ona her zaman bozuk Juicy Fruit sakızları ve çürümüş muzlar gibi gelen kokuların arasından kamyonuna doğru yürüdü.

Nehri tekrar geçtiğinde bu durum değişti ve ona ölü sazan ve nehir otları görüntüsü verdi. GPS'ini aşağıya doğru takip ederek Quill'in Mississippi'nin yukarısındaki kayalıkta bulunan kırmızı tuğlalı malikânesi. Quill'in Şehirlerdeki en iyi yerlerden birinde yaşadığını düşündü, yeşil, sarkan ağaçlar, sessiz, hoş sokaklar ve nehrin hemen yanı başında.

Ama çiftlik değildi.

-

Quill'in evi iki katlıydı, ayrıca karmaşık bir çatı altında bir tavan arası ve bir bodrum katı vardı. Müstakil üç arabalık garajda bir depo vardı. Park yerinin üstünde bir oda. Hem ev hem de garaj, beyaz çerçeveli pencerelerle delinmiş koyu kırmızı tuğladan inşa edilmişti. Trane Virgil'e garajın yanına park etmesini söylemişti. Hem giriş kapısı hem de ev

aynı yüksek güvenli li dijital anahtarla a ılabiliyordu; ve her kapının içinde bir alarm tu  takımı, güvenlik kodu 388783873 vardı.

Trane ona kodu verdiğinde Virgil daha önce hiç dokuz haneli bir kod görmediğini söyledi. 3, 8 ve 7'nin tekrarlanması bir anlamı olup olmadığını merak etti, ancak Trane, Quill'in e lerinden birinin ona Quill'in kodlarını oluşturmak için rastgele sayı  reteci kullandığını söylediğini belirtti. "Ayrıca, bu sayıların bizim sorunumuzla ne ilgisi olabilir ki?"

"Belki de bir güvenlik sorunu vardı?" Virgil söyledi.

"Zayıf."

—

Virgil park etti, garaj penceresinden baktı, içeride iki araba gördü, anahtarı kullandı ve alarmı devre dışı bırakma kodunu tu ladı. O bunu yaparken, bir grup ser  tepesinde uçtu, kanatları içerideki sert havada vınılıyordu. Yukarıdaki  atı katına açılan bir kapaktan geçerek gözden kayboldular.

Arabaların en yakını kilitli olmayan siyah bir Mercedes-Benz SUV, diğer tarafında ise gümüş renkli bir BMW Z8 vardı.     nc  park yeri alan bo tu: ikinci BMW olası bir kanıt olarak bir polis otoparkına çekilmişti.

Virgil kamyonetinden vinil eldivenleri aldı, her iki arabayı da inceledi ve hiçbir şey bulamadı; her ikisinin de muhtemelen bir Olay Yeri ekibi tarafından temizlendi i anlaşılıyordu. Merdiveni tırmanarak çatı katına çıktı, ba ını kapaktan içeri soktu ve ser  pislikleriyle beneklenmi  eski mobilyalar ve yıpranmış halılardan oluşan bir karmakarı ıklık gördü. O bunların  niversite kütüphanesindeki bir saldırıyla ilgisi olabileceğini d   nemedi ve dışarı çıkıp garajı kilitledi.

Evin etrafı, garaj ile evin arka kapısı arasındaki çatlak beton kaldırım da çevreleyen, yıllık çiçeklerle kaplı ferforje bir çitle çevriliydi. Kapıdan içeri girmek yerine evin etrafında dolaşarak etrafı kola an etti.  n kapıya geldiğinde pencereden baktı, özel bir şey görmedi, anahtarı çevirdi ve içeri adım attı.

Kapı geniş bir resepsiyon alanına açılıyordu, koyu meşe zemin çoğunlukla kırmızı-mavi oryantal bir halıyla kaplıdır. Dairesel bir Merdiven, kapıya bakan bir balkona kadar uzanıyordu. Orta koridor, oturma odası ile kütüphane/müzik odasını birbirinden ayırıyordu.

Oturma odası eğlenmek için düzenlenmişti; ortadaki halının etrafında üç kanep, içecekler ve yiyecekler için bir büfe vardı; maun bir dede saati bir köşede duruyordu, akrep ve yelkovanı kırk dördü gösteriyordu. Çünkü sarıcısı öldürülmüştü. Kütüphanenin bir duvarı kitaplarla doluydu ve aralarında çok eski olduğu anlaşılan yontulmuş Hummel koleksiyonu ve kitaplığın iki ucundaki raflarda hoparlörleri olan bir pikap da dahil olmak üzere eskimiş müzik seti rafı gibi çeşitli hatıra eşyaları vardı.

Bir köşede ceviz kasalı bir Steinway baby grand duruyordu, üzerinde bir yığın nota vardı. Bir an müziğe baktı. Yarısı klasik, tam piyano formlarında -birisi iyi bir piyanistti- yarısı da İkinci Dünya Savaşı öncesi swing döneminden romantik şeylerdi -Cole Porter, George Gershwin, bunun gibi. Irving Berlin'in "Blue Skies" şarkısı müzik sehpasının üzerinde açık duruyordu.

Koridorun ilerisinde resmi bir yemek odası vardı. dikdörtgen ceviz masa ve on adet uyumlu bükülmüş ahşap sandalye, salonun diğer tarafında ise bir masa ve iki sandalyenin bulunduğu bir kahvaltı odası yer almaktadır. sandalyeler ve mutfağa açılan bir kapı. Mutfağın yanına bir tuvalet odası inşa edilmiştir.

Ev bir tabut kadar sessizdi.

-

Virgil merdivenleri çıktı ve Quill'in yatak odasının yanı sıra içinde daha fazla kitap olan bir ev ofisi, üç yatak odası ve tavan arasına açılan bir kapı buldu. Banyo geniş ve moderndi.

Zengin bir adam olduğu kesin. Kağıtlar, kitaplar, dergiler, kalemler ve tüm düz yüzeylere yayılmış şeffaf fosforlu kalemlerle bir çalışma alanı görünümüne sahip olan ev ofisi dışında her şey oldukça düzenliydi. Evdeki diğer her şeyde profesyonel bakım hissi vardı: en azından bir hizmetçi ve muhtemelen bir bahçıvan.

Virgil kiler ve tavan arası hariç tüm evi yavaşça gözden geçirdi ve kısa bir süre kontrol ettikten sonra göz ardı etti. Bir mil ötede işlenmiş bir cinayetle nasıl bir ilgisi olabileceğini düşünemiyordu. Quill'e ait olmayan sözcükler -mektuplar, metinler ya da çıktılar- ya da kişisel eşyalar arıyordu. Düşmanca bir ilişkiyi düşündürecek ya da ortaya çıkaracak bir şey.

Yatak özenle hazırlanmıştı, kral boyuydu ve kocaman, eski bir yorganı vardı. Yorganı alt çarşafı görünene kadar dikkatlice sıyırdı.

sonra yorganın üzerinde daha fazla koyu kasık kılı aradı. Ve hiç bulamadı.

Ofisi en sona saklamıştı. Ofisin en önemli parçası, tam sekiz ayak uzunluğunda ve dört ayak genişliğinde, eski ahşabı parlatılmış, diz deliğinin her iki yanında çekmeceleri olan eski bir meşe masaydı. Masa, bir zamanlar ortadaki çekmecenin olduğu yere bir klavye ve masanın arka kenarı boyunca yerleştirilmiş bir dizi elektrik prizi ile dikkatlice güncellenmişti. Orada boş bir yer vardı bilgisayarın olduğu yerde, Canon yazıcısı hâlâ bir kenarda duruyordu ve bilgisayar bağlantı kablosu yanında kıvrılmıştı. Trane, bilgisayarın e-postaları araştırmak için bilgisayar.

Bir kitaplık akademik dergiler, birkaç tıp kitabı ve daha fazla akademik döküntü ile yığılmıştı, hepsi basılmıştı, hiçbirisi açıklamalı değildi, cinayete yardımcı olacak hiçbir şey yoktu. Orada

iki kitaplık hoparlörü olan başka bir stereo. Virgil CD çaların üzerinde bir LED ışığı fark etti, açtı ve tepside duran işaretlenmemiş bir disk buldu. Diski çıkardı: üzerinde hiçbir işaret yoktu. Yerine koydu, çalma düğmesine bastı ve bir dakika sonra tanımadığı bir şarkıcı "Home on the Range "in karmaşık olmayan sözlerini hoparlörlerden burnuna doğru itti.

CD çaları istemsiz bir ürpertiyle kapattı. Menzilde yaşıyor sayılırdı ama bu şarkının berbat olmadığı anlamına gelmiyordu.

Kitap raflarında ayrıca antika ahşap kutulardan oluşan bir koleksiyon vardı ve içlerinde önemli ama rutin kağıtlar buldu - çek defteri, üniversite maaş çekinin koçanları, U.S. Bank ve Wells Fargo'dan yatırım raporları, vergi kayıtları, sigorta poliçeler, otomobillerin ruhsatları, geçen yılın Noel kartlarından oluşan bir yığın. Yarım saatini masanın üzerindeki ve iki yan dolaptaki kâğıtları ve günlükleri inceleyerek geçirdi; el yazısıyla yazılmış, yerinde olmayan bir şey var mı diye baktı. Önemli görünen hiçbir şey bulamadı.

-

Trane beklenmedik bir şekilde "Ne yapıyorsun?" diye sorduğunda Virgil masanın altında, diz çukurunda yatıyordu.

Virgil irkilerek yarı dik durdu ve başını klavye çekmecesinin dibine çarptı. Dirseklerinin üzerine düştü ve Trane'in ayakkabılarını ve pantolonunun paçalarını gördü. "Ahh. Tanrım, beni biraz uyarır mısın?"

"Özür dilerim. Ne yapıyorsun?" Eğildi ve masanın altına baktı.

"Büyükbabamın da böyle bir masası vardı. Daha küçük ama bunun gibi eski, milyonlarca çekmecesine var," dedi Virgil. Bir masanın içini karıştırıyordu.

çekmecelerin arkasındaki dar alan. "Sol üst çekmeceyi çeker misin?"

Çekmeceyi çıkardı ve Virgil "İlginç bir şey var mı?" diye sordu.

"Bakmadığımızdan değil ..."

"Çekmeceyi sonuna kadar çekebilir misin? Böylece gevşeyebilir mi?" Virgil sordu.

Denedi. "Hayır. Dışarı çıkmak için yapılmadı. Bazı duraklara çarptığını hissedebiliyorum."

Virgil "Hmm." dedi. "Kütüphanede iyi bir şey bulabildin mi?" "Herkes bunun bir kasık kılı olduğu konusunda hemfikir. Aslında, üç kasık kılı; Bazılarını kaçırmışsın. Otopsiye katıldım ve bunların Quill'e ait olmadığını söyleyebilirim. O gerçek bir sarışındı."

"Üç kasık kılı ... Sahibi tüy dökmüyorsa, birden fazla kez kullanmış olabilir."

Virgil diz çukurundan sürünerek çıktı ve ayağa

kalktı. "Ne arıyorsun?" Trane sordu.

"Çekmeceyi barındıran kasa, çekmecenin kendisinden yaklaşık sekiz ya da on inç daha derin. Bunun için iyi bir neden yok ama tamamen kapalı" dedi.

"Belki masayı duvardan uzaklaştırırsak arkadan bakabiliriz?"

"Hayır. Eğer orada bir boşluk varsa, odayı parçalara ayırmadan oraya erişebilmek istersiniz. Büyükbabamın ..."

Virgil üst kısmın sol kenarını aşağı doğru itti: hiçbir şey yoktu.

Yukarı çekti: hiçbir şey yoktu. Kenarın altına baktı, bir çizikten başka bir şey göremedi.

"Bir çizik var..." dedi dizlerinin üzerine çökerek. "Ne olmuş yani?"

Virgil, "Şey, çizmek için zor bir yer olurdu," dedi. "Burada bir delik var. . . çizimin yanında . . . İşte bu kadar."

"Gizli bir kapı için mi? Şaka yapıyor olmalısın," dedi Trane.

Virgil, "Ben dahil herkes büyükbabamın saklandığı yeri biliyordu," dedi. "Bir sır değildi. Bu eski masaların çoğunda vardı. Kasa değillerdi. Oraya gizli şeyler koyabilirdiniz, belki vergi

eşyalar falan, ama para değil. Dediğim gibi, çekmeceler o zamanlar o kadar da gizli değildi."

Tekrar ayağa kalktı ve sağ üst çekmeceyi açtı. Plastik bir tepside kurşun kalemler, tükenmez kalemler, ataçlar, tırnak makasları, makaslar ... ve tek, dik açılı bir alyen anahtar vardı. Anahtarı çıkardı, masanın yan tarafına taşıdı, deliğe yerleştirdi ve itti.

Bir yan panel gevşedi ve dışarı çıktı, sonra aşağı katlandı. İçinde neredeyse tepsi gibi dikey bir dizi küçük çekmece vardı.

"Agatha Christie," dedi Trane, hayretle. "Çekmeceleri aç."

Virgil yaptı. Hepsi boştu. Masanın diğer tarafına doğru süründü, aynı deliği buldu, yan paneli açtı ve başka bir çekmece yığınının ortaya çıkardı. En üstteki çekmeceyi açtı ve ikisi de içine baktı.

Trane dedi ki, "Oh, hayır. Hayır. Hayır. Hayır. Hayır. Hayır. Hayır. Çekmeceyi kapat, bunu görmek istemiyorum."

"Çamaşır deterjanı olabilir," dedi Virgil. "Bilirsin işte, Tide gibi? Öyle olup olmadığını anlamak için biraz burnuma çekebilirim."

"Sence ne kadar?"

"Hiç uyuşturucu kullanmadım," dedi Virgil. "Ama kokain gördüm ve Bu kokain. Çok değil ama neyle başladığını bilmiyoruz." "Öldürülen çocuğumuzun gizli bir bölmede kokain zulası mı var?"

Bu pastanın üzerindeki kiraz, biliyor musun? Bu mükemmel. Umarım televizyoncular bunu öğrenir de çılgına dönerler."

"Tide olabilir ..."

—

Narkotikleri çağırdılar ve ofisi araştırmaya devam ettiler, ancak Trane bunu çoktan yapmıştı. Antika kutuların her birini aldı.

Sahte dipler ya da gizli çekmeceler arıyorlardı. Elllerinde hiç yoktu. Bill Offers adında bir narkotik polisi geldi ve

Poşette standart bir sekiz top, bir onsun sekizde biri kadar kokain vardı.

"İyi mal, üzerine fazla basılmamış. Başlangıçta, bağlantısına bağlı olarak muhtemelen birkaç yüz dolar ödemiştir."

Trane, "O zaman bir barın arka kapısının dışındaki herhangi birinden de almış olabilir," dedi.

"Evet, aynen öyle. Bu konuyu karısıyla konuşmak isteyebilir," dedi Offers.

"Yapacağım," dedi Trane. "Bu gece."

"Onu aramayı planlıyordum," dedi Virgil. "Peşine takılmamın sakıncası var mı?" "Sen bilirsin," dedi Trane.

Virgil, Trane'den pek iç açıcı bir karşılama değil ama belki biraz ilerleme olabilir, diye düşündü. Offers'ın arabasında bir tartı vardı. Kokaini poşetle birlikte tarttılar ve Virgil ile Trane saklanması için Narkotik'e teslim ettiler.

"Graduate Hotel'de olduğunuzu mu söylemiştiniz?" Evrak işlerini bitirdiklerinde Trane Virgil'e sordu.

"Evet. Hepsi giriş yaptı."

"Nancy Quill oradan çok uzakta yaşamıyor, Cadı Şapkası'nın orada," dedi Trane. "Beni oraya kadar takip edebilirsin."

-

Cadı Şapkası, Minneapolis'in en yüksek ikinci arazisine tünemiş eski bir su kulesinin bulunduğu Prospect Park mahallesine atıfta bulunuyordu. Kilometrelerce uzaktan görülebilen kulenin tepesinde yeşil bir cadı şapkasına benzeyen bir şey vardı. Quill, Prospect Park'ın kendisinde değil, komşu bir mahallede, sarı tuğlalı, temiz bir apartman dairesinde yaşıyordu.

Trane önden seslendi ve Quill onları asansörlere giden kapıdan geçirdi.

Yukarı çıkarken Trane sordu, "Medyada tanıdığın biri var mı? Burada, Şehirlerde mi?"

"Birkaç kişi," dedi Virgil. "Neden?"

"Gerçekten bir şeyler yaptığımızı duymak güzel olurdu. benden ya da Cinayet Masasından herhangi birinden gelmeden ilerleme kaydedebilir. Kimsenin başını belaya sokmak istemiyorum," dedi Trane.

"Davenport'un pek çok televizyoncuyla arası iyi. Hatta bir Kızım onlardan biriyle Kanal 3'te çalışıyor. Şimdi yönetici, eskiden muhabirdi. Ondan bunu sızdırmasını isteyebilirim. O da yapardı. Ve eğer akıllı biri bunu geri almaya çalışırsa, bana gelir. Gelse de umurumda değil."

Trane, "Eğer çağırımı siz yaparsanız, bu durum üzerinizdeki baskıyı biraz azaltabilir," dedi.

"Buradan ayrılır ayrılmaz," dedi Virgil.

-

Nancy Quill uzun boylu, sert görünümlü, kısa ve kesin cümlelerle konuşan, paragraflar halinde konuşan bir sarışındı.

"Barth'ın herhangi bir ilaç kullandığını hiç görmedim. Aspirin bile. Zaman zaman bir kadeh içse de şarabı pek sevmezdi. Bu onun sosyal olma çabası. Bir istisna dışında sert alkol kullanmazdı. Tekilaya biraz para harcadı. Geceleri bir bardak yudumlardı, Yatmadan önce, tek başına. Kokain pek olası görünmüyor. Ama, eğer tercih ettiği bir uyuşturucu var ve bunun ne olduğunu tahmin etmem istenseydi, kokain ya da amfetaminlerden biri olduğunu tahmin ederdim. Odaklanmayı bulanıklaştıran değil, yoğunlaştıran bir uyuşturucu arardı."

"Kokain kullandığına dair herhangi bir ipucu görmediniz mi?" Trane sordu. "Asla. Yine de, onun evinde hoş karşılanmadığımı açıkça belirtti.

ofis," dedi Quill. "İçerisi dağınık görünüyor ama aslında her şeyin bir yeri vardı ve her şey yerli yerine konmuştu. Boş bir yatak odasında kendi ofisim vardı. Onu terk ettiğimde eşyalarımı buraya taşıdım. Bir filmde bir aktörün beyaz toz soluduğunu görmek dışında kokain kullanımının belirtilerinin neler olabileceği konusunda hiçbir fikrim yok."

Virgil, "Gördüğünüz, yanlış bir nota düşmüş gibi görünen herhangi bir arkadaşı ya da ortağı var mıydı? Birisi kim olabilir ona kokain sağlamış ya da o dünyayla bir bağlantısı olabilir mi?"

"Barth'ın sırlarını paylaşabileceği yakın erkek arkadaşları yoktu. Elbette üç kez evlenmişti, bu yüzden kadınlardan hoşlanması gerektiği anlaşılıyordu, ancak hoşlandığından emin değilim. Dürüst olmak gerekirse, cinsel rahatlama için bize ihtiyacı vardı. Bizi başka bir şey için yanında istediğinden emin değilim."

"Kadın düşmanı o zaman?" Trane sordu.

"Ben olsam o kelimeyi kullanmazdım," dedi Quill. "Kadın düşmanı, kadınların aşağı olduğunu düşünen kişidir. O yapmadı. O oldukça Kendi alanındaki bazı kadınlara çalışmalarından dolayı saygı duyuyordu. Onlarla düzenli olarak yazıştırdı. Ev ve ofis bilgisayarları sizde. E-postalarını yakından incelerseniz, isimlerini bulacağınıza inanıyorum."

Trane Virgil'e dedi ki, "Biz bunu yaptık. Kadın vardı Yazdığı kişiler arasında akademisyenler de vardı ama orada beni profesyonel olmaktan ziyade kişisel olarak etkileyen bir şey görmedim."

Virgil'den Quill'e: "Asıl soruma dönecek olursak: Peki ya yanlış notalar?"

"Ben de bunu düşünüyordum. Aslında biri var. Bir avukat, John Combes. Herkes ona Jack der. O ve Barth, RecWell'de her hafta düzenli olarak hentbol oynarlardı. Aralarındaki ilişki tam olarak arkadaşlık sayılmazdı. Saha dışında ve yılda bir kez Combeses'lerin Noel partisi dışında hiç sosyalleşmediler. Jack

Bana her zaman biraz adi biri gibi gelmiştir - bir ceza hukuku avukatı ve çok da başarılı değil. Tanınmış bir aileden geliyor. Belki de ilişkileri çocukluklarına, okullarına kadar uzanıyordu, bilmiyorum. Mükemmel bir hentbol oyuncusu olduğunu biliyorum."

Quill'den aldıkları tek şey buydu. Eğer kocası kokain kullanıyorsa, hiçbir zaman coşku ya da yoksunluk belirtisi görmemiş. "Barth inanılmaz derecede dengeli biriydi. İşi gereği stres, hayal kırıklığı ve öfke hissettiğinden eminim ama bunu hiç belli etmezdi."

Ayrılırken Virgil, Quill'e "Kocan kovboy müziğini sever miydi?" diye sordu.

"Ne?"

"Bilirsin, kovboy müziği."

"Hayatı boyunca bir kovboy şarkısı dinlediğinden bile şüpheliyim. Bartók'u severdi." "Jimmy

Ray Bartók?"

"Hayır, Béla. . . Oh, şaka yapıyordun." Kadın hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

-

Aşağı inerken asansörde Trane şöyle dedi: "Jack Combes'da bir şeyler olabilir. Kim olduğunu biliyorum, ama hukuk dünyasında ufak tefek bir adam. Bildiğim kadarıyla hiç cinayet davasına bakmadı. Ya da yaptıysa bile büyük bir cinayet değil. Uyuşturucu sanıkları için mahkeme randevuları yoluyla çok fazla iş alırsa hiç şaşırmam. Bu onun hızı hakkında olurdu."

"Onu sen mi yapmak istiyorsun yoksa ben mi yapayım?"

Bir an düşündü ve sonra, "Neden onu almıyorsun?"

O bir sporcuya benziyor ve sen de belli ki bir sporcusun. Belki bağ kurarsınız. Kasık kollarımıza bakmak istiyorum. Kritik olabilir."

"Üçüne de DNA testi yapacak mısın?" Virgil sordu. "Sence yapmalı mıyız?"

"Evet. Muhtemelen hepsi aynı kişiye ait, ama öyle olmasalardı çok ilginç olurdu. Nancy Quill'in söylediği gibi, kadınlarla sadece seks istediği için ilgilenen bir adamınız varsa ve çoğu bilim adamı gibi mantıklı bir zihne sahipse, o zaman ... neden bir fahişe olmasın? Ya da iki veya üç? Çok daha ucuza gelir.

İki yıllık evlilikleri boşanmalar izledi."

"Sizin de herkes kadar iyi bildiğiniz gibi," dedi Trane.

"Doğru. Bahsettiğin için teşekkürler. Bir şey daha var: Otellerin gözü fahişelerdedir ve kütüphaneye birini götürmesinin nedeni bu olabilir. Fahişe bulduğunuz yerde uyuşturucu da bulursunuz. Ve hatta şantaj bile bulabilirsin. Her türlü şeyi bulabilirsiniz. Sebep gibi."

"İyi bir noktaya değindin," dedi Trane. "DNA testini tüm saçlar üzerinde yapacağız."

Virgil, "Bu Combes denen adamı yarın bulacağım," dedi. Bir an için ayakkabılarına baktı ve düşüncelere daldı.

"Ne?"

"'Home on the Range.' Müzik setinde 'Home on the Range' var. Bu beni adamın dengesiz olduğuna ikna etti." "Bu neredeyse bir kelime oyunu."

"Öyle demek istemedim," dedi Virgil.

-

Dışarıda, Trane saatine baktı. "Ben eve gidiyorum. Yarın sabah Combes'i bulacak mısın?"

"Evet. Bunu yarın akşama kadar çözmek istiyorum. Böylece Pazar gününü bu konuda endişelenerek geçirmek zorunda kalmam."

"Ben buna varım," dedi Trane. Ona ilk kez gördüğü küçük bir gülümseme sundu. "Ama bu olmayacak. Yine de bugün iyi iş çıkardığını söylemeliyim Virgil. Üzerinde çalışacak bir şeyim yoktu.

Artık biliyorum."

"Combes ile konuştuktan sonra seni arayacağım."

"Ve Davenport'la televizyonculara bilgi sızdırma konusunu konuş."

Virgil otele dönerken Davenport'u aradı ve o da bir ilerleme raporu sızdırmayı kabul etti. Davenport da Combes'u tanıyordu.

"Combes yeterince zeki ama tembel. O bir sporcu-golf, tenis, basketbol. Hentbol beni şaşırtmadı. Onunla biraz basketbol oynadım ve şut atabiliyor. Ama biliyorsunuz, o eski, zengin fabrikatör ailelerden birinden geliyor ve çalışmaya ihtiyacı olduğunu hiç sanmıyorum," dedi Davenport. "Hukuk fakültesinde aylıklık etti, baro sınavını geçmeyi başardı, bir süre kamu avukatı için çalıştı.

birkaç yıl, şimdi bazı pro bono yapar. Ve evet, sanırım size bir satıcı ayarlayabilir."

-

Otelde Virgil bir biftek aldı, sonra da bir bira içmek için birahaneye gitti. Mekan kalabalıktı ama bardaki son tabureyi kaptı, mavi keten spor ceket ve beyaz gömlek giymiş yaşlı, beyaz saçlı, kırmızı yüzlü bir adamın yanında; çizburger gibi kokuyordu ama rahatsız edici değildi.

Latin görünümlü barmaid geldi ve Virgil Bud Light olup olmadığını sordu. Kadın yüzünü buruşturdu ve "Hayır." dedi.

Virgil, "O zaman bana Bud Light'a en çok benzeyen şeyi verin," dedi.

Beyaz saçlı adam güldü ve şöyle dedi: "Çocuk inek sidiği içmeye kararlı Alice. Ben olsam yoluna çıkmazdım. Silahlı ve tehlikeli olabilir."

Dönüp Virgil'e baktı, gömleğini kontrol etti ve "Bir grupta mısınız?" dedi.

"Hayır. Ama bando tişörtlerini severim."

"Ben de öyle, ama benim kadar yaşlı ve şişman olduğunda sana aptalca görünüyorlar. Bunun için saçın ve göbeğin var."

"Teşekkür ederim."

Barmen elinde bir bardak birayla geri geldi, barın öbür ucundan Virgil'e uzattı ve "Elimizden gelenin en iyisi" dedi. Güzel bir kadındı, yuvarlak yüzlü, kahverengi tenli, koyu renk gözlü, parıldayan bir gülümsemesi vardı.

Virgil bir yudum aldı ve "Tamam. PBR? Miller Lite?" "İki tane var," dedi. "Miller."

Beyaz saçlı adam, "İstediğinizi aldınız, en çok da diğer boka benzeyen şeyi," dedi. Ve, "Benim adım Harry."

"Ben Virgil."

"Dur tahmin edeyim..." Virgil'e bir bakış attı, barmaid Alice de ilgilenmeye başladı, kollarını bara dayamış, aralarında gidip geliyordu, sonra Harry, "Birini temsil ediyorsun. Teknik bir şey, bir bilgisayar şirketi belki ..." Durdu, Virgil'i daha da yakından inceledi ve sonra, "Hayır, Tanrı aşkına, sen bir polissin. Bir çeşit polis."

Virgil güldü, başını salladı.

Alice sordu, "O haklı mı? Sen polis misin?"

"Evet, sanırım," dedi Virgil. "Hayır, aslında, eminim öyleyim." "Kimin için çalışıyorsun?" Harry sordu.

"Minnesota BCA. Suçlu Yakalama Bürosu."

Alice Harry'ye, "Bu oldukça şaşırtıcı," dedi. Ve yine Harry'ye: "Bir tane daha mı?"

"Olabilir," dedi Harry, boş bardağını barın öbür ucundan ona doğru iterek. Virgil'e: "Bir dava üzerinde mi çalışıyorsun?"

"Evet, üniversitede öldürülen profesörü araştırıyorum."

"Hey, bunu okumuştum," dedi Harry. "Bir yere varabildin mi?"

"Oyunun başındayız," dedi Virgil.

"Saçmalık. Bunu iki hafta önce okudum. Eğer katili şimdiye kadar yakalayamadıysanız, başınız büyük belada demektir."

"Hayır, onu parçalara ayırıyoruz," dedi Virgil.

"Bunun hakkında konuşmanın bir sakıncası yok değil mi?"

"Oh ... hayır ... Sanırım hayır." Virgil konuşmayı umursamadı. Ona göre katil davayla ilgili her şeyi biliyordu; polisler de bir kısmını. Bu konuda konuşmamak, vergi ödeyen vatandaşlar dışında kimseden bilgi saklamıyordu. Harry'ye bir dakikalık bir özet verdi ve Harry her şeyi anladı.

Barmen Alice, Harry'nin birasıyla geri geldi, "Polis tahmininden dolayı müesseseden," dedi ve Harry, "Virgil bir cinayeti araştırıyor," dedi.

"Ne cinayeti?" diye sordu.

"Üniversitedeki profesör," dedi Harry.

Virgil'e bir parmağını salladı. "Bunu duymuştum. Kütüphanedeki cinayeti. Katili yakaladınız mı?"

Virgil, "Üzerinde çalışıyoruz," dedi.

"Sana bir şey söyleyeyim," dedi Harry. "Üç McDonalds'ım var ama NCIS'te gördüklerim dışında cinayet soruşturmaları hakkında hiçbir şey bilmiyorum. O diziyi biliyor musun?"

"Elbette. Gibbs ve o adamlar. Oradan birkaç ipucu almıştım," diye yalan söyledi Virgil.

"Mark Harmon, müthiş bir futbolcuydu. Bunu takdir edecek yaşta değilsin ama Harmon UCLA'da oyun kurucuydu ve yetmişli yıllarda Nebraska'nın kışını tekmelemişlerdi. Büyük olay. Nebraska o zaman ulusal şampiyonluğunu ilan etmişti."

"Bunu bilmiyordum," dedi Virgil.

Harry daha yakına eğildi, Virgil'in üzerine bira nefesi üfledi. "Bu Çünkü yeterince yaşlı değilsin. Yetmiş yaşındayım ve her şeyi olduğu gibi hatırlıyorum."

dündü. Keşke dün olsaydı. Joe Namath ve Jets'in Colts'u yendiği zamanı hatırlıyorum."

"Henüz doğmamış olmama rağmen bunu biliyorum," dedi Virgil. "Babam bir sporcuydu; bana belki iki yüz kere anlatmıştır."

"Sen sporcu musun?" Harry sordu.

"Sanırım. Çoğunlukla beyzbol. Burada, üniversitede hızlı topları o kadar iyi göremezdim."

"Ben de Michigan'da golf oynadım," dedi Harry. "Bir keresinde Madison'da Badgers'a karşı 66 vuruş yapmıştım. Yaptığım en iyi şeydi."

Birkaç dakika daha spordan konuştular, Virgil ikinci birasını içti ve sonra Harry, "Sana davanla ilgili bir şey söyleyeyim," dedi.

"Devam et."

"Bunu genç biri yaptı," dedi Harry. "Erkek mi kadın mı bilmiyorum ama genç biriydi."

"Nedenmiş o?"

Harry ağır bir işaret parmağını kaldırdı. "İlk McDonald's'ımı yirmi yedi yaşındayken işletmeye başladım. Şimdi üç tane var.

Birkaç yaşlı vatandaşımız olsa da hayatımın çoğu gençleri işe almakla geçiyor. Yüzlerce genci işe aldım. Birkaçını da kovdum. Gençlerle ilgili şöyle bir şey var: Birçoğu hiç iyi değil. Lanet olası küçük porsuklar."

"Bunun bağınazca olduğunu söylemek istemiyorum ..." Virgil söyledi.

"Bağınaz değil," dedi Harry. "Bağınazlığı bilirim. Üniversitedeyken bir NCAA bölgesel turnuvasında oynuyordum ve takımda siyah bir çocuk vardı. Şehir kulübü -Kansas City'deydi bu- takımda siyah bir adam olduğunu bilmedikleri için çılgına dönmüşlerdi.

saha. Ellerinde tırmık olmadığı sürece siyahların sahaya girmesine izin vermiyorlardı. Yıllar boyunca bu saçmalaktan çok gördüm.

McDonald's'ın çocukları siyah ve bana bunu anlatıyorlar."

Virgil, "Ama gençler bana diğer herkes gibi görünüyor, her yerde varlar," dedi.

Harry başını salladı. "Bazıları öyle. Belki de çoğu, bilmiyorum. Ama McDonalds'ımda üç tip var. Bir sürü nedenden dolayı para kazanmak isteyen ve bu konuda ciddi olan çocuklar var. Araba almak, üniversiteye gitmek ya da başka bir şey istiyorlar. Bu konuda kararlılar ve istediklerini elde edene kadar çok çalışacaklar. Ya da daha iyi bir iş. İyi çocuklar. Gittiklerini görmekten nefret ederim ama hep giderler. Bir de başka seçeneği olmayan çocuklar var. Belki de

Karınlarını doyurmak için çalışmak zorundalar, belki McDonald's'ta çalışacak kadar zeki olabilirler ama daha fazlasını yapamazlar. Bu çocukları severim çünkü bazılarını yirmi yıl boyunca yanımda çalıştırdım. Ama üçüncü tip: hiç iyi değiller."

"Bunun her zaman olduğundan ne farkı var?" Virgil sordu.

"Öyle, inan bana. Her zaman iyi olmayan çocuklar vardı ama şimdi her yerde var. *Her yerde*. Bunu bilen çocuklar Milyoner ya da milyarder, film yıldızı, ünlü şarkıcı ya da NBA'de oynayacak değiller ve tek istedikleri de bu. Bunun ötesini göremiyorlar. Sanki televizyona çıkmazlarsa hayatta değillermiş gibi. Doktor, diş hekimi, avukat ya da iş adamı olmak istemiyorlar, hemen şimdi zengin ve ünlü olmak istiyorlar. Çalışmak istemiyorlar. Tek istedikleri ünlü olmak. Sonra bir noktada bunun olmayacağını anlıyorlar. Yeterince yetenekli ya da zeki değiller ve ünlü olmak için çalışmak istemediklerinden eminler. Bunun gerçekleşmeyeceğini anladıklarında da huysuzlaşıyorlar."

"Kötü mü?" Virgil söyledi.

"Bu doğru, adı," dedi Harry. "Seni sebepsiz yere öldürecek çocuklar ediniyorsun. Önemli hissetmek için. Öldürmekten daha önemli ne olabilir ki?

Birini mi? Hapse gireceğini söylüyorsun. Umurlarında değil. Ölseler bile umurlarında değil. Size bunu söyleyeceklerdir. 'Devam et ve öldür beni, benim hayatım yok'."

"Buna inanıyor musun?"

Harry birasının yarısını içti. "Virgil, bir keresinde şu okul katliamlarından birine çok sinirlenmiştim. Kızlarımdan birine, çalışanlarımdan birine, adamı mahkum ettiklerinde, kışını adliyeden dışarı çıkarmaları, merdivenlerde diz çöktürmeleri ve sonra kafasının arkasından vurmaları gerektiğini söyledim. Ne dedi biliyor musunuz?"

"Deli olduğunu mu?"

Harry güldü. "Hayır, 'Eğer bunu yaparsan, adam televizyona çıkar' dedi. Mutlu olurdu. Ünlü olurdu. Televizyona çıkardı.' Televizyona çıkmak. İnternette olmak. Kız haklı. O çocuklardan bazılarını tanıyorum."

Virgil birasını bitirdi ve "Bu neşeli not üzerine ben yatmaya gidiyorum" dedi.

"Hemen her gece buradayım," dedi Harry. "Nasıl olduğunu bana haber ver. Virgil de genç bir insan."

-

Virgil gecenin geri kalanını Batı Yakası'ndan bir maç izleyerek geçirdi ve bir çiftçi gibi saat onda yattı. Saat onda On dakika sonra cep telefonu çaldı.

Arayan Trane'di. "Uyanık mısın?" diye sordu.

"Evet. Zar zor."

Trane, "Quill'in evine geri dönmeliyiz," dedi. "Aklıma 'Home on the Range'i dinlemiş olabileceği bir neden geldi. Saat sekizde orada buluşuruz."

"Peki, anlat bakalım," dedi Virgil.

Dedi ve Virgil, "Buna inanıyorum Margaret. Yani, belki yanılıyorsun ama şu anda inanıyorum."

"Saat sekizde," dedi.

Virgil ışıkları tekrar kapattı ve başını yastığa bıraktı. Kız haklı mıydı? Yoksa bu aptalca bir fantezi miydi? Neden tam orada dururken bunu düşünmemiştii?

Sonra Harry için biraz endişelendi.

BÖLÜM

ALTI

Katherine Green, öğrencilerinden birinin sıraya girdiğini gördüğünde Coffman Memorial Union'daki kafede oturuyordu.

Altı öğrenciyle birlikte bir yaz araştırma gezisi için onunla birlikte Hindistan'a gitmişti. Diğerlerinden daha büyüktü, onun yaşındaydı. düşündü. O sırada ne olacağını görmek için ona hafifçe vurmak istemişti. Yakışıklıydı: kare omuzlar, kare çene, düzgünce kesilmiş saçlar, net gömlek, özenle ütülenmiş chino pantolon. Sessizdi, yumuşak konuşurdu, çoğu zaman da espriliydi.

Kültür Bilimi konusunda alttan alta bir şüphecilik sezse de en iyi öğrencilerinden biriydi.

Sırayı bitirdiğinde oturacak bir yer aradı. Yeşil'i gördü ve karşısındaki sandalyeyi işaret etti. Gülümsedi ve gelip oturdu.

"Profesör Green ..."

"Gazete nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Yeterince iyi sanırım. İstatistikte sadece başlangıç dersini aldım. Daha fazlasını yapmalıyım, belki geri dönüp cebire tekrar başlamalıyım. Matematikte zorlanıyorum."

"Sonunda ne yaparsanız yapın, istatistikler kritik önem taşıyor," diyerek aynı fikirde olduğunu belirtti. "Çok doğru görünen bir şeye bakabilirsiniz ve istatistiklerin iyi bir analizi size orada hiçbir şey olmadığını söyleyecektir."

"Bunu fark ettim," dedi. "Medyada."

Kahvesini yudumlarken, "En az bir yıllık istatistik eğitimi almadan kimsenin profesyonel medyaya girmesine izin verilmemeli," dedi.

"Televizyonda ve gazetelerde gördüğünüz saçmalıklar aptallığın da ötesinde. Sahte araştırmalar ..."

"Belki daha iyi biliyorlar ama tıklama tuzağına düşüyorlar."

Birkaç dakika konuştular, çoğunlukla adamın araştırmaları ve istatistikleri hakkında, sonra sordu: "Barth Quill'le ilgili yeni bir şey var mı?"

Ön taraf mı? Daha fazla polis mi geliyor?"

Green omuzlarını kamburlaştırdı ve masaya doğru eğildi. "Hayır. Polis bir yere varacak gibi görünmüyor. Çarklarını döndürüyorlar. Bu korkunç bir şey."

"*Durum* kötü," dedi adam. "İnsanlar departmanın . . . Yani, Quill'in konferansında yaşananlardan sonra..."

Green başını salladı, artık yüzü asıktı. "Biliyorum. Bu çok saçma. Quill öldürüldüğünden beri şiddet içeren suçların nedenlerini okuyorum - cinayet asla böyle bir şey içermez. Quill kişisel nedenlerle ondan nefret eden biri tarafından öldürüldü. Ya da deli bir adam tarafından. Akademik bir kan davası yeterli değil ..." Kahvesinden birkaç yudum daha aldıktan sonra, "İç Savaş'ın nedenleri üzerine verdiğim okumayı hatırlıyor musun? Anladın mı?"

"Evet, okudum," dedi. Sonra da onun en sevdiği kelimeyi kullandı. "İlginç."

"Yazarlar, Türkiye'de ciddi bir ekonomik kriz yaşandığına dikkat çekiyor.

ülkenin farklı kesimleri arasındaki gerilimi arttırdı, ancak bunu başlatan kıvılcım kölelikti. Köleliğin duygusal tetikleyicisi olmasaydı savaş da olmazdı" dedi. "Bu cinayet de benzer şekilde

-Cinayet işlemek için özel, dinamik, duygusal bir kıvılcım gerekir, çılgın insanlar için bile. Departmanımızın üyeleri ile onunki arasındaki öfke tamamen farklı bir seviyedeydi."

"Diyelim ki departmanda biraz deli ve gizli bir duygusal durumu olan biri var."

"Ne gibi?" Yeşil talep etti.

"Tamam. Bu varsayımsal. Diyelim ki size karşı duygusal bir bağları var. Size saldırıldığını, size duygusal yük taşıyan isimler takıldığını görüyorlar-"

"Amcık' gibi mi?"

"Aynen öyle. Size saldıran kişiye saldırmaya karar veriyorlar."

"Bu saçmalık," dedi. "Bana o kadar bağlı kimse yok, sana söz veriyorum. Öldürecek kadar değil. Bunu hissedirdim."

"Diplomalarını almaya yakın olan en az iki doktora adayımız var. Eğer bir şey olursa-"

"Hadi ama," dedi. "Bu bir aksilik olabilir. Ama cinayet için bir neden mi? Hayır."

"Size katılmıyorum," dedi adam, "ama o iki kişiyi tanıyorum ve kimseyi öldürmediler."

"Onlarla konuştun mu?"

"Sohbet. Bilirsiniz, boğa seansları." Gülümsedi. "Onlara mazeretimi söyler söylemez, onlar da bana kendilerininkini söylediler. Onları daha iyiydi."

"Mazeretler . . . Quill'i öldürmeyi planlıyor olsaydınız, bir mazeret bulurdunuz. İyi bir tane, tabii aptal değilsen. Onu öldürmeyi planlamıyorsanız ve bu rastgele bir eylemse ve polis sizi İlk birkaç saat içinde arkanızda suçlayıcı bir kanıt bırakmadıysanız, mazerete ihtiyacınız olmayacaktır çünkü sizi asla teşhis edemeyecekler ve mazeret istemeyeceklerdir. Aslında, muhtemelen polise o gece nerede olduğunuzu bilmediğinizi söyleyebilirsiniz. Kim iki hafta önce bir Cuma gecesi nerede olduğunu hatırlar ki? Evde, yatakta, kitap okuduğunuzu söyleyebilirsiniz. Bunu nasıl kırarlar?"

"Adamı yakalamayacaklarını mı düşünüyorsun?"

"Şüphelerim var. Hatta erkek olduğu konusunda bile şüphelerim var." Bir an ona baktı, sonra sesini alçalttı. "Bu konuşma hakkında kimseyle konuşmanı istemiyorum."

"Yapmayacağım. İzci Onuru." Üç parmağını kaldırarak izci selamı verdi.

Bunun üzerine gülümsedi, sonra da "Ne düşünüyorum biliyor musun? Bence kütüphanede bir kadınla birlikteydi. Belki de seks için para ödenen bir kadınla. Ve kadın onu öldürdü. Belki bilerek bile yapmadı. Adam kadının hoşuna gitmeyen bir şey yaptı ve kadın da ona saldırdı."

"Bir fahişe mi?" Kaşları yukarı kalktı. "Bu birkaç şeyi açıklar. Mesai saatinden sonra neden kütüphaneye gizlice girdiği gibi."

Green, "Böyle bir adam evinde bir fahişe istemez," dedi. "Muhtemelen nerede yaşadığını, hatta gerçek adını bile bilmesini istemezdi."

"Sanmıyorum..."

"Görölmeyeceğinden emin olabileceği başka nereye gidebilir ki?"

Green sordu. "Ne bir otele, ne de buralara. Yüzü çok iyi biliniyordu. Orada, kütüphanede saklanmıştı - öldüröldükten sonra bile onu bulamadılar, günlerce."

"Bir fahişe. İlginç bir fikir," dedi adam. "Acaba polis bunu araştırıyor mu? Belki de polis olmalısın."

Parmağıyla onu işaret etti. "Bir keresinde Kültür Biliminin bir polis memuru için mükemmel bir altyapı oluşturacağı aklıma geldi. Bir polis memuru için

yaşam deneyimi, yaptığımız araştırmalar ... Bir kültürün dokusunu anlamaya başlıyorsunuz."

-

Clete May kanepesinde yalınayak oturmuş İngiltere'deki bir bilardo turnuvasını izliyor, Dr Pepper içiyor ve Fritos yiyordu ki kapı çaldı. "Ah, kahretsin," diye mırıldandı ve ayağı kalkıp kapıyı açtı.

Oradaki adam dedi ki, "Hey, adamım. Meşgul msn?"

"Bir snooker turnuvası izliyorum. Eğer anlayabilseydim, muhtemelen eğlenceli olurdu. Ne var ne yok?"

"Buradan geçiyordum ve Quill olayı hakkında yeni bir şey duyup duymadığınızı merak ettim."

"İçeri gelin." Adam içeri girdi ve May onu televizyonun karşısındaki kanepeye götürdü. Oturdular ve May şöyle dedi: "Herkes hâlâ konuşuyor. şu dedektif piliç, Trane, kuduz bir yarasa gibi etrafta uçuşuyor. Bir yere varacağını sanmıyorum. . . Biraz Fritos ister misin?"

"Evet, teşekkürler." Adam yarım avuç aldı, ezdi. "Yeni bir fikri olan var mı?"

"Duyduğum kadarıyla hayır. Trane'in birine Quill'in kavgaya karışmadığını söylediğini duydum, sanki bir anda üzerine atlanmış gibi görünüyordu."

"Huh."

May ona doğru döndü, ellerini kavuşturdu, niyetliydi. "Dinle. Quill'in bilgisayarının orada olduğunu düşünüyorum. Büyük olan. Acaba laboratuvarına mı bağlıydı? Belki de biri gecenin bir yarısı oraya gidip laboratuvarın dosyalarına girmek ve araştırmasını indirmek için onu kullanıyordu. Bu tıbbi araştırma çok değerli olabilir. Ya da Ruslar veya Çinliler olabilir. Quill bunu anlıyor, bakın, ve belki, sadece belki, kayıtlar vardır, ve o kütüphaneyi görüyor

Bilgisayar evrimii oluyor ve onun olduğunu biliyor ama o yapmıyor. Kimin yaptığını görmek için kütüphaneye gizlice girer, ancak adam bir şekilde üzerine atlar ve onu öldürür ve sonra neler olduğunu gizlemek için bilgisayar." "Uluslararası

casuslar. Rus ya da Çinli."

"Kulağı çılgınca geldiğini biliyorum," dedi May. "Rusların ve Çinlilerin bu tür şeyler yaptığını, teknoloji çaldığını biliyoruz ve yine böyle bir şey yaparken yakalanmak istemeyeceklerinden eminiz."

"Bu konuda polislerle konuştun mu?"

"Hayır, ama biri sorarsa yaparım. Dediğim gibi, ilk başta kulağa çılgınca geliyor ama düşününce ..."

-

Carol Ann Soboda, Stub & Herb's barda tuvalete gittikten sonra masasına doğru yürürken elinde bira olan bir adamdan neredeyse sekerek kurtuluyordu. Adam, "Tüh" dedi, kolundan tuttu, tekrar doğruldu, kadın adama gülümsedi ve adam, "Hey. Siz Dr. Quill ile çalışanlardan biri değilsiniz?"

"Yaptım, evet. Seni hatırlamıyorum. . ."

"Ah, ben biraz diğer taraftaydım . . . Dövüş Gecesi'nde Dr. Green ile birlikteydim. Karışmadım, her şeyin çılgınca olduğunu düşündüm ama seni orada gördüm."

Adam yakışıklı ve arkadaş canlısıydı ve Soboda onu hatırladığı için gururlanmıştı. *İlişkileri* arasında gidip geliyordu, bu yüzden konuşmasına izin verdi, ne zararı olabilirdi ki? "Evet, oradaydım. Sandalyeli o çılgın adam kimdi?"

Bara yaslanarak on dakika geçirdiler ve adının Terry olduğunu söyleyen adam cinayeti okuduğunu ve Quill ile kütüphanedeki gizli bölmesinde neler olduğunu merak ettiğini söyledi.

"Kimse bilmiyor," dedi Soboda. "Kız arkadaşım çocuk pornosuna baktığını ya da ilişki aramak için dışarı çıktığını düşünüyor ama ben öyle düşünmüyorum. O bilgisayar bir iş istasyonu gibiydi. iPhone'unuzdan porno izleyebilir ya da ilişki arayabilirsiniz."

"Belki de gizli bir araştırma yapıyordu? Belki bunun için iyi bir bilgisayara ihtiyacı vardı. Belki de her şeyden uzakta olduğu ve düşünmek için sessiz bir alanı sevdiği için kütüphanedeydi."

"Düşünmek için her türlü sessiz yeri vardı. Size söylüyorum, bu bir gizem.

Laboratuvarda her gün bunu konuşuyoruz ve bir türlü çözemiyoruz."

"Laboratuvara ne olacak? İşsiz mi kalacaksın?"

Soboda, "Henüz kimse ne olacağını bilmiyor," dedi. "Laboratuvar müdürümüz bizi aynı tür araştırma yapan biriyle birleştirip birleştiremeyeceğini görmek için etrafa bakıyor, ancak oldukça uzaktayız."

"Tamam, buna ne dersin?" Terry söyledi. "Adamınız aynı türden araştırmalar yapan diğer laboratuvarları gözetliyordu, bir adım öne geçmeye çalışıyordu."

Bunu düşündü, sonra dedi ki, "Senin bir Bunu yapmak için hacker mı? Barth bir bilgisayar insanı değildi. Yani, o yapabiliirdi

Yazılımımızı kullanın, ama bu tost makinesi kullanmak gibi bir şey. Programcı olmak zorunda değilsiniz ve o da değildi."

"Huh. Şey, bu bir gizem. Peki ne yapıyorsun? Buraya sık gelir misin?"

"Çok sık değil . . ."

İşte böyle.

-

Megan Quill, Grand Avenue'deki SuperAmerica mağazasının önünde duruyordu. Wells Fargo ATM'sine girmiş ve birkaç dolar kullanmıştı. kendisi ve arkadaşları Jerry ve Brett için Nestlé Drumsticks satın almak için dolar.

Sıcak bir günde, eğer dikkatli olmazsanız kozalaklar giysilerinize damlama eğilimindeydi, bu yüzden sıkı bir şekilde bir araya gelip külahları yalayarak, kaldırıma damlatarak ve "Tamam", "Fena değil" ve "Damlamaya dikkat et, Brett" gibi birkaç kelime mırıldanarak.

Megan siyah, seksi bir tenis elbisesi gibi şık bir şey giymişti ve bu ona çok yakışmıştı. Jerry ise

modası geçmiş siyah: aşırı şişmiş vücudunu örtmek için özensiz siyah bir tişört, özensiz siyah kargo şortu, kısa siyah çoraplarla özensiz siyah çapraz spor ayakkabılar. Uyumsuz Brett

üzerinde düz beyaz bir tişört, kırmızı koşu şortu ve parmak arası terlikler vardı. Sadece kendisinin duyabildiği ve beyninde hayatının ses kaydı gibi dolaşan bir müzik eşliğinde aşağı yukarı sallanıyordu.

Hepsi adamın geldiğini görmüştü: mavi golf gömleği, taba rengi pantolon, mavi spor ayakkabılar. Onlardan daha yaşlıydı -yirmili yaşların sonunda ya da otuzlu yaşların başında, diye düşündü Quill- ince yapılıydı ve pek sık görmediğimiz bir şekilde kare çeneliydi. Mavi gözleri ve hoş bir gülümsemesi vardı. Yaklaşırken yavaşladı ve sonra sordu, "Siz Megan Quill misiniz? Profesör Quill'in kızı?"

Quill külahını yalamayı bıraktı ve ona sertçe baktı. "Evet. Sen kimsin?"

"Ben üniversitede yüksek lisans öğrencisiyim. Tanrım, olanları duyunca çok üzuldüm."

Quill, "Evet..." dedi. Birkaç kez yaladı, şimdi bu yakışıklı adam onu izlerken bilinçli bir şekilde. "Oldukça korkunçtu."

"Bunu yapan yakalayacaklarına dair bir işaret var mı?"

"Polislerin en ufak bir fikri bile yok," dedi Jerry. Güldü. "Hepsine palyaço ayakkabısı giydirmeliler ki neyle karşı karşıya olduğumuzu anlayalım. Bir avuç lanet maroon."

"Sert adamım," dedi Brett. "Onu yakalayacaklar. Trane akıllıdır."

"Hiç şansın yok," dedi Quill. Pantolonlu adama sordu, "Trane'in Tıpta falan mı çalışıyorsun? Babamı tanıyor muydunuz?" "Hayır, ben büyük kavganın diğer tarafındaydım" dedi. "Ben ve Dr. Green'i tanıyorum. Ya da en azından onu binanın etrafında görüyorum. Bazen biraz ... dışarıda olabiliyor. . . zaman zaman. Çok fazla Üniversitedeki insanlar Kültür Bilimleri'nden birinin bu cinayetle bir ilgisi olup olmadığını merak ediyor ama o endişeli görünmüyor. Onu öğle yemeğinde arkadaşlarıyla gülerken görüyorum. Üniversite'de misin? Yoksa burada mısın?"

St. Thomas caddenin karşısındaydı. "Ben buradayım. Keşke burada olsaydım.

Ama annem burada daha iyi bir disiplin olacağını ve buna ihtiyacım olduğunu düşündü."

Adam dedi ki, "En azından sen orada değildin. . . olay olduğunda. Yani, eğer onunla kütüphaneye gitseydin..."

Megan ürpermiş gibi yaptı. "Evet. Bunu hiç düşünmemiştim." *Yala.*

"Aslında bu ilginç olabilirdi. Gerçek bir adamın öldürüldüğünü görmek," dedi Jerry. "Bu lanet oyunda öldürülen yaklaşık bir milyon insan gördüm ama hiç ..." Cep telefonunun yüzeyini kurcalıyordu ve Brett, "Jerry tam bir oyun manyağı. Bir külah dondurma yemek için bile duramıyor."

Quill, "Bazı insanlar nişancı oyunlarının oyun manyaklarını duyarsızlaştırdığını ve gerçek insanları öldürmelerini kolaylaştırdığını düşünüyor" dedi. "Sen ne düşünüyorsun Jer? Babamı sen mi öldürdün?"

Jerry'nin parmak dürtmesi hiç yavaşlamadı. "Ne düşünüyorum biliyor musun? Öldürmek için yeterince ilginç değildi. Eğer birini öldürecek olsaydım, bu büyük bir getirisi olan biri olurdu. Ulusun kaderini değiştirecek birini."

"O zaman iç çamaşırlarının kaderini değiştirmek zorunda kalırsın. O beyaz donlar yerine kahverengi olurlar," dedi Quill.

"Siktir git." Jerry başparmağıyla bir şey yaptı, sonra telefonda başını kaldırdı. "Döndüğümüzde amına bakabilir miyim?"

Yanaklarında hafif bir kızarıklıkla yakışıklı adama baktı ve "Aldırmayın ona. Yaşlı insanları şok etmeye çalışıyor. Genellikle başarısız olur."

-

"Biliyor musun?" Brett sordu. "Kan davasındaki hiç kimsenin bununla bir ilgisi olduğunu sanmıyorum. Bence kütüphanede zaten Profesör Quill'le ilgisi olmayan bir şey için bulunan insanlar vardı. Yasadışı bir şey için. Onları yakaladı ve onu öldürdüler. Biliyorsun, orası büyük bir yer. Günün geç saatlerinde orada olsaydınız, saklanabilir, kendinizi içeri kilitleyebilir, orada uyuyabilir, muhtemelen bodruma inebilir - orada bir kahve dükkanı var - yiyecek bir şeyler alabilirsiniz. Bir şeyler çalmak için oraya giren bir sokak adamı ya da parası bitmiş bir öğrenci bile ..."

"Kütüphaneden ne çalabilirsin ki?" diye sordu adam. "Kitaplar mı? Kim kitap ister?"

Brett omuz silkti. "Etrafta her türlü eşya var. Bunu düşünmezsiniz ama insanlar ofislerinde bir şeyler bırakır; kameralar, ofis ekipmanları, aletler. Eğer güçlüyseniz, oradan bir yazıcı ya da başka bir şeyle çıkabilir, kullanılmış bilgisayar satan yerlerden birine satabilirsiniz. Eğer sokaktaysanız iyi para."

Quill homurdandı. "Bunu düşünmüşsündür."

Brett: "Şey, evet. Üçüncü yılının ilk semestrinde okulu bırakmak zorunda kaldım. O yaz okul paramla İspanya'ya gittim ve İnsanlar bana daha fazla vermedi. Telafi etmem gerektiğini söylediler."

"Faşistler," dedi Jerry. Tekrar cep telefonunu kurcalamaya başlamıştı.

"Ah, onlar iyi insanlar," dedi Brett. "Her neyse, bütün o pislikleri görünce insanlar üniversite binalarında etrafta bırakıyor, biraz almak cazip geldi."

Quill: "Yaptın mı? Kanun kaçağı mı olacaksın?"

Brett başını salladı. "Hayır, korktum. Bir itme işi aldım HarMar Alışveriş Merkezi'ndeki süpürge." Komik bir şekilde başını çevirdi ve sanki bir polis dinliyormuş gibi kısık gözlerle sokağı kontrol etti. "Bak sana ne diyeceğim. Alışveriş merkezinde tuvaletlerde kullanılan malzemelerin bulunduğu bir depo vardı. Tuvalet kağıdı, kağıt havlu, temizlik malzemeleri. Bu büyük karton kutularda bir seferde altı aylık tedarik siparişi verirlerdi. Arka duvardan birkaç metre ileri iterdim - bunu anlayamazdınız - ve orada uyurdum. Köpük bir yatağım ve uyku tulumum vardı. Sabah ikide çıkardım, tıraş olurdum ve tuvalette sünger banyosu, ve çanta dışarı. Saat on birde kalkıyor, dişlerimi fırçalıyor, işe gitme vakti gelene kadar takılıyordum. Kendi küçük dairem."

"Harika," dedi Megan.
Jerry başını salladı. "Acınası."
Meçhul adam şöyle dedi: "Buna hayranım. Yapman gerekeni yapmalısın. Okula geri döndün mü?"
Brett gülümsedi. "Evet. Bu kış mezun oluyorum."
"Harika." Megan uzaklaşmaya başlarken ona döndü. "Dediğim gibi, olanlar için üzgünüm."
"Evet, teşekkürler. Her şey bir gizem."
Adam uzaklaştı ve arkasından bakan Brett, "Bu biraz garipti. Sokakta böyle bir adamın sana doğru gelmesi."
Adam elli metre ötede bir arabaya bindi, yasadışı bir U dönüşü yaptı, yanlarından geçti ve elini kaldırarak el salladı. Megan başını salladı ve "Ben olsam onu sikerdim" dedi.
"Becer beni," dedi Jerry.
"Olmaz. Neden Elaine'i becermiyorsun? Keskin nişancı yuvasının nerede olduğunu söylersen yapar."
"Siktir et onu. Bunu asla atlatamayacak," dedi Jerry. "Kapattı." "Ve biriyle yatmayacaksın. Muhtemelen er ya da geç anlayacaktır. daha sonra, bu yüzden daha erken yapabilirsin ve sevişebilirsin."
"İyi bir noktaya değindin." Jerry sokağın aşağısındaki ışıklarda durmuş olan arabadaki adama bakıyordu. Elaine hakkında bir şey söylemedi ama Brett'e, "Haklısın. Bu çok garipti." Cep telefonunu kaldırdı ve arabanın fotoğrafını çekti.
"Sence ..." Quill döndü ve arabanın yeşil ışıkta hızlanıp Cleveland Caddesi'nde ilerleyişini izledi.
Brett: "Ne?"
"Onun yapmış olabileceğini mi? Ne bildiğimizi görmek için bizi kontrol ettiğini mi?"
"Olamaz," dedi Brett. "Sana bir katil gibi mi göründü? Bana öyle gelmedi."
"Asla bilemezsiniz," dedi Quill. "Katil herhangi biri olabilir."

-

O gece hava karardığında Jaguar ziyaretçi park yerine girdiğinde adam Nancy Quill'in evinin önünde bekliyordu. Jaguar'ı ve içinden inen adamı tanıyordu, Quill'i de.
şoförün etrafta dolaşp yolcu kapısını açmasını istedi. Açtı ve yukarı çıktılar. Adam saatine baktı. Saat sekiz yirmiydi; randevusu

onu saat altıda almış, Minneapolis şehir merkezinde bir restorana gitmişlerdi ve şimdi geri dönmüşlerdi.

Adam dedi ki, "Hadi, çivile onu. Bana bir şey ver. Bana bir şey ver."

Ama saat sekiz yirmi beşte ziyaretçi apartman kapısından çıktı, Jaguar'a bindi ve uzaklaştı.

Adam başını salladı, radyoyu açtı ve eve doğru yola koyuldu.

-

Adam St. Paul'un Frogtown denilen eski bir bölgesinde yaşıyordu. Kiraladığı evin girişi dar ve asfaltsız bir sokaktan geçiyordu. Adam içeri girdi, ışıkları takip ederek evle birlikte kiralanmamış olan garaja gitti - ev sahibi garajı ahşap işleme hobisi için kereste depolamak amacıyla kullanıyordu - ve garajın yanına park etti.

Arabadan inmiş, garajın önünden geçerken yıldızlara bakmış ve aşağıya değil de yukarıya baktığı için yandan gelen akını yakalamış. Aslında pek bir şey görmemişti ama o telaşı hissetti ve sağ kolunu kaldırıp ön kolundaki sopayı yakaladı, o da kırıldı ve çığlık atarak yere düştü ve

Saldırgan her tarafındaydı, siyah paltolu ve kar maskeli iri yarı bir adamdı, yüzünde hiçbir şey görünmüyordu. Sopa tekrar indi, bir parıltı Adam kırık kolunu kaldırdı ve bir darbe daha aldı, bu da bir kemiğini daha kırdı.

Saldırgan hala oradaydı ve tekrar sallıyordu, adam diğer kolunu kaldırdı, darbeyi yakaladı ve sol kolu kırıldı, saldırgan küfretti, adam kelimeleri çıkaramadı ama kesinlikle bir küfür gibiydi ve yuvarlandı İki kez daha, böğürerek.

Saldırgan adamın kafasına vurmaya çalıştı ve kafatasının yan tarafını sıyırmayı ve kulağını yırtmayı başardı. Sonra başka biri bağırdı ve saldırgan bir kez daha savurdu, adamı göğüs kafesinin sol tarafından yakaladı, kaburgalarını kırdı ve sonra saldırgan kaçtı ...

Başka bir adam onun başında durdu ve "Oh, adamım ... Oh, adamım, iyi misin? İyi misin? . . Polisleri arıyorum. Bir polis çağırıyorum. ambulans . . . Kıpırdamadan yat."

Adam ikinci adamın cep telefonuna bağırdığını duymuş ve bir süre sonra bir polis gelmiş.

Kollarındaki ve göğüs kafesindeki acıyı ve kafa derisindeki yangını artıran ışıklar, sonra bir ambulans geldi ve onu alıp götürdüler ve başının arkasındaki serin yastık iyi hissettirdi ...

BÖLÜM

YEDİ

Trane ertesi sabah saat sekizde Virgil'le Quill'in evinde buluştu. Lacivert bluzu, siyah pantolonu ve alçak topuklu siyah botlarıyla şık görünüyordu. Virgil de aynı şeyleri giyiyordu.

Bir gün önce giydiği şeyi, "Lamb Chop" tişörtünü değiştirmesi dışında.

Virgil içeri girdiğinde Trane kapının kilidini açıyordu ve şöyle dedi: "Mantıklı tarafım hiç şansın olmadığını söylüyor. İçgüdülerim ise bir şeylerin peşinde olduğumu düşünüyor. Dün gece sen konuştuktan sonra, uyuyana kadar o lanet şarkı aklımdan çıkmadı ve bu fikir aklıma geldi. Yine de şarkı gitmedi. Muhtemelen bütün gün benimle olacak. 'Evim, evim menzilde / Geyiklerin ve antilopların oynadığı yerde ...'"

"Dur lütfen," dedi Virgil. Ve, "Her kulak kurdunu nasıl yok edeceğini biliyor musun?"

"Anlat bana."

"Walt Disney'in 'It's a Small World' şarkısını mırıldanıyorsun. Her şeyi öldürür, ama o kadar sefil bir şarkı ki, o kadar boktan ki, kendi başına kafanda takılı kalmaz," dedi Virgil, Quill'in ofisine giden merdivenleri tırmanırken. "Öldürür ama takılıp kalmaz."

"Quill'i öldüren kişi gibi," dedi. "O yönde," diye onayladı Virgil.

Ofiste CD çaları açtılar ve bir dakika sonra "Home on the Range" i dinliyorlardı. Virgil kumandayı alıp bir sonraki parçaya geçti ve "Git Along, Little Dogies" çıktı.

"Bu korkunç," dedi ve atlama düğmesine tekrar bastı.

Bir erkek sesi. "Dostum, buna devam edemezsin. Bu en iyi ihtimalle etik değil, en kötü ihtimalle de tehlikeli. Onu öldürebilirsin ..."

Trane tıpkı bir vadi kızı gibi "Aman Tanrım" dedi.

Kayıttaki ikinci bir adam, belki Quill: "O ölecek. Hem de yakında. Belki bir ayı vardır. Muhtemelen daha az. Şu anda ölmek istiyor. İzin verdi-"

Üçüncü adam: "İzninin hiçbir değeri yok. Yapabileceği tek şey izin vermesi, aşırı acı çektiğinde ve bunu durdurmak için her şeyi yapacağında olur. Size izin verirse, uyuşturucu alır. İzin vermezse, biraz daha tartışırsınız ve bu da uyuşturucuyu geciktirir. Bunu yapamazsınız. Aslında istediğinizi elde etmek için ona işkence ediyorsunuz."

Yine ikinci adam: "Bunu imzalamanız gerekiyor. Bu durumla bir daha karşılaşmama ihtimalimiz çok yüksek. Eğer Bu olması gerektiği gibi çalışırsa, büyük bir atılım olacak. Dünya çapında on binlerce hayattan bahsediyoruz."

Birinci adam: "Etik sorunlar çok açık olduğu için bu konuda yazamayabilir, yayınlayamayabilirsiniz bile."

İkinci adam: "Bu kavgayı daha sonra yapabiliriz. Her şey bittikten sonra. Belki de kesin koşulları bir dereceye kadar gizleyebiliriz."

Üçüncü adam: "Oh, saçmalık. Komite bunu onaylamayacak. Tavus kuşu gibi kasıla kasıla oraya gidiyorsun ve düşmelerini mi bekliyorsun?"

İkinci adam: "Eğer devam etmemizi önerirseniz düşecekler. Dinle, eğer senin ... söylemek zorundayım, onun ruh haliyle ilgili yanlış önerinden bahsedilmezse devam edecekler-"

-

Kayıt kesildi. Trane Virgil'e baktı ve "Bu orijinal bir kayıt olamaz. CD'de olmaz."

Virgil başını salladı. "Haklısın. Bu bir yeniden kayıt. Ama neden? Şantaj mı? İnsan deneylerinden bahsediyorlardı. Eğer bu bir şantajsa, neden birkaç kovboy şarkısının arkasına saklansın?"

"O kısmı bilmiyorum," dedi Trane. "Deneyler hakkında konuşabileceğim bir doktorum var, bakalım durumu açıklığa kavuşturabilecek mi?"

"İstemeyebilir. Hatta bunu birilerine bildirmek zorunda kalabilir ve biz buna hazır olana kadar bunun olmasını istemeyiz," dedi Virgil.

"Bunu rapor etmeyecek."

"Emin misin?"

"Eminim ve bunu hemen halledebilirim," dedi Trane. "Gerçek şu ki, onunla yatıyorum."

"Bu ihtiyacım olandan daha fazla bilgi," dedi Virgil. "Ve bu garanti etmez-"

Trane, "Diğer bir şey de, o benim kocam," dedi.

"Ah. O zaman sorun yok. Ben de o Louboutin'lerin nerede olduğunu merak ediyordum.

botlar bir polisin maaşından geliyordu. Dışarıdaki merdivenlerden yukarı çıkarken kırmızı tabanları gördüm."

Yumruklar kalçada. "Benim yamuk olduğumu mu düşünüyordun?" "İyi görüldüğünü düşünüyordum," dedi Virgil.

"Kurşundan nasıl kaçılacağını biliyorsun," dedi Trane, o alışılmadık gülümsemelerinden biriyle.

-

Trane, öğleden sonrayı eskiz grubuyla geçirmeyi planlayan ama yine de evde olacak olan kocasıyla konuşmak istedi. "Onunla konuştuktan sonra üç numaralı eşe gideceğim. Belki de tam olarak hangi durumdan bahsettiklerini, kimin üzerinde deney yapacaklarını biliyordur."

Virgil, "Bakalım Combes'u bulabilecek miyim?" dedi. Ve, "Hey, Trane, iyi iş çıkardın. CD'yi yüz yıl düşünsem aklıma gelmezdi."

"Bu bizi eşitliyor," dedi Trane. "Zorlu masayı asla göremezdim."

-

Virgil, Combes hakkında Davenport'u aradı. Davenport bir dakikalığına uzaklaştı, sonra geri geldi ve ona Carleton Lange adında bir avukatın telefon numarasını verdi, o da onu Shelly Carter adında bir avukata yönlendirdi, o da ona Combes'un kişisel cep telefonu numarasını verdi ve "Onu bir polise sattığımı söyleme" dedi.

Combes golf kulübünün on altıncı yeşil sahasında topa vurmak üzereydi, Virgil'e yarım saat içinde işinin biteceğini söyledi. "Kulüp binasına gel, seninle ızgarada buluşuruz. Beni ızgara yapabilirsin."

Combes, St. Paul'ün kuzeyinde yer alan ve çok sayıda meşe ağacının bulunduğu North Oaks banliyösünde yaşıyordu ve Virgil'in anlattığına göre, mimari açıdan zorlu McMansion'ların arasında yer alan iyi bir özel golf sahası vardı. Sahaya hiç gitmemişti, golfü çok az sevdiği için bu durum onu hayal kırıklığına uğratmamıştı.

spor olarak başparmak güreşi ve koşudan daha üstündü. Zaten üyelerin onu yeşil alana almayacaklarından şüpheleniyordu.

Cumartesi trafiği onu yavaşlattı ve North Oaks Quill'in evinden sadece on mil kadar uzakta olmasına rağmen, Quill'in evine varması yarım saat sürdü.

yolculuk. Virgil otoparktan içeri girdiğinde Combes pistten yeni çıkmıştı. Kaslı, güneşten kızarmış, kare çeneli, kare beyaz dişleri olan, kahverengi saçları şakaklarında biraz kırışan, belki de hafifçe tohumlanmış bir lise sıkı ucuna benzeyen bir adamdı. Üzerinde Tiger Woods'un giydiği -belki de hâlâ giydiği- kırmızı bir golf gömleği ve ekose golf şortu vardı.

Virgil'e işaret edildiğinde diğer üç adamla birlikte oturuyordu. Virgil yanına gittiğinde el sıkışmak için ayağa kalktı ve arkadaşlarına, "Bu adamla konuşmam lazım. Hemen döneceğim." Diğer müşterilerden uzakta bir masaya oturdular ve Combes sordu, "Ne oldu? Bu Barth'la mı ilgili? Bira ister misin?"

"Hayır, teşekkürler, çalışıyorum. Diyet kola alayım."

Virgil kolasını içtikten sonra, "Barth'ın pek çok arkadaşıyla konuşuyoruz..." dedi.

"Suda öldüğünü duydum. Eğer benimle konuşuyorsan, duyduğumdan daha ölü olmalısın."

"Son birkaç gündür ilerleme kaydetmeye başladık," dedi Virgil. "Cep telefonumu nasıl aldınız?"

Virgil yalan söyledi. "Bilmiyorum. Tanıdığınız Lucas Davenport'la arkadaşım ve ondan bazı aramalar yapmasını istedim. O da yaptı ve bana numara."

"Size Davenport ve basketbol hakkında bir şey söyleyeyim: O gelirken boyalı alanda durmak istemezsiniz."

Combes dedi ki. "O hokey defans oyuncusunu kışınıza sokar ve kendinizi tribünde bulursunuz."

"Ateş edebileceğini söyledi," dedi Virgil.

Jock bağlanıyor. Combes memnundu. "Benim de bazı anlarım oluyor." Sonra, "Yani . . ."

"Evet. Dr. Quill ile ne kadar yakındınız?"

"Çok yakın değildik, içmeye falan gitmedik. O

Çoğu yıl Noel partime gelirdi; yaşlı karımı severdi. İkimiz de şehirdeyken çoğu Cuma öğleden sonraları hentbol oynardık."

Virgil sesini alçalttı. "Mesele şu Jack. Yani, ceza hukukuyla uğraştınız, ne yaptığınızı biliyorsunuz. Biz insanları arıyoruz

Dr. Quill'in ilişkide olabileceği ve şiddete eğilimi olan kişiler."

Combes: "O ben değilim."

Virgil diyet kolasından bir yudum aldı ve şöyle dedi: "Oraya gitmiyordum. Evinin altını üstüne getirdik ve Masanın çekmecesine saklanmış sekiz top kokain kalıntısı. Uyuşturucu bağımlılarıyla uğraştınız. Dr. Quill'in kokain kullandığına dair herhangi bir işaret gördünüz mü? Onu hiç kokain satıyor olabilecek biriyle gördünüz mü?"

Combes çoktan başını sallamaya başlamıştı. "Bu adamların çoğunu savunduğumu bilmelisin, mahkeme tarafından atanan anlaşmalar. Elbette, işaretleri biliyorum. Hepsini biliyorum. İki adama bakıp hangisinin kokainman, hangisinin methhead olduğunu söyleyebilirim. Size şunu söyleyeyim: Barth Quill hayatında hiç kokain kullanmadı. Hiç kokain satıcısı tanıımıyordu. Bütün bu fikir gülünç."

"Ama-"

Combes sözünün kesilmesini elinin tersiyle itti. "Aması yok. Bak. Asıl bilmek istediğin, ona biraz kokain vermiş olabilir miyim? Onu müşterilerimden biriyle tanıştırmış olabilir miyim? Cevabım hayır. Eğer biraz kimyasal eğlenceden hoşlanabileceğini söyleseydim, beni arkadaş listesinden çıkarırdı. "Rektal meydan okuma" deyimini bilir misin?"

"Ben-"

"Bu, 'Kıçında mısır koçanı var'ın avukat versiyonu." "Bunu biliyorum," dedi Virgil.

"Şey, o Barth'tı. İşemek için duştan çıkan bir adamdı. İyi bir adamdı ama sertti. Çok sertti. Biraz renksiz bir şey söylediğinizde gülmeye karar vermesi beş saniyesini alırdı ve bunu onaylamadığını bilirdiniz."

"O zaman neden iyi bir adamdı?"

Combes omuz silkti. "Sadece öyleydi. Karım göğüslerini yaptırmak için üniversite hastanesine gitti ve orada üç gün kaldı. Günde iki kez uğrar, ona çiçek getirir, onunla sohbet ederdi. Cerrahıyla konuştu, ona bazı teknik şeyleri açıkladı. O Barth'tı. Kendi sokak adamı vardı, bu dilenci, onu beklerdi.

Barth ona on dolar verirdi. Her gün. Bana on dolarla Burger King'de hayatta kalmaya yetecek kadar kalori alabileceğimi söyledi. Muhtemelen adamı

Canlı. Çünkü yaşaması gerektiğini düşünüyordu. Kimsenin ona teşekkür etmesini de istemiyordu. Bu hayırseverlik değildi. Bu onun göreviydi."

Virgil, "Karıları onu pek sevmezdi," dedi.

"Çünkü sertti ve ağzı çok bozuktu. Öyle olmak istemiyordu ama elinde değildi. Bu arada dans edebiliyordu. Çok iyi dans ederdi. Bunu karılarına sorun."

"Ama kokain yok."

"Kokain yok."

Virgil sandalyesinde geriye doğru tekmeleyerek Combes'a baktı. Combes'in nasıl bir adam olduğunu biliyordu. Zaman zaman kokainin tadına bakmış olabilirdi, muhtemelen biraz fazla içiyordu, muhtemelen karısıyla arası iyiydi, muhtemelen birkaç çocuğu vardı ve muhtemelen oldukça iyi çocuklardı - muhtemelen akşamları maç izlemeyi severlerdi -Muhtemelen bir balıkçı teknesinin nasıl kullanıldığını biliyordu ama bu konuda fanatik değildi, muhtemelen sırtını tokatladı. Pek çok olasılık vardı ama Virgil muhtemelen haklı olduğunu düşünüyordu.

Virgil onun doğruyu söylediğini düşündü. Bir kaynakta bu her zaman rahatsız ediciydi.

Virgil içini çekti, ayağa kalktı ve elini uzattı. "Jack, minnettarım. Muhtemelen ihtiyacım olmayacak ama olursa seni tekrar arayabilirim."

Combes, "Her zaman," dedi.

Combes arkadaşlarının yanına döndü ve Virgil otoparka doğru yürüdü. Arabadan inerken Combes kulüp binasından çıktı ve ona el salladı. Virgil onun yanına yanaştı ve yan pencere. Combes dedi ki, "Bir fikrim var. Belki Barth'ın kızıyla konuşurum. Üniversiteli bir kız, biraz dışarıda. Kokain hakkında düşünüyordum. Bir keresinde kızın bazı sorunları olduğundan, yanlış insanlarla takıldığından bahsetmişti. Tam olarak ne anlama geldiğini bilmiyorum. Tembeller demek istemiş olabilir. Barth'ın gözünde, bu dopingciler kadar kötü olurdu. Daha sert bir şey kastetmiş olabilir. Bilemiyorum. Ama rahatsız oldu."

Virgil, "Kızıyla pek bir ilgisi olmadığını sanıyordum," dedi.

"Kız üniversiteye gidip ortalığı karıştırmaya başlayana kadar konuşmadı. Sonra konuştular. En azından ara sıra. Bir keresinde kızın bir gece önce orada olduğundan bahsetmişti. Parayla ilgili olabilirdi, muhtemelen bir dereceye kadar öyleydi. Ve neden bahsettiğimi bilmiyor olabilirim."

O gerçek bir prenses olabilir."

"Kontrol edeceğim," dedi Virgil. "Teşekkür ederim."

-

Virgil arabayı sokağa sürdü, kenara çekti ve Trane'i aradı. Trane arabasındaydı. "Kocamla konuştum. O bir dahiliyeci, araştırmacı bilim adamı değil ama bazı şeyler biliyor. Temel olarak, üniversitenin insan deneylerini onaylaması gereken bir komitesi olduğunu söyledi. CD'de yazılanlara bakılırsa, bunu yapmalarına imkan yok. Ayrıca Quill'in CD'yi almaktan kaçınmasının da mümkün olmadığını düşünüyordu - kuralların etrafından dolaşmanın hiçbir yolu yoktu. Görünüşe göre bu bizim için bir şey ifade etmiyor."

"Öyle değil mi? Bir sebep olabilir..."

"Nancy Quill ile konuştum. Kaydı dinledi ve ilk söylediği şey 'Bu Barth değil. Hiçbiri Barth değil.'"

Virgil sessizce bunu düşündü, ta ki o "Alo? Hâlâ orada mısınız?"

"O zaman kayıt neden onda? Aldıktan sonra neden saklasın ki? Ölmeden hemen önce neden dinlesin ki? O CD'nin müzikçalarda çok uzun süre kaldığına inanamıyorum - belli ki çok müzik dinliyordu ve orada yaklaşık bin CD'si vardı."

"Bunların hiçbirinin cevabını bilmiyorum," dedi Trane.

"Bilgisayarda, kütüphanede, kimsenin bilmesini istemediği ve bir şekilde CD ile bağlantılı bir şey mi yapıyordu? Belki de CD hakkında konuşmak için orada biriyle buluşmadan önce CD'yi gözden geçirmiştir?"

"Buna ne dersiniz? Quill'e CD'yi insan deneylerine karşı çıkan adamlardan biri vermiş. Kötü bir şey oldu - deney kötü gitti ve hasta öldü gibi," dedi Virgil. "Quill CD'dekinin kim olduğunu biliyordu. CD'yi komiteye, hatta belki de polislere vermeyi planlıyordu ama önce kendisinin oyuna gelmediğinden emin olmak için CD'yi kontrol etmek istedi."

"Ve CD'deki biri sırrı saklamak için onu öldürdü. Çünkü sır saklanmasaydı, bazı kodaman doktorlar cinayet suçlamasıyla karşı karşıya kalabilirdi."

"Evet."

"Bu hoşuma gitti," dedi Trane. "Bunu çok sevdim. Ama diğer insanlar kim?"

"Doktorlar."

"Hangi doktorlar? Ve ne zaman?"

"Bilmiyorum. Sen ne düşünüyorsun?"

"Belki bazı tıbbi ortaklarıyla, onun için ameliyatları yapan adamlarla konuşun. Ne düşündüklerini öğrenin."

"Dikkatli olmalısın Margaret. Beyaz bir doktor önlüğü giyse bile CD'yi yanlış adama dinletmek istemezsin."

"Endişelenmeyin. Büyük bir silahım var ve gerginim. Şimdi, ne yapıyorsun?"

Ona Combes ile yaptığı görüşmeyi anlattı. "Ona inanıyorum." "Tüm bunlarla ilgili tek bir sorun var," dedi Trane. "Biliyoruz ki Quill kokain olduğunu ve birinin bunu kullandığını söyledi. Belki Quill değil; belki de bahsettiğiniz varsayımsal fahişelere vermiştir. Masanın çekmecelerinin o kadar da gizli olmadığını, çünkü büyükbabanın da böyle bir çekmecesini olduğunu söylüyorsunuz. Bilin bakalım ne oldu? Büyükbabamın yoktu ve bahse girerim ki doksan dokuz- Dışarıdaki insanların yüzde doksan dokuzunun dedesi böyle bir şey yapmamıştı. O çekmeceler normal insanlar için gizliydi. O kokaini elli yıl geçse de bulamazdım, Olay Yeri ekibi de bulamadı. O tootu masaya Quill koydu."

"Normal olmadığımı mı söylüyorsunuz?"

"Bu konuda önemli bir mutabakat olduğunu sanıyordum."

-

Virgil Trane'e Quill'in kızına talip olmak istediğini söyledi. "Biliyorsun, ondan işime yarayacak bir şey almadım, ama devam et," dedi Trane. dedi. "Belki bir kovboy kulağına hafifçe üflerse bir şeyler öksürür."

"Onun muhtaç olduğunu düşünüyorsun. . . ?"

"Çok nazik bir ifade ama evet," dedi Trane. "O üzgün bir çuval. Birinin onu sevmesini istiyor ve yeterince hoş görünümlü ama sinir bozucu biri. Sonunda seks isteyen ama kadını istemeyen insanlarla yatıyor. Göreceksiniz."

"Onu nerede bulacağım?"

"Biliyorsun, bugün Cumartesi, eğer evdeyse muhtemelen hâlâ uyuyordur. St. Paul'de. Size adresi vereyim."

BÖLÜM

SEKİZ

MEgan Quill, ağaçların gölgelediği bir apartmanın üst katında yaşıyordu.

Thomas Üniversitesi'nden üç blok ötede, Selby Caddesi'nde özel bir ev. Ev daha eskiydi, İkinci Dünya Savaşı öncesi, iki Çatının altında bir çatı katı, beyaz fıçı tahtası dış cephe kaplaması ve cimri bir ön sundurma ile katlar. Virgil, Selby'yi St. Paul'de polislik yaptığı günlerden tanıyordu; bu sokakta bir cinayet de dâhil olmak üzere pek çok ihbara bakmıştı ama kilometrelerce daha doğuda. Bir akçaağacın altına park etti ve bir tarafında üç posta kutusu bulunan ön kapıya doğru yürüdü.

İkinci kattaki daireye erişim bir iç merdivenden sağlanıyordu.

Virgil kapının zilini çaldı ve bir süre sonra yaşlı bir kadın ayaklarını sürüyerek kapıya yaklaştı, kapıyı üç dört santim açtı ve aralıktan "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu.

Virgil kendini tanıttı ve Quill'i sordu.

"Şey, uyandı. Sifonu çektiğini duydum," dedi yaşlı kadın kapıyı sonuna kadar açarak. Bir şeyler çiğniyordu ve çiğnenmiş ekmek kokuyordu. "Yukarı çıkabilirsin, o bir numarada. Kapısının yanında bir zil daha var, düğmeye bas. Arkadaşları gelecek."

Ev küflü duvar kâğıdı ve böcek ilacı kokuyordu ve Virgil yukarı çıkarken dar, koyu renkli ahşap merdivenler gıcırdıyordu. Görünüşe göre kısa bir koridor evin arka tarafındaki, kapısının yanında gümüş bir 2 rakamı bulunan bir banyoya açılıyordu. Virgil diğer yoldan geri dönerek Kapının yanındaki düğmeye bastı ve odanın içinden bir kadın "Ne?" diye bağırdı.

Virgil bağırarak cevap vermek istemedi, bu yüzden düğmeye tekrar bastı.

"Tanrı aşkına, kim o? Uyanık değilim," dedi kadın. "Sen misin, Walt?"

Virgil, kapının diğer tarafından duyulabilecek kadar sessiz bir şekilde, "Suçluları Yakalama Bürosu," dedi.

Bir anlık sessizlikten sonra sesler duydu, sonra da kapıya doğru gelen ayak sesleri. Megan Quill, kızıl-cık rengi havlu kumaştan bir bornozun içinde yalınayak duran, etine dolgun genç bir kadındı. Güzeldi, orta sarışındı, dar bir burnu ve ince dudakları vardı.

Babasıninki gibi, gözleri puslu maviydi. Sol gözünün altında yarım dolar büyüklüğünde bir çürük vardı ve artık sararmıştı.

Kapıyı açmasıyla aynı anda 2 numaralı dairenin kapısı açıldı ve Kuzey Kore diktatörünün saç kesimine sahip beyaz bir adam kafasını dışarı uzattı. Quill bağırdı, sesi üzerine basılmış bir kedininki gibi tizdi, "İçeri gir Dick. Bu seni hiç ilgilendirmez."

Adamın kafası kayboldu ve kapı çarpıldı. Quill Virgil'e, "Polisle çoktan konuştum. Üç kere falan."

Virgil, "Biliyorum ama davada yeniyim ve sohbet etmek istedim," dedi. "Gözüne ne oldu?"

"Dayak falan yemedim," dedi. "Bütün bunları aldım Dolabımda yığılı oyunlar. Lisedeki bir pislik bana tahta bir satranç tahtası vermişti ve başka bir oyunu çıkarmaya çalıştığımda, satranç tahtası üstten uçtu ve lanet olası gözüme çarptı. Tanrım, kör oldum sandım. Sadece 50 pound ağırlığındaydı."

"İçeri girebilir miyim?"

Açık kapıdan uzaklaştı ve Virgil de kapıyı iterek onu takip etti. Quill'in iki odası vardı; bir kanepeden katlanan bir yatağın bulunduğu oturma odası ve mutfak/yemek alanı. Üzerinde "Su Tahtası Deposu-Amerika'nın Su Tahtası Süper Mağazası" yazan bir tişört giyen şişman bir çocuk mutfak masasında oturmuş, bir

Apple dizüstü bilgisayar; uzun boylu, uzun saçlı, sarışın, küpeli ve dizine kadar aşçı önlüğü giymiş ama başka bir şey giymemiş bir adam ise ocakta yumurta çırpıyordu. Her iki adam da yirmili yaşların başında görünüyordu.

Bir yan kapı, bir zamanlar büyük bir dolap olan küçük bir banyoya açılıyordu. Virgil üzerinde ecza dolabı olan bir lavabo görebiliyordu. bir tuvaletin kenarı ve muhtemelen bir kapıya açılan bir kapı kolu

Duş. Dördüncü bir kapı vardı, kapalıydı ama kilidi yoktu, yani muhtemelen bir dolaptı.

Quill iki adama "Polisler geldi." dedi.

Bilgisayarın başındaki adam Bugs Bunny'nin mükemmel bir taklidiyle "Ne haber doktor?" dedi. Adam, "Bana da ikram edildi ama içime çekmedim" ve "Çırpılmış yumurta ister misin? Çok güzel oluyor. Kırmızı biber kullanıyorum."

Virgil başını salladı ve "Hayır, teşekkürler" dedikten sonra Quill'e şöyle dedi: "Sana bazı sorular sormam gerekiyor. Eğer bunu özel olarak yapmayı tercih edersen, arkadaşlarından blok etrafında bir yürüyüş yapmalarını isteyebilirsin. Adam pantolon giymek isteyebilir."

"Asla olmaz," dedi. "Tanık istiyorum."

-

Quill yatağı uzandı, bunu yaparken bornozu ayrıldı ve bacakları yumuşak, lekesiz bir uyluk ortasına kadar ortaya çıktı. Virgil'e şöyle dedi: "Dolapta katlanabilir bir sandalye var. Ya da yatağın köşesine oturabilirsin."

Virgil yine de dolaba bakmak istedi, bu yüzden kilitsiz kapıyı açtı, kot pantolon ve bluzlarla dolu bir askı çubuğunun altında dört metal katlanır sandalye buldu. Sandalyelerden birini çekti, açtı ve oturdu.

Bilgisayarcı çocuk, "Öne doğru eğilersen eminim amını görebilirsin," dedi.

Quill gözlerini devirerek, "Kapa çeneni Jerry," dedi. Yerden seramik bir kül tablası aldı, bornozunu karıştırdı, bir paket Camel ve sarı plastik bir çakmak çıkardı ve bir sigara yaktı. Dumanı Virgil'e üflemedi ama uzaklaştırmaya da çalışmadı.

Dedi ki, "Jerry amıma takmış durumda. Görmesine izin veriyorum ama dokunmasına izin vermiyorum. Brett istediği zaman dokunabilir."

"Bu ayrıcalığa minnettarım," dedi adam. Virgil baldırı çıplak adamı izliyordu: karıştırdığı yumurtalarla fazlasıyla içli dışlı görünüyordu. Yüksekten iniyordu ama Virgil neyden indiğini bilmiyordu. "Ben yine de Jerry'nin izlemesine izin verilmesi taraftarıyım."

Jerry, "Destekler," dedi ve dizüstü bilgisayarına geri döndü.

Quill, "Bunu polis gittiğinde konuşabiliriz" dedi.

-

Quill, Cheshire kedisi sırtışıyla bir duman bulutu daha üflerken Virgil sabırsızca nefesini verdi ve "Sizin tütürdüğünüzü sanıyordum," dedi.

"A, ben 'çocuk' değilim," dedi. "B, şu anda nikotine ihtiyacım var ve bunu Camel'den alıyorum. Hem de anında. Ve C, bu babamı kızdırdı - kafası ezik olan babamı."

Virgil, "Bu biraz kaba oldu," dedi.

"Bununla yaşa," dedi. "Ne bilmek istiyorsun?" "Yumurtalar hazır," dedi adam.

Virgil ona "Ona bir tabak ver," dedi. "Üzerinde konuşabiliriz.

Virgil, Quill'e "Yapmaya çalıştığımız şeylerden biri, öldürülen bir kişiyi şiddet eğilimi olabilecek herhangi biriyle ilişkilendirmek," dedi. "Yalan söylüyorsun demiyorum ama o satranç tahtasını görmek isterim."

Bir süre ona baktı, Camel alt dudağından sarkıyordu, sonra "Elbette. Dolaptaki yığının en üstünde. Buyurun alın."

Virgil dolaba geri döndü ve kapıyı açtı. Askı çubuğunun üstündeki rafta, sanki miras kalmış gibi yırtık pırtık karton kutular içinde eski moda masa oyunları yığılıydı. Risk, Stratego, Scrabble, Clue, Monopoly.

Quill dedi ki, "Satranç tahtası yukarıda. Monopoly'nin üstünde."

Monopoly kalın mavi kutusunun içindeydi ve Virgil yukarı uzandı, onu yakaladı, ileri doğru çekti ve üstündeki satranç tahtası uçtu ve neredeyse alnına çarpıyordu. Tahta yere çarptı ve Quill gülmeye başladı ve aynı anda Camel'inden çıkan dumanla boğuldu. "Söylemiştim," dedi. "O orospu çocuğu neredeyse kafa derini yüzüyordu."

Şişman çocuk ve adam ona sırıtıyordu. Çocuk, Elmer Fudd sesine geçerek, "Seni tembel tavşan," dedi.

"Bunun nasıl olabileceğini görebiliyorum," dedi Virgil. Parçalar için iç çekmeceleri olan beş santim kalınlığındaki ağır tahtayı aldı, bir kez salladı ve ardından dolabın duvarına dayadı.

"Siz çok oyun oynar mısınız?" Virgil sordu.

"Jerry yapar. O tam bir psikopat, hiç durmuyor," dedi Quill. "Brett ve ben birbirimize dokunmadığımız zamanlarda oynuyoruz."

"Doğru, dat," dedi Brett. "Dün öğleden sonra bunu hayal ederek üç saat geçirdim. En güzel rüyalar."

"Pekâlâ," dedi Virgil Quill'e. "Şimdi baban hakkında konuşalım."

-

Sandalyesine geri döndü ve Quill'in bir bacağına diğerinin üzerine geçirip elbiseyi iki santim daha yukarı kaydırmasını izledi. Trane

Quill'e üzgün bir çuval demişti ama Virgil'e öyle görünmemişi.

-Aksine, manik görünüyordu.

"Bana babanızla olan geçmişinizden bahsedin."

"Onu pek tanı mıyordum," dedi.

Jerry, "O faşist bir pislikti," dedi.

"Jerry doğruyu söylüyor," dedi Brett. "Ölümünün karmik bir intikam olması mümkün."

Virgil: "Ne için? Çok çalıştığı ve ot içmediği için mi?"

Brett: "Hayır. Çünkü herkesin hayatını nasıl sürdürmesi gerektiğine dair emirleri o verirdi ve herkesin onun emirlerine uymasını beklerdi. Ve eğer hayatınızı tıp okuyarak geçirmediyseniz, konuşmaya değmezsiniz. Aslında onun ayakkabısının altına yapışmış bir şeydiniz."

"Birlikte vakit geçirdiği, hentbol oynadığı bir avukat tanıyorum; iyi anlaşıyor gibiydiler."

"Hukuk, tıp, hepsi aynı şey," diye alay etti Jerry. "Yüz yıl boyunca üniversiteye gidiyorsun, sonra zengin insanlar için çalışıyorsun."

-

Quill, anne ve babasının o iki yaşındayken boşandığını, çünkü babasının hiç evde olmadığını, sürekli kariyerinin peşinde koştuğunu söylüyor.

"Annemi hiç umursamıyordu. Hem de hiç. Özellikle de ben doğduktan sonra. Spermleri işlerini bitirmişti."

Virgil, "Seni ve anneni her zaman destekledi," dedi.

"En azından bunu yapabilirdi. O zengindi ama biz değildik. Tanıştıklarında annem doktora yapıyordu ve adam onu doktoradan uzaklaştırdı ve annem doktorasını hiç yapamadı. Bir devlet üniversitesinde öğretmenlik yapıyordu.

O zamandan beri, White Bear Lake'in orada," dedi Quill. "Parayı almak hiç yoktan iyiydi ama para gerçek bir babaya sahip olmakla aynı şey değil."

Brett mutfakta dolaşüyor, dökme demir tavada yumurta yiyordu ve şöyle dedi: "Gerçek bir baba hayatınıza sağlam bir yapı kazandırır."

Virgil onu görmezden geldi ve Quill'e, "Çavuş Trane bana onu son zamanlarda daha sık gördüğünüzü söyledi," dedi.

Quill, "Sadece okul ödevleri konusunda benimle uğraşabilmek için," dedi. "Bana yaptığı yatırımın karşılığını alıp almadığını görmek istiyordu. Olmadığını düşündüğü zaman da sinirlenirdi."

"Sana o güven fonunu vermediği için o kadar da üzgün değilim." "Bir kez daha, en azından bunu yapabilirdi," dedi.

"Ve o öldürüldüğünde, on bir yıl daha uzayan bir maaş aldınız."

"Hayır. Bu güvenden geliyor. Zaten alacaktım. Zaten alıyorum." Sigarasını söndürdü. "Bana bir rahat ver, ha? Onu ben öldürmedim. Evde değilse onu nasıl bulacağımı bile bilmiyordum. Laboratuvarına bile gitmedim. Bildiğim kadarıyla orada yeni bir Frankenstein yapıyor olabilir."

"Onun evine ne sıklıkla gidiyordunuz?"

"Belki bir ya da iki haftada bir. Ondan para almaya giderdim. 'Psikoloji hakkında konuşalım, bölümümü psikolojiye mi çevirsem?' derdim. Konuşurduk ve gitmeden önce 'Biraz pizza parası alabilir miyim?' derdim ve o da bana bir ya da birkaç yüzlük atardı. Bu benim için çok şeydi ama onun için değil. Bana ne verdiğinin farkında olduğunu bile sanmıyorum."

"Bu onun bir pislik olduğunu göstermez," dedi Virgil. "Kızına birkaç dolar vermek seni pislik olmaktan kurtarmaz. göt deliği," dedi Jerry.

Brett: "Küresel bir pislikti, ama ayrıntılarda iyi olabilirdi."

-

Virgil, Quill'e babasının ikinci ve üçüncü eşleri hakkında ne bildiğini sordu. Cevap açıktı: hiçbir şey. "İkisiyle de hiç tanışmadım."

"Yani yaşadığı stres ya da çatışmalar hakkında hiçbir fikriniz yoktu?"

"Şey, o bayan profesörle olan kavgası oldukça ünlü. TV haberlerine çıktı. Hatta St. Thomas'ta bu konuda tartışıyorlar. Yerde olsam ona bakardım."

"Ya da kız arkadaşı," dedi Jerry.

Virgil'in kaşları havaya kalktı. "Kız arkadaşı. Bir kız arkadaşı olduğunu bilmiyordum."

"O yaptı. Sanırım evliydi, yüzük takıyordu. Karısının ondan haberi var mıydı merak ediyorum. Megan öldüğünde karısı bir paket için sıraya girdi. Eğer ölmezse -ki evlilik sözleşmesi olmalı- fazla bir şey alamaz ve zaten onu kapmak için bir kız arkadaşı var. Elbette, belki de kız arkadaşının kocası aşırı ısındı ve onu dışarı çıkardı. Ya da belki kız arkadaşı kocası Barth'ı becerdiğini öğrendi ve onu öldürdü. Bir sürü olasılık var."

Virgil'den Quill'e: "Çavuş Trane bir kız arkadaştan bahsettiğini söylemedi."

Omuz silkti. "Trane benimle konuştuğunda Jerry bana ondan bahsetmemiştir."

Jerry'ye dönelim: "Adını bilmiyor musun? Onun hakkında bir şey?"

"Hayır. Olan şey, Starbucks'a girdim ve Barth yakışıklı bir kadınla konuşuyordu. Belki kırk yaşlarında. Kızıl saçları, olimpiik buz patencilerinininki gibi kısa kesilmişti. Zengin görünüyordu: ata binmeye gidiyormuş gibi giyiniyordu. Bilirsiniz, uzun deri çizmeler, dar pantolonlar, tüm o İngiliz atı şeyleri. Sanki kaleden çıkıp tilki avlamaya gitmiş gibiydi. Ve o evlilik yüzüğü. İkisi gülüyordu ve ben de düşündüm ki, Hmm, çünkü Barth'ı hiç bu kadar gülerken görmemiştin. Ama sonra unuttum."

"Yakın olabileceklerini düşündüren neydi?"

"Bundan bir hafta sonra U'daydım ve onu tasmalı siyah bir Alman kurdu ile yürürken gördüğüme eminim. Bu sürpriz oldu. Bildiğim kadarıyla köpeği yoktu."

Quill başını salladı. "Asla."

Jerry: "O zaman, bir bakayım . . . Cumartesi mi? Hayır, Pazar sabahı. Kadını tekrar gördüm, bir Alman çoban köpeğini gezdiriyordu ve aynı köpeğe benziyordu. Bir metre ötemden geçti; Köpeğe Blackie adını verdi, siyah olduğu için bu oldukça zekiceydi."

"Köpekle gördüğünüzün o olduğuna emin misiniz? 'Oldukça eminim' dedin."

"Ben de öyleydim. Oldukça eminim. Emin değilim."

Virgil: "Kadını nerede bulabileceğimize dair bir fikrin yok mu?"

"Hayır, o sadece bir kadındı," dedi Jerry. "Orada bir şeyler olduğuna dair söz bile veremem. Ama . . . Bence vardı. Köpekleri sevmediği halde neden o köpeği gezdirdin ki? Bu

Sabah erkenden, sanki köpek bir gece önce onunla birlikteymiş gibi."

-

Quill, Jerry ve Brett, Minnesota Üniversitesi'nin bitişiğinde öğrencilere hitap eden bir iş/konut bölgesi olan Dinkytown'da takılıyorlardı, çünkü Dinkytown'da St. Quill ve Brett bunu biliyordu çünkü orada okula giden lise arkadaşları vardı.

"Dinkytown'da bir adamım var," dedi Quill. "Yaklaşık bir ay önce, geceyi orada geçirdim - bilirsiniz işte, sevişmek ve emmek -"

"Bana bunu söyleme," dedi Jerry. "Hiçbir şey anlamıyorum-"

Virgil bir parmağını kaldırdı. "Üçünüz için de bir şey var mı? Haziran ayında Worthington'da genç bir kadını cinayetle tutukladım. Sizden birkaç yaş küçüktü, on yedi yaşındaydı. Sarhoş olmuş ve metamfetaminle kafayı bulmuş. Erkek arkadaşı ve onun diğer kız arkadaşıyla yatakta çırpılıp yatıyordu, sırayla birbirlerini beceriyorlardı, sonra çıldırdı ve erkek arkadaşı ve diğer kız arkadaşıyla kavga etmeye başladı. Diğer kız. Kız erkek arkadaşını mutfak bıçağıyla bıçaklayarak öldürmüştü. Bıçağı tam boynuna saplamış, şah damarını kesmiş ve adam karavanın her tarafına kan kusarak yangın hortumu gibi dışarı çıkmış. Diğer kız ona yardım etmeye çalışıyordu ama sonra katil olan bu ilk kız onun da peşinden gitti ve diğer kızın yüzünü, ellerini ve göğüslerini kesti. Onu gördüğümde, diğer kız bir odun öğütücüsünden geçirilmiş gibi görünüyordu. Yani ne diliniz ne de seks hayatınız beni şok edecek. Dilin sadece biraz yorucu. Duymak beni yoruyor. Sakıncası yoksa, kes şunu. Uyanık kalmaya çalışıyorum. Uyuklamaya ihtiyacım yok."

Brett güldü, Virgil'in tekrar uçmuş olabileceğini düşünmesine neden olan yumuşak, yuvarlanan bir kahkaha, ama Quill tersledi, "Sert bok . . . Siktir git."

Virgil işaret parmağıyla bir yuvarlanma hareketi yaptı. "Arkadaş. Geceyi bir arkadaşınla geçirdin ..."

"Evet. Emmek ve becermek," dedi meydan okurcasına. Bir sigara daha yaktı ve çevirdi. "Bu bir ay önceydi. Sabah saat bir sularında, bir şeyler atıştırmak için dışarı çıktık.

Barth'ın spor arabasıyla geçtiğini gördüm. Üstü açık gümüş renkli bu Bimmer'in nadir bulunan bir araç olması gerekiyordu. Düşündüm ki

geziniyordu. Bilirsiniz, kadınlar için. Arabanın yem olabileceğini düşündüm."

"Bir kadınla birlikte miydi?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Yolcu koltuğu boştu. Sanki bardan çıkan insanları arıyormuş gibi saatte on mil hızla sürünerek ilerliyordu."

"Genç amcık," dedi Jerry. "Bunu ona karşı kullanamazsın."

—

Quill bu konuda daha fazla bilgi sahibi değildi ve Virgil diğer konulara geçti. Babasıyla aralarında pek bir sorun olmadığını, babasının kendisini tembel, kendisinin de babasını katı bir pislik olarak gördüğünü ve bir sabah babasının üzerinde biraz ot kokladığını ve ona zor anlar yaşattığını söyledi. Başka uyuşturucu kullanmadığını ve Minnesota'nın marihuanayı yasallaştırmasını sabırsızlıkla beklediğini söyledi.

"Babanız bildiğiniz herhangi bir uyuşturucu kullandı mı? Yasadışı uyuşturucu?"

Gözleri kısıldı ve sigarasını yakmak için bir an bekledi. "Bunu sorman ilginç," dedi. "Ben kendim kokain kullanmıyorum - buna gücüm yetmez - ama bir keresinde bana eskiden tanıdığım bir kokainmanı hatırlattığını fark ettim. Apple Valley'den yaşlı bir emlakçı, U'nun yanındaki barlarda takılır, gençleri tavlamaya çalışırdı.

genç piliçler. Sanki birilerinin umurundaymış gibi anlaşmalarından ve kokaininden bahsediyordu. Birkaç kez Barth'ın evindeydim ve bana bunu düşündürdü. Ama bir şey kullandığını bilmiyorum. Kokain gibi."

Biraz daha fazlası vardı. Babasının öldürüldüğü gece ya da sabah, orada, dairesinde, gelip giden yarım düzine arkadaşıyla birlikte pizza yiyip bira içmiş ve dolapta eski oyunları ve *Twister* oynamıştı - *Twister*'in tamamen ironik bir şekilde oynandığını ima etmişti.

"Benim tarafımdan değil," dedi Jerry. "Birkaç güzel elleme yaptım."

Arkadaşları saat sekiz civarında gelmeye başlamış ve biri hariç hepsi sabah dört civarında ayrılmıştı. White Bear Lake'teki evinde yaşayan başka bir genç kadın

onca yolu geri dönmüş ve burada kalmışlardı. İkisi de öğlene kadar uyuduktan sonra simit ve kahve içmek için dışarı çıkmışlardı. Diğer kız neredeyse öğleden sonra ikiye kadar evinden çıkmamıştı.

-

Virgil ona bilmesi gereken başka bir şey olup olmadığını sordu. Bilmiyordu. Sonra beklenmedik bir şekilde ekledi, "Biliyor musun, babamdan nefret etmiyordum. Sonlara doğru onu biraz sevmeye bile başladım. Ama çok sertti ve asla pes etmezdi." Gözyaşı dökcek gibiydi.

Virgil başıyla onayladı ve ona geri dönebileceğini söyledi. "İnsanlarla konuştuğumda neyle ilgili olabileceğini önceden söyleyemem."

"Her zaman. . . Ama önceden arayın. Hikayemi doğru bir şekilde anlatmak isterim," dedi Quill, alaycılığa geri dönerek.

Brett dedi ki, "Hey. Ona tanıştığımız garip adamdan bahset. Kaldırımda."

Quill kaşlarını çatı ve "Ah, evet" dedi.

"Hangi tuhaf adam?" Virgil sordu.

Ona sokakta karşılaştıkları ve soruşturma hakkında sorular soran düzgün giyimli adamdan bahsettiler. Virgil'in defterine not aldığı bir eşkal dışında adam hakkında hiçbir bilgileri yoktu. "Sonradan polis olabileceğini düşündüm ama öğrenci olduğunu söyledi. Gerçi öğrenci olmak için çok yaşlıydı," dedi Quill.

"Sana bir isim vermedi mi? Hiçbir şey mi?"

"Hayır. Orada durmuş dondurma yiyorduk ve bizimle konuşmaya başladı. Sonra arabasına bindi ve gitti."

Brett, "Profesör olan Yeşil'i tanıyor. Antropoloji'de olduğunu ve onu binanın etrafında gördüğünü söyledi. Sanırım aynı binadalar."

"Huh." Virgil bu konuda ne düşüneceğini tam olarak bilmiyordu. "Etrafa soracağım."

Ayrılmak için döndüğünde Brett, "İyi günler dostum," dedi ve sesi samimi geliyordu.

Jerry dizüstü bilgisayarını tokatladı ve "Ne boktan bir şey. Sanki birinin her lanet baytı lanet merdivenlerden yukarı taşınması gerekiyor."

Quill ona, "Tansiyonunu yükseltmek için bir kedi iğnesi ister misin?" diye sordu.

"Kesinlikle."

Quill sırtını Virgil'e döndü ve bornozu çekti. Jerry, "Aman Tanrım..." dedi.

Virgil "Tanrım" diye mırıldanarak gitti. "Siktir git!" Quill arkasından bağırdı.

-

Virgil, Trane'den ofiste olacağını söyleyen bir mesaj aldı. Virgil arabasıyla nehrin karşısına geri döndü ve onu bilgisayarının başında öğle yemeği yerken buldu. İçeri girdiğinde Virgil ona döndü ve şöyle dedi: "Laboratuvar teknisyenlerinden biriyle ilginç bir röportaj yapmışsın. Quill'in bir davaya karıştığından bahsettiğimi hatırlıyor musun?"

"Evet, bunu notlarında gördüm."

"Dava mahkemeye giderse savunmayı yapacak olan üniversitenin avukatıyla konuştum ama çok fazla dikkat etmedim, bir bağlantı göremedim. Şimdi laboratuardaki adam bana bir yıl kadar önce Frank McDonald adında bir felçlinin Quill tarafından planlanan ve yönetilen bir sinir yönlendirme ameliyatı geçirdiğini söyledi. Asıl ameliyatı başka bir cerrah, bir mikrocerrah yapmış. Ameliyattan önce McDonald'ın kolunda ve parmaklarında az miktarda hareket vardı; ameliyattan sonra ise daha fazla hareket oldu, ancak söylenene göre çok fazla ağrısı da vardı. Ameliyattan sonra bir ay fizik tedavi gördü, ancak eve döndüğünde bu bakım sabah, öğleden sonra ve akşam olmak üzere günde üç saate indirildi. Azaltılmış bakımın başladığı ilk gün, karısı bir süpermarkete gittikten sonra, adam Bir tüp ağrı kesiciyi yutmak için yeni bir hareket kabiliyeti. Ölmüştü. Karım döndüğünde." "Vay be!"

"Evet. Karısı, McDonald'ın yeni durumuyla başa çıkmak için fizik tedavinin yanı sıra yoğun psikoterapiye de ihtiyacı olduğunu anlamaları gerektiğini söyleyerek hastaneye ve ilgili doktorlara dava açıyor. Asıl hedefi, McDonald'ı ameliyata ikna ettiğini söylediği Quill."

"Sence onun peşinden gitmiş olabilir mi?"

"Yine de onunla konuşmalıyız. Laboratuar teknisyeni, Quill'in onu kocasının parasıyla geçinen açgözlü bir kaçık olarak tanımladığını söyledi. sigorta ödemeleri."

Virgil, "Bilirsiniz, birisini ameliyata sokmak için kasetle konuşmaya benziyor," dedi.

"Öyle."

"Yine de onu öldürmesi pek olası görünmüyor," dedi Virgil. "Eğer devam eden bir davası varsa, görünüşe göre onu öldürmek için bir çıkış yolu bulmuş."

Öfke. Gecenin bir yarısı kütüphaneden nasıl kalkmış olabilir? Ve neden orada olsun ki?"

"Liderimi küçümsemeyin. Quill'in operasyon hakkında ne söylediğini öğrenmek için bilgisayarını almak üzere yukarı çıkmıştı..."

Virgil hiçbir şey söylemedi ama kaşlarını kaldırdı.

"Pek âlâ, pek âlâ," dedi Trane. "Megan'dan bir şey öğrenebildin mi?"

"Quill'in kokain kullanmış olabileceğini düşünüyor. Ve bir arkadaşı kız arkadaşı olduğunu söyledi." "Ne!"

Virgil ona olası kız arkadaşından bahsederken ayağa kalktı, ayaklarının üzerinde ileri geri sallanarak dinledi. Trane sözlerini bitirdiğinde, "İngiliz binici kıyafeti giyen, Alman kurdu olan ve Starbucks'a giden kızıl saçlı evli bir kadın. Olmamalı

onu bulmak imkansız."

Virgil: "Asıl soru, neden başka kimsenin ondan haberi olmadı? Neden ortaya çıkmadı? Quill'in öldürüldüğünü biliyor olmalı. Ve bu açıklama göz önüne alındığında, eninde sonunda onun hakkında bir şeyler duyacaktık."

"Tabii her şey gerçekten birbirinden kopuk değilse - Quill'le Starbucks'ta birbirlerinin yanından geçip birkaç kelime konuşmuşlarsa, Alman çoban köpeği tamamen farklı birinden geliyorsa."

"Ya da belki de bu adamın köpeği gezdirirken gördüğü aslında Quill değildi. Emin değildi," dedi Virgil. "Oldukça emindi."

"Bakın, eğer bir kız arkadaşı varsa, insanlarla gerçekten konuşan bir adamın resmini oluşturmaya başlıyoruz. O kokain bir arkadaşına ait olabilir," dedi Trane.

"Jack Combes, bu konudan ona bahsetmeniz halinde sizi arkadaş listesinden çıkarabileceğini düşünüyor gibiydi."

"Tabii kokainmandan bir şey istemediyse. Seks gibi." Virgil kabul etti. "Tamam."

-

Saatine baktı. "Starbucks'taki erken vardiya çıkmak üzere. Eğer hemen oraya koşarsak..."

Trane sürdü. O sürerken Virgil, "İşler birikmeye başladı. Dışarıda bir yerlerde bir bilgisayar, bir telefon ve anahtarlar var. Eğer onlardan birini bulabilirsek, bu büyük bir şey olur. Quill, Green ile kavga ediyordu ve Green'in en azından birkaç öğrencisi olduğu söyleniyor. Şiddet eğilimli. Ölümünden büyük kazanç sağlayacak ayrı yaşadığı bir karısı var. Kokain kullanabilir de kullanmayabilir de.

ya da uyuşturucu satıcılarını tanıyor olmayabilir. Kendini belli etmeyen köpekli bir kız arkadaşı olabilir de olmayabilir de, ki bu da ilginç. Muhtemelen bir şekilde güvendiğı biri tarafından öldürölmüştür, zira o kişi tarafından kovulmuştur. Çalışanlarına bilimsel kredi verme konusunda bencildi. Quill de bir şekilde yasadışı bir tıbbi prosedüre karışmış olabilir. Katil muhtemelen erkek ya da ona ağır bir dizüstü bilgisayarla vurabilecek kadar güçlü bir kadın. Başka bir şey var mı?"

"Daha sonra başka bir şey düşünürüm. şu anda liste bu gibi görünüyor. Herhangi bir bağlantı göremiyorum."

"Ben de bilmiyorum. Belki atçı kadından biraz alırız." "Pek sık duymadığınız bir kelime var: 'at kadını'."

"Ama bunu 'atlı' kelimesinden daha sık duyarsınız," dedi Virgil.

-

Starbucks'taki çalışanlarla konuştular. Hiç kimse kıvıll saçlı bir atlı kadın gördüğünü hatırlamıyordu. Gerçi birkaç kıvıll saçlı kadın vardı ve İngiliz binicilik kıyafetleri giyen bir atlı kadın da sık müşterilerindendi ama kadın siyahtı. Bir başka sık müşteri

Alman çoban rehber köpeğı ile geldi, ancak görme engelli ve erkekti ve köpek çoğunlukla ten rengindeydi ve bazı siyah işaretleri vardı.

Hafta içi çalışanlardan birkaçı çalışmıyordu. Trane bir Venti cappuccino, Virgil de bir sıcak çikolata aldı ve arabasına doğru yürümeye başladılar. "Pazartesi günü personele soracağım. Bu gece eve mi gidiyorsun?" diye sordu.

"Evet, dosyalarının bir çıktısını yanıma alıp tekrar okuyacağım," dedi Virgil. "Günün geri kalanında, şiddete eğilimli olabileceğini düşündüğü iki Yeşil yüksek lisans öğrencisinin isimlerini aldım. şehirden ayrılmadan önce onları araştıracağım. Bir şey çıkarsa ararım."

"Bu kız arkadaşla ilgileniyorum. Bu konuda herkesi kontrol edeceğim ve bir narkotikçiyi uyandırıp burada fakölteye kokain satan satıcıları sorabilir miyim diye bakacağım. . . eğer böyle birini tanıyorlarsa."

"Satıcıyı bulursanız bir eliniz silahınızda olsun."

"Her zaman."

BÖLÜM

DOKUZ

Vİrgil, Katherine Green'den iki isim almıştı.

Bilim profesörü. Clete May, maço sorunları olan ama ağır eşyaları taşımakta işe yarayan bir adamdı; ve

Terry Foster, görünüşe göre Irak ya da Suriye'de savaşmış bir ordu gazisi.

May en yakın olan Dinkytown'da yaşıyordu, bu yüzden Virgil önce oraya gitti. Kaçınabileceği durumlarda önceden aramayı değil, konuya sürpriz yapmayı tercih ederdi. May'in adresi, Megan Quill'in yaşadığı ev gibi dört daireye bölünmüş, eski, mavi, iki katlı bir fiçı tahtası ev olarak ortaya çıktı.

May evin ön tarafında, birinci kattaki A dairesinde yaşıyordu. Virgil zili çaldığında ayak sesleri duydu ve ardından elinde krem peynirli bir simit taşıyan koyu kahverengi saçlı, koyu kahverengi gözlü, yalınayak genç bir kadın kapıyı açarak sordu,

"Evet? Sen kimsin?"

Virgil kendini tanıttı, kimliğini gösterdi ve May'i sordu. Kadın, "Evin yan tarafında, yayıyla atış yapıyor" dedi.

"Beni vurmayacak, değil mi?"

"Bilerek değil. Ama henüz bu konuda çok iyi değil, bu yüzden herhangi bir söz veremem. Bilirsiniz, sekmeler gibi." Gülümsedi ve işaret etti Evin yan tarafına doğru yürüdü ve May'i beton garaj yolunda sırtüstü yatmış, kontrplakla desteklenmiş yemek tabağı büyüklüğünde bir saman hedefe olağanüstü uzun ahşap bir yaydan olağanüstü uzun ahşap oklar atarken buldu.

Virgil izlerken May bir ok fırlattı, ok hedefi ıskaladı ama kontrplak levhaya çarpıp sekti. Diğer iki ok da

zaten hedefin dışına çıkmıştı ve iki tanesi de desteğin önünde duruyordu.

Ok sekince Virgil, "Kontrplağı ıskalarsan ne olur?" diye sordu.

May boynunu çevirip Virgil'e baktı ve şöyle dedi: "Artık bunu yapmıyorum. Yaptığım zamanlar, durana kadar araba yolundan aşağı kayarlardı. Ağır bir yay değil; uzağa gitmiyorlar. Her şeyi mahvediyor. ok tüyleri olsa da."

Virgil kendini tekrar tanıttı ve May ayağa kalktı. Virgil'den bir santim daha uzundu, biraz kiloluydu ama sağlam pazuları ve trisepsleri vardı ve yirmili yaşlarının ortalarında görünüyordu. Kahverengi gözlerinin üzerine düşen siyah saçları, kirli bir sakalı ve etli bir burnu vardı. "Bayan dedektifle zaten konuştum. Seni üzerime kim saldı?"

"O yaptı. Seninle konuştuğundan beri bir şeylerin farkına varmış olabileceğini düşündü. Ve bana bir adama sandalyeyle vurduğun için tutuklandığını söyledi."

"Suçsuz olduğumu söyledim. Diğer adam ciddi bir pislikti," dedi May. "Bölge savcısı babamla konuşmaya başladı bile - babam bir avukat -Daha hafif bir suçlamayla savunma yapmamı istediler ama kabul etmedik. Adama sandalyeyle vurmam, kendimi sandalyeyle savundum. Video bunu kanıtlıyor. Onu kendimden uzak tutuyordum."

Virgil başını salladı ama şöyle dedi: "Kültür Bilimi çevresinde pek de öyle bir şöhretiniz yok. Biraz aşırı agresif olabileceğinizi söylüyorlar. Dövüş sanatlarına falan meraklıymışsın."

"Bu doğru," dedi May. "Ama Quill'i ben öldürmedim. Ona kızgın bile değildim. Kültür Bilimini seviyorum çünkü çok fazla çalışmanız gerekmiyor ve paranız varsa, genellikle görmediğiniz yerlere ilginç geziler yapabilirsiniz. Mısır'a, Madagaskar'a, Japonya'ya gittim, Hindistan'a birkaç gezi yaptım. Doktoramı alıp kayak dağları olan ve öğrencilerinizi becerme konusunda hiçbir kısıtlama olmayan bir yerde öğretmenlik yapacağım. Utah, Colorado, Vermont. Bunun gibi."

"Quill'i tanıyor muydun?"

"Pek sayılmaz. Yani, bir grup havarisiyle birlikte Katherine'in konferansına geldi ve ona bağırırmaya başladı," dedi May. "Ona dangalak dedi. Eğer çok ciddiye almazsanız, oldukça komikti."

"Sandalyeli adama vurana kadar," dedi Virgil.

"Dediğim gibi, o pislik benim için geldi," dedi May. "Ona zarar falan vermedim; kolunda bir çürük vardı, küçük lanet olası

kar tanesi."

"Ama sonra onların topraklarını işgal ettiniz ..."

"Evet. Katherine benim de gelmemi istedi. Ortılığı karıştırmayı seviyor, ama aynı zamanda kendisiyle karıştırdığı şeylerin arasında benim olmamı da seviyor."

"Sen bir korumasın."

"Sayılır. Yani, Hindistan'a gittik ve kadın haklarından bahsediyordu.

İki dolar ve bir şişe bira için böbrekleriniz," dedi May. "Ciddi bir bok karıştırıyor."

"Eğer o sürekli bir şeyleri karıştırıyorsa, sen neden . . . onunla birlikte gidiyorsun?" "Doktora yapmayı kolaylaştırıyor. İspanyolcam iyidir, ama Fransızcam

biraz berbat," dedi May. "Japonca mı? Unut gitsin. Diğer bir şey de, diplomamı aldıktan sonra onu ters yüz etmek istiyorum, ne demek istediğimi anlıyorsan. Onu gördün mü?"

"Evet, ama ..." Dönüp eve baktı. "Sen evli falan değil misin?"

"Hayır, hayır, ben değilim. Oradaki bir arkadaşım," dedi May. "Onunla romantik bile değilim. En azından henüz değil. Televizyonumu izlemeye ve çamaşırlarını yıkamaya geliyor. İçeride bir çamaşır makinesi ve kurutma makinesi var. Kızları mıknatıs gibi çekiyorlar. Bir köpekten daha iyi."

"O zaman birkaç doların var ... güzel bir daire, çamaşır makinesi-kurutma makinesi." "Babamın var. Birkaç doları var. O iyi bir adam. Benimle birlikte

En iyisini umuyorum, biliyor musun? Bir diploma almak, bir iş bulmak. Okul için para ödemeye hazırım."

-

May şüpheli olarak pek olası görünmemeye başlamıştı. Virgil, Quill'in neden onunla aynı koridorda olduğuna ve eğer öyleyse neden ona sırtını döndüğüne dair bir neden bile düşünemiyordu. Ve May, Virgil'in hayal ettiği Kültür Bilimi savaşılarından çok daha azına benziyordu, aslında bir kültür bilimcisi olmaktan çok profesörün şortunun içine girmekle ilgileniyordu.

Virgil bunu anlayabilirdi. May'e yayı sordu.

"Japonca," dedi May. "Sert ve tuhaf olduğu için seviyorum."

"Okula giderken bir Zen okçuluğu kitabı okumuştum..."

"*Okçuluk Sanatında Zen*. Eugen Herrigel. Sen bir hippie olmalısın - bütün hippiler bunu okur. Bunların çoğu saçmalık," dedi May. "Bu

Japon adam bana Herrigel'in hocasının neden bahsettiğini anlayacak kadar Japonca bilmediğini ve hocasının da zaten Zen adamı olmadığını söyledi. Aslında bir çeşit çatlakmış. Benim yaptığım okçuluk *kyūdō* değil - Herrigel'in hakkında yazdığı şey buydu. Benimki Japon savaş formu, *kyūjutsu*."

"Kendine insan öldürmeyi mi öğretiyorsun?"

May homurdandı. "Birini öldürecek ol s a y d ı m , lanet olası bir silah kullanırdım.

Eğer bir silahım olsaydı."

"Tamam. Zen çalıştığınızı duydum."

"Seviyorum. Kadınların hoşuna giden başka bir şey de bu, biliyor musun? Mistik falan görünüyorsun, sanki ruhani biriymişsin gibi. Japonya'da öğrendiğim şey, Zen'in pislik kadar mistik olduğuydu. Ama yine de havalı."

Virgil, *Napoleon Dynamite*'den alıntı yaparak, "Kızlar sadece harika becerileri olan erkek arkadaşlar ister," dedi.

May, "O film benim hayatımla ilgiliydi: yetenekli erkekler," dedi.

"Yeteneklerim var ama kız yok - en azından şu anda yok."

"Peki ya hiç?" Virgil sordu.

May boynunu kaşıdı. "Ah, evet. Geliyorlar ama sonra gidiyorlar. Ne demek istediğimi anlıyor musun? Bir gün kanepende otururlar, ertesi gün kanepede bomboştur."

Virgil'i güldürdü.

-

Virgil May'e Quill'i kimin öldürdüğüne dair bir fikri olup olmadığını sordu. O bilmiyordu ve Kültür Bilimleri'nden birinin bileceğini de sanmıyordu. "Bölümdeki insanlar sekiz yıl boyunca bunun hakkında konuşturlardı. böyle bir şey yapmadan önce. Onlar düşünmeden hareket eden insanlar değiller. Birinin baltayla peşlerinden geldiğini görseler, kaçmak yerine adamı mantıklı bir şekilde tartışmaya ikna etmeye çalışırlardı."

Bir şüphelisi yoktu ama bir düşüncesi vardı.

May, "Quill öldürüldüğünde, Kültür Bilimi çevresinde bile büyük bir olay oldu," dedi. "Polislerin peşimize düşüp düşmeyeceğini merak ediyorduk. Birkaç gün sonra Çavuş Trane geldi. Benimle konuştuktan sonra düşünmeye başladım. Quill'in neden batı yakasındaki Wilson Kütüphanesi'nde bir odası vardı ve neden kocaman, ağır bir bilgisayar orada tutuyordu?"

"Dinliyorum," dedi Virgil. "Neden yaptı?"

May, "Bilmiyorum ama bunu çözenin size yardımı olabilir. Dinle, o bir tıp adamı. Doğu yakasında bir tıp kütüphanemiz var. Bildiğim kadarıyla Wilson Kütüphanesi'nde hiç tıp kitabı yok. Robotik alanında bazı mühendislik çalışmaları da yapmış olmalı ve mühendislik kütüphanesi de burada. Üniversite hastaneleri burada doğu yakasında ve muhtemelen orada bir ofisi vardı. Eminim laboratuvarında özel bir ofisi vardı, tüm o adamların olduğu gibi. Anladığım kadarıyla evi de doğu yakasında. Burada her türlü özel yeri ve çalışma imkanı var, neden oraya gitti? Kışın hiç Mississippi yaya köprüsünden geçtiniz mi? Taşakların donabilir. Neden küçük bir odacığı var?"

"Bilmiyorum ama bunu düşüneceğim."

"Şöyle düşünüyorum. Oraya gitti çünkü sessizdi ve herkesten uzaktaydı. Bilirsiniz, düşünmek istediğiniz yer gibi. Bu küçük Zen alanı senin evin değil. Laboratuvarınız değil, kimseyle konuşmanıza gerek yok, sizi rahatsız edecek bir televizyonunuz yok. Her şeyi sindirmek için berrak, sakın bir zihin istiyorsunuz. Sonra biri . . . Ruslar ya da Çinliler diye düşünüyorum. Büyük bir Amerikan şirketi de olabilir."

Virgil, "Ruslar mı? Yoksa Çinliler mi?"

"Elbette. Okumuş olmalısın. Dışarıda Amerikan teknolojisini çalan bir sürü adam var.

Tıp mı? Özellikle de Quill'in yaptığı türden? Quill orada fikir ve teknoloji üretiyor ve birileri bunu öğreniyor,

Ruslar ya da Çinliler, bilgisayar uzmanları. Bilgisayarı izlemek için oraya gitmeye başlarlar - belki de bilgisayarı gizlice Quill'in tüm girdilerini biriktiriyorlardır. Şimdi birilerinin bilgisayarıyla oynadığını öğrenir ve bunu gece geç saatlerde yaptıklarını bilir çünkü bunu kimse yokken yapmaları gerekir. Laboratuvarından biri ya da bir öğrenci olduğunu düşünür ve adama sürpriz yapmak için yanına gider. Ve adam onun yerine sürprizi alır."

Virgil, "Bu bir bakıma birbirini tutuyor," diye itiraf etti.

"Evet, öyle," dedi May. "Çok karmaşık olmasının büyük bir dezavantajı var. Occam'ın ve usturasının canına okur. Bu Quill'in internette izinin sürülmesi riskini almak istemediği bir şey yapıyor olması mümkün. Bilirsiniz, porno izlemek ve krank çekmek. Belki de karanlık ağdan uyuşturucu alıyordur. İşte büyük bir soru: Onu öldüren adam her ne yapıyorsa onun içinde miydi?"

Birkaç dakika spekülasyon yaptılar, somut bir şey bulamadılar. Virgil ona teşekkür etti, bir kart verdi, arabasına doğru yürüdü ve sonra Trane'i arayarak May'in düşüncelerini anlattı - Ruslar ve Çinliler ya da Quill'in onu sıkıştırması hakkında değil, Wilson Kütüphanesi'nde neden bir ofisi olduğu sorusu hakkında.

"Güzel bir soru," diye kabul etti. "Bunu ben de merak ettim, ama o kadar becerikliydi ki, istediği her yerde bir ofis bulabileceğini düşündüm. Belki de bir hevesle orada bir tane aldı. Belki de işi onu bazen nehrin karşısına götürüyordu ve özel bir ofis istiyordu. Ayaklarını dinlendirecek bir yer. Bilmiyorum."

-

Virgil zili çaldı ve gazi Terry Foster'ı bulmaya gitti. Foster, St. Paul'de şehir sınırının ötesinde yaşıyordu.

Arabayı sürerken hem May'in hem de Trane'in söylediklerini düşündü ve Trane'in varsayımının zayıf olduğuna karar verdi. Eğer bu sadece Quill'in fazladan bir ofis almak için akademik gücünü rahatça kullanmasıysa, muhtemelen bir kütüphane anahtarına sahip olduğu gerçeğine ne demeli? Bu, nüfuzdan daha fazlasını gerektirirdi: bunun için yasadışı bir kaynağa sahip olması gerekirdi. Görülmek istemiyorsa muhtemelen hademelerden ve diğer gece çalışanlarından kaçmak zorunda kalacaktı. Koridorda görüldüğünden daha fazlası vardı.

Ama Ruslar ve Çinliler? Pek olası değil.

-

Terry Foster, St. Paul'un Frogtown denilen bölgesinde küçük, sıvalı bir kiralık evde yaşıyordu. Birkaç yaşlı huş ağacı, kırık beton bloklardan oluşan bir kaldırımın kapalı bir ön verandaya açıldığı, özenle korunmuş ön bahçeyi gölgeliyordu. Virgil park etti ve ön kapıyı çaldı. İçeriden bir tepki gelmedi ama o orada dururken bir adam yan evin verandasına çıktı ve "Evde kimse yok" dedi.

"Bay Foster'ın ne zaman döneceğini biliyor musunuz?"

Adam, "Hayır. Şu anda hastanede." dedi.

Virgil yürüdü -yirmi adım kadar- kendini tanıttı ve "Hasta mı?" diye sordu.

"Tam bizim sokağımızda soyuldu," dedi adam. "Önceki gece biri onu feci şekilde dövmüş."

Komşuya göre, Foster'ın evinin arka tarafında tek arabalık bir garaj vardı ve bu garaj kira anlaşmasının bir parçası değildi. Onun yerine garajın yanındaki bahçede bir park yeri varmış. "Arabasından indiğinde, bir adam onu bekliyordu. Arabanın arkasından atladı. ve onu dövdü. Terry yardım için bağıırıyordu ve arkadaki komşu Joe Lee onu duydu ve dışarı koşup kaçan adama bağırmaya başladı. Joe koşup Terry'yi buldu ve polisi aradı. Bağırıldığını duymadım ama ambulansın sesini duydum ve oraya koşup onu ambulansa koyduklarını gördüm. Berbat haldeydi. Havaya uçmuş gibi görünüyordu."

"Garajın arkasından atlayan adamla ilgili kısmı nereden biliyorsun?"

"*Pioneer Press*'te çıktı. Sanırım polislerden almışlar," dedi adam.

Komşusu, Foster'ın Regions Hastanesi'ne götürüldüğünü söyledi. Virgil sorduğunda, bildiği kadarıyla Foster'ın yalnız yaşadığını söyledi. "Biraz içerdi. Sokakta dolaşp çöpten alüminyum kutuları toplayan bir adam var ve bana bir keresinde Terry'nin otuz ya da kırk kutu için iyi olduğunu söylemişti. Sanırım günde altı paket içiyordu."

Komşudan bilgi alamayınca Virgil evin arkasından dolaşarak garaja baktı. Bu şey muhtemelen İkinci Dünya Savaşı'ndan önce tasarlanmış ve inşa edilmişti ve herhangi bir modern arabaya dar gelecekti. Sokağa bakan bir üst kapı ve eve en yakın uçta erişim için bir kapı vardı ve bir tarafta çakıllı bir park yeri vardı. Her iki tarafta da iki uzun, yaşlanmış çardak ağacı duruyordu.

Giriş kapısının yan tarafı, çakıllı yere park edenleri pusuya düşürmeyi planlıyorsanız saklanmak için iyi bir nokta.

Ama kendine saygısı olan hiçbir soyguncu bunu yapmazdı. Eğer çardakların arkasına ya da arasına girseydiniz Evin arka penceresinden başka bir yere. Ama biri sizi oraya gizlice girerken görseydi, bunun da bir mazereti olmazdı. Ve eğer polis çağırırlarsa, onların geldiğini asla göremezsin.

Virgil garajın etrafında dolaşırken, sokağın karşısındaki evin arka verandasından bir adam çıktı ve "Kimsin sen?" diye seslendi.

Virgil geri aradı, "Eyalet Suçluları Yakalama Bürosu. Joe Lee siz misiniz?"

"O benim." Lee verandadan inip sokağın karşısına geçti. "Bir şey bulabildin mi?"

Virgil başını salladı. "Henüz araştırmaya başlamadım. Bu bir St. Paul vakası, araştırdığım başka bir şeyle bağlantılı olup olmadığına bakıyorum."

"Gerçekten mi?" Lee iri yarı, güneş yanığı, muhtemelen ellili yaşlarının sonunda ya da altmışlı yaşlarının başında, ağır ekipman operatörü olabilecek bir adamdı. "Başka bir şeyler dönüyor olmalı diye düşündüm. Adam onu yere yatırdı ama cüzdanını almaya çalışmadı. Ona vurmaya devam etti-Terry."

"Hiç ara sokakta keşif yapıyor gibi görünen birini gördünüz mü? Burada olmaması gereken birini?"

"Hayır... Terry'nin kız arkadaşı dışında kimse. Onu sabahları birkaç kez gördüm, sanırım burada kalıyordu."

Virgil düşündü: Katherine Green mi? "Kız arkadaşı neye benziyordu?" diye sordu.

"Ne bileyim, ağaçkakan gibi."

"Ağaçkakan mı?"

"Uzun, ince, kızıl saçlarını başının tepesinde bir şey, bir tepe şeklinde toplardı. Ağaçkakan gibi."

"İyi tanımlama," dedi Virgil. Green olamazdı. "Saldırı Bunun neyle ilgili olabileceğine dair bir fikriniz yok mu?"

"Hayır. Terry ile arada bir konuşurduk, çöpleri aynı anda dışarı çıkarırken. Yeterince iyi birine benziyordu. Yine de onu pek tanımıyordum."

Lee'nin söyleyecek başka bir şeyi yoktu ve Virgil evin etrafında geri yürüdü. Yan komşu hâlâ orada duruyor ve Virgil'e göz kulak oluyordu. "Bu konuda endişelenmeme gerek var mı?" diye sordu.

Virgil, "Hiç sanmıyorum. Bana öyle geliyor ki bunu her kim yaptıysa Bay Foster'ı hedef alıyordu."

-

Virgil komşuya bir kart verdi ve arabayla beş dakika uzaklıktaki Paul polisi olarak hem araştırmacı hem de hasta olarak birkaç yüz saat geçirdiği Regions Hastanesi.

Acil servis masasına sorduğunda, kendisine Foster'ın normal bir odaya alındığı, bilincinin açık olduğu ve iyileşmesi bekleniyordu. Virgil oda numarasını aldı ve asansörle yukarı çıkarken aklına, neden ne Katherine Green'in ne de Clete May'in Foster'a yapılan saldırıdan bahsetmediğini merak etmek geldi.

Kolay cevap şuydu: bunu bilmiyorlardı. Ama o sorardı.

-

Foster berbat durumdaydı.

Eskiden yakışıklı bir adam olabilirdi, boyu belki 1.80'in bir santim altındaydı ve formdaydı ama şimdi kafasının etrafına sarılmış, bir gözünü ve bir kulağını tamamen kapatan bandajlar vardı ve Virgil'in hastane yatağında uzanırken görebildiği yüzünde ağır morluklar ve sıyrıklar vardı; ayrıca burnunu kapatan plastik bir destek vardı. Parmak uçları dışında hiçbir yeri açıkta kalmayacak şekilde alçıya alınmış olan her iki kolu da baş üstü askısına bağlanmış ve asılı duruyordu.

Görülebilen tek göz Virgil'e döndü ve Foster mırıldanarak "Kimsin sen?" diye sordu.

Virgil ona anlattı ve sonra dedi ki, "Seni evinde arıyordum. Seninle Quill cinayeti hakkında konuşmak istiyordum. Şimdi merak ediyorum da sana olanların bununla bir ilgisi var mı?"

"Bilmiyorum," diye mırıldandı Foster. "Şu su şişesini tutabilir misin, böylece bir şeyler içebilirim?"

Yatak tepsisinin üzerinde plastik bir bardak vardı ve içinden bükülmüş plastik bir pipet çıkıyordu; Foster içerken Virgil bardağı tuttu. Yeterince içtiğinde dili dudaklarını ıslatmak için dışarı çıktı ve "Teşekkürler. En azından o pislik dişlerimi kırmadı. Bunun neden olduğunu bilmiyorum. Irak ve Suriye'de üç kez görev yaptım, hatta yaralandım ama bu kadar kötü yaralanmamıştım."

Saldırgan hakkında bildiği tek şey beyaz bir adam olduğu -kollarını görmüştü- ve orta boylu ve biraz kilolu olduğuydu. "Polis buna gasp diyor ama ben size şunu söyleyeyim: beni öldürmeye çalışıyordu. Kollarım bu yüzden kırıldı. Kafama vuramam diye onları kaldırıp durdum. Elinde cop gibi bir şey vardı, polis copu gibi bir şey. Cüzdanımı almaya çalışmadı ama belki de avazım çıktığı kadar bağırdığım içindir, sonra Joe Lee ona bağırdı ve o da kaçtı."

Bir süre bu konu hakkında konuştular ve Foster hayatında büyük bir dram olmadığı konusunda ısrarcıydı. Tam zamanlı bir işi yoktu. kız arkadaşı olduğunu söyledi, ama o da eşcinsel değildi, Yahudi ya da İslamcı da değildi ve saldırı beyaz üzerine beyazdı, yani rastgele bir saldırı değildi.

nefret suçu. Kavganın başladığı Yeşil Konferans'a gitmişti,

Ama kavgayı ayırmaya çalıştığını ve kimseye vurmadığını söyledi.
"Ellerindeki videoda her şey var, kendiniz de görebilirsiniz."

"Kız arkadaşın olmadığını söylüyorsun. Evine gittiğimde komşulardan biri bir kızdan bahsetti. Yakın zamanda birinden ayrıldınız mı?"

Foster dedi ki, "Hayır. Ben görmedim. Biri Sandy'yi görmüş olmalı. Kız arkadaşım değil, sadece üniversiteden bir arkadaşım. Birkaç kez bizde kaldı ama çıkmıyoruz. İkimiz de bu konuda açık konuşuyoruz."

"Kadınlar bazen erkeklerden daha az açık sözlü olabiliyor. Yani, her şeyin açık olduğunu düşünürsünüz ama-"

Foster ona el salladı. "Hayır, hayır. O biraz fazla içiyor, ben biraz fazla içiyorum ve bazen ikimiz de biraz fazla içtiğimizde ve ikimiz de biraz azgın hissettiğimizde, o bizde kalıyor. Ne zaman

"İkimiz de ayıksak, birbirimize bağlı değiliz demektir."

"Bu yatıya kalmalardan mutsuz olacak başka bir erkek arkadaşın yok mu?"

"Hayır. Öyle demiyor ve doğruyu söylüyor." Ve sordu, "Neden benimle konuşuyorsun ki? Biri bir şey mi söyledi?"

Virgil, "Çünkü sen bir ordu gazisisin, bu da şiddete aşına olduğun anlamına geliyor. Hatta bazılarını yapmış bile olabilirsin."

Foster, "Tanrım, ben de ordudaydım," dedi.

"Ben de öyleydim," dedi Virgil, "İnzibat yüzbaşısıydım ve bazı görevler yaptım.

kendim şiddet gördüm. Bir polis olarak da öyle. Geçmişinizin çok önemli olduğunu düşünmüyorum, ancak kimin şiddet uygulamış olabileceğini anlamaya çalışırken, bunu kimin yapabileceğini sormanız gerekir."

Foster bir an için bunu düşündü ve sonra "Evet, sanırım" dedi.

Bir hemşire kafasını içeri uzattı, Virgil'e baktı ve Foster'a
"Tuvalete ihtiyacınız var mı?" diye sordu.

"Şimdi olmaz," dedi. "Bir saat sonra sor. Kollarım yine ağrımaya başladı."

"Seninle bir saat içinde konuşacağım."

O gittiğinde Foster, "Bana bir şey vermeyi sevmiyorlar. Ağrı kesiciler, çünkü azgın bir keş olacağımı düşünüyorlar. Acıyı göremiyorlar, bu yüzden de görmezden geliyorlar."

Quill'i öldürmediğini, Quill'i kütüphanede hiç görmediğini ve yüzleşmeye kadar neye benzediğini bilmediğini söyledi

Green'in konferansında.

Kültür Bilimi okuduğunu, çünkü ordudan ayrılıp üniversiteye başladığında henüz tam olarak ne yapmak istediğine karar veremediğini söylüyor. "Bir sürü ders aldım, bir sürü saat, bir sürü konuya dağılmıştım ve öğrendiğim şey, bunların çoğunun Kültür Bilimi'nde kabul edilebilir olduğuydu. Kültürel Bilimlere kaydoldum çünkü zaten biriktirdiğim kredileri bir derece için kullanabilirdim. Doğruyu söylemek gerekirse, Kültürel Bilimlerin çoğu sihirbazlık gösterisi gibi. Bazı profesörlerin anlattığı saçmalıklara nasıl inanılır anlamıyorum. Profesör Green bile biraz uçuk. Ama bazı güzel Şey, cehennem . . ."

Virgil başını salladı. "Bunu fark ettim. Orada bir şeyler mi dönüyor?"

Foster başını iki yana salladı. "Biliyorsun, o sadece, gibi, Otuz dört. Benimle aynı yaşta. Bir kaç yıl ortalıkta dolandım. Okuldan sonra askerlik şubesine gidip kaydımı yaptırdım. Sekiz yıllığına girdim, belki ömür boyu giderim diye düşünüyordum ama Suriye'deki son turdan sonra ayrıldım."

"Sert vurmak mı?"

"O kadar da kötü değil. Kalçamdan vuruldum. Çok fazla hasar vermedi, ama daha güvenli bir şey yapmak isteyebileceğimi düşündürdü, özellikle de sizi sürekli geri gönderdikleri için," dedi Foster. "Hâlâ yedek kuvvetlerdeyim. Eğer üniversite işi yürümezse, ordu beni aynı rütbeyle ve hizmet süresi hesabıyla geri alır. Demek istediğim, Kültür Bilimi'ne girdim ve Katherine'in seksi bir vücudu var ve o benim ve kimseyle takılmadı. Geçen yıl onunla Hindistan'a gittim ve birkaç kez görünüşümden hoşlandığı hissine kapıldım. Bilirsiniz, Dr. Foster'ın kadın tedavisi."

"Hiçbir şey olmadı mı?"

"Ben biraz geri zekalıyım," dedi Foster. Gülümsemeye çalıştı ama yüzünü buruşturdu. "Lisedeyken bir kızı hamile bıraktım, kız kürtaj oldu ve herkes bana bağırdı. O zamandan beri taahhütler konusunda oldukça temkinliyim. Ama birkaç kez, Hindistan'da, elimi uzatıp kıcını okşasaydım şikayet etmeyeceğini hissettim. Şu anda da aynı hissi yaşıyorum, gerçi bu gasp olayı görünüşüm için pek bir şey yapmadı. Neredeyse kulaklarımdan birini koparıyordum. Buradan çıktığım zaman, onunla konuşabilirim.

onu . . . şeyler hakkında. Otuz dört yaşımdayım, zaman geçiyor."

"Dün Dr. Green ile konuştum. Saldırıya uğradığınızla ilgili hiçbir şeyden bahsetmedi."

Foster omuz silkmeye çalıştı, çoğunlukla başarısız oldu, tekrar yüzünü buruşturdu. "Bizimkiler dışında kimseye söylemedim, onlar da Black Duck'ta yaşıyor. Ona anlatacak kimse yok."

Foster, Quill'i kimin öldürmüş olabileceği konusunda hiçbir fikri olmadığını söyledi. "Kültür Bilimi'ndeki insanlarla arasında çok fazla düşmanlık vardı ve departmanda bazı aptal insanlar var, ancak hiçbirinin katil gibi göründüğünü söyleyemem."

"Clete May ile konuştum. Dr. Green'in oldukça çekici olduğunu düşünüyor.

Seni rakibi olarak görmez mi sanıyorsun?"

Foster başını sallamaya çalıştı ve çoğunlukla yine başarısız oldu. "Clete değildi. Dr. Green için kötü işleri bitirdiğimizde göğüs göğüse çarpışırsınız. Yüzlerce eski ordu çadırı kurmak gibi. Ya da Hindistan'dayken yemek masasında. Bunun gibi şeyler. Her neyse, o benden çok daha büyük. Bana saldıran adam benim boyumda ya da daha kısaydı. Tıknaz. Belki şişmandı ama o durumda bunu söylemek zor."

Bir süre konuştular ve Virgil bu tipi tanıdığını düşündü. Bazıları orduya macera için ve Rambo olabilecekleri düşüncesiyle katıldı. Diğerleri başka ne yapacaklarını bilmedikleri için katıldılar; herhangi bir sivil iş için nitelikli değillerdi ve orduyu deneyebileceklerini düşündüler.

Foster ikinci gruba giriyor gibi görünüyordu: özellikle agresif değil, dünyaya kızgın değil, sadece hayatında önemli olabilecek ne yapacağıyla mücadele eden bir adam.

Foster'da katil olduğunu düşündürecek bir şey görmemişti. Sadece yeterince kızgın değildi.

-

Dışarıda Trane'i aradı.

"Terry Foster adında eski bir ordu mensubu var, Kültür Bilimi öğrencilerinden biri."

"İsmi gördüm ama onunla görüşmedim. Ona bakmamız gerekiyor mu?" "Çoktan yaptım. Biri onu birkaç kez döverek öldürmeye çalışmış.

Günler önce, St. Paul'da. Kötü yaralanmış ve hâlâ Bölge'de. Quill'in cinayetiyle bir ilgisi olduğunu sanmıyorum ama ilginç bir tesadüf."

"Onu öldüresiye dövmeye çalıştım dediğinizde ..."

"Ona bir tür sopayla saldırmış, başını kapatmaya çalışırken iki kolunu kırmış, burnunu kırmış; kafa derisi var travma . . . Eğer bir komşusu olanları görüp saldırgana bağırmaya başlamasaydı, saldırganın öldürülebileceğini söyledi."

"Bu beni endişelendiriyor," dedi Trane. "St. Paul ile görüşüp ne diyeceklerini öğreneceğim. Onları zorlayacağım."

"İyi fikir. Şu anda soygun olarak değerlendirdiklerini söylediler. Size başka bir şey sorayım: Katherine Green hakkında araştırma yaptınız mı? Aşk hayatına baktın mı?"

"Hayır. Yapmalı mıydım?"

"Foster, Green'in onu gözüne kestirmiş olabileceğini, biraz ilgi duyduğunu söyledi. Acaba Foster'a yapılan saldırı, Green'e yapılan -Quill cinayetiyle bir ilgisi olmadığını ama Green'le ilgilenen ve rakiplerini ortadan kaldıracak biri olduğunu söyledi. Foster'la konuştuktan sonra, onun hedef alındığını hissettim. Saldırı rastgele değildi. Bu bir tuzaktı."

"Kahretsin," dedi Trane. "Sanırım yarın çalışacağım. Eve mi gidiyorsun?"

"Kız arkadaşım ve onun çocuklarından biriyle Davenport'un evinde buluşacağım ve daha sonra eve gideceğim. Ne olduğunu öğrendiğimde buraya Regions'a geldim. Şimdi Green'in nerede olduğunu öğrenip onunla bu konu hakkında konuşmam gerektiğini düşünüyorum."

"O da St. Paul'da. Onun evine gittim. Size adresini vereyim."

-

Virgil Green'i arayıp buralarda olduğundan emin olmayı düşündü ama Trane'den Mount Curve Bulvarı'ndaki adresini aldıktan sonra, Davenport'un birkaç blok ötesinde oturuyor olması gerektiğini fark etti. Davenport'un

Görüşme muhtemelen kritik değildi. Ve eğer evde değilse, Pazartesi günü tekrar deneyecekti.

Evindeydi.

Green, sokağın yukarısındaki bir bankın üzerine kurulmuş, altında garajı ve üzerinde büyük bir güvertesi olan beyaz fıçı tahtası bir evde yaşıyordu. Virgil arabasını kısa araba yoluna çekti, merdivenlerden ön kapıya çıktı ve kapıyı çaldı. Green verandanın yanındaki perdelerle kaplı resimli pencerenin bir köşesinden dışarı baktı ve Virgil parmaklarını ona doğru uzattı. Bir an sonra kapı açıldı ve şöyle dedi,

"Memur bey. . . ?" ses tonundaki soru işareti onun adını unuttuğunu gösteriyordu.

"Virgil Flowers," dedi Virgil. "Bir olay yaşadık. tepkinizi almak istediğim bir olay yaşadık."

Paravan kapısını iterek açtı. "İçeri gel. Ne oldu?"

Kapı, bej mobilyalar ve metinlerle dolu yan yana iki kitaplıkla dolu oturma odasına açılıyordu; sağdaki bir kemer, bir masa ve dört sandalyenin bulunduğu geniş bir mutfığa açılıyordu. Virgil sola giderek bir kanepeye tünedi ve Virgil de ona bakan bir sandalyeye oturdu.

"Bana Terry Foster'ın orduda savaştığı için şiddete yatkınlığı ya da en azından aşinalığı olabileceğini söylemişsiniz. Önceki gece evinin önünde biri ona saldırdı ve onu yaraladı. Çok kötü."

"Aman Tanrım! O mu? Yani ..." Tepkisi gerçekten spontane gibi görünüyordu. Foster'dan haberi yoktu.

Virgil, "Ölmeyecek ama kolları kırılmış ve başından yaralanmış," dedi. "Soru şu ki, bu olay

Quill cinayeti? Seninle bu konuda konuşmam gerek."

"Neden olsun ki?" diye sordu kaşlarını çatarak. "Soygun olması daha muhtemel değil mi? Bir gasp?"

"Olayın bazı alışılmadık yönleri var." Pusuyu ve saldırganın Foster'ı nasıl beklediğini anlattı. "Çoğu gaspçı paranızı ister ve kimseyi öldürmek istemez.

Çünkü o zaman büyük bir olay haline gelir. Soygunlar genellikle fırsat suçlarıdır, sokakta rastgele bir karşılaşma. Bu adam hiçbir şey talep etmemiş. Saklandı, bekledi ve saldırdı."

"Ben bu konuda ne bilirim ki?"

"Virgil, "Yanlış anlamayın ama şu anda kişisel bir ilişkiniz var mı?" diye sordu.

Kızardı ve gözlerinde bir öfke kıvılcımı parladı. "I . . .
Ne . . . Bu nasıl ?"

"Foster senin yaşlarında ve seni çekici buluyor. Bana öyle söyledi. Hayatında seni çekici bulan başka biri var mı diye merak ediyordum. Foster'ın duygularını bilen, onun cesaretini kırmaya çalışacak biri." "Ölüm cesaret kırıcı olabilir," dedi Green, belki de biraz
Sesinde mizah vardı. Tekrar ciddileşti. "Hayır. Şu anda kimseyle kişisel bir ilişkim yok. Terry itici biri değil, ama söz konusu biriyle birlikte olmak olduğunda bazı engeller var.

profesörler ve öğrenciler arasındaki ilişkiler. Üniversite bunları yasaklamıyor, ancak cesaretlerini kırıyor. Eğer bir ilişki sorun haline gelirse, kaybeden profesör olur. Her zaman."

"O bir çocuk değil."

"Bu bir fark yaratıyor. Kırk beş yaşında bir erkek Art On sekiz yaşında bir birinci sınıf öğrencisiyle ilişkisi olan profesörün başı büyük belada. Ve zaten kadro almamışsa, alamayacaktır. Otuz dört yaşında bir kadın Kültür Bilimleri profesörünün otuz dört yaşında bir muharip gaziyle yatması o kadar dikkat çekmez çünkü iki durumdaki güç farklılıkları

oldukça belirgin," dedi Green. "Yine de çektiği ilgi, özellikle profesör için iyi olmazdı. Elbette bunların hepsi teorik. Terry ile fiziksel bir ilişkim yok ve hiçbir zaman da olmadı."

"Birileri öyle olduğunu düşünebilir mi?"

Başını iki yana salladı. "Eğer biri yaparsa, bu bir fantezidir. Emlakçı olan iyi bir adamla hoş bir ilişkim vardı, iki yıl sonra bitti. Yıllar önce. Rahat bir ev, iki ya da üç çocuk ve bir ev istiyordu. bir çift köpek, bulaşık makinesinin aşırı ısınmadığından emin olmak için destekleyici bir eş. O ben değildim. Sonunda ikimiz de bunun farkına vardık ve ayrıldık. O zamandan beri kimseyle çıkmadım. Çok meşguldüm. Tüm bu erkek ayrıcalığı meselesinden de bıktım artık. Bilirsiniz, listeler üzerinde köle gibi çalıştığı zor bir günün ardından terliklerini ve piposunu getiren küçük kadın."

Virgil, "Terlikleri ve pipoyu getirenin köpek olduğunu sanıyordum," dedi.

"İş tanımları birbirine benziyor," dedi. Virgil ona baktı ve "Huh" dedi. "Ne?"

Kalçalarını tokatladı ve ayağa kalktı. "Bu beni hiçbir yere götürmez. Beyzbol sopası koleksiyonu olan kışkırtıcı bir erkek arkadaşın olduğunu umuyordum. Bu basit olurdu. Şimdi Quill cinayetiyle bir bağlantısı olup olmadığını merak etmeye geri dönmek zorundayım. Ya da sadece yanlış giden bir soygun muydu?"

"Quill'le nasıl bağlantılı olabileceğini anlamıyorum. Bildiğim kadarıyla Terry'nin onunla hiçbir ilgisi yoktu," dedi Green.

"Terry bana böyle söyledi. Ama diyelim ki Kültür Bilimi'nden biri Quill'i öldürdü, çünkü Quill'in

seni korumak için. Ve belki de Terry'nin bunu anlayabileceğini düşünmek için sebepleri vardı."

Green, "Kulağa televizyondaki bir polisiye dizi gibi geliyor," dedi.

"Evet." Virgil saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı. "Bu her zaman kötüye işarettir. Her ne ise, asla televizyondaki gibi değildir."

BÖLÜM

ON

Virgil, Green'in evinden ayrıldıktan sonra Davenport'un evine doğru sürdü ve düşündüğü gibi, sadece dört blok ve bir buçuk milyon kadardı

dolar götürdü. Davenport bir ABD polisiydi ve bir önceki bahar Los Angeles'ta federal kaçaklar tarafından vurulmuştu. Kaçaklar renkli bir gruptu ve aralarında bir yamyam da vardı. Davenport vurulduktan sonra iyileştiğinde, diğer birkaç şerif ve bir FBI görevlisiyle birlikte kaçakların peşine düşmüştü ve şimdi kaçakların çoğu ölmüştü.

Virgil garaj yoluna girdiğinde Davenport garaj kapısının üzerine asılı bir potada basket atıyordu. Çok zayıf görünüyordu, Virgil'in onu daha önce hiç görmediği kadar zayıftı ve yüzünde alttan alta bir grilik vardı.

"Koca adam," dedi Davenport, kamyonetinden inen Virgil'e topu uzatırken. Virgil topu çembere vurdu ve Davenport, "Brick," dedi, "Topun yaylanması gerekiyor, Virgil. Gökkuşaağı gibi yaylanmalı. İlk koşucuyu dışarı atamazsın."

"Teoriyi biliyorum," dedi Virgil. Üniversitede üçüncü kaleciydi ama lisede pek hevesli olmasa da basketbol oynamıştı. "Basketbolu umursamak çok zor. Eğer pota on altı feet olsaydı ve kadınların oynamasına izin verselerdi, farklı olurdu . . . Nasıl hissediyorsun?"

"Tamam. Kötü görünüyorum ama iyiyim. Frankie nerede?"

"Sam'imizle birlikte yukarı geliyor. Çok yakında burada olur."

-

Davenport'un karısı Weather birkaç dakika sonra bir çuval çiğ biftekle geldi ve hepsi eve girdi ve Davenport'un hala evde yaşayan iki çocuğu, çocuklar ebeveynlerinden sıkıldıklarında ne yaparlarsa onu yapmak için arka tarafa gitti ve Virgil ve Davenport bira içtiler ve Weather biftekleri açarken onunla konuştular,

Sonra Davenport salata için sebze doğramaya başladı.

Konuşma Virgil'in davasına kaydı. Davenport, Margaret Trane'in Minneapolis Polis Departmanı'ndaki belki de en iyi dedektif olduğunu söyledi. "Senin hakkında beni aradığında, sıkıştığını söyledi."

Virgil, "İşler gevşedi," dedi. Son iki yılın ana hatlarını Minneapolis'teki günler. Davenport kaşlarını çattı ve şöyle dedi: "Görünüşe göre üzerinde çalışman gereken bir ton malzeme var. İyi bir ilerleme kaydetmiş olmalısın. Bunun yerine, ciddi şekilde batmış gibi konuşuyorsun."

Virgil, "Kendimi berbat hissetmiyorum ama olağandışı bir şeyler oluyor," dedi. "Ne olduğunu anlayamadım. Bir sürü ipucu var ama hiçbir ipucu yok. Pek çok insan Quill'i sevmese de, onu öldürecek kadar sevmiyor gibi görünmüyorlar."

"Kampüs politikasını anlamıyorsun Virgil," dedi Weather. "Dünyada, ortalık karıştığında akademisyenlerden daha acımasız bir grup insan yoktur. Quill ve Green arasındaki bu kan davası hakkında çok şey duydum. İnanın bana, böyle bir şey cinayete yol açabilir. Ama sizin asıl sorunuz ne biliyor musunuz?"

"Bana söylemek üzeresin," dedi Virgil.

Weather, "Evet. Asıl sorunuz, uğraştığınız tüm insanların gerçekten çok zeki olması," dedi. Kendisi plastik ve mikrocerrahtı ve diğerlerinin yanı sıra Minnesota Üniversitesi hastanelerinde görevliydi. "Eğer bu spontane bir cinayet değilse, katil bunu planladıysa, onu yakalamakta zorlanacaksınız ve mahkum etmekte daha da zorlanacaksınız. Eminim kendine bir mazeret uydurmuştur ve bunu kırmak zor olacaktır. Belki de imkansız."

Virgil dedi ki, "Parmak izi yok, DNA yok, hiçbir şey yok. Katilin zeki olduğu konusunda haklısın. Yine de planlanmış gibi gelmiyor."

"İyi planlanmış bir projeyi yıkmaktan daha zor olan tek şey Cinayet, hiç planlanmamış bir cinayeti devirmektir. Eğer tamamen plansızsa ve katil ilk günü atlatırsa, o zaman işler zorlaşır.

Örneğin, Virgil'in adamının bir dizüstü bilgisayarı cinayet silahı olarak kullanmayı planladığını düşünemiyorum," dedi Davenport. "Bu kulağa spontane geliyor."

Virgil, "Dizüstü bilgisayar tarafından vurulduğundan tam olarak emin değilim," dedi. "Başındaki yara öyle olabileceğini düşündürüyor -bu iyi bir uyum- ama öyle olması gerekmezdi. Ambarımızda bu tür şeylerin olabileceği on tane şey bulabilirim. aynı yarayı açtı."

Davenport'un oğlu Sam mutfak kapısına doğru koştu ve "Geldiler" diye bağırdı.

"Peki, git kapıyı aç," dedi Weather.

Koşarak uzaklaştı ve bir dakika sonra Frankie mutfak kapısından içeri girdi ve Virgil'e, "Seni suçlu. Bunu bana sen yaptın."

Davenport onu öpmek için yanına gitti ve "Ne yaptın? Müthiş görünüyorsun."

"Sen çok çekicisin. . . Weather seninle evlenmemiş olsaydı, ben evlenirdim."

"Hey, peki ya ben?" Virgil sordu. "Letty ile evlenebilirsin," dedi Frankie.

"Bunun olmayacağını hepimiz biliyoruz," dedi Davenport. "Ben gidip ızgarayı yakacağım."

O gittikten sonra Frankie Weather'a doğru eğildi ve sessizce sordu: "Hâlâ oldukça sert görünüyor. Çalışmaya devam etmesini istediğinden emin misin?"

"Hayır. Ama Lucas ne yapacaksa onu yapacak. Bu hep böyle olmuştur. Çılgınca bir şey yapmayı planladığında onu çoğu zaman yavaşlatabilirim ama her zaman değil. Bu sefer yapamam."

"Neyi yapamazsın?" Davenport mutfağa dönüp bir kutu briket başlatıcı ararken sordu.

"Bebeklerin ortaya çıkması için sabırsızlanıyorum," dedi Weather. "O lanet olası Flowers'ın babalığıyla ne yaptığını görmek istiyorum."

Artık Davenport ya da Los Angeles ve Vegas'taki silahlı saldırılar hakkında konuşmuyorlardı. Davenport, Los Angeles'a gitmeden önce Stanford'daki evlatlık kızı Letty ile konuşmak için durduğundan bahsetti. Letty mezun olmak üzereydi ve bir iş teklifi ile Yale'de ekonomi bursu arasında karar vermek üzereydi.

Virgil: "Beni sordu mu? Eğer sorarsa, ona benim alındığımı söyleyebilirsin. En azından şimdilik."

"Sakın başlama," dedi Davenport.

-

Biftek yediler ve Davenport'un oğlu Sam ile Frankie'nin oğlu, o da Sam, avluda itişip kakıştılar ve birkaç kez küfürlü bağıldılar. kelimelerle konuştular ve umursamaz bir şekilde düzeltildiler. Yetişkinler suç dışında her şey hakkında konuştular ve gecenin sonuna doğru bir ABD'li

Senatör Davenport'u arayıp Washington'da gizli bir iş için kendisine ihtiyaç olduğunu söyledi.

Senatör Virgil'e birkaç dakika zor anlar yaşattı -Valiyken, Virgil teknesini satın aldığı anda Virgil'le birlikte olmuştu- ve Davenport'un ertesi gün onu arayacağına söz vermesinin ardından ayrıldı. Saat onda Frankie, Virgil ve Sam'in peşinden

Davenport'un araba yolu. Frankie ve Virgil'in her ikisinin de araçlarında eller serbest telefon bağlantıları vardı ve araba sürerken Virgil'in davasının ayrıntılarını gözden geçirdiler, sonunda ahıra girdiklerinde pes ettiler.

Sam kamyonetten indi ve verandada uyumakta olan Sarı Köpek Honus karanlıkta onu karşılamak için yanına geldi.

Frankie oğluna, "İnternete girme," dedi.

"Zaten çok uykum var," dedi Sam ve Virgil başını ovuşturdu.

-

Virgil Pazar sabahı kendi yatağında uyandı, gri bulutlar

Dışarıda sert bir rüzgâr vardı ve yan bahçede yetişen şeker akçaağacının yaprakları arasından esiyordu. Esnedi, gerindi, ayağa kalktı ve pencereden dışarı baktı. Samanlık bir deniz piyadesinin saç tıraşı kadar kaygandı, atılmayı bekleyen tek bir balya bile yoktu. Kendi kendine gülümsedi, tekrar gerindi ve temizlenmeye gitti.

Frankie mutfığa indiğinde ikinci fincan kahvesini içiyordu ve "Virgie, konuşmamız gerek" dedi.

Virgil dedi ki, "Kahretsin. Dinle, oraya gitme konusunda başka seçeneğim yoktu. Eğer gitmem emredilmemiş olsaydı, o samanı atardım. Gerçekten, atardım."

"Hayır, hayır, saman hakkında konuşmuyorum. Dün gece çok eğlendiğimi söylemek istiyorum, ama biraz hantallaştım. Çocuklar gelene kadar daha güçlü seks yapmamız gerekebilir."

"Oh, Tanrım! Neden bir şey söylemedin?" Virgil sordu. "Sana asla zarar vermem. I-"

"Henüz tam olarak o noktaya gelmedik. Beni incitmedin ve ben de çok eğlendim," dedi. "Seksin durması gerektiğini söylemiyorum. Alternatiflere yönelmemiz gerekecek, bilirsin işte."

"Ben buna hazırım," dedi Virgil. "Her zaman, her yerde. Neredeyse her yerde. Ahırın çatısı iyi olmazdı. Muhtemelen yuvarlanırsın."

"Teşekkürler. Her neyse, işbirliği yapacağımı düşünmüştüm."

"Anladım. Alternatifler üzerinde çalışmaya bu gece başlayabiliriz," dedi Virgil. "Ya da bu öğleden sonra . . eğer samanla ilgili bir şey yapmam gerekmezse."

"Ahır saman dolu. Gelecek yıl hiç saman olmayacak, yani temizsiniz. Dört yıldır yonca ekıyoruz, artık bitirmeliyiz. Rolf biraz mısır ekmek istiyor."

Bir süre böyle devam etti ve Virgil "dört yıl", "Rolf", "yonca", "mısır" ve birkaç tarımsal kelime daha duydu ve kadının konuşmayı bitirdiğini anladığında, "Ne yaptığını biliyorsun, sana tavsiyede bulunamam. Bunun dışında-

"Şimdi bana tavsiyede bulunacaksın," dedi.

"Evet. Önümüzdeki bahar iki yeni çocuğunuz olacağını ve çiftlik işleri ya da mimari kurtarma için çok fazla zamanınız olmayacağını size tavsiye ederim. Para kazanmak için çalışmaya devam etmeliyim. Belki de çiftçiliği azaltmanın zamanı gelmiştir. Ve kurtarmayı. Biraz ara verelim. Ya da Rolf'la bir anlaşma yap. Hepsini o yapsın, hepsini o alsın. Parayı kullanabilir. Bu şirketi ayakta tutar."

"Mantıklı konuşmandan nefret ediyorum."

"Bunu yapmakla pek sık suçlanmam," dedi Virgil. "Her neyse, bugün ne yapıyoruz?"

"Fleet Farm'a giderek başlayabiliriz. İki çit direğine ve birkaç reflektör düğmeye ihtiyacım var."

-

Sabahın geç saatlerini Mankato'da dolaşarak, ayak işlerini yaparak geçirdiler, öğle yemeği için Pagliai's Pizza'da durdular, nehir kenarındaki Hy-

Vee'nin Yeri'nde 100 dolar harcayarak yemek yediler.

Belki üç günlüğüne. Frankie, çocukların Sarı Köpek Honus ve tavuğun yanı sıra atlarla da büyümeleri için birkaç çeyrek at almaktan söz ediyordu.

Virgil, "Eğer atlarımız olsaydı, bir ahır inşa etmemiz gerekirdi," dedi.

"Hurdacılıktan aldığım malzemeleri getirdim. Rolf, Lonnie Marks'a temeli maliyetine döktürebileceğini söylüyor, sonra siz ikiniz

inşa edebilirdi. Kolay: direk ve kiriş. Altı ahır, bir soyunma odası, konsantre yemler için depo, saman için bir çatı düşünüyorum. Bunu önümüzdeki on beş dakika içinde yapacağımızı sanmıyorum. Belki önümüzdeki bahar başlar, bir yıl sonra bitiririz. Pahalı olacak tek şey kauçuk

betonun üzerine koymak istediğim paspaslar."

"At pisliğini kim kürekliyor?" Virgil sordu.

"Yani, bilirsin işte..."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Virgil. Ama at fikri hoşuna gitmişti. Kendisini kırlarda dörtlüde koşarken hayal ediyordu. "Bunun hakkında konuşabiliriz."

Eve dönerken sessizdiler, farklı düşüncelerle meşguldüler. Virgil'in hayatında ilk kez vazgeçemeyeceği sorumlulukları vardı; yolda iki çocuk, evlenmek istediği ve sonunda kesinlikle evleneceğini düşündüğü bir kadın.

Böyle olacağını tahmin etmemişti. Ordudayken, Balkanlar'dayken, Avrupa'da birkaç kez izin almıştı. Bir şekilde kıyılardan birinde, en sevdiği büyük şehir olan Paris'i sık sık ziyaret ederek bir yazı hayatı hayal etmişti.

Olmadı. Küçük bir şehrin çok dışında, Orta Batı'da bir çiftlikte yaşayan bir polisti.

Yine de yazmayı bildiğini düşünüyordu. Çeşitli dergiler için yılda bir düzine makale yazıyordu, *Vanity Fair* ve *The New York Times Magazine*'de yayınlanmıştı.

Ve yeni bir şeye doğru ilerliyordu. Frankie'ye bundan bahsetmemişti ama yazı çekmecesinde bir romanın üç bölümü vardı ve üzerinde düzenli olarak çalışıyordu, öyle ki eski dostu Johnson Johnson'la Kanada'ya yapacağı bir misk balığı avı gezisinden vazgeçmek için yalvarmıştı.

-

O öğleden sonra Virgil, garaj yolunun girişindeki iki eski, paslanmış direği sökmek, ardından bunları iki yeni ahşap direklerle değiştirmek ve üzerlerine reflektörler monte etmek gibi işleri yaptı. Bu iş bittikten sonra üç saatini yazı masasında geçirdi.

makale ödevleri ve roman üzerinde çalışma hakkında dergiler.

O akşam uydudan ışınlanan bir filmi izlediler, ardından hava kararmadan hemen önce yürüyüşe çıktılar.

Rastgele duyulan cırcır böcekleri dışında gece sessizdi. Öğleden sonra gökyüzü açmış ve rüzgâr yok denecek kadar azalmıştı.

Virgil saman tarlasının kokusunu alabiliyordu ve tepede yıldızlar neredeyse dokunulabilecek kadar yakındı.

"Yazın Minnesota'dan daha iyi bir yer var mı?" Virgil sordu.

"Öyle bir şey yok," dedi Frankie. "Tabii kütüphanede ölmediysen."

BÖLÜM

ON BİR

M bir gün.
Virgil erkenden yola çıktı ve Trane aradığında Minneapolis yolunu
yarılamıştı. "Neredesin?"
"Shakopee'ye geliyorum. Bir şey mi oldu?"
"Şunu dinle. Duyabilmen için telefonumu yakın tutacağım."
"... Lütfen mesaj bırakın. *Bip!*"
Bir erkek sesi, ama tiz, belki de sahte: "Uh, bu bir
Dedektif Trane'e Dr. Quill hakkında bir mesaj var. China White adında
bir kadın tanıyorum. Bana onu öldürdüğünden korktuğunu söyledi. Ona
bir dizüstü bilgisayarla vurmuş. Adam çalışma odasında telefonla
konuşurken bilgisayarını kütüphanedeki masanın üzerine bırakmış ve
etrafta kimse yokken kadın bilgisayarı alıp adama vurmuş. Vurdu
iki kez. Bu gece değildi. Gazetede olayın gece olduğu yazıyordu ama
kadın gündüz, kütüphane kapanmadan hemen önce olduğunu söyledi. Cep
telefonunu almış, kapıyı kapatıp anahtarıyla kilitlemiş, sonra bilgisayarını
almış ve bilgisayarıyla birlikte nehre atmış.
araba anahtarları. Ertesi güne kadar cep telefonunu unutmuş.
Kütüphaneden çıkarken çekilmiş bir videosu olmalı. Bunu yaptı çünkü Dr.
Quill'e kokain satıyordu ve o da bunda bir sorun olduğunu ve ona ödeme
yapmayacağını söyledi. Bunda yanlış bir şey olmadığını söyledi ve
sinirlenip ona vurdu. Bazen Territorial Lounge'a gidiyor. Dinlediğiniz için
teşekkürler."

-

Trane geri geldi. "İşte bu kadar."
Virgil, "Kahretsin." dedi.

"Teşekkür ederim. Ben de böyle bir içgörü bekliyordum."

"Düşünmem için bana bir dakika ver, olur mu?" Virgil tersledi. "Bir süredir sendeydi. Ne düşünüyorsun?"

"Beş dakikadır falan içiyorum," diye tersledi. "Ne düşüneceğimi bilmiyorum."

"Eğer tüm farklı olgusal parçaları alırsanız - arayan kişinin sizi arayacağını bildiğini, dizüstü bilgisayarın, telefonun, anahtarların kayıp olduğunu, vurulduğunu bunun ne kadarı halka açık?"

"Öyle ya da böyle, hepsi," dedi Trane. "Gazeteler ve televizyonlar iki kez vurulduğu gerçeği dışında her şeyi biliyorlardı, ancak bu otopsi raporunda belirtilmişti ve karısı ile kızının rapora erişimi vardı. Kime söylemiş olabileceklerini kim bilebilir? Anahtarlar, dizüstü bilgisayar ve telefon - tüm bu ayrıntılar soruşturmanın ilk haftasında, ancak farklı zamanlarda sızdırıldı. Bir dolandırıcı tüm bu bahsi geçenleri televizyonda ve gazetelerde görmüş olabilir mi? Yani, 'CCO kayıp anahtarları ve telefonu aldı ama *Star Tribune* bilgisayarı aldı."

Virgil, "Narkotikteki adamlarınızla konuştunuz mu? China White'ın ne olduğunu biliyor musun?"

"Evet, ama biz China White'dan bahsetmiyoruz, kokainden bahsediyoruz. En azından ben bundan bahsettiğimizi düşünüyorum. Territorial Lounge hakkında bilgisi olan birini bulmaya çalışıyorum."

Virgil, "BCA'da yardımcı olabilecek bir adamım var," dedi.

-

Virgil, Çin'e doğru ilerlerken bahşış ve China White hakkında düşündü Mississippi'yi geçip üniversiteye gitti. Tecrübelerine göre, birinin şiddet kullanarak ve yasadışı bir şekilde ölmesi için bir sürü neden vardı. Birinin şiddet kullanarak ama yasal olarak ölmesi için bir sürü neden daha vardı ama bunlar Quill davasında geçerli değildi.

Kendi bölgesinde, Minnesota'nın güney üçte birinde, en yaygın cinayetler aile içi çatışmalardı. Aile içi şiddet olaylarını alkol ya da uyuşturucu kaynaklı kargaşa takip etmiştir. Psikolojik üzüntüler birkaç taneydi ve geri kalanı çeşitli nedenlerden kaynaklanıyordu: para, seks, intikam, olgunlaşmamışlık - cep telefonunu elinden aldığı için annesini vuran on yaşındaki çocuk - ve ideoloji. Virgil'in

Cumhuriyetçilerin çok temkinli, Demokratların ise genellikle kötü nişancı olduğu, tamamen ideolojik bir cinayet hiç görülmemiştir.

Çoğunlukla yerli içkiler ve içkiydi.

Quill cinayeti bu matrisin neresinde? Aile içi değildi ve alkolün karıştığını düşünmek için bir neden yoktu. İdeoloji değil. Paraya pek ihtimal vermiyordu, çünkü kırılması zor bir vasiyeti vardı; insanlar onlara ne bıraktıysa onu alacaktı, ne eksik ne fazla. Muhtemel şüpheli görünen kişilerin hepsi olgun insanlardı.

Kızı dışındaki yetişkinlerin onu öldürmek için genel bir küçümseme dışında bir nedeni yoktu, ki bu da genellikle yeterli değildi. Yani bir olgunluk sorunu pek olası görünmüyordu.

Green işin içindeyse öfke ya da intikam olabilir ya da Quill'in laboratuvarından biri, eğer katil bilimsel çalışmasının karşılığını alamadığı için mutsuz olan bir çalışan ya da düşük maaş alan ya da başka iş gerilimleri olan biriye.

Birisi kovulmak üzere miydi?

Quill'in yasadışı bir ilişkisi olsaydı ya da gece geç saatlerde fahişeleri odaya davet etseydi seks olabilirdi.

Virgil bir an için bunu düşündü. Eğer kütüphane boşsa ve evine bir fahişeyi davet etme riskini almak istemiyorsa, bu yoga matının üzerindeki kasık kollarını açıklayabilirdi. Eski eşleri Quill'in seksi sevdiğini söylemişti ve üçüncü eşinden ayrıldıktan sonra hiç seks yapmamıştı. Ama bir fahişe? Bir fahişe muhtemelen Quill'in cüzdanında yedi yüz dolar vardı ve bulunduğunda hala arka cebindeydi.

Sonra, son olarak, uyuşturucu ve China White adında bilinmeyen bir satıcının ihbarı. Uyuşturucu birçok şeyi açıklayabilir. Eğer eski masada bulunan kokain Quill'e aitse ve bir torbacıyla ilişkisi varsa, bu gece geç saatlerde gizlice buluşmalarını açıklayabilirdi. Ve eğer uyuşturucuyu bir fahişeden alıyorsa, ki bu duyulmamış bir şey değildi, bu daha da inandırıcı bir açıklama olurdu.

-

Bu aynı zamanda Terry Foster'a yapılan saldırının Quill cinayetiyle neredeyse kesinlikle ilgisi olmadığı anlamına gelir. Belki de Foster rastgele bir eylemin, bir tesadüfün kurbanıydı.

Trane'i aradı, o da hemen telefonu açtı. "Ne oldu?"

"Aklımızda tutmamız gereken birkaç şeyden bahsetmek istiyorum. Eğer Terry Foster saldırısı Quill cinayetiyle bağlantılıysa, o zaman bir planlamacıyla karşı karşıyayız demektir, anlık bir katille değil. Eğer Foster'ın cinayetle ilgisi varsa, o zaman katil China White adında bir kadın değil, bir erkektir.

Foster bundan emindi."

"Bunların hepsi doğru, ama sadece Foster'ın Quill ile bir akrabalığı varsa."

"Dün St. Paul polisleriyle konuşmayı planlıyordunuz. Bunu yaptınız mı?"

"Hayır. Roger Bryan'ı tanıyor musun?"

"Evet. Onu yakaladı mı?" Virgil St. Paul polisiyken, o zamanlar yeni bir dedektif olan Bryan'la birlikte çalışmıştı. Virgil onu yetkin ve belki de daha iyi biri olarak görüyordu.

"Evet. Şu ucuz Ironman şeylerinden birini yapıyordu. Dün 50 km bisiklet sürdü, St. Croix Gölü'nü yüzdü, 10 km koştu. Bütün gün yoktu. Bugün çalışıyor, öğleden sonra buluşacağız."

"Ben de katılmak isterim."

"Davetlisiniz," dedi Trane. "Hâlâ laboratuvara mı gidiyorsun?"

"Şu anda oradayım," dedi Virgil. "Çekilmeyeceğim bir yere park etmek için bir yer arıyorum."

-

Virgil üniversitedeyken birkaç zorunlu kimya dersi almış ve sağlam B'ler almıştı, eğer kimya profesörünü, profesörün kültürel duyarlılıktan tamamen yoksun bir şekilde "Sarı Tehlike" olarak adlandırdığı şeyin formülüyle etkilemeseydi C olabilirdi. Yani, profesörün bölüm partilerinde servis ettiği, etanol, portakal suyu ve ananas nektarından oluşan ucuz ve yarı ölümcül bir karışım.

Virgil'in yasal kimya çalışmalarına dair hatırladığı tek şey Pepsi Cola'nın yoğunluğunu ölçmek ve laboratuvardaki kafa karıştırıcı cam eşya yığınıydı. Quill'in laboratuvarının kapısında telaşlı görünümlü bir kadını takip ettiğinde benzer bir şey bekliyordu ama onun yerine, daha yakın bir şey buldu

sofistike bir bilgisayar laboratuvarını andırıyordu. Oda bir lise sınıfı büyüklüğündeydi ve iç kısmında diğer odalara açılan birkaç kapı vardı.

Kadın Virgil'e dönerek, "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu. Virgil kendini tanıttı.

"Barth'ın ölümü tam bir şok oldu," dedi. "Size hiçbir konuda yardımcı olamam. Muhtemelen Carl ile konuşmak istersiniz."

"Carl?"

"Anderson. Hâlâ bir laboratuvarımız varsa, laboratuvar müdürü odur. Ofisi şu tarafta."

Kadın işaret etti ve Virgil parmağının yönünü takip ederek bir köşeyi döndü ve ikinci, daha büyük bir odaya girdi.

ve sulu kana benzeyen bir sıvıyı çok kuyucuklu mikrotitre plakalarına aktarmak için çok kanallı bir pipet kullanan başka bir kadın vardı. Kadın başını kaldırdı ve Virgil, "Carl Anderson'ın ofisi mi?" dedi.

"Devam et. Hâlâ burada olduğundan emin değilim."

Züccaciye odası bilgisayar alanıyla aynı büyüklükteydi, sıra sıra kolay temizlenen gri dolapların üstü siyah kauçukla kaplanmıştı. üzerinde raflar olan bir yüzey. Raflarda şişeler, hırdavat malzemeleri ve vinyl eldiven kutuları bulunuyordu. Bilgisayara bağlı bir ses sistemi odaya sessiz bir Yetişkin Alternatif müziği pompalıyor, Virgil'i kulak memelerini koparmaya teşvik ediyordu.

Ama yürümeye devam etti ve kapısının yanında "Carl Anderson, Personel Müdürü" yazan bir plaket bulunan bir ofiste oturan tombul, kel bir adam buldu. Bir bilgisayarda çalışıyordu.

Masasına dik açılı ayrı bir masa.

Kapı açıktı ve Virgil kafasını içeri uzattı. "Bay Anderson?" Anderson irkilerek sıçradı, döndü ve "Siz kimsiniz?" diye sordu.

Virgil kendini ve görevini tanıttı Anderson masasına doğru döndü ve Virgil'e bir ziyaretçi koltuğunu işaret etti. "Ne berbat bir durum," dedi iki elini olmayan saçlarında gezdirerek ve güneşten yanmış kafa derisinde beyaz çizgiler bırakarak. "Bir haber var mı?"

"Hayır, pek sayılmaz. Birkaç şey ortaya çıktı - onlar hakkında konuşamam - ama somut bir şey yok."

"Günümüzde ve bu çağda, birisinin arkasında DNA bırakmadan bir cinayet işlemesi, hem de dayak cinayeti, nasıl mümkün olabilir? Bunun neredeyse imkansız olduğunu düşünürdüm."

Virgil, "Bir ceset olduğunda genellikle etrafta biraz DNA olur," dedi. "Bu vakada, Dr. Quill ile katil arasında fiziksel bir temas olmadığı anlaşılıyor."

Anderson eliyle ağzını sildi ve "İnanılmaz" dedi.

Virgil Anderson'a mazereti de dahil olmak üzere yarım düzine soru sordu; mazeretinin inandırıcı ama mükemmel olmayan tipik bir zaman, yer ve insan karmaşası olduğu ortaya çıktı.

"Adamı öldürmemek için en iyi nedenimi soracak olursanız, o da şu: Yılda yüz elli bin dolar kazanıyorum ve şimdi işsiz kalabilirim. Organik kimya alanında yüksek lisans derecem var ama temelde bir bürokratım. Evrak işlerini yapıyorum, hibe başvurularını denetliyorum, herkesin parasını aldığından emin oluyorum ve kimin

rutin zamlar ve kimin yapmadığı. Barth'ı bütçesinin içinde tutmaya çalıştım ve bu kolay değildi. Her önemli bilim adamının benim gibi biri vardır ama çok fazla açık pozisyon yok. Kapsamlı bir şekilde mahvolmuş olabilirim."

Katherine Green, Clete May ya da Terry Foster'ı tanımıyordu. "Kültür Bilimi ile aramızdaki o sidik yarışına dahil olmadım. Biraz aptalca görünüyordu, gerçi Barth aptal değildi. Şunlar insanlar görmezden gelinmelidir. Alev savaşları onları cesaretlendiriyor, çünkü ellerinde kalan tek şey bu."

"Sadece bir sidik yarış mıydı?"

"Akademik kavgalar endemiktir ancak genellikle cinayetle sonuçlanmaz.

Dürüstçe mi? Bu insanların olaya karıştığını sanmıyorum. Demek istediğim, çılgınlar ama deli değiller, ne demek istediğimi anlıyorsanız," dedi Anderson. "Bahse girerim ki birileri kütüphanede olmamaları gerekirken içerideydi. Çalacak bir şey arayan bir sokak adamı. Barth'a çarptı ve paniğe kapılıp bilgisayarı kaptı ve *Bang!* Barth öldü."

"Cinayet silahı olarak bilgisayara baktığınızı biliyor muydunuz?"

"Evet. Çavuş Trane bana bunu sordu, neden onda olduğunu, onunla ne yaptığını. Bilmiyordum ama ona bunun ne kadar önemli olduğunu sordum, burada gizli bir şey yapmıyoruz. Dizüstü bilgisayarın cinayet silahı olmasının mümkün olduğunu söyledi."

"Birinin o bilgisayarla yapabileceği bir şey düşünebiliyor musun, içinde onu öldürtecek bir şey olabilir mi?" Virgil sordu. "Anladığım kadarıyla ağır hizmet tipi bir makineymiş."

"Çavuş Trane bana da aynı soruyu sordu. Aklıma bir şey gelmedi. Ama bilgisayarın gücünün önemli olduğundan emin değilim. Barth bir dişli manyağıydı. Eğer bir golf sopası alacaksa, şimdiye kadar duyulmuş en iyi sopaları alırdı; eğer bir av tüfeği alacaksa, harika bir tüfek olurdu - İtalya'dan falan. Bir dizüstü bilgisayar alacaksa, bulabildiği en hızlı ve en güçlüsünü alırdı. O zengindi. Ekipman söz konusu olduğunda, rutin olarak en iyisini satın alırdı. Bir Leica fotoğraf makinesi ve anlık çekimler için kullandığı bir sürü lensi vardı.

geri kalanımız iPhone'larımızı bunun için kullanıyoruz."

Anderson, Quill'in laboratuarda kimseyle yatmadığını ve oradaki kadınların hiçbirinin onunla pek ilgilenecek gibi görünmediğini söyledi. Üç eşli bir geçmişi vardı ve hoşlandığı kişiler de dahil olmak üzere tüm laboratuvar çalışanlarına karşı en iyi ihtimalle kibardı.

"İnternet üzerinden kadınlarla bir araya gelme ihtimali var mı?"
Virgil sordu.

Anderson bir an düşündü ve sonra, "Bilmiyorum. Açıkçası, bu beni şaşırtmazdı. Bunun verimliliği ona çekici gelecektir. Bağlılık olmadan, talep üzerine seks. Anladığım kadarıyla bu ilişkilerde genellikle para alışverişi oluyor."

Virgil, "Yani, kadınlar başka bir dişli biçimi olabilir," diye önerdi. "İstedığınızı alın, paranızı ödeyin ve işiniz bitsin."

"Hepsi bu k a d a r," dedi Anderson.

-

Anderson laboratuvarından geçip Virgil'le birlikte bilgisayar odasına girerken, Virgil'in peşinden laboratuvara girdiği kadınla konuşmak için durdu. Anderson ona, "Bu Julie Payne. Her şeyi biliyor." Sonra Payne'e: "Barth laboratuvarındaki kadınlardan herhangi biriyle ilgileniyor muydu?"

Gülümsedi ve "Hayır" dedi. "Bu kadar net miydi?" Virgil sordu.

"Evet. Hiçbirimizle ilgilenmiyordu." Virgil:

"Kız arkadaşları var mıydı?"

"Bu daha zor. Bazı günler gelirdi -bu karısını terk ettikten sonraydı- ve erkeklerin ateşli bir seks gecesinden sonra takındıkları o bakışa sahip olurdu," dedi Payne. "Seks sonrası, boş prostat maço parıltısı. Hem rahatlamış hem de yırtıcı, yeni bir hedef arıyor."

"Böyle bir bakışa sahip olduğumuzu bilmiyordum," dedi Virgil.

"Evet, var. Bunu ilk olarak eski kocamda fark ettim. Önce benim yüzümden, sonra o kadar da değil," dedi Payne.

"O zaman bir kız arkadaşın olabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Seks muhtemel görünüyordu. Kız arkadaşları olduğunu söyleyecek kadar ileri gitmezdim. Bir keresinde hastaneden bir kız elinde Sally için bazı resimlerle geldi -Sally burada çalışıyor, teknisyen- ve konuşuyorlardı ve kız Tinder'ı deneyebileceğini söyledi. Dr. Quill oradan geçerken bunu duymuş ve "Çok kötü bir fikir" gibi bir şey söylemiş. Başka bir şey söylemedi, sadece yürümeye devam etti ama belli ki Tinder'ın ne olduğunu biliyordu."

"Tinder paralı mı?"

"Olması gerekmiyor ama bazen oluyor," dedi Payne. "Hepsi tam zamanlı fahişe değil. Bazen sadece kısa bir kaç dakikaya ihtiyacı olan bir kız

Mardi Gras'a falan gidebilsin diye. Şubat ayında Virgin Adaları ya da Cabo."

"Dr. Quill bu riski alır mıydı? Para için bir ilişki?"

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Yaptıysa bile hesaplanmış bir şeydir ve muhtemelen çok da riskli değildir."

"Bu kadınlardan birini nasıl bulabilirim?"

"Sağa doğru vur, koca adam," dedi Payne. Ve sonra bunun ne anlama geldiğini açıklamak zorunda kaldı.

-

Düşünecek bir şey var. Kasık kılıarı, bir yoga matı, boş bir prostat maço parıltısı. Neden bir fahişe onu öldürsün ve neden tanımlanamayan para birimiyle birlikte cüzdanını geride bıraksın? Aldığı her şey -bilgisayar, anahtarlar, telefon- ona karşı delil olacaktı. Ve sadece bilgisayar çitle çevrilebilirdi, o da ne kadara mal olursa olsun.

-

Virgil'in Trane ve polisle buluşmadan önce öldürecek zamanı vardı, bu yüzden St. Paul'de durup Breadsmith'ten Butter Flake Roll aldı, yandaki Jamba Juice'tan Çilekli Surf Rider Smoothie içti, sonra köşeyi dönüp bir Yemeğini bitirip smoothie'sini içene kadar kitapçının vitrinine baktı, sonra içeri girip James Lee Burke'ün son Dave Robicheaux romanını aldı.

Paul polis merkezine vaktinden on beş dakika önce varmış ve Trane'in caddeden geldiğini görene kadar oturup romanını okumuştı.

"Laboratuvardan bir şey çıktı mı?" diye sordu.

"Laboratuvar çalışanlarından biri Quill'in biriyle cinsel ilişki yaşadığını düşünüyor. Quill'in bazen, tırnak içinde söylüyorum, 'seks sonrası boş prostat maço parıltısıyla' geldiğini söyledi. Ve Quill'in Tinder'a aşına olduğunu söyledi."

"Ah, o meşhur postkoital, boş prostat maço parıltısı. Buna *çok* aşınayım," dedi Trane. "Belki de bir fahişe onun için boşaltmıştır?"

"Bunu bilmiyoruz. Henüz bilmiyoruz. Ama ben bu yönde eğilimliyim.

Eğer ben

zamanım olursa, Tinder'ın nasıl çalıştığını öğreneceğim, sonra da

gidip evinin yanında oturmasını ve sağa doğru vurmasını istiyorum. Bakalım kim çıkacak."

"Bir şeylerin ortaya çıkmasını mı bekliyorsunuz? Bana çocuk beklediğiniz söylendi."

"Kirli bir zihnin var, Trane. Ben gün boyu sadık biriyim." "Kış mı yaz mı?"

-

Resepsiyon polisi Trane ve Virgil'i Roger Bryan'ın masasına götürdü. Bryan telefondaydı ve onları sandalyelerine oturttu, görüşmeyi sonlandırdı, Virgil'le tokalaşmak için elini uzattı ve şöyle dedi, "Virgil Lanet Flowers, yaşadığım ve nefes aldığım gibi. Sen nasılsın Maggie? Seni ne zamandan beri görmedim? Geçen yaz jumper'da mı?"

"Evet. Zavallı çocuk." Virgil'e döndü ve dedi ki, "Çocuk atladı Çünkü okuldaki herkes onu arkadaşlıktan çıkarmış." "Bu konuda bir şeyler okudum," dedi Virgil. "Ne zaman ne düşüneceğimi asla bilemiyorum.

böyle bir şey olur."

Bryan, "Okul onun için bir anma töreni düzenledi ve çocukları küçültmek için bir otobüs dolusu psikiyatrist getirdiler," dedi. "Yapmaları gereken şey o küçük pislilikleri futbol sahasına götürmek, sıraya dizmek ve sonra da teker teker dövmekti."

Virgil, "Seni her zaman Gandhi tipi olarak düşünmüşümdür," dedi.

"Terry Foster'a neler oluyor?" Bryan sordu. "Quill cinayetiyle bağlantısı mı var? Bu doğru mu?"

"Bilmiyoruz. Foster'a ne olduğunu bilmemiz gerekiyor. O, Quill ve Katherine Green arasında U'da devam eden karmaşanın bir parçası."

"Biliyorum, kültür profesörü. Bunu ona sorduk ve bir sonuç alamadık," dedi Bryan. "Şu anda bunu bir soygun girişimi olarak değerlendiriyoruz ama bazı sorunlar var."

"Ne gibi?"

"Muhtemelen aklınıza gelmeyen bir şey yoktur. İyi aydınlatılmış bir mahallede uzak bir noktada pusu. Foster'ı izlemiyorsa, o pislilik bütün gece garajın arkasında durmuş ve kimsenin geçtiğini görmemiş olabilir. Ve bu konuda ciddiye. Eğer arabadaki adam

Arka bahçe ona bağırmasaydı, sanırım Foster ölmüş olabilirdi. Ama her türlü var. Foster'ı kimin ona karşı olabileceği konusunda zorladık.

Aklına kimse gelmiyordu ve bana doğruyu söylüyormuş gibi göründü. Profesör Quill'in adamlarından herhangi birinin

Peşine düşenlerden hiçbirini aklına gelmiyordu. Son zamanlarda karıştığı tek sorun buydu ve o da pek karışmamıştı."

"Uyuşturucu mu?"

"Hastanede tüm kan tahlillerini yaptılar ve kesinlikle temiz çıktı."

"Kadınlar mı?"

"Hayır diyor. Gelip geçici bir şey, ciddi bir şey değil."

"Para mı? Kumar mı?"

Bryan başını sallıyordu. "Hiçbiri, en azından onun kabul edeceği türden şeyler değil. Arkadaşlarıyla konuştuk ve onun sessiz biri olduğunu söylediler,

Rutin bir adam. Bir ya da iki ya da üç bira sever ama ihtiyacı yoktur. En azından şimdilik. Bu yüzden hala zorlama bir iş olarak görüyoruz, başka bir nedeni yok gibi görünüyor. Askerlikle bir ilgisi olup olmadığını bile sorduk ama o öyle düşünmüyor. İstihbarat subayıymış, bir kez vurulmuş ama kimseye savaş emri veren ya da kimsenin kışını tekmeleyen biri değilmiş. Zamanının çoğunu bir ofiste geçirmiş. Bir kamyonunda otururken yaralanmış."

Virgil dedi ki, "Bir dakika. İstihbarat subayı mıydı? Ben onun askere alınmış bir adam olduğu izlenimini edindim... çavuş ya da öyle bir şey."

"Hayır. O bir yüzbaşıydı. Sence bu önemli olabilir mi?"

"Bilmiyorum," dedi Virgil. "Bir şey söylememiş olması garip. I Ben de bir kaptandım ve onunla konuşurken bundan bahsettim. Bu genellikle birkaç dakikalık Eski Ev Haftası'na neden olur. Neredeydin, ne yapardın, kimi tanırdın, hepsi."

"Sessiz bir adamdır," dedi Bryan. "Bir süredir oradaydı. . . Belki biraz travma sonrası stres bozukluğu? Bu konuda konuşmaktan hoşlanmıyor mu?"

Trane, "Bu bir yana, bir şey bulabildiniz mi?" diye sordu. Bryan, "Hiçbir şeyimiz yok," dedi.

Trane, "Quill davasında da aynı şeyi bulduk," dedi. "İlginç olmayan bir tesadüf var."

—

Dışarıda yine Trane, "Ne yapacağımı bilmiyorum," dedi.

Virgil, "Gidip Foster'ın etrafını tekrar kurcalayacağım," dedi. "Orada bir şeyler var. En iyi ihtimalle Quill'i kimin öldürdüğünü bulurum. Ortalama durumda, bir soyguncuyu yakalarım. En kötü ihtimalle Bryan'ın başına geleni yaşarım."

"Bu da fermuar."

-

Trane, Virgil'in bir blok önünde park yasağı olan bir yere park etmişti. Virgil, Trane kendi arabasına binmeden önce arabasına bindi ve Trane'in uzaklaşmasını izledi, caddenin aşağısında, şimdi cep telefonuyla konuşuyordu.

serbest kolunu başının üzerinde sallıyordu. Biriyle tartışıyordu ve tartışma ateşli görünüyordu. Arabasını çalıştırdı, caddeye çıktı ve Trane döndü, onu gördü ve işaret etti. Bir dakika sonra

telefonunu kapatmış ve ona doğru yürümüştü. Virgil camını indirdi.

"Az önce ne olduğuna inanamayacaksınız," dedi.

"Green itiraf mı etti?"

"Daha da kötüsü. Elli dört gün önce bir adamı kavgaya karıştığı için tutukladım, ayrıntılar önemli değildi çünkü onu soğukkanlılıkla ve bir bar dolusu tanıkla yakalamıştık. Tam olarak elli dört gün olduğunu nereden bildiğimi tahmin edin. gün önce?"

"Ah, belki de altmış günlük hızlı yargılama yasası yüzünden?"

"Anladınız. Onu tutukladığımız gün hızlı yargılama için başvurdu ve evraklar kayboldu. Sonunda ilçede birileri uyandı. avukatlık bürosunu aradım ve Logan davasına ne olduğunu sordum," dedi. "Büyük bir karmaşanın ardından duruşmayı altmış günden elli dokuzuncu güne almayı başardılar ve hakimi fena halde kızdırdılar ama Hiç hazırlık yapmadım. Hızlı yargılama talebinden bile haberim yoktu. Her neyse, önümüzdeki birkaç gün için hazırlanıyorum ve sonra duruşma için orada olmalıyım."

Virgil, "Bana tek başıma olduğumu söylüyorsunuz," dedi.

Trane başını geriye eğdi ve gözlerini kapattı. "Evet, lanet olsun. Muhtemelen daha fazla yardım isteyebilirsiniz, ancak oldukça iyi gidiyorsunuz ve Şehirleri biliyorsunuz. Burnunu işine ver. ayaklarınız çitte ve kulaklarınız yerde olsun. Birkaç gün içinde döneceğim. Belki üç. Ya da dört."

"Yani-" Virgil dedi ki.

"Size ne söyleyebilirim?"

"Sen-"

"Evet. Sen yapardın," dedi Trane. "Her neyse ..."

"Seni gururlandırmaya çalışacağım."

"Yap şunu, kovboy."

BÖLÜM

ON İKİ

Virgil kamyonetinde oturdu ve Trane'in uzaklaşmasını izledi; hala duruşma hakkında öfkeleniyor, kendi kendine mırıldanıyordu. Bir süre sonra Katherine Green'i aradı ama telefonu açmadı. Onu aradı Yine cevap yok. Sonunda Japon yayı olan Clete May'i aradı. May telefonu açtı ve Virgil, "Kültür Bilimleri'nde adı Sandy olan ve tüylü ağaçkakana benzeyen bir kadın tanıyor musun?" diye sordu.

"Elbette, Sandy Thomas. Şahsen ben onu bu şekilde tanımlamazdım. Dokuz yaşından beri jujitsu çalışıyor ve ona böyle dediğinizi duysa kışınıza tekme basardı."

"O zaman ağaçkakan konusunda sağduyunuzu rica edeceğim, eğer onunla karşılaşırsanız. Yani Kültür Bilimi'nde mi?"

"Evet. Şey, bazen. Yirmi altı ya da yirmi yedi yaşında ve sanırım beş ya da altı bölüm bitirdi. Hiç mezun olmadı. Ama şu anda Kültür Bilimi okuyor."

"Nerede yaşadığını biliyor musun?"

"Hayır, pek sayılmaz," dedi May. "Eğer onu arıyorsanız, şu sıralar jujitsu dersi veriyor. RecWell'de. Davet edildim ama Her zaman başka taahhütlerim oldu. Kişisel sağlığım gibi."

"Sert mi?"

"Kaba ve sert. Benim dövüş sanatları deneyimim onunkinden çok daha rahattı. Onun bir fanatik olduğunu söylemiyorum ama o bir fanatik."

-

Virgil üniversiteye gittiğinde Rekreasyon ve Sağlıklı Yaşam Merkezi yoktu; o zamanlar "sağlıklı yaşam" kelimesi bile muhtemelen icat edilmemişti, bu yüzden "spor salonuna" giderdi. Yine de RecWell'in nerede olduğunu biliyordu çünkü birkaç kez önünden geçmişti.

Oraya gitti ve bulduğu şey karşısında hayrete düştü - sefil bir aşırılık anıtı olan bir fitness merkezi. Rozetini gösterdi.

Resepsiyonda Thomas'ın dersine yarım saat erken geldiği söylendi.

Kıçının yanakları arasında İngiliz cevizi kırabilecekmiş gibi görünen bir kadın öğrenci yardımcısı onu kadınların soyunma odasına götürdü, dışarıda bıraktı ve bir dakika sonra kızıl saçları ona gerçekten de tüylü bir ağaçkakan görünümü veren ince, kaslı bir kadınla geri döndü.

Kırmızı ve siyah renkte, dizinin hemen altında biten iki parçalı bir yoga kıyafeti giyiyordu. Ayrıca, dizinin altında Virgil bir darbe hematomu tespit etti. Virgil'e doğru yürürken kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak pazularını gösterdi; her ikisinde de parmak uçları ya da sopalarla dürtülmüş gibi on sent büyüklüğünde çürükler vardı -"Ne oldu?" diye sordu.

Virgil ona kimliğini gösterdi ve "Son birkaç gün içinde Terry Foster ile konuştunuz mu?" diye sordu.

Kaşlarını çattı. "Şey, hayır ..."

Virgil, "Terry evinin arkasında saldırıya uğradı - ya da en azından dövüldü," dedi. "St. Paul'deki Regions Hastanesi'nde yatıyor. Oldukça kötü durumda."

Parmaklarıyla dudaklarına dokundu ve "Aman Tanrım, yapmayacak-" dedi.

Virgil yalan söyledi: "Ölmeyecek ama oldukça bitkin ve konuşacak durumda değil." "Size bize yardımcı olabilecek birkaç soru sormak istiyorum."

"Tabii. Koridora çıkalım, banklar var. Bu ne zaman oldu?" diye sordu.

"Birkaç gece önce," dedi Virgil.

"Tamam, onu bir haftadır görmedim. Onu görmeme izin verirlerse bu gece oraya gideceğim."

"Yarın daha iyi olabilir," dedi Virgil. Onun kendisinden önce oraya varmasını istemiyordu. "Dediğim gibi, canı yanıyor ve biraz da uyuşturulmuş durumda."

"Acaba beni neden aramadı?"

Virgil, "Bir kere telefon kullanamıyor, iki kolu da kırık ve alçıda," dedi. "Oh, Tanrım."

Büyük kırmızı bir "M" harfinin altında bir bank buldular ve Virgil, "Herkes Terry'nin sessiz ve arkadaş canlısı biri olduğunu söylüyor. Saldırıya uğramasına neden olabilecek herhangi bir şey biliyor musunuz? Ne kadar ihtimal dışı olursa olsun?"

Kadın uzun bir süre ona baktı ve Virgil, "Öyle mi?" diye düşündü ve sonra, "Terry iyi bir adam ve başını belaya sokmak istemem," dedi.

"Bir şey olduğunu mu söylüyorsun?"

Bir an için ayakkabılarına baktı ve sonra, "Birkaç hafta önce burada öldürülen bir profesör olduğunu biliyor musun? Wilson Kütüphanesi'nde?"

Virgil step dansı yaptı. "Ah, evet. Şu doktor, değil mi?"

Başını salladı. "Dr. Quill. Terry Kültür Bilimleri Bölümü'nde çalışıyor, ben de öyleyim, bu şekilde tanıştık ve Dr. Quill'in bölümüyle aramızda bir anlaşmazlık vardı. Dr. Quill ve Dr. Green -ki kendisi bizim bölümümüzün başkanıdır- kavgalıydı. Terry'nin evine son gittiğimde, bana bunu araştıracağını söyledi. Cinayeti. Departmanı temize çıkarıp çıkaramayacağını görmek istedi."

"Araştırmak mı? Bunu nasıl yapacaktı?" Virgil sordu.

"Dedi ki . . . Bazı insanları kontrol edeceğini söyledi. Nasıl diye sordum, o da internetten dedi. Bir sürü insan tanıyor. Ordudayken kullandığı bilgisayar eşyaları. O bir istihbarat subayıydı."

"Kimi kontrol ettiğine dair herhangi bir isim bilmiyor musunuz?"

"Hayır, ama merak ettim ve biraz başının etini yemiş olabilirim. Olaya karışan tüm kişilerin isimlerini gazetelerden ve Kültür Bilimi çevresindeki insanlarla konuşarak aldığını söyledi. Onları ağdan geçireceğini söyledi. Dr. Green de dahil."

Thomas dedi ki. Sonra, "Oh, bekle! Bir kişi daha tanıyorum. Dr. Quill'in kızını kontrol edecekti çünkü insanlar onun Dr. Quill'in öldürülmesinden büyük maddi kazanç elde edip etmeyeceğini merak ediyorlardı. Gazeteler onun zengin olduğunu yazıyordu."

Elindeki tek şey buydu ama Virgil şimdi Foster'ı Quill cinayetiyle ilişkilendirmişti. Foster'ın soruşturmasının iki nedeni olabilirdi: Green ve departmanını temize çıkarmaya çalışıyordu ya da

Polislerin birilerine yaklaşıp yaklaşmadığını görmek için soruşturmayı izlemek. Ya da ikisini de.

-

Bunu öğrenmenin bir yolu var.

Thomas'tan ayrıldıktan on beş dakika sonra Virgil, Regions Hastanesi'nin otoparkına girdi ve asansörü Foster'ın katına çıkardı, her hastanede aynı olan alkol kokusu olabilecek bir hastane kokusunun içinden geçti. Foster'ın odasına baktığında bir hemşirenin onu elle beslediğini gördü. Foster, "Dönmüşsün. Birkaç dakika daha burada kalacağım. . ."

"Acele etme," dedi Virgil. Hemşireye sordu, "Hastane kokusuna ne sebep olur? Bütün hastanelerin aynı şekilde kokmasına neden olan şey nedir?"

"Artık hepsi böyle kokmuyor. Dezenfektanlardan kaynaklanıyordu, belki de idrardan. Bir kombinasyon. Artık kokusunu bile almıyorum."

"Huh."

Foster son limonlu jöleyi bitirdiğinde ve hemşire gittiğinde Foster, "Ziyaretiniz için teşekkürler. Çok nazıksınız ama buna gerek yok."

"Bu tam olarak sosyal bir ziyaret değil."

Foster, "Sen kapıdan girdikten yaklaşık üç saniye sonra yüzündeki ifadeden bunu anladım," dedi. "Ne oldu?"

"Kaynaklarımdan biri bana kendi işinizi yürüttüğünüzü söyledi. Quill cinayetiyle ilgili özel soruşturma," dedi Virgil. "Üzerinize atlandığına göre, canlı bir kabloya dokunmuş olabilirsiniz. Bunun ne olduğunu bilmek istiyorum. Buraya ilk geldiğimde neden bundan bahsetmediğini bilmek istiyorum."

Foster gözlerini kapadı ve havayı dışarı üfledi. Sonra, "Şu lanet Sandy. Ona bu konuda kimseyle konuşmamasını söyledim. Onunla konuşmazdım ama bir birayı fazla kaçırmışım. İçkiyi bırakmalıyım."

"Fena fikir değil, ama Sandy kim?"

"Bana palavra sıkma Virgil. Sandy ile bazen yatakta olduğumuzu ben de biliyorum, sen de biliyorsun ve onunla çoktan konuştun," dedi Foster.

"Etrafı kurcaladığımı bilen tek kişi o." "Yapamam-"

Foster, "Benimle dalga geçtiğin için başım ağrımayacak kadar ağrıyor," dedi. "Her neyse, bu konu hakkında düşünüyordum."

Çünkü dayak yedim ve hangi elektrik kablosuna dokunmuş olabileceğimi bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum."

"Kiminle konuştun?"

"Kültür Bilimleri'nden birkaç kişi, kavgaya en çok öfkelenmiş görünen kişiler. Ayrıca Megan Quill, çünkü en çok kazanacak olanın o olduğunu düşündüm," dedi Foster. "Babasının bir milyon değerinde bir evi vardı, artı bir aile serveti vardı ki bu servetin değerı Ev. Megan'la konuştuktan sonra Quill'in vasiyetnamesinin bir kopyasını gördüm ve vasiyetnamenin şartlarına göre Megan şu anda ne alıyorsa aynı süre boyunca aynısını alacak. Başka bir deyişle, güven fonu otuz yaşına kadar devam edecek ve hepsi bu. Quill yaşasa da ölse de bunu alacak."

"Bunu biliyordum. Başka ne var?"

"Karısı hakkında biraz araştırma yapıyordum, boşanma gerçekleşseydi kim zarar görecekti. Zor bir evlilik sözleşmesi vardı. Karısı evli oldukları her yıl için yüz bin dolar alacaktı. İlk ve ikinci eşleri için daha küçük miktarlar vardı ve geri kalanın tamamı tıbbi araştırmalar için hibe sağlayan Quill Vakfı'na gidecekti. şimdi ise henüz evliyken öldüğü için, karısı büyük olasılıkla yarısını alacak. Bunun ne kadar olacağından tam olarak emin değilim ama on beş ila yirmi milyon arasında olduğunu tahmin ediyorum."

"Bu araştırmayı nasıl yapıyordunuz? Karın üzerinde mi?" Virgil sordu.

"İnternette. Bu konuda daha fazla bir şey söylemeyeceğim," dedi Foster.

dedi. "Bir avukatla konuşmam gerekecek ve muhtemelen hem federal hem de eyalet yargı dokunulmazlığına ihtiyacım olacak."

"Birini hackledin," dedi Virgil. "Bana şunu söyleyin: Karısı hakkında hacklediğiniz bilgiler cinayetle ilgili herhangi bir suçluluk duygusu uyandırıyor mu?"

Foster, "Hayır, fayda sağlayacağı gerçeği dışında bir şey yok," dedi.

"Hmm. Bunun için sözünüze güvenmek zorundayım ve bulamazsam güveneceğim.

bana yalan söylediğini gösteren bir şey. Eğer bu olursa, bundan sonra olacaklardan hoşlanmayacaksın."

"ok teşekkürler dostum. Bak, herhangi bir yasayı iğnediğimden bile emin değilim ama riske girmeyeceğim," dedi Foster. "Her neyse, hangi yöntemleri kullandığımı değil, hangi gerçekleri bulduğumu düşünmelisin. Sana neyi ortaya ıkardığımla ilgili her şeyi anlatırım ama nasıl yaptığımı değil."

"Başka ne yaptın?"

"Birkaç gün boyunca karısını takip ettim. Bir ilişkisi olup olmadığını görmek istedim - çünkü eğer varsa ve ciddiye, o zaman o adam büyük bir ödeme gününe bakıyor olabilir."

"Ondan ne çıktı?"

"Tam olarak biriyle çıkmıyordu ama Jared Miles adında bir avukatla birkaç kez yemeğe çıktı. İki kez de öğle yemeğine," diyor Foster. "Arkadaşça görünüyordular ama hiç gece kalmadılar. Vasiyet hakkında konuşmuş olmaları da mümkün. Ama yaşına uygun biriydi ve . . . arkadaş canlısıydılar."

"İlginç. Adını nereden buldun?"

Foster bir an düşündü ve sonra, "Miles onu evinden aldı," dedi.

Virgil bir an daha düşündükten sonra şöyle dedi: "Ah. Ehliyet etiketini aldınız ve kimliği için DMV'ye girdiniz."

"Virgil . . . Bu konuda bir yorumum yok."

-

Virgil yüzünü ovuşturdu, gözleri tüpler, paslanmaz çelik, elektronik cihazlar ve video ekranlarıyla hastane odasında dolaştı. Foster'a döndü ve "Sence tökezlediğin şey, eğer olan buysa, sana saldıran adamın geri gelebileceği kadar ciddi miydi?" diye sordu.

"Bunu nasıl bilebilirim ki? Eğer Quill cinayetiyle bir bağlantı varsa ve anlamadığım bir şey duymuş ya da görmüşsem, belki o bilebilir," dedi Foster. "Eğer bu bir soygunsa, muhtemelen değildir. Megan Quill ve birkaç arkadaşıyla konuştum ve bir şey görmedim. inek üniversite çocuklarından başka bir şey değil. Kültür Bilimi'ndeki insanlardan herhangi birinin Quill'i öldürmüş olabileceğine dair hiçbir ipucu almadım ve onlardan herhangi bir tehdit hissetmedim. Çoğunlukla şok oldular. Gözüme çarpan tek şey Bayan Quill'in alacağı para ile boşanmadan önce ve sonra ne alacağı. Oldukça dramatik."

"Onunla konuştum," dedi Virgil. "Cleveland'daydı." Ve, "Bütün bunları neden yaptın? Polislerin seni bir cinayet soruşturmasıyla uğraşırken bulduklarında çok kızacaklarını biliyor olmalıydın."

Foster bir an için başını çevirdi, sonra geri döndü ve şöyle dedi: "Dürüst olmak gerekirse - ve bunu yanlış anlama çünkü daha sonra ne kadar yanıldığımı anladım - ama ilk başta Sandy'nin bu işe karışmış olabileceğinden endişelendim. Katherine'i idol olarak görüyor ve Quill'den yaptığı şey yüzünden nefret ediyor ve o, bilirsiniz, bir dövüş sanatçısı. Sonra Sandy'nin

Gazetelerden bazı detayları öğrendi ve muhtemelen cinayetin işlendiği gece saat ikiye kadar evimde kaldı. Övünmek gibi olmasın ama çok iyi bir ruh halinde ayrıldı. Birini öldürecek bir ruh halinde değil."

"Sandy'nin kıskanabilecek bir erkek arkadaşı yok muydu?" Virgil sordu. "Belki şu sopa dövüşçüsü dövüş sanatları adamlarından biri? Ve seninle sokakta mı tanıştı?"

"Hayır. Bildiğim kadarıyla hayır. Yine de ilginç bir düşünce. Bunu ona soracağım."

Virgil, "Ne dediğini bana bildirin," dedi.

"Görünüşe göre ya bir Quill bağlantısı ya da bir soygun söz konusu. İkisinden biri. Sandy'ye onu kontrol ettiğimi söyleme. Lütfen."

"Kaçınabilirsem kaçmam," dedi Virgil. "Buradan ne zaman çıkacağın hakkında bir fikrin var mı?"

"Zaten birkaç gün daha sürecek. Öğrenci sağlık sigortam olduğunu ve muafiyetim olmadığını öğrendiklerinde, Haziran böceğinin üzerine atlayan ördek gibi üzerime atladılar. Beni tedavi etmek için o kadar da hevesli değiller."

"Gitmeden önce bana haber ver," dedi Virgil. Foster'ın askeri kariyeri hakkında birkaç dakika daha konuştular. O bir askerdi. İstihbarat subayı, Minnesota/Duluth Üniversitesi'nden diploması vardı ve şimdi yüksek lisans öğrencisiydi. "Doktora yaparsam, orduya muvazzaf subay olarak geri dönebilirim ve albay ya da daha iyi bir rütbe almam neredeyse garanti. Ordu şu anda ileri derecelere çok önem veriyor."

"Polislik yapmadın mı?"

"Hayır. Bazı ajanları araştırdım ve Quill'i düşünürken polis gibi olduğumu düşünüyordum. Olmadığımı öğrendim. Şimdi Soruşturmanızı karıştırdığım için utanıyorum," dedi Foster. "Kendimi uyarılmış sayıyorum."

Virgil omuz silkti ve ayağa kalktı. "Seni uyarmıyorum. Biraz daha bakmak istersen benim için sorun değil, bir şey bulursan ara. Ama biri seni öldüresiye döverse beni suçlama. Eğer biri yaparsa, ölmeden önce onu tırmalamaya çalışın ki tırnaklarınızdan DNA alabilelim."

Foster, "Alçılarda kan olup olmadığına bakın," dedi. "Şu anda kendi taşaklarımı bile kaşıyamıyorum. Ki bunu yapmaya çok ihtiyacım var."

"Bu konuda size yardımcı olamam," dedi Virgil.

Virgil, Tahoe'nun arkasından bir kucak masası aldı ve yolcu koltuğuna oturdu ve Foster'la yaptığı konuşmayı not aldı.

Bilmiyordu ama bir şeyi gözden kaçırmıştı.

BÖLÜM

ON ÜÇ

WVirgil, Foster'la ilgili notlarını tamamladıktan sonra kamyonette birkaç dakika oturup dava hakkında düşündü, dik pozisyonda pek iyi düşünemediğine karar verdi ve

Otel.

Odasında botlarını çıkarıp ceplerini boşalttı, dizüstü bilgisayarını WiFi'ya taktı, Pandora'dan Lucinda Williams'ı açtı, kulaklıklarını taktı, defterini göğsüne dayayarak yatağa uzandı, gözlerini kapadı ve biraz daha düşündü.

Bir saat sonra, defterinde kısa bir listeye tekrar ayağa kalktı:

- Batı müziği CD'sinde kaydedildiği şekliyle doktorun komplosu.
- Harita hırsız.
- Quill'in yasadışı bir ilişkisi var mıydı, muhtemelen bir fahişeye?
- Quill, Territorial Lounge adında bir barda China White adında birinden uyuşturucu aldı mı?
- Quill ve U'ya karşı açılan sözde görevi kötüye kullanma davasında neler oluyordu?

-

Listedeki tüm maddeler cinayet için nedenler öneriyordu - çok çeşitli nedenler. Bazılarını elemek oldukça basit görünüyordu ve oradan başlamaya karar verdi. Dişlerini fırçaladıktan sonra Trane'i aradı.

"Bir dakikan var mı?"

"Tabii. Burada savcının ofisinde aptal gibi oturuyorum. Bir şey bilmek ister misin? Alternatif gazeteler berbattır. Özellikle de üçüncü kez okuduktan sonra."

"Evet, ama onlar bedava."

"Doğru. Ne oldu?"

"Bu harita hırsızlıklarında şüpheli olabilecek kadınla hiç konuştunuz mu?"

"Ona hiç ulaşamadım," dedi Trane. "Bu önemli bir öncelik gibi görünmüyordu."

"Katılıyorum. Ama ..." Ona listeden ve maddeleri teker teker ele alma fikrinden bahsetti. "Tek bir durakla onun icabına bakabileceğimi düşündüm. Sonra BCA'dan China White olayına dahil etmek istediğim bir adam var."

Birkaç dakika taktikler üzerine konuştular. Trane ona şüpheli hırsızın adresini verdi ve "Yediden üçe kadar çalışıyor, eve gidiyor olmalı" dedi. Birkaç kelime daha konuştuktan sonra görüşmeyi sonlandırdılar. Virgil botlarını giydi ve Del Capslock adında bir BCA ajanına telefon etti.

"Nasılsın, Virgie?" Capslock telefonu açtığında sordu. "Quill işinde olduğunu duydum."

"Evet. Dinle Del, Territorial Lounge diye bir yer biliyor musun? Ya da China White adında bir kadını nerede bulabilirim?"

Capslock, "Territorial, KSTP'nin orada," dedi. "Haftanın geri kalanını teneke kutuda geçirmek istemiyorsanız Philly cheesesteak'ten uzak durun."

Virgil ona China White ihbarından bahsetti. "Bölgede herhangi bir kaynağınız varsa ..."

"Etrafı bir arayayım," dedi Capslock. "China White'ın ne olduğunu biliyorsun elbette."

"Tabii ki."

Capslock, "Bir satıcı için garip bir isim gibi görünüyor," dedi. "Göğsünüzde 'Smack'inizi Buradan Alın' yazan bir tabela olması gibi bir şey. Bu

Sözlükte 'eroin' kelimesine bakan birinin uydurduğu sesler."

"Biliyorum, ama olan oldu."

"Bildiğiniz kadarıyla," dedi Capslock. "Size geri döneceğim."

-

Şüpheli harita hırsız Genevieve O'Hara, üniversiteden çok uzak olmayan küçük Lauderdale kasabasında

Savaş sonrası GI evi, beyaz süslemeli soluk bir sarıya boyanmıştı. Arka tamponunun her iki ucunda kavun büyüklüğünde ezikler olan eski bir Nissan, kötü bir şekilde çatlamış araba yoluna park edilmişti.

Virgil ön kapıya doğru yürüdü ve kapıyı çaldı. Bir dakika sonra, altmış yaşlarında, dar dikdörtgen gözlüklü bir kadın kapıyı açtı kapıyı açıp dışarı baktı. Virgil kendini tanıttı ve kimliğini gösterdi, Virgil de "Haritalarla mı ilgili?" diye sordu.

"Doğrudan değil," dedi Virgil. "Profesör Quill'in ölümünü araştırıyorum."

"Oh . . ." Ardıç kuşu gibi saldırmaya istekli olduğunu düşündü, ama şimdi söndü. "İçeri gelseniz iyi olur. Kampüs Polis bana haritaları sordu ve benim bunlarla hiçbir ilgim yok. Artık Andersen'de çalışmıyorum ve anahtar da çalmadım. Wilson'a transfer olduğumda hepsini teslim ettim. Her birini. Bu fikir bile!"

"Kaç tane haritanın kayıp olduğunu biliyor musunuz?"

"Arkadaşlardan gelen söylentilere göre, şu anda on altı. Ama orada asla iyi bir envanter tutmazlar - on altı harita olabilir On yıldan fazla, hatta yirmi yıl. Ve bazıları yanlış dosyalanmış olabilir. Yani, kim bilir?"

Virgil evin içine adımını attı ve ölüm kokusuyla karşılaştı. Burnu istemsizce kırıştı ve O'Hara bunu fark etti.

"Annem arka yatak odasında ölüyor," dedi. "Pankreas kanseri sonunda onu yakaladı. Dört yıl oldu ve birkaç günden fazla ömrü kalmadı. Tanrı onu korusun, umarım daha erken ölür. Şimdi hala bizimle, onu yuvarlıyorum ve yıkıyorum, iki saatte bir dil altından morfin veriyorum, artık bağırsaklarını kontrol edemiyor. Ona bez almak zorundayım. Hayatta olmaktan nefret ediyor."

"Yardımanız var mı?"

Homurdandı. "Zar zor. Bunun ne kadara mal olduğunu biliyor musun? Annemin evde bakım sigortası yoktu. Çalışırken bir servise ödeme yapıyorum; bir hemşire iki saatte bir gelip onu kontrol ediyor. Burnunu kapıya sokar, o kadar. Komşulardan biri ben yokken evde yangın çıkarsa diye pencereden gözünü ayırmıyor. Tam bir felaket."

Virgil'e oturma odasındaki bir sandalyeyi işaret etti ve "Şimdi, Dr. Quill hakkında ..." dedi.

Quill'i zaman zaman kütüphanede gördüğünü, genellikle koridorda dizüstü bilgisayarında çalıştığını ya da kitap okuduğunu söyledi. "Kendi sandalyesini getirmişti, pahalı bir sandalye, deri falan."

Orada pek sık bulunmuyordu. "Pek çok insan o arabaları istiyor ve onunkini haftada bir kez bile kullandığını sanmıyorum. Bu utanç vericiydi. Ama ona bu konuda hiçbir şey söylemedim."

Quill'in dahil olduğu hiçbir tartışmaya, hiçbir çatışmaya tanık olmamıştı. "O geldi ve gitti. Kendi başına. Onu kimseyle konuşurken gördüğümü hatırlamıyorum."

O'Hara'nın oturma odası küçüktü, belki on ikiye on ikiydi, hafif makarna kokuyordu ve iki duvarı tavandan tabana kitap raflarıyla kaplıydı. Raflar tıka basa doluydu. O'Hara'nın cep telefonu çaldığında, "Morfin zamanı, bir dakika içinde dönerim," dedi, kendini sandalyesinden itti ve evin arka tarafında kayboldu.

Virgil kitaplara bakmak için ayağa kalktı. Çoğunlukla romanlar ve çoğunlukla on yedinci ve on sekizinci yüzyıl İngiliz romanları.

O'Hara geri döndü ve Virgil en yüksek rafa uzanıp *The New Shorter Oxford English Dictionary*'nin kalın, yıpranmış bir kopyasını indirdi ve ona uzattı. "Bunu başının üzerine kaldır ve yüzüme doğru salla."

Denedi ve başarısız oldu. Kitabı saçlarının üzerine kadar kaldırdı ama o kadar, sonra da elinden düşürdü. Virgil sözlüğü aldı, "Teşekkürler" dedi ve rafa geri koydu.

"Bu bir testti," dedi. "Neyin testi?"

"Profesör Quill'in birinin dizüstü bilgisayarını başının üzerinden kaldırıp önce kafatasının arkasına, sonra da boynuna sert bir şekilde çarpması sonucu öldüğünü düşünüyoruz. Her neyse, dizüstü bilgisayar yüksek teknolojili, pahalı ve ağırdı - on iki kilodan fazla. O sözlüğün ağırlığı muhtemelen yedi ya da sekiz kilodan fazla değildi."

"O zaman biliyorsun-"

"Evet. Quill'i sen öldürmedin."

"Tabii ki yapmadım," dedi. "Bu düşünce bile çok saçma." Virgil gülümsedi. "Peki ya haritalar?"

Ona baktı, yüzü ciddiye ve şöyle dedi: "Haritalarla hiçbir ilgim yok. Çalışıyorum ve anneme bakıyorum, tek yaptığım bu. Eğer o haritaları çalsaydım, beni kovalardı ve emekli maaşımı kaybederdim. Otuz beş

ve emekli maaşımı kaybederim. Bu ülkedeki tıbbi bakım ... Annem uzun süreli bakımı karşılayamazdı, karşılayamazdı..."

Gözyaşları gözlerinin kenarlarından fırlayıp yanaklarından aşağı süzüldü ve ellerinin tersiyle onları sildi. Virgil, "Sana inanıyorum. Bahse girerim o haritalar kütüphanede bir yerlerde kaybolmuştur."

"Kesinlikle," dedi biraz da meydan okuyarak.

-

Virgil ona kartını verdi, veda etti ve gitti. Uzaklaşırken, O'Hara'nın gözlerinden ve vücut dilinden haritaları çaldığını ve bunu annesinin sağlık bakımını finanse etmek.

Temel olarak, bir sürü haritanın canı cehenneme diye düşündü.

-

Trane'i aradı. Telefon beş kez çaldıktan sonra nihayet açtı ve "Beni bir konferanstan kurtardınız. Teşekkür ederim."

"Quill'i O'Hara öldürmedi. Yedi kiloluk bir sözlüğü başının üzerinde birkaç santimden fazla kaldıramadı ve sonra neredeyse onu geriye doğru çekti. Yaklaşık beş-iki boyunda."

"Tamam. Orada bir şey olduğunu düşünmemiştim. Ona haritaları sordun mu?"

"Evet. Yapmadığını söylüyor. Bu işin peşini bırakmaya hazırım. Haritalarla ilgilenmiyorum."

"Seninleyim. Sırada ne var?"

"Kovboy şarkılarının olduğu CD nerede?"

"Kanıt dolabında. İhtiyacın var mı?"

"Eğer çok fazla sorun olmayacaksa."

"Bunun bir kaydını yaptım. Bana nerede olduğunuzu söylerseniz, bir gofer'ımız var, onu kayıt cihazı ve kulaklıklarla oraya gönderebilirim," dedi Trane.

"Ben Quill'in laboratuvarına gidiyorum. Yarım saat içinde onunla ön merdivenlerde buluşacağım."

Virgil benzin ve diyet kola almak için bir Holiday mağazasında durdu ve birkaç dakika sonra Moos Tower'a vardı. Ön tarafta bir polis arabası duruyordu, flaşörleri öğleden sonraya doğru yanıp sönüyordu. Virgil kapıyı çaldı.

Yolcu tarafındaki camı indirdiğinde polis "Çiçek misin?" diye sordu.

"Evet."

Ekstra büyük yüksük ya da ekstra kısa prezervatif şeklinde iki mikrofonu olan kompakt bir kayıt cihazı ve bir çift mikrofon uzattı.

"Oynatmak için yeşil düğmeye basmanız yeterli. Geri sarmak için, geri sarma düğmesine basın. Herhangi bir nedenle kırmızı düğmeye basarsanız, üzerine kayıt yaparsınız. Trane böyle söyledi."

"Nasıl oldu da kimlik sormadınız?" Virgil kayıt cihazını alırken şöyle dedi.

"Trane bana gömlektan bahsetti. Ve botlardan. Sizden iki tane olamayacağını düşündüm."

"Evet, haklısın. Ama kapıyı aç, bir dakika oturmam lazım."

Virgil polis arabasında, makineyi tanımak için kaydı bir kez dinledi, ardından kaseti geri sardı, mesajı iPhone'una kaydetti ve kayıt cihazını polise geri verdi.

-

Quill'in laboratuvarında, onu ilk ziyaretinde laboratuvar müdürünün ofisine yönlendiren aynı kadın kapının içindeki tezgâhında oturmuş bir dizüstü bilgisayarla uğraşıyordu. Virgil içeri girdiğinde başını kaldırdı ve "Geri dönmüşsün." dedi.

"Evet. Dinlemenin istiyorum-"

Sözümü kesti. "Sana 'o lanet Çiçek' dediklerini biliyor musun? İnternette var."

"Ne? İnternet mi?"

"Evet. Siz buraya geldikten sonra sizi araştırdık. Rochester'da yayınlanan bir gazetede sizin 'şu lanet olası Çiçekler' olarak tanındığınıza dair bir haber vardı, ama 'lanet olası' kelimesine yıldız işareti koymuşlardı."

"Bundan bıktım," dedi Virgil. "St. Paul'de polirken başladı, beni BCA'ya kadar takip etti ve kontrolden çıktı."

"Aslında hikâye tamamlayıcıydı. İsrail'den değerli bir eser kurtarmışsınız."

"Tam bir kâbus, inanın bana," dedi Virgil. "Garajım neredeyse içindeki tekneyle birlikte yanıyordu."

"Tekneniz mi? Korkunç!"

Virgil, "Burada biraz alaycılık sezdim," dedi. "Her neyse, sizden bir kayıt dinlemenizi ve herhangi bir ses tanıyıp tanımadığınızı bana söylemenizi istiyorum."

sesler."

"Vur bana," dedi.

Virgil kaydı dinletti. Kadın dinledi, Virgil'e baktı ve "Bir daha dinleyeyim" dedi.

Virgil şarkıyı tekrar çaldı ve bittiğinde, "Vay... kahretsin..." dedi.

"Tanıdığınız biri var mı?"

"Sadece Dr. Quill. Diğerlerini tanımıyorum," dedi. "Quill bu mu? Tam olarak hangisi?"

"Operasyon için bastıran kişi. Dostum, bu beni korkutuyor. Eğer bunu yapmışlarsa, örtbas etmek için öldürmeye değer. Kim oldukları, ne kadar büyük bir vurgun yaptıkları umurumda değil. Eğer bunu yaptılarsa ve o kayıt çalınırsa kariyerleri biter."

"Ya dışarı çıkmazsa?"

"O zaman hiçbir şey olmadı. Ve Dr. Quill öldü," dedi. "Başka duyan var mı?"

"Aslında bunun bir yeniden kayıt olduğunu düşünüyoruz. Bu üçüncü ya da dördüncü nesil bir kayıt olabilir."

"Şantaj," dedi. "Ne var biliyor musun? Bu yıllar öncesine ait olabilir. Ne hakkında konuştuklarını bilmenin bir yolu yok" -korkmuş gibi omzunun üzerinden baktı- "ama eğer bu kayıt ortaya çıkarsa ve yeni bir şeyle ilgiliyse, üniversite bu laboratuvarı alev makinesiyle tarar. Kimse kalmaz. Buradan çıkmam gerek. Çok geç olmadan."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Bu çok kötü bir büyü, lanet olası Flowers. Bu lanet bir A bombası."

-

Virgil laboratuvardan çıktı, koridordan asansöre doğru yürüdü, asansörle caddeye indi, dışarı çıktı ve Trane'i tekrar aradı. Telefonu açtığına, "Bir sorunumuz var." dedi.

"Uh-oh. Bir şeyi mi b a t ı r d ı n ?"

"Tam olarak değil. Laboratuvardaki kadınlardan biriyle kayıt hakkında konuştum. Bu onu korkuttu. Kötü adamın kesinlikle Quill olduğunu söyledi ki bu çok kötü çünkü ondan hoşlanmaya başlamıştım. Bundan emin görünüyordu ama Nancy Quill o olmadığını söyledi."

"Lanet olsun. Bütün öğleden sonra beni prova ettiler, bana bir moron gibi davrandılar ve ben o kadar sinirli ve kızgındım ki

Ama Şimdi seninle buluşup Nancy Quill'i duvara yapıŐtırmak zorundayım."

"Kötu polis mi olmak istiyorsun?"

"Eğer bana yalan söylediyse, istesem de istemesem de kötu polis ben olacağım çünkü mondo pisso olacağım," dedi Trane. "Seninle orada buluşacağım. Hemen Şimdi."

-

Virgil Nancy Quill'in dairesine giden yolu buldu ve Trane'i park yasağı olan bir yere park etmiş halde gördü. Virgil arkasından yaklaştı, BCA iŐaretini cama yapıştırdı ve arabadan indi.

Trane arabasından inerken Virgil, "Bunun iyi bir yanı var: Eğer yalan söylediyse, bir Şeyler bulmuş olabiliriz," dedi.

"Yolda bunu fark ettim," dedi Trane. "Bu acımı hafifletti. Ama yine de o turtayı yiyeceğim." "Ne tür?"

"Elma. Isıtayım."

"Vanilyalı dondurma?"

"Vanilyalı dondurma yoksa sıcak elmalı turta sayılmaz."

-

Quill onları giriş kapısından geçirdi. Asansöre bindiler ve Quill'i dairesinin dışındaki koridorda beklerken buldular.

"Neler oluyor?" Quill sordu. "Onu yakaladınız mı?" "Hayır," dedi Trane. "Hadi oturalım."

"Ne?" Quill ön odasına geri dönerken sordu. Virgil kapıyı kapattı ve birbirlerine bakan ayrı koltuklara oturdular.

Trane, "Ajan Flowers, size dinlettiğim kayıtla ilgili olarak bana verdiğiniz ifadede bir sorun olduğuna inanıyor" dedi.

Virgil, Quill'in yalan söylediğini düşündü. Trane Quill'in göz bebeklerinin, biri yüzünüze karşı yalan söylediğinde olduğu gibi küçüldüğünü görebiliyordu. Trane de gördü.

Virgil, "Kocanızı çok iyi tanıyan birkaç kişi kayıttaki sesin onun sesi olduğuna dair hiçbir Şüphe olmadığını söyledi. Neden öyle olmadığını söylediğinizi merak ediyoruz."

Quill geri çekildi, "Ben yapmadım-" dedi.

Trane, "Nancy, bize avukat istediğini söyleyip bizi kovabilirsin ya da bize doğruyu söyleyebilirsin ama ciddi sonuçları olmadan bize yalan söyleyemezsin. Bize yalan söylemek üzeresin. Yalan söyleme. Bunu ikimiz de görebiliyoruz çünkü bu işte iyi değilsin."

Bir süre sonra Quill, sesinde belirgin bir donuklukla, "Bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor," dedi.

Virgil: "Devam et."

—

Quill yatak odasına geri döndü ve kapıyı kapattı. Bir süre sessiz kaldıktan sonra Trane, "Eğer bir silah sesi duyarsak, kaçmaya çalışacağım," dedi.

"Onu benden daha iyi tanıyorsun. Zeki biri, değil mi?"

"Evet. Dilbilim alanında doçent."

"Kaydı ona dinlettiğinizde, bahse girerim Barth Quill'in sesinden daha fazla bir şey ifade ediyordu. Ya kayıttaki diğer kişileri tanıyordu ya da konuştukları davayı biliyordu ... ya da ... aklıma gelmeyen başka bir şey."

Birkaç dakika spekülasyon yaptılar, sonra Quill yeniden ortaya çıktı ve "Avukatımla konuştum. O olmadan sizinle konuşmamam gerektiğini söyledi ama bu gece buraya gelemezmiş. Yarın konuşabileceğimizi söyledi."

"Saat kaçta?" Trane sordu.

"Saat 10'da, Minneapolis'teki ofisinde."

Trane Virgil'e baktı. "Bunu yapabilir misin?"

"Elbette. Orada olacak mısınız?"

"Eğer yapabilirsem. Ama bu duruşma Bunu yapamayabilirim."

—

Dışarıda Trane, "Bunu halledebilecek misin?" diye sordu.

"Ben iyiyim. Yapmak istediğim başka işler de var." "Ben daha çok

Nancy'nin ilk tepkisini görmekle ilgileniyordum," dedi Trane. dedi. "Bana yalan söylediğini biliyoruz ama nedenini bilmiyoruz. Eğer avukatı yarın herhangi bir açıklama yapmadan onu kapatırsa, o zaman elimizde çalışacak bir şey olur. Quill cinayetiyle ilgili bir şey. Öte yandan, belki de sadece utanç verici bir şeydir.

Adi bir şey."

"Haklı olabilirsin," dedi Virgil. "Kayıt konusunda onu zorlayacağım.

Kaç yaşında olduğunu, başka kimlerin olduğunu, bir fikri olup olmadığını bilmek istiyorum.

Quill'in ameliyat etmek istediği adamdan bahsediyorlar. Onu açmaya çalışacağım. Laboratuarda konuştuğum kadın, eğer yakın zamandaysa, kaydın öldürmek için yeterince önemli olacağını söyledi.

Yine de . . ."

"Ne?"

"Kayıt uğruna öldürülecek kadar önemli olsaydı, öldürme işini Quill'in yapması gerekmez miydi? Bir şantajcayı öldürmek mi? Kayıttaki diğer adamlar onu yapmak istediği şeyden vazgeçirmeye çalışıyorlardı."

"Neden bahsettiğimizi bilmiyoruz Virgil. Eğer diğer adamlar onu operasyondan vazgeçirdiyse, birlikte gitmeyi reddettiye, o zaman Kayıt o kadar da önemli değil," dedi Trane. "Ama bunu yaptılarsa ve Hasta öldü, bu tamamen farklı bir şey. Bunun cinayet olduğunu iddia edebilirsin. Quill'in kaydı yakın zamanda dinlemiş olması, hatta belki de postadan yeni almış olması, tehdidin aktif olduğunu gösteriyor. Gerçek olduğunu. Şu anda."

BÖLÜM

ON DÖRT

Vİrgil otele geri döndü, Applebee's'e gitti -Bourbon Street Steak, patates kızartması, limonata- birahane de bir bira içti ve Harry'yi bir taburede oturmuş barmaid Alice'le konuşurken buldu.

Virgil yandaki tabureye tırmandı, "Harry, Alice." dedi.

Harry, "Bir şişe daha inek sidiği?" dedi.

Virgil, "Evet," dedi ve Alice onu almaya gitti. "Çocuğu yakalayabildin mi?" Harry sordu.

Virgil, "Bildığım kadarıyla hepsini araştırdım ve hepsi de açıkça masum," diye yalan söyledi. "Teoriniz sıcak bir çöl rüzgârını emiyor."

"Henüz doğru çocuğu bulamadık, hepsi bu," dedi Harry. "NCIS'in dosyalarından bir gözlem daha yapmama izin verin."

Alice Miller Lite'ı teslim ederken Virgil, "Rahat ol," dedi. "Mesele şu Virgil: Sen katille çoktan tanıştın." "Katille tanıştım mı?"

"Elbette. Gibbs her zaman dizinin başlarında, diğer adamın katil olduğunu bilmediği zamanlarda katille karşılaşır. Her seferinde," dedi Harry.

Virgil, "Harry, bunun daha çok dizinin hikaye yapısıyla ilgili olduğundan şüpheleniyorum. Gibbs'in araştırıp araştırıp hiçbir yere varamamasını ve son dakikada katili kışından çekip çıkarmasını sağlayamazlar. Bunu yaparlarsa, seyirci kötü adamın o kadar da kötü olduğunu nereden bilecek?"

Harry omuz silkti. "Pekala, bana inanmayın, ama göreceksiniz. A Anladığım kadarıyla cinayet soruşturması tam olarak bir televizyon programında gördüğünüz gibi."

Virgil, "Birkaç gün önce birine bir cinayet soruşturmasının asla televizyondaki gibi olmadığını söyledim," dedi.

"Yanılıyorsunuz. Karakterlerden oluşan bir kadronuz var ve onlardan birinin yaptığını biliyorsunuz. Eğer haftalardır araştırıyorsanız, zaten tüm oyuncu kadrosuyla tanışmışsınızdır."

Virgil, "Aynı fikirde olmadığımızı kabul etmemiz gerekecek," dedi.

Alice dinliyordu ve Virgil'e şöyle dedi: "Pekâlâ, sana şunu soruyorum Virgil. Hiç gerçek bir gizemi araştırdın mı? Benzin istasyonunu ya da içki dükkanını soyan birini değil? Gerçek bir gizem?"

"Birkaç kez," dedi Virgil.

"O zamanların herhangi birinde," diye sordu, "*el villano* olduğunu bilmeden önce hiç *el villano*, *el malo* ile karşılaşmadınız mı?"

Virgil bir dakika düşündükten sonra şöyle dedi: "Biliyor musun, sanırım düşünmedim. Eminim yapacağım, ama şimdiye kadar-"

"Ha," dedi Harry. "Artık katille tanıştığını bildiğine göre, muhtemelen bunu sabah olmadan çözebilirsin. Bunun için bana bir bira borçlusun."

Virgil Alice'e baktı ve "Bira toplamında nerede?" diye sordu. "Sadece iki. Dörtten sonra bu şiiri okuyor. Bu iyi bir zaman değil burada olmak için."

"Bu acıttı, tatlım. Şimdiye kadar yazılmış en harika şiir," dedi Harry. Virgil'e baktı. "'Sam McGee'nin Yakılışı'."

Virgil: "Hayır."

"Hepsi," dedi Alicia. "Tabii fedai onu sokağa atmazsa."

Harry, "Şarap içerken, 'Gunga Din'in tamamını yapabilirim," dedi. Bir süre sonra ekledi, "Ve hepsi bu kadar. 'Sam McGee'nin Yakılışı' ve 'Gunga Din.'"

Virgil birasından bir yudum aldı, sandalyesinde arkasına yaslandı, geçirdi ve okudu,

*"Gece yarısı güneşinde garip şeyler yapılır Altın için
inleyen adamlar tarafından;
Kutup yollarının gizli hikâyeleri vardır,
kanınızı donduracak;
Kuzey Işıkları tuhaf manzaralar gördü, Ama
gördüklerinin en tuhafı
O gece Lebarge Gölü'nün kenarında Sam
McGee'yi yaktım. . ."*

Alice ha çıkardı ve Harry aval aval ona baktı. "Her şeyi biliyor musun?"
"Belki dört biradan sonra. Her şeyi ezberledim onuncu-
Virgil, "İngilizce notu" dedi.
Virgil üç bira içerek limitini aştı ve odasına gitmeye karar verdiğinde biraz çakırkeyifti. Taburesinden inerken Harry onu sırtından alkışladı ve "İyisin Virgie. Ama bir şeyi unutmamalısın."
"O da ne?" Virgil sordu.
"Katille tanıştın. O bir çocuk."

-

Virgil sıcak bir duş aldı, sabah saat bire kadar James Lee Burke'ün kitabını okudu ve çantasını hazırladı.

Ertesi sabah uyudu ve kalktığında yeni bir Cage the Elephant tişörtü giydi, saat dokuzda otelden çıktı. Bir simit ve bir fincan kahve almak için caddenin karşısına yürüdü, bununla yarım saat geçirdi; doğruyu söylemek gerekirse, aylak aylak dolaşıyor ve Yazlık giysileriyle kız öğrenciler ve ona göre iyi, sağlam bir gruptular.

Dokuz kırk beşte, kamyonu şehir merkezinde bir yere bıraktı. Minneapolis'teki otopark binasına girdik ve sıcak sabahta Jared Miles'in hukuk firması DC&H'nin ofislerine doğru yürüdük.

Randevusuna beş dakika erken gelmişti. Resepsiyon görevlisi ona bir fincan kahve ya da çay isteyip istemediğini sordu, ancak o reddetti ve resepsiyon görevlisi "Geçen yıl Londra'da Cage the Elephant'ı gördüm." dedi.

"Harika olmalı."

"Harikaydı. Bir sürü gösteri izledik. Tekrar gitmek isterdim ama çok pahalı. İngiliz otelleri."

Telefonu bip sesi çıkarana kadar böyle devam etti. Telefonu eline aldı, üç saniye dinledi, bıraktı ve "Sizi bekliyorlar" dedi.

-

Konferans odasına giden yolu gösterdi. Nancy Quill koyu renkli ahşap bir masanın kapıdan uzak tarafına oturmuş, Jared Miles ise masanın ucuna oturmuş, üzerinde birkaç yazı bulunan sarı bir legal kağıda bakıyordu. Üzerine notlar karalanmış.

Virgil içeri girdiğinde ayaktaıdı; kısa boyluydu ve hafifçe kelleşmişti, kalan açık kahverengi saçlarında gri dokunuşlar vardı. Elli yaşlarında olduğunu düşündü Virgil ve lacivert bir takım elbise, beyaz gömlek ve bordo kravatla iyi giyinmişti. El sıkışırken gülümsedi. "Gray's'de balıkçılık hikâyelerinizden birkaçını okudum. Ve ekipmanlarla ilgili komik olanı da. Polisliğı bırakıp tam zamanlı yazmalısın."

"Bunu düşündüm," dedi Virgil. Adamdan şimdiden hoşlanmıştı. "Ekipman hikâyesi. Yani, dokuz bin dolarlık bir sinek oltası mı? Ne için?"

Miles gülerek, "Alabalıkları aşığılamak istemezsin," dedi. "Oturun. Sanırım beş dakika içinde bu işi bitirebiliriz."

Quill hiçbir şey söylememiştı. Virgil, "Günaydın Nancy," dediğinde başını salladı, sonra Miles'a baktı.

Miles bir kez oflayıp pufladı, hukuk defterini karıştırdı ve şöyle dedi: "Nancy, kendisiyle görüşen kişi tarafından yanlış anlaşılmış olabilir. Memur Trane. Merhum kocasının kayıтта olduğunu kesin bir dille inkar etmedi; sesler konusunda emin değildi."

Virgil hikâyenin yaklaştığını hissedebiliyordu ve "Tamam" dedi.

Miles devam etti. "Gördüğünüz gibi, durum şu ki, duyduğu sesin merhum kocası olduğunu söyleyerek kayıtlara geçmek istemedi. Eğer avukatının tavsiyesi olmadan sesin kocasına ait olduğunu kabul etseydi, bunun ileride bazı sonuçları olabilirdi."

Virgil Quill'e baktı ve "Ne gibi?" diye sordu.

Quill Miles'a baktı ve sonra şöyle dedi: "Özellikle varlıklı biri değilim. Barth ve ben boşanma konusunu tartışmaya başladığımızda, evlilik öncesi anlaşmamızı başımın üstünde tuttu ve mahkemeye gitmekte ısrar edersem ondan hiçbir şey alamayacağımı söyledi. Halka açık bir boşanma yerine, özel bir anlaşma istedi - küçük bir anlaşma."

"Çok küçük bir tane," dedi Miles. "Cimri denebilir. Peynir soyucu, hatta. Cimri."

Quill, "Geri adım attım ama evlilik öncesi anlaşmayı göz önünde bulundurduğumda elimde fazla bir şey yoktu," dedi. "Sonra o öldürüldü ve bu her şeyi değıştirdi. Açıkçası kendimi varlıklı biri olarak görmeye başladım."

"Ya da en azından zengin," diye araya girdi Miles. "Vasiyetname henüz tam olarak incelenmedi ama Nancy on beş milyon dolara yakın, hatta bazı gayrimenkul değerlerine bağılı olarak muhtemelen daha fazla bir meblağın sahibi olacak gibi görünüyor."

Quill, "Cinayette şüpheli olduğumu da biliyordum," dedi. "Margaret Trane bunu çok açık bir şekilde ifade etti. Kaydı dinlettiğinde

aklıma hemen iki şey geldi. Birincisi, kaydı Barth'a gönderenin ben olduğumu düşünebilirdi. boşanma kozu."

"Bunu yapmadı," dedi Miles. "Trane ona çalmadan önce bu kaydı hiç duymamış ya da işitmemişti."

Quill devam etti. "İkincisi, eğer bu kayıt gerçek bir olaya atıfta bulunuyorsa ve bu gerçek olay gerçekleşmişse - etik olmayan bir operasyon ve kötü hatta çok kötü bir sonuç - tüm miras tehlikeye girebilir ve yıllarca çözülemeyebilir. Hastanın ailesi mirası dava ederse ... Ne demek istediğimi anlıyorsunuz."

"Biliyorum," dedi Virgil. "Tüm bunlar Memur Trane'in sizinle görüştüğü birkaç saniye içinde mi aklınıza geldi?"

"Kesinlikle," dedi. "Memur Trane burada olsaydı, ona kesinlikle yalan söylemediğimi söylerdim, her ne kadar sorularına verdiğim cevaplarda biraz ikircikli davranmış olsam da. Kocamı ben öldürmedim. Kimin ya da neden yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok. Duyduğumda hayrete düştüm ve koşulları öğrendiğimde daha da hayrete düştüm: kütüphanede dövülerek öldürülmüş. Demek istediğim, eğer sokakta yürürken biri onu soymaya falan çalışsaydı, bu herkesin başına gelebilirdi. Ama bu koşullar ..."

Hepsi oturdu ve birkaç saniye boyunca birbirlerine baktılar.

Virgil ona inandı. Bu tam da korktuğu türden yararsız bir sonuçtu: çıkmaz sokak.

Birkaç saniye Quill'e bakmaya devam etti ve sonra sordu: "Margaret'e, Bay Quill'le boşanma konusunu konuşmaya başladığınızdan beri, şu anda ya da herhangi bir zamanda kişisel bir ilişki içinde olmadığınızı söylemişsiniz."

Quill'in gözleri Miles'a doğru kaydı ve sonra geri döndü, gidiş dönüş sadece bir mikrosaniye sürdü. "Bu doğru. Ona karşı oldukça açıldım. Ne sorduğunu anladım - bir arkadaşının kendisine fayda sağlama umuduyla Barth'ı öldürmüş olup olamayacağını. Hiç kimse yoktu."

Virgil kayıttaki diğer sesleri sordu, ancak onları kesinlikle tanımadığını söyledi.

"Gerçi nereden geldikleri belli, başka doktorlar olmalı. Barth sadece üniversite hastanelerinde çalışıyordu, bu yüzden orada birileri olmalı. Eğer gerçekten Barth ise, bundan hala emin değilim. Tereddüt etmiyorum, sadece emin değilim. Kayıta doğru olmayan bir şeyler var."

"Doğru olmayan ne?" Virgil sordu.

"Tüm bu sesler. Hepsinin sesi farklı, ama sonra hepsinin sesi aynı." Biraz daha düşündükten sonra ekledi: "Tabii ki hepsi doktor, hepsi aynı yerde çalışıyor. Belki de kültürel bir benzerliktir."

Birkaç verimsiz sorudan sonra Virgil takılıp kalmıştı. Miles, "İşimiz bitti mi?" dedi.

"En azından şimdilik," dedi Virgil.

"Tüm bunlar çok gizli tutulacak mı?"

"Bildiğim kadarıyla," dedi Virgil. "Soruşturmayı yürüten Margaret ile konuşacağım. Kayıttaki diğer kişileri bulup bulamayacağımıza bakmamız gerekecek. Sonra ne olacak?" Omuz silkti.

Quill Miles'a, "Tanrım, dışarı çıkacak," dedi.

Miles, "Polis birazcık bile itidalli davranırsa olmaz," dedi. Virgil'e gülümsedi. "Eminim öyle yapacaklardır -hiç değilse yasal nedenlerle."

Virgil gülümseyerek karşılık verdi. Bu yorumda bir tehdit vardı ama güzelce ifade edilmişti. "Elbette yapacağız," dedi.

"Başka bir şey," dedi Miles. "Size işinizi nasıl yapacağınızı söyleyemem ama Dr. Quill'e yapılan saldırının bu kayıtle bir ilgisi olmadığı açık değil mi?"

"Bunun nasıl açık olduğunu açıklayın," dedi Virgil.

Miles ellerini havaya kaldırdı. "Bir düşünün. Memur Trane, Nancy'ye Dr. Quill'in öldürülmeden önceki gece ne yaptığını anlattı.

Görünüşe göre, ticari bir mahalleye gidip arabasını bırakmış ve sonra amaçsızca dolaşmış, kütüphaneye belki bir, belki iki kez gitmiş. Eğer kayıtta onunla konuşan bu insanlar gerçekten de bu etik dışı operasyonu kabul ettilerse

neden gecenin bir yarısı kütüphanede Dr. Quill ile bağlantı kursunlar ki? Neden gün içinde ofislerinden birinde değil? Daha fazla mahremiyet istiyorlarsa neden evlerinden birinde olmasın? Anlamıyorum Virgil.

Kütüphanede olanlar Dr. Quill'in kütüphanede yaptığı bir şey yüzünden oldu. Ameliyat odasında olan bir şey yüzünden değil. Eğer olduysa bile."

"Haklısın," dedi Virgil. "Ama yine de iş hayatına geri dönmüyor mu? Belki de o bilgisayarda birilerine büyük sorun yaratacak bir şey vardı. Belki o kişi bilgisayardan haberdardı, onu çalmak için oraya gitti ve Dr. Quill tarafından şaşırtıldı. Ne olabilir ki? Bu, Dr. Quill'in

kayıt mı? Kaydın aslında Dr. Quill'in CD çalarında olduğunu biliyoruz, yani yakın zamanda dinlemiş olmalı."

Miles, "Bu oldukça zayıf bir bağlantı," dedi.

"Hayır, ince değil. Bir gün CD, ertesi gün cinayet. Bir bağlantı olmalı. Eğer ne olduğunu bulabilirsem, katili yakalayabilirim."

Miles başını salladı. "Bu konuda iyi şanslar. Ben hâlâ anlamıyorum."

—

Virgil Miles'in ofisinden çıktıktan sonra Trane'i aradı ama o telefona cevap vermedi. Mahkemede olabilir, diye düşündü Virgil. Miles'in söylediklerinden rahatsız olunca kayıttaki diğer kişilerin izini sürmeye karar verdi. En iyi şansının Quill'in laboratuvar müdürü Carl Anderson olduğunu düşündü. Anderson'ın ofiste olduğundan emin olmak için önceden aradı.

Öyleydi ve bir süre orada kalacağını söyledi. Virgil arabasıyla nehrin karşısına geçti ve laboratuvara gitti.

Anderson bekliyordu, Virgil'e bir fincan kahve teklif etti, Virgil reddetti ve ofisine geri döndüler ve Virgil kapıyı kapattı. "Senin için bir kayıt çalmak istiyorum. Daha önce çalacaktım ama çalmadım. Her neyse, şunu dinle."

Virgil kaydı dinletti ve Anderson kaşlarını çatı. "Bu korkunç. Ve sesi Barth'a benziyor."

"Emin değil misin?"

"Kulağa Barth gibi geliyor ama hayır, emin değilim."

"Karısı muhtemelen o olduğunu düşünüyor," dedi Virgil. "Laboratuar çalışanlarından bir başkası da o olduğundan emin."

"Tamam, muhtemelen öyledir," dedi Anderson kaşlarını çatarak, şaşkınlıkla. "Diğer insanlar kim?"

"Ben de sana bunu soracaktım," dedi Virgil.

"Hiçbir fikrim yok. Barth'ın çalışmalarıyla yakından ilgilenen herkesi tanıyorum ve hiçbirinin sesini tanıyamadım. Bazılarına sorabilirsiniz. Konuşma tarzlarına bakılırsa Barth'a yakın kişiler olmalılar."

"Bana birkaç isim ver."

Anderson dedi ki, "Bu adamlar üniversitede hastaneler . . . Bir bakayım, sana dört adam vereceğim ... Hayır, beş adam ..." İsimleri bir karalama defterine yazdı, bilgisayardaki kişi listesini kontrol etti, cep telefonu numaralarını ekledi ve kağıdı bir kenara itti

Virgil'in masasına.

"Dr. Quill'le konuşanların bu adamlar olduğunu düşünmüyorsunuz değil mi?" Virgil sordu.

"Hayır. Ama belki kim olabileceklerine dair bazı fikirleri vardır. Eğer gerçeklerse."

"Eğer gerçeklerse? Bana oldukça gerçekmiş gibi geliyorlar."

Anderson başını salladı. "Dinle Virgil, sana bir şey açıklamam gerekiyor. Tamam mı? Dikkatle dinle."

"Dikkatle dinliyorum," dedi Virgil.

Anderson masa sandalyesinde arkasına yaslandı ve düşüncelerini toplarken kısa bir süre tavana baktı. "Burada kimya, biyoloji, makine mühendisliği, beyin bilimi, cerrahi gibi birçok disiplini bir arada kullanıyoruz ve her türden bilim insanı ve doktordan yararlanıyoruz. Görünüşe göre bu kayıtta bahsedilen şey, omurilik yaralanmasından muzdarip biri üzerinde önerilen etik dışı bir operasyondur. Bu kışınızdaki çıkarabileceğiniz bir şey değil. Saklayabileceğiniz bir şey değil. Bir ameliyat yaptığımızda, bilim insanlarından cerrahlara ve muhasebecilere kadar genellikle birkaç düzine insan doğrudan işin içinde olur. Tek başına cerrahi ekipte muhtemelen bir baş cerrah ve bir ya da iki cerrah yardımcısı olur. Asistanlar bile kendi başlarına önemli kişilerdir. Barth muhtemelen teknisyenlerimizden biriyle, hatta ikisiyle birlikte odada olurdu. Gelip giden asistanlar, birkaç hemşire ve cerrahi teknisyenler olabilir, anestezi uzmanları ve hemşire anestezi uzmanları, görüntüleme uzmanları, Radyologlar ve belki başka alanlarda uzmanlar - örneğin mühendislik. Gecenin bir yarısı güç için şimşek kullanan birkaç adam tarafından yapılan ameliyatlara gibi *tuhaf bilim* işleri yok. Eğer doktorlardan oluşan küçük bir grup Barth'ın alanında etik olmayan bir operasyon yapmaya kalkıştırsa, hemen ispiyonlanır, sorgulanır ve ertesi gün taşaklarından asılırlar."

"O zaman orada ne haltlar dönüyor?" Virgil talep etti.

"Bilmiyorum. Kayıttaki Barth'a benziyordu ama bilmiyorum. Yani, her şeyi basitleştirmek zorunda oldukları film diyalogları gibi. Gerçekler basit değil. Barth'ın alanında, bir operasyonu bir araya getirmek haftalar ya da aylar alır. Saatlerce konuşma ve çalışma. Bütün seminerler. Hepsi halka açık."

Virgil: "Ya ellerinde henüz başlamadıkları bir adam varsa, adam daha sisteminize girmeden önce hepsi çok ön hazırlıklıysa? Quill diğer insanlarla konuşmadan onları geçemeyeceğini biliyordu. Yani,

İnsan deneyleri komitesiyle -ya da adı her neyse- henüz konuşmamışlardı bile."

Anderson birkaç saniye dudağını çiğnedi, sonra başını kaldırıp baktı. "Evet. Bu şekilde işe yarayabilir. Aslında, mantıklı olan tek yol bu."

-

Tekrar kamyonetine inen Virgil oturup gözlerini ovuşturduktan sonra Trane'e telefon etti.

"Neredesin?"

"Adliye," dedi Trane. "Konuşamayabilirim. Beni bu sabah arayabilirler. Diğer yandan, olmayabilir de. Sanık avukatlarının bir dizi görüşme yapabileceğine dair söylentiler var.

"Bu öğleden sonra delil gözetimiyle ilgili önergeler var." "Quill'in laboratuvar müdürü Anderson'la konuştum." "Ne dedi?"

Virgil ona konuşmayı ve Anderson'ın vardığı sonucu anlattı. "Bunun ön, çok gizli bir konuşma olmasının mümkün olduğunu düşünüyor, yani bu mümkün. Zar zor mümkün. Kayıttakinin Quill olduğunu düşünüyor ama tam olarak emin değil."

Sessizlik. Sonra, "Bazı doktorları kaldırman gerek."

"Anderson'dan bir isim listesi aldım, Quill ile çalışmış kişiler. Eğer kayıt gerçekse, bazılarının bize diğer seslerin kime ait olduğunu söyleyebileceğini düşünüyor. Hiçbirine ait olduklarını düşünmüyor."

"Bunun üzerine atlamamız, bu adamları listeye almamız ve ne düşündüklerini görmemiz gerekiyor. Takip etmeliyiz. Nancy şimdi de Quill olduğunu mu söylüyor?"

"Sayılır. Ama o da Anderson gibi: yemin edemeyeceğini söylüyor," dedi Virgil. "Kasetteki insanların seslerinin tuhaf olduğunu düşünüyor. Haklı olabilir."

"Dinle, elinde doktorların listesi var. Bu adamların kayıttaki insanları tanıyor olma ihtimali yüksek. Ve hatta belki de katil," dedi Trane. "Ne diye burada kışımın üstünde oturuyorum ki? Dışarıda olmam lazım. Sen, git şu doktorların işini bitir."

-

Yaz mevsimi olduğu ve yeni dönem yeni başladığı için, beş doktordan ikisi Kuzey Minnesota'daki görev yerlerinde şehir dışındaydı.

balıkçı kulübeleri. Diğer üçü ise kasabadaydı ama etrafa dağılmışlardı. Onlarla yüz yüze konuşmak istediği için Virgil'in onları bulması günün geri kalanını aldı.

Virgil'in görüştüğü üç kişiden sonuncusu olan mikrocerrah Robert Harris de diğer ikisiyle aynı şeyleri söyledi. "Bilmiyorum O sesleri gerçekten duymuyorum. Barth'inki hariç tabii ki, eğer o Barth ise. Çok uzun zaman önce ya da çok yeni olmalı.

Ortada. Sağlam bir takımımız var ve beş ya da altı yıldır da var. Kimse ayrılmak istemiyor. Adımızı dergilere yazdırıyoruz, büyük paralar kazanıyoruz. Barth hıyarın teki olabilir ama o bizim hıyarımızdı. Ve açıkçası, cerrahlar arasında hıyarlara pek rastlanmaz. Sadece bununla başa çıkmakla kalmayız, bu hayatın bir gerçeğidir."

Virgil, "Eğer yakın zamandaysa -ki yakın zamanda olduğunu düşünmek zorundayım- öldürülmeden kısa bir süre önce kaydı dinliyordu," dedi.

"Ne kadar kısa?"

"Bilmiyoruz," diye kabul etti Virgil. "Her neyse, Hail Mary operasyonu için bu kadar isteksiz olmayacak başka bir ekip kuruyor olabilir mi? Geri kalanınız -şimdiki ekip- geri adım atabilir, değil mi? Peki ya daha genç, daha silik adamlardan bir grup oluştursaydı?"

"Hayır. Ajan Flowers, bu bir grup asistanla yapacağınız bir iş değil," dedi Harris. "Karmaşık bir ameliyatı yönetebileceğimi hissetmeden önce tıp fakültesinde dört yıl geçirdim ve ardından sekiz yıl plastik ve mikrocerrahi ihtisası yaptım. O zaman bile dikkatli olmak zorundaydım. Yani, parkın dışına vurduğumu hissetmeden önce otuz yedi ya da otuz sekiz yaşındaydım. Sinir ekleme gibi bir şeyi bir pikap ekibiyle yapmazdı."

"Bundan emin misin?"

"Öyleyim. Dinle Flowers. Barth bir kavram adamıydı, bir entelektüeldi. Tıpta düşünce tarzı böyledir, Barth gibi her türlü şeyi düşünen, her türlü şeyi bilen ama hiçbir şey yapamayan gerçekten çok zeki adamlarınız vardır. Onlar laboratuvar insanlarıdır. Çene kaşıyanlar. Başparmak emiciler. Bir de cerrahlar var, mesleğin aptal adamları olarak görülüyorlar ama her şeyi deneyebilecek aptal adamlar. 'Kesmek istiyoruz. Bunu seviyoruz. Oraya gir ve düzelt. Hasta ölürse, biz elimizden geleni yaptık. Eğer bir şey varsa, bu kayıt geriye dönüktür: Barth muhafazakâr bir adamdı. 'Hadi yapalım' diyenler cerrahlardı. Eğer konuştuğu kişiler onlarsa."

"Kahretsin," dedi Virgil.

BÖLÜM

ON BEŞ

Vİrgil Trane'i aradı ve bulduklarını anlattı.

"Virgil, bu kayıt cinayetle bağlantılı. Doktorların sana ne söylediği umurumda değil. Bağlantılı."

"Yarın çözersin. Duruşmada neredesin?"

"Yarın öğleden sonra kürsüye çıkacağım. Yargıç sabah bir dizi karar verecek ama jüriye saat 1'de dönmeleri gerektiğini söyledi."

"Hatalı yargılama gibi garip bir şey olmayacak mı? Ve her şeyi baştan yapmak zorunda kalmayacak mısın?"

"Hayır, hayır. Baş savunma avukatı on dört yaşında falan. Sanırım hukuk fakültesinden Pazartesi sabahı mezun oldu ve birbiriyle çelişen o kadar çok dilekçe verdi ki. Bence savcılığı yıpratmak ve bir anlaşma yapmak istiyor olabilir. Çünkü onun

"Orospu çocuğu suçlu bir orospu çocuğudur."

"Pekâlâ. Gösterini izlemek için yarın uğrayabilirim. İşiniz bittikten sonra belki bir seans yapabiliriz."

"Konuşuruz."

-

BCA ajanı Del Capslock aradığında Virgil otele dönmek üzereydi.

"Müsait misin?"

"Evet. Esinti gibi."

"Benimle Territorial'da buluş," dedi Capslock. "Şu anda oradayım, langırt masasının arkasındayım."

"Güneş daha batmadı."

"Güneşi siktir et. Burası altıda açıldı. Burada hiç güneş görmüyorum."

Virgil yol tarifini aldı; bar on dakika uzaklıktaydı. Sokakta bir yer buldu ve yarım blok yürüyerek üzerinde "İçecekler" yazan tiyatro tipi tabelaya ulaştı. Altında da "Ladies Nite E ery Nite" yazıyordu. Virgil hayatının bundan sonraki birkaç saniyesini "v" harfinin düşüp düşmediğini, herhangi bir nedenle çalınıp çalınmadığını ya da sadece kıt bir harf olup olmadığını merak ederek geçirdi.

Barın elinde yoktu.

Bara eski püskü demek kelimenin tam anlamıyla bir hakaretti. Bazı batakhanelerin zemininde fıstık kabukları vardı; Territorial'ın zemini ise onlarca yıl boyunca neredeyse başarısızlıkla sonuçlanmış gibi görünen sıradan toprakla kaplıydı. Virgil uzun, eski püskü barın ve aynı derecede eski püskü barmeninin yanından geçerek kırık langırt makinesine ve bir kabinde oturmuş olan Capslock'a doğru ilerledi.

Yüzü kahverengi, yağlı saçlarla çevriliydi ve saçları atkuyruğu şeklinde arkaya toplanmıştı.

Virgil parmaklarıyla Capslock'a yana kaymasını işaret etti - Domuzkuyruk'un yanına oturmuyacaktı - ve Capslock yana kayarak "Bira ister misin?" diye sordu.

"Hayır, görevdeyim."

Capslock güldü, PBR'ını bitirdi ve barmene el salladı. "Hey, Rick, iki tane daha."

Virgil'e döndü ve "Bu Long Wayne Gibbs, nam-ı diğer Long Doyle Gill, nam-ı diğer Long Bob Greer. Bir kısmı eskiden porno film yapardı."

Virgil suçluya, "Sana kısaca Long diyeyim mi?" diye sordu. "Ona Wayne de. Gerçek adı bu olabilir," dedi Capslock.

Virgil'in "Uzun/kısa" yorumuna tepki gösteren Wayne, ona hapishanedeki ölüm bakışının bir versiyonunu atıyordu ki iki PBR daha gelmesiyle yarıda kesildi. Barmen gittiğinde Capslock, "Wayne, Virgil'e China White'ı anlat." dedi.

Wayne, "Öyle bir şey yok," diye homurdandı.

Capslock Virgil'e, "İşte böyle..." dedi.

"Yani, hiçbir yerde kimse yok mu?" Virgil sordu.

"Belki Kaliforniya'da -bunu bilemem ama Minneapolis ya da St. Paul. Kimse kendine bu ismi vermez. Bu çok aptalca."

"Kaç tane parlak uyuşturucu satıcısı tanıdığımdan emin değilim," dedi Virgil. "Muhtemelen onları bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar sayabilirim."

"Hâlâ çok aptalca," dedi Wayne. "Aptal bir adam bile kendine böyle demez."

"Ya da kadın."

Bu, Wayne'in birasını yutarken yarı yolda duraklamasına neden oldu, adem elması çenesinin altında kısa bir süre kaldı. Yudumu aldığında

"Biliyor musun, China White bir porno yıldızı için iyi bir isim olabilir. Çekik gözlü ama beyaz gibi görünen şu Çinli melezlerden biri?"

Virgil: "Peki, China White adında bir porno yıldızı tanıyor musun?" "Henüz yok," dedi Wayne.

Capslock: "Wayne pornonun sanat tarafını bırakıp prodüksiyon işine giriyor."

Wayne: "Paranın olduğu yer orası."

Virgil Capslock'a şöyle dedi: "Bu beyefendiyle tanıştığım için minnettarım. Şimdi, sanırım otelime gideceğim-"

"Virgil, Virgil. Adamı dinle," dedi Capslock. "China White diye biri olmadığını söyledi."

"Ama sorduğunuz tek soru bu değil, değil mi? Wayne'in seks sektöründeki bağlantıları çok geniş. Sen söyle, Wayne."

Wayne öne doğru eğildi, sesini alçalttı: burada sadece biz çocuklar varız. "Yaklaşan prodüksiyonlarımdan birindeki bir rol için bu pilici seçiyordum ve konuşmaya başladık ve tanıdığım bir kızın ünlü bir profesörle yattığından bahsetti."

Virgil bir süre ona baktıktan sonra "Bunu bana neden anlatıyorsun?" diye sordu.

Wayne, "Del'e bir iyilik olarak," dedi.

"Wayne bazı muhtaç insanlara tıbbi marihuana sağlıyordu.

."

Wayne, "Yaralı gaziler," dedi.

"-ve Camaro'sunun arkasında yirmi kilo birinci sınıf Meksika esrarı bulundu," dedi Capslock.

Wayne, "Her şey tamamen bir yanlış anlaşılmaydı," dedi.

"Arkadaşlarımdan biri onu oraya koymuş. Benim haberim bile yoktu."

"Arkadaşına ne oldu?" Virgil Capslock'a sordu.

"Juárez'deki evine geri döndü. Geri dönmeyi ve Wayne adına ifade vermeyi reddediyor," dedi Capslock. "Biz bir grup kolluk kuvveti, bölge savcısına Wayne'in birçok yerel suç örgütü hakkında bilgi sahibi olduğunu belirttik. Bir anlaşma yapıldı."

"İki bin saat kamu hizmeti yapmam gerekiyor," dedi Wayne. "İki bin saat. İsa Mesih ve tüm lanet havariler

o kadar çok yapmadım."

"Dikkatli ol," dedi Capslock. "Virgil bir vaizin oğlu."

"O zaman senden, babandan, İsa Mesih'ten ve tüm havarilerden, hepinizden özür dilerim."

Virgil: "Konuşmanın izini kaybediyorum. Ünlü bir profesörle yatan birini tanıyan bir arkadaşın mı var?"

"Evet. U'da."

"Arkadaşının adı ne? China White değil mi?" "Paisley."

"Paisley ne?"

"Sadece Paisley. Bazıları ona Paisley Tied diyor çünkü bilirsiniz işte..."

"Evet," dedi Virgil. "Kravat gibi."

Wayne Capslock'a bir göz attı, sonra tekrar Virgil'e baktı. "Kravat? Sen neden bahsediyorsun?" Virgil, "Ne?"

dedi.

Wayne dedi ki, "Kravat yok. Ona öyle deniyor çünkü onu bağlayabilirsin. Ya da o seni bağlayabilir. Kesinlikle isteğe bağlı. Ekstra ücrete tabi."

Capslock güldü ve dünyaya "Klas bir hatundan bahsediyoruz, değil mi?" diye sordu.

"Onu nerede bulabilirim?" Virgil sordu. "Paisley mi?"

"Onu aramalısın, seninle buluşacak. Numarasını aldım. Ona Richard tarafından tavsiye edildiğini söyle. Ne gibi olanaklar sunduğunu sor," dedi Wayne. "Böylece kravat olayını bildiğini anlayacaktır."

"Bunu yapacağım," dedi Virgil. "Peki Wayne? Eğer ben oraya varmadan önce haber ona ulaşırsa, altı bin saat çalışmış olacaksın."

Wayne Capslock'a baktı. "Bu adam pislüğün teki, Del. Onun iyi olduğunu söylemiştin."

Capslock omuz silkti ve şöyle dedi: "Wayne, hepimiz pislik olabiliriz. Dünyanın düzeni bu değil mi? Pislilikler her yerde. Sen bir pisliksın, Ben bir pislğim."

Wayne biradan bir yudum aldı ve şişeyi Virgil'e doğru eğdi. "Ve bu adam tam bir pislik. Haklısın, Del. Pislilikler her yerde. Altı bin saat, bok atıştıran krakerler."

-

Virgil, Paisley'i aramak için Capslock'la bir yere gitmeyi düşündü ama Capslock "Neden şimdi olmasın?" dedi.

"Burayı mı kastediyorsun?"

"Evet. İşte. Yani, zaten o t u r u y o r u z ."

Wayne, "Ona Richard'la burada, Territorial'da tanıştığını söyle," dedi.

Virgil kabindeki herkesin duyabilmesi için telefonunu yüz üstü masanın üzerine koydu ve aradı. Bir adam cevap verdi. "Kimsiniz?"

Virgil: "Paisley ile konuşabilir miyim?" "O burada değil. Sen kimsin?"

"Bob."

"Paisley'i neden istiyorsun Bob?"

"Arkadaşım Richard onu dışarı çıkarmamı önerdi, bilirsin işte, bir randevuya."

"Richard, ha? Kel olan uzun boylu siyah adam?"

Wayne parmağını sallayarak, "Kısa ... beyaz . . .

Virgil dedi ki, "Şey, bu adam kısa boylu beyaz bir adamdı. Onunla Territorial'da tanıştım."

Bir anlık sessizlikten sonra adam, "Bekle bir. Paisley içeri girdi."

Bir dakika sonra bir kadın geldi ve "Richard benim hakkımda ne dedi?" diye sordu.

"Ne gibi olanaklar sunduğunuzu sormamı istedi." "Peki Bob, tam olarak neye ihtiyacın var?"

"Bazı insanların sana Paisley Tied dediğini söyledi. Ve bilirsin işte..."

"Kasabaya mı geldin Bob?"

"Mankato'dan geliyorum. Bu gece Graduate'de kalacağım."

"Huh. Güzel yer. Tamam, bu bir randevu. Seninle Applebee'de buluşuruz. Seni nasıl tanıyacağım?"

"Üzerimde sadece 'Zep' yazan eski bir Led Zeppelin tişörtü ve spor bir ceket var ve sarı saçlarım kulaklarıma kadar iniyor."

"Ooo, kulağa hoş geliyor. Yarım saat sonra?"

"Görüşürüz o zaman," dedi Virgil.

—

Virgil ve Capslock caddeye doğru yürürken Wayne'e veda ettiler ve ayrılmadan hemen önce Wayne, "Del, ekstra kredi için ..." dedi.

"Ne gibi?"

"St. Dennis Yolu'ndaki çöpleri toplamam için bana yüz saat ayırabilir misiniz?"

"Çok fazla çöp var," dedi Capslock. "Sende ne var?"

"Uyarı mı?"

"Duyalım
bakalım."

Wayne Virgil'e dedi ki, "Konuştuğun adam mı? Paisley'nin kardeşi. Söylenenlere göre, çok kaba oldu ğ u için Vikings hücum hattından atılmış. Yemin ederim, adam bir gorilin kollarını koparabilir."

Virgil bunu kabul etti. "Tamam."

Wayne Capslock'a döndü ve kaşlarını kaldırdı. Capslock, "Bunu düşünceğim," dedi.

-

Yarım saat sonra Virgil Applebee's'de bir masada çizburger ve diyet kolaya bakıyordu ve Capslock da odanın diğer ucunda bir garsonla yaklaşan anneliği hakkında konuşuyordu. Paisley içeri girdi ama kimse dönüp bakmadı. Yumuşak bir yüzü, bir gözünün altında bir beni ve neredeyse ortada birleşen koyu renk kaşları olan, sıradan, ince, siyah saçlı bir kadındı. Büyük boy deri bir çanta taşıyordu. Yalnızdı.

Virgil'i gördü, Zep tişörtüne baktı ve onun karşısındaki kabine kayd. "Bana elini ver Bob," dedi ve Virgil elini masanın üzerine koydu. Elini kavradı ve şöyle dedi: "İstediğin her şeyi yapabilirim ama kendime zarar gelmesine izin vermem. Dışarı çıktığımızda asistanımı göreceksin. Yaşlı bir adama benzeyen adam.

telefon kulübesi. Ve sizi temin ederim, kafanızı koparıp kışınıza sokabilir. Bu bir tehdit değil. Onun benim korumam olduğunu söylüyorum. Anladın mı?"

Virgil aptalca başını salladı ve kadın fiyat listesine devam etti. Virgil Capslock'a doğru başını salladı, o da garsondan ayrılıp dört uzun adımda kabine doğru yürüdü ve içeri girdi

Paisley'nin yanında, onu kapana kısıtırıp duvara doğru itiyor.

Capslock gülümsedi ve şöyle dedi: "Ben Del Capslock, Minnesota Suçluları Yakalama Bürosu. Bu hippy beyefendi de Virgil Flowers, o da BCA ajanı. Biz polisiz ama bu bir baskın değil."

Virgil'den Capslock'a baktı ve sonra hırladı, "Eğer bu bir büst değilse, o zaman nedir?"

"İyi huylu bir bilgi arayışı," dedi Virgil. "Tekliflerinizi ve fiyat listenizi kaydettim, yani şansınız yok Paisley. Ama elimde

para kazanma faaliyetlerinizle çok az ilgileniyorum. Senden bir şey öğrenmem gerekiyor."

"Ne?"

"Bir üniversite profesörüyle cinsel ilişkisi olan bir arkadaşınızın adı. Bize yalan söyleme, bir cinayeti soruşturuyoruz ve eğer bize yalan söylersen cinayete suç ortağı olursun. Bu fuhuştan tutuklanmaktan tamamen farklı bir şey."

İtiraz etmedi ama Virgil'e kaşlarını çatı ve "Arkadaşımın başına gelenleri nereden duydun?" diye sordu.

Virgil dedi ki, "Sokakta bir söylenti dolaşıyor. Bize ihbar olarak geldi. Kötü bir adam hapisten kurtulma kartı aldı."

Capslock, Virgil'in omzunun üzerinden bakıyordu ve sessizce, "Az önce çok büyük bir şahsiyet içeri girdi," dedi.

Virgil Paisley'e, "Eğer o senin kardeşinse, el sallla gitsin," dedi. "El sallamazsam ne olur?" diye sordu.

Capslock, "Paisley, Tanrı aşkına, biz polisiz. Silahlarımız var. Bize saldırmaya kalkarsa onu kalbinden üç kez vururum ve bunun için on saniye bile uykum kaçmaz. El sallla gitsin."

Paisley gözlerini kaldırdı, Virgil'in omzunun üzerinden baktı ve başını hayır anlamında salladı.

"Bu hepimiz için akıllıca bir hareketti," dedi Capslock, tekrar kabine yerleşirken. "Şimdi, arkadaşının adı ne?"

"Lilith."

Virgil, "Lilith mi? Yani, İncil falan mı okuyor?" "Ne?"

"Boş ver," dedi Capslock. "Lilith. Onun için bir numaran var mı?"

"Evet. Bazen birlikte parti yaparız." Virgil'e baktı. "Biz eğer lanet bir polis olmasaydın seninle parti yapardım. Hayatının en iyi seksini kaçırdın."

"Bir şekilde bununla yaşayacağım," dedi Virgil. "Bana numarayı ver. Ve gitmeden önce birkaç tehditte bulunmama izin verin. Eğer beslenme çantası ya da telefon kulübesi ya da her ne sikimse, otoparkta bizi taciz etmeye kalkarsa, onu vururuz. Eğer Lilith'i ararsa, ikiniz de eyalet hükümetinden beş yıllık ücretsiz konut alacaksınız. Dediğim gibi, bu bir cinayet davası."

"Tamam." dedi.

-

Lilith'in Abigail Cohen olan gerçek adını öğrendiler ve bu da Virgil'in onun belki de İncil okuduğunu ya da en azından bazı Yahudi halk hikâyelerini duyduğunu düşünmesine neden oldu. Paisley'e veda ettiler ama Paisley tam olarak kapıdan çıkıp gitmemişti. Hâlâ kulübede oturup çizburgerlerle uğraşırken Cohen'in adını DMV'de aratıp doğum tarihini ve adresini buldular, sonra da NCIC veritabanında üç kez tutuklandığını ama mahkûmiyet almadığını gördüler; ikisi suça teşvikten, biri de az miktarda marihuanadan.

Capslock, "İyi bir avukatınız olmalı," dedi.

Virgil, "Ya da mahkemeler artık seks ve otu umursamıyor," dedi.

Capslock, "Olabilir," dedi.

Virgil, BCA'daki geçici amiri Jon Duncan'ı aradı, o da başka bir temsilciyi aradı, o da Verizon ve AT&T ile temasa geçti. AT&T fatura adresi ehliyet adresini doğruladı ve

Fahişeler de en az uyuşturucu satıcıları kadar cep telefonuna bel bağladığına göre, bu muhtemelen iyi bir şeydi. Virgil üçüncü diyet kolasını da bitirdikten sonra Capslock'a Cohen'in adresine gelmek isteyip istemediğini sordu.

"Neden olmasın? Karanlıkta bir suçluyla sevişmeye de gidebilirim. Vurulmalı uzun zaman oldu."

-

Cohen, Quill'in kaybolduğu gece dolaştığı Dinkytown'da yeni bir apartman kompleksinde yaşıyordu. Bina fiçı tahtası ve taştan yapılmıştı ve arka tarafta demiryolu raylarına bakan sıra sıra pencereleri vardı. Virgil buranın daha zengin öğrenciler için tasarlandığını düşündü. Bir sürü insanın girip çıktığı, insanların gelip gittiği bu bina bir kadın için idealdi.

Sık sık erkek ziyaretçileri oluyordu. Ön kapı kilitliydi ama apartman yöneticisi onları içeri aldı ve endişeyle sordu: "Abby'nin başı dertte mi? Çok iyi birine benziyor."

"Hayır, öyle değil," dedi Virgil. "Hiç de değil. Ölen bir adamı tanıyan kişilerin listesini çıkarıyor ve bazı akrabalarını bulmaya çalışıyoruz."

Yönetici şüpheli olabilirdi ama omuz silkti ve "Merdivenlerden yukarı ve sola. Ya da asansörden yukarı ve sağa" dedi ve uzaklaştı.

-

Cohen'in dairesinde Capslock, "Ustayı izle ve öğren" dedi.

Kapıyı hızla ama yüksek sesle çaldı ve endişeli bir fısıltıyla, "Abby! Abby! Abby! İçeride misin? Abby!"

Bir an sonra, bir kadının kısık sesi: "Kim o?"

"Abby! Benim. Tanrım, Abby, buradan gitmeliyiz. . ." Kapı bir aralıkla açıldı - aralıktan zincir görünüyordu - ve bir kadın dışarı baktı ve Capslock kimliğini göstererek, "Polis.

Kapıyı açın, Bayan Cohen."

"Siktir et," dedi ve kapıyı çarpmaya çalıştı ama Capslock çelik burunlu botunu çatlağa sokmuştu.

Capslock, "Eğer açmazsan, tekmeleyip içeri atarız. Eğer ayak parmaklarımdan birini kırarsan, seni bir polis memuruna ağır saldırıdan suçlarım."

"Avukatımı arayacağım," dedi Cohen.

"Bunu yapmana izin vereceğiz," dedi

Virgil. "Ne istiyorsunuz?" diye sordu.

"Barth Quill'in öldürüldüğü gece kütüphanede ne gördüğünü bilmemiz gerekiyor."

"Ben bir şey görmedim," diye ciyakladı. "Korktum ve kaçtım." Virgil başını arkaya eğdi ve yüksek sesle, "Teşekkürler Tanrım," dedi.

Capslock kapıyı itti. "Kapıyı aç. Avukatını arayabilirsin ama bir daha kaçmayacağından emin olmak istiyoruz."

Sessizlik. Sonra: "Söz veriyor musun?"

"Yemin ederim," dedi Capslock. "Senin kanepende otururuz, sen de ararsın."

Daha fazla sessizlik, sonra zinciri açtı, küçük bir mutfığa açılan kısa bir koridoru geçti ve oturma odasına girdi.

En iyi özelliği olan ince bacaklarını ortaya çıkaran, orta boyda yeşil saten bir sabahlık giyiyordu.

Bunun dışında Cohen de Paisley gibi uzun yüzlü, ince dudaklı, yontulmuş burunlu, kumral saçları atkuyruğu şeklinde arkadan bağlanmış, ortalama görünümlü bir kadındı. Paisley'den daha sert hatlara sahipti, sanki her gün spor yapıyormuş gibiydi. Güzel kokuyordu, vanilya gibi.

Bir kanepeye gelene kadar geri geri gitti, oturdu ve elbisesinin eteklerini aşağı çekmeye çalıştı. Virgil ve Capslock iki kolay Cam bir masanın üzerinde kanepeye bakan sandalyeler. İkinci bir koridor

oturma odasından çıkıp dairenin derinliklerine doğru ilerledi ama sadece üç kapalı kapı gösterdi.

"Avukatını ara," dedi Virgil. Kendi telefonuna sarıldı ve Trane'i aradı.

-

Virgil: "Neredesin?"

"Evde," dedi Trane. "Bir turta daha yemek üzereyim."

"Quill öldürüldüğünde onunla birlikte kütüphanede olan kadını bulduk."

"Kutsal inek! "Biz" kim?"

"Del Capslock'u tanıyor musun?" Virgil sordu.

"Del mi? Orada seninle birlikte mi?"

"Evet."

"Geliyorum. Bana adresi ver."

Virgil ona adresi ve Cohen'in adını verdi. "Avukatını arıyor. Biraz zamanımız olabilir."

"Kaçıyorum."

-

Cohen telefonda avukatıyla konuşuyordu. "Yemekte olman umurumda değil, burada büyük bir sorunum var Larry. Oturma odamda iki mezar taşı gibi oturan iki polis var ve bana karşı büyük bir kozları olduğunu düşünüyorlar."

Dinlemek için durun.

"Hayal kırıklığına uğrayacağını biliyorum," diye yanıtladı Cohen, "ama ilişkimizin ayrıntıları ortaya çıkarsa ne kadar hayal kırıklığına uğrayacağını bir düşünün."

Dur.

Sonra: "Bilmiyorum. O profesörü öldüren kişinin tanıdığı olduğumu düşünüyorlar."

Dur.

"Onlar burada otururken mi cevap vermemi istiyorsun?" Durakla.

Cohen, "Tamam. Nerede olduğumu biliyorsun," dedi.

-

Telefonu kapattı ve "Yirmi dakika içinde burada olacak" dedi.

Capslock, "İşemem lazım. Tuvalet nerede?"

Cohen düşünmeden, "Koridorun sonunda" dedi.

Virgil hemen onun dikkatini çekti. "Neden bize şu anda Profesör Quill'den bahsetmiyorsun? Bir ilişkiniz olduğunu biliyoruz..."

"Gerçekten ..." Capslock koridorda ilerliyordu ve Cohen onun sağdaki ilk kapıyı geçtiğini görünce, "Hey, o değil ..." diye seslendi.

Ama Capslock üç kapıdan en uzaktakini açmıştı ve şimdi geri adım atarak Virgil'e baktı ve "Aman Tanrım. Bu korkunç bir şey."

"Çık oradan," diye bağırdı Cohen.

Capslock, "Öylece gidemem, zavallı adamın başı büyük belada olabilir," dedi. Ve, "Virgil, çakın var mı? Kurbanı kurtarmalıyız."

"O bir kurban değil," diye bağırdı Cohen. "Bu yetişkinlerin rızasıyla yapılan bir seks." Virgil koridorda yürürken Cohen endişeyle arkasından takip ediyordu,

ve yatak odasının kapısından içeri baktı: iri yarı bir adam -pembe renkli, ince teni bir bebeğinkini andıran şişman bir adam- yataktaydı, çıplıktı, ağzı tıkalıydı, Paskalya jambonu gibi bağlanmıştı, yatağın dört köşesine bağlanmış ipler onu yerinde tutuyordu ve kıcı havadaydı. Yatağın yanında pille çalışan bir kutu seks oyuncağı duruyordu.

Virgil, "Affedersin Del, ama buna bakamam," dedi.

Capslock, "İstemiyorum ama adamın ölmesine izin veremeyiz," dedi. Yataktaki adama, "Eğer iyiysen parmaklarını oynat," dedi.

Adam parmaklarını oynattı.

"Tamam o zaman. Kapıyı açık bırakacağız. Bir sorun çıkarsa bağırmanız yeterli."

"Ağzı tıkalı, Del," dedi Virgil. "Bağıramaz."

Capslock adama döndü. "Eğer başın belaya girerse, şu boğma seslerinden çıkar. Seni duyarız."

Hep birlikte oturma odasına döndüler ve Cohen koltuğa çöktü, kollarını göğsünde kavuşturmuştu, klasik kadın Savunma pozisyonu.

Capslock Virgil'e, "Kabul etmelisin ki bu her gün görebileceğin bir şey değil," dedi.

"Trippton'da bir davam vardı, motosikletli bir adam çıplak kadınları kırbaçlamak için kendini kiraliyordu. Oldukça iyi bir müşteri listesi vardı," dedi Virgil. "Kadınlardan biri bana bunun tedavi edici olduğunu söyledi."

"Kesinlikle olabilir," diye tersledi Cohen. "Muhtemelen hem bilinen hem de bilinmeyen her türlü baskıcı nevrozunda ona yardımcı olmuştur."

"Öyle olmadığından oldukça eminim," dedi Virgil. "Oh, şimdi de psikiyatrist mi oldun?" diye alay etti.

"Hayır, ama başka bir adam onu başından vurdu. Bu onun psikolojik sorunlarının sonu oldu. Bildiğimiz kadarıyla."

Hepsi bir an birbirlerine baktı ve sonra Capslock, "Bu tam bir sohbet katiliydi," dedi.

-

Virgil Quill'le ilgili sorular sorup durdu ama Cohen kollarını kavuşturup sadece başını salladı ve bazen de homurdandı.

On beş dakika sonra kapı çalındı. Virgil kapıyı açtı ve Trane, "Olabildiğince hızlı geldim," dedi. Cohen'e baktı ve "Hanımefendi bu mu?" diye sordu.

"Bu o," dedi Virgil. "Onu dövemeyiz çünkü avukatı geliyor ve koridorun sonunda yatak odasında bir tanık var. Kendini tanıtmak isteyebilirsiniz."

Cohen, "Hepinizi sikeyim," dedi.

Trane koridora indi, yatak odasına baktı, hiçbir tepki göstermedi, geri geldi ve düz bir yüzle oturdu, sonra Virgil'e baktı ve "Ne?" diye sordu.

Virgil omuz silkti ve "Bilmiyorum, senin yapacağını düşünmüştüm. Bilmiyorum..."

"Bana bunu hiç yapmadığını mı söylemeye çalışıyorsun?" Trane sordu. Cohen'e "O kadar heteroseksüel ki başımı ağrıttıyor" dedi. Cohen, "O bir pislik," dedi.

Virgil: "Son bir saat içinde bana ikinci ya da üçüncü kez böyle sesleniyorlar. Bundan bıktım."

"O zaman neden gitmiyorsun?" Cohen söyledi.

Trane, "Çünkü o kendini işine adanmış bir emniyet görevlisi," dedi. Capslock'a: "Kalçaların nasıl, Del?"

"Sabah kalktığımda hâlâ ağrıyor ama Cheryl bana yoga esneme hareketleri yaptırıyor. Bu yardımcı oluyor."

Trane, Cohen'e "Del, Meksika sınırında bazı yaşlı insanlar tarafından vuruldu. Neredeyse ölüyordu."

Cohen, "Güzel." dedi.

-

Zaman uzadı. Cohen aradıktan yarım saat sonra avukatı geldi ve her yerde bulunan reklam panolarında "Bana Lare deyin" olarak da bilinen Larry Hardy olarak tanıtıldı.

Trane, "Kişisel yaralanma işinde çalıştığınızı sanıyordum," dedi.

"Her şeyden biraz yapıyorum," dedi Hardy. "Aylık somunu yapmak zorundayım."

Trane, "Delilerden bahsetmişken, aşağıdaki son yatak odasına bir göz atmak isteyebilirsin," dedi.

Cohen: "Hepinizi sikeyim. Tekrar."

Hardy bakmaya gitti, geri geldi ve "Burası harika bir ülke mi?" diye sordu ve ardından ekledi, "Müvekkilimden ücret alıyor musunuz?"

"Bir şeyle suçlanacaktır," dedi Trane. "Bir kere suç mahallini terk etti. Bir cinayet. Eğer Piggy orada boğulursa, muhtemelen kasıtsız adam öldürmeyi de ekleriz."

Hardy Cohen'e dedi ki, "Belki de onu serbest bırakmalısın. Kibarlık olsun diye."

Cohen başıyla onayladı, yatak odasına gitti ve üç dakika sonra geri geldi. Virgil'e "Avukatımla özel olarak konuşmam gerekiyor," dedi.

Virgil, "Biz koridorda bekleyeceğiz," dedi. Hardy'ye: "Eğer pencereden düşerse, hapse girersin. Uzun bir süre için."

Hardy, bıkkın: "O hiçbir yere gitmiyor, Virgil. Tanrım. Bize yirmi dakika ver. Her şeyi yoluna koyacağız ve sonra hepimiz eve gidip yatabiliriz."

Virgil, "Zaten orada olduğunu ikimize de itiraf etti," dedi. "Bu işten sıyrılmak için bir yol bulmaya çalıştığında bunu aklında tut."

-

Virgil, Capslock ve Trane koridorda on dakika kadar bekledikten sonra karşılıklı rıza ile sırtlarını Cohen'in kapısının karşısındaki duvara yaslayarak koridorda oturdular. Virgil Trane'e Paisley röportajından başlayarak Cohen'in evine nasıl geldiklerini anlattı. Pizza taşıyan bir kadın yanlarından geçti ve "D ı ş a r ı d a mı kaldınız?" diye sordu, hep birlikte "Hayır," dediler ve kadın "Her neyse," dedi ve pizzasıyla koridordan aşağı indi.

Capslock arkasından bakarak, "Sucuk gibi kokuyordu," dedi. "Bir dilim alabilirim."

Beş dakika sonra şişman adam kapıdan içeri girdi. Mavi çizgili gofre kumaştan bir takım elbise giymiş ve kırmızı bir kravat takmıştı. Trane, "Konuşmamız gerek." dedi.

"Tamamen gönüllülük esasına dayalı," dedi adam. "Hayatta bir kez yapılacak bir deney. Biraz ara verebilir miyim?"

"Koridorun aşağısına gidelim, orada özel olarak konuşabiliriz. Bu ikisi," dedi Trane ona. "Bu tür yetişkin davranışlarına karşı duyarlı değiller."

Onu uzaklaştırdı, sadece "Orada işleri bittiğinde beni ara" demek için döndü.

-

Kulak misafiri olmadıklarında Virgil, "Bak ne diyeceğim Del. Trane burada beni korkutuyor. O adam-"

Capslock, "Seninle taşak geçiyor, Virgil," dedi. "Onu tanıyorum. Espri anlayışı böyle çalışır. Kolunun içinde gülüyor."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Biliyorum." Güldü. "Senin Davenport'la uğraştığın gibi o da seninle uğraşiyor. Kızı hakkında."

-

Birkaç dakika sonra Cohen'in dairesinin kapısı açıldı ve Hardy başını dışarı uzattı. "İçeri gelsene."

Virgil koridorda hâlâ takım elbiseli adama ders vermekte olan Trane'e seslendi. Trane onun göğsüne iki kez vurduktan sonra onlara doğru yürüdü; Virgil ve Capslock da Hardy'nin onları duyamayacağı bir yerde onunla buluşmaya gitti.

"Ayrıntılarını aldım," dedi. "Burada işimiz bittiğinde onu araştıracağım. Hizmet için para ödediğini kabul ediyor. Cohen olayı mahkemeye taşımak isterse tanık olarak çağrılabilceğini söyledim. Ama bunu yapacağından şüphelendiğimi de söyledim."

"Bir ailesi var mı?" Virgil sordu.

"Boşanmış. Ahmağın teki. Ama ihtiyacımız olursa gelmeyi kabul etti. Cohen'i fuhuş suçundan tutuklayacağım, böylece onu bir görüşme odasına ve bir videoya alabileceğim."

-

Cohen'in dairesinde, herkesin oturabileceği bir yer olması için mutfaktan sandalyeler getirdiler ve Hardy, "Müvekkilim, olası suçlamalarla ilgili bazı değerlendirmeler yaparsak işbirliği yapmaktan mutluluk duyar. Profesör Quill öldürüldüğünde kütüphanede onunla birlikte olduğunu ama öldürüldüğünü bilmediğini kabul etmeye hazır. Yerel televizyon haberlerini izlemiyor ve gazete okumuyor. Boğuşma seslerini duyunca korkmuş ve kaçmış. Quill'in boğuştuğu diğer kişiyi hiç görmemiş."

Polisler bunu bir an için sindirdi, sonra Virgil, "Bu pek bir taviz sayılmaz Lare, çünkü Del ve bana zaten oradaydı. Eğer dikkate alınmak istiyorsa, bundan daha fazlasına ihtiyacımız olacak."

Hardy boğazını temizledi. "Ne yazık ki -ki bu çok talihsiz bir durum- hiçbir şey görmemiş. Size geçmişini anlatabilir. ama kütüphane konusunda yardımcı olamıyor. Bu konuda resmi bir açıklama yapmak istiyor."

"Bu kadar mı?" Trane sordu.

Hardy, "Ne yazık ki e l i m i z d e olan bu." dedi.

Trane Cohen'e, "Seni fuhuş suçundan tutukluyorum. Seni hapishaneye bırakacağım ve yarın ofisimde buluşup ne yapacağımıza karar vereceğiz. Saat 10 herkes için uygun mu?"

Hardy dedi ki, "Hadi ama, Çavuş Trane. Onu tutuklamak herkesi kızdırmaktan başka bir işe yaramaz."

Trane dedi ki, "K ı z g ı n olması umurumda değil. Onu kaybetme riskini almayacağım."

Hardy: "Onu fuhuştan tutuklarsanız, kefaletle serbest kalırsınız, işbirliği yapmayız. Hiçbir konuda."

Trane: "O zaman birkaç ücret ekleyeceğiz ve bunlardan bazıları onu Shakopee'ye götürebilir."

Cohen: "Shakopee nedir?"

Virgil: "Kadınlar hapishanesi. Düşündüğünüz kadar nahoş bir yer değil."

Cohen, feryat ediyor: "Larry. . ."

Hardy'den Trane'e: "Tamam, biraz sert ol. Yarın saat 10'da." Trane'den Cohen'e: "Ayağa kalk."

BÖLÜM

ON ALTI

Vİrgil ertesi sabah bir başarı ve esenlik duygusuyla uyanmalıydı ama uyanmadı. Bunun yerine, Cohen'in bir gecedir hapiste olduğunu ve yaptığı gaspı düşündü.

Trane onun üzerine düşmek üzereydi. Tüm bunlar her iki tarafın da oynadığı bir oyunun parçasıydı: Seni fuhuştan tutukluyoruz ama başka bir konuda işbirliği yaparsan bu işin peşini bırakmaya hazırız.

Kendisi de yapmıştı ama fuhuştan tutuklanmak, yani bir pezevenğin onun için satıp büyük payı alması yerine kadının kendi hizmetlerini satması her zaman anlamsız gelmişti.

Bunu durduramayacaklardı. Bir polisin bakış açısına göre, fuhuşla ilgili en büyük sorun diğer suçlara -uyuşturucu, şantaj, saldırı- yol açmasıydı. Ve eğer işin içinde bir pezevenk varsa, bazen kadınları hizada tutmak için kullanılan şiddet.

Bir bakıma ot gibi, diye düşündü tıraş olurken. Ot her yerdeydi ve insanları, suçlarını kabul etseler bile, düşecek ya da hapis cezası almayacak suçlamalarla tutuklamak anlamsızdı ve polisin zaman ve para kaybına neden oluyordu.

Çok fazla para. Öte yandan, otun gençlerde şizofreniye yol açtığı tespit edildi. Ot için zihinsel evsiz sorununa bir bakış, bunun tam olarak ne kadar iyi olmadığını gösterir.

Yüzüne biraz defne romu tıraş losyonu sürdü, kendine gülümsedi, parmaklarını saçlarında gezdirdi ve giyinmeye gitti. Çok sık giydiği ve gerçek bir çamaşır ipinde güneşte asılı kaldığı için hoş bir vintage görünüm kazanmış olan Larkin Poe gömleğini seçti.

Çizmelerini giyerken Cohen'in çıkmaz sokak olduğunu düşündü. Bir gece önce pek bir şey söylememişti ama

Quill'e saldıran kişiyi hiç görmemiş. Umulabilecek en iyi şey, ölüm zamanını kesin olarak saptamasıydı, bu da bazı mazeretleri etkileyebilirdi.

Trane tüm bunlarla ilgilenecektir.

Asıl soru, *neyle* ilgileneceğiydi? Daha önce Quill ile bir komploya karışan doktorları bulamadı, hatta bu komplonun varlığına inanan birini bile bulamadı. Quill'in masasında bir miktar kokain bulunmasına rağmen kimse China White'a inanmıyordu. Haritaların çalınması Quill'le ilgili değildi.

Foster'a yapılan saldırıyla ilgili bir şeyler dönüyordu. Bunu düşünecekti ama Foster hiç yardımcı olmuyordu. İşe yarar bir tanık ya da davaya giriş yolu da yok gibiydi. St. Paul polislerinden bir şey çıkmamıştı.

Ayrıca Quill ve Quill'in ekibindeki diğer doktorlar aleyhine açılmış bir yanlış tedavi davası da söz konusuydu. Biraz düşündükten sonra davayı kontrol etmeye karar verdi.

Bunu söylemek için Trane'i aradı. "Dinle, şu kokain hakkında Quill'in masası: Cohen'i sıkıştırın, Quill'in evine gidip gitmediğini öğrenin. Belki de o China White'dır."

"Bunu yapacağım," dedi Trane. "Sadece birkaç saat verebilirim. Öğlen mahkeme salonunda olmam gerekiyor. Öğle arasından sonraki ilk tanık benim ve ben çıkmadan önce son dakika hazırlığı yapmak istiyorlar."

"İyi şanslar," dedi Virgil.

-

Trane, malpraktis davasının bir kopyasını üniversite ile anlaşmalı olan avukatlardan aldığını söylemişti. Notlarını kontrol etti, St. Paul şehir merkezinde bir adres buldu, telefon etti, kendisine belgenin bir kopyasını çıkaracaklarını söylediler ve oraya gitti. John Brennan, LLC'nin ofisleri yenilenmiş bir itfaiye binasındaydı ve iyi bir iş çıkarmışlar, diye düşündü Virgil, birinci kattaki palmiye ormanından geçerken. Üzerinde bir plaket

Duvarda firmanın ortakları olarak yedi avukat ve Brennan'ın kendisine ek olarak sekiz ortak daha listelenmişti - Virgil'in beklediğinden daha büyük bir organizasyon.

Resepsiyon görevlisi ona sarı bir yasal zarf içinde davanın bir kopyasını verdi ve "Bay Brennan sizinle bir dakika konuşmak istiyor" dedi.

"Tabii. Ne kadar abuk? Eğer şu anda meşgulse caddenin karşısına geçip bir Diyet Kola alabilirim."

Resepsiyon görevlisi, "Bir dakika içinde burada olur," dedi. Bir telefon görüşmesi yaptı ve "Beni takip edin" dedi.

Brennan'ın ofisi ikinci kattaydı. Virgil asansörden çıkıp, evin faal olduğu zamanlarda muhtemelen itfaiyecilerin uyuduğu, cilalı am tahta zeminli ve Virgil'in gövdesinden daha büyük açıkta duran am kirişli odaya girdi. Brennan masa yerine gl ağacından bir masa kullanıyordu ve masanın arkasındaki gl ağacından yapılmış dosya dolapları tutulması gereken ne kadar evrak varsa. Yan duvardaki büyük boy bir resimde, Minnesota niversitesi futbol forması giymiş bir adam, karnına doğru bir futbol topu tutuyor ve Fotoğrafı çeken fotoğrafçı.

Brennan, "Bu benim gençlik gnlerimdi," dedi.

Brennan masanın arkasında durmuş, kâğıtlarla uğraşıyordu. İri yarı bir adamdı, beyaz saçları, etli burnu ve etli kulakları vardı. Kravatının yeşiliyle uyumlu, titrek yeşil gözleri vardı. Beyaz gömleği ve gri takım elbisesi takımını tamamlıyordu. Yüzü, çok fazla golf oynadığının, çok fazla içki içtiğinin ya da her ikisinin de işareti olabilecek patlamış kılcal damarlarla kaplıydı.

Virgil asansörden uzaklaşırken Brennan el sıkışmak için masanın arkasından çıktı ve "avuş Trane hâlâ bu dava üzerinde mi çalışıyor?" diye sordu.

Virgil, "Evet, ama bugün mahkemede," dedi. Brennan bir sandalyeyi işaret etti ve Virgil onu aldı. Resepsiyon görevlisi hiç sormadan elinde bir kutu buz gibi Diyet Kola, buz dolu bir bardak ve masayı korumak için bir peçeteyle geri geldi. Virgil ona teşekkür etti, "Bardağa ihtiyaım yok" dedi ve kadın bardağı alıp gitti.

Kapıyı kapattıktan sonra Brennan, "avuş Trane, devamızın Barth Quill cinayetiyle pek ilgisi olmadığı sonucuna vardı," dedi.

"Muhtemelen haklı," dedi Virgil. "İpularım tükeniyor ve bir göz atmam gerektiğini düşündüm. Son birkaç gün içinde birkaç kk kırılma yaşadık ve belki de giysideki bir şey bunlarla uyumlu olabilir."

"Anlıyorum. Yine de asıl davayı okumadınız mı?"

"Hayır, Margaret'in özetini okudum. Kısa bir zet."

"Pekâlâ. Size biraz daha bilgi vereyim. Bu temelde bir sıkıntı davası ve eğer anlaşırsak -ki anlaşabiliriz- en büyük faydalanıcı Robin Jones adında adi bir baro üyesi olacak.

Minneapolis'teki Larry Hardy firmasının ortaklarından biri. Hani şu reklam panolarındaki 'Call Me Lare' var ya?"

"Dur bir dakika! Hardy bu işin içinde mi?"

Brennan'ın ağır beyaz kaşları kalktı. "Öyle olması gerekmez mi?"

"Dün gece onunla konuştum," dedi Virgil. "Biz-Çavuş Trane ve ben -Müşterilerinden birini fuhuş suçundan tutuklamış. Quill cinayetiyle doğrudan bağlantılı. Bir tanık. Onlarla yarım saat konuştuk ve Hardy bu dava hakkında hiçbir şey söylemedi."

Brennan sandalyesinde arkasına yaslandı ve "Bu son derece ilginç. Son derece. Dava doğrudan Dr. Quill'e değil üniversiteye karşı açılmıştı, ancak Jones'tan davayı Quill'in mal varlığının peşine düşecek şekilde değiştirmekle ilgili bazı söylentiler aldım. Anladığım kadarıyla oldukça büyük."

"Öyle," dedi Virgil. "Milyonlarca." Elini gözlerinin üzerine indirdi, düşündü ve sonunda ekledi, "İlginç ama cinayetle nasıl bir bağlantısı olduğunu anlamıyorum."

Brennan: "Davacı, ilk davada, bir dizi talepte bulunmuştur. Kocasıyla birlikte, dolaylı olarak kocasının ölümüne yol açan operasyonu kabul etmeden önce Quill'den aldığı güvencelerle ilgili açıklamalar. Quill öldüğü için bu iddialara karşı çıkamayacak.

Bu yüzden Jones'un davayı değiştirmekten bahsettiğinden şüpheleniyorum. Dr. Quill'i görevi kötüye kullanma suçlamasıyla tazmin eden üniversiteye karşı da başarılı olması pek mümkün değildi. Ama şimdi davacı, Quill'in kişisel olarak hileli bir şekilde Operasyonun başarısı hakkında söz verirlerse, mirası üniversiteden ayırabilirler. Quill'in mirasına karşı açılacak başarılı bir dava kazançlı olabilir."

"Takım elbise hakkında yeterince bilgim yok. . ."

Brennan parmaklarıyla bir çan kulesi yaparak, "O zaman özetle şöyle," dedi. "Carl McDonald felçliydi. The Brothers Electric adlı bir şirkette elektrikçi olarak çalışıyordu. Bir gün merdivenden düşmüş, başının arkasına düşmüş ve boynundaki omurilik sıkışmış. Sol kolunda, elinde ve parmaklarında hâlâ biraz hareket kabiliyeti vardı ama kontrolü çok azdı. Ve sahip olduğu tek şey buydu. Quill onu hasta olarak kabul etti ve bir süre sonra bir ameliyat yapıldı.

Quill'in yönetimindeki bir cerrah ekibi tarafından yapıldı."

Virgil, "Anladığım kadarıyla Quill kendi başına çalışmıyor," dedi.

"Bu doğru. Her neyse, ameliyattan sonra McDonald gerçekten de sol kolunu, elini ve parmaklarını daha fazla kullanmaya başladı. Üçünün de kullanımını en üst düzeye çıkarmak için bir süre fizik tedavi gördü. Ayrıca boynundaki ve başka yerlerindeki ağrıları kontrol etmek için karısı tarafından verilen hapları kullandı - karısının söylediğine göre ameliyatın sonucu olan yeni ağrılar. Fizik tedavinin ana turundan sonra eve döndüğünde, karısı ağrı kesici hapları yatağın başucundaki masanın üzerine bırakmış ve o alışverişe çıkarken McDonald şişeyi ele geçirip dişleriyle kapağını açmayı başarmış. Tüm hapları yuttu ve karısı geri döndüğünde ölmüştü."

Virgil bir dakika boyunca bakakaldı. "İntihar mı etti? Ve Quill'in ekibi görevi kötüye kullanmaktan dava mı ediliyor?"

"Evet. McDonald'ın eşi ameliyatın başarısız olduğunu ve hatta yeni ağrılara yol açtığını -ki bu malpraktis kısmı- ve Quill ve ekibinin McDonald'ın bu başarısızlığın ardından kapsamlı bir psikolojik danışmanlığa ihtiyaç duyacağını bilmeleri gerektiğini iddia ediyor. Quill'in kendilerine McDonald'ın önemli ölçüde iyileşeceğini söylediğini iddia ediyor.

Kendisine sorduğumda Quill böyle bir şey söylediğini reddetti ve ekibi de onu destekliyor: asla böyle bir şey söylemediğini söylüyorlar."

"O zaman sorun ne?"

"Sorun şu ki, büyük, zengin bir üniversiteye ve büyük, zengin bir doktora dava açan yaşlı bir eşimiz var ve karar bir jüri tarafından verilecek."

"Büyük ve zengin değil. Anladım," dedi Virgil. "Öyle demediniz ama Quill'in öldürülmesinden karısı ve Hardy'nin şirketi kârlı çıkabilir."

Brennan sırtarak, "Muhtemelen ben bunu yüksek sesle söylemezdim," dedi. "Ama başka biri bunu önerseydi, itiraz etmezdim."

Virgil saatine bakarak, "Margaret'le konuşmam lazım," dedi, "hemen şimdi. Hardy'nin müşterisiyle herhangi bir anlaşma yapmak istemiyoruz. Henüz değil."

"Çekinmeyin," dedi Brennan. Yan duvardaki bir kapıyı işaret etti. "Eğer biraz mahremiyet isterseniz, bu kapı benim kişisel banyoma açılıyor."

-

Virgil banyoya girdi - buharlı duş içeren ahşap kaplı bir kabin - kısa bir paranoya nöbetiyle odanın dinlenip dinlenmediğini merak etti ve Trane'i aradı. Cohen ve Hardy ile birlikte bir görüşme odasındaydı ve telefona cevap vermek için dışarı çıktı. Virgil ona işinden bahsetti.

Brennan'la yaptığı konuşmada, Hardy'nin Quill'in öldürülmesinden muhtemelen önemli bir şekilde fayda sağlayabileceğini söyledi.

"Bana ne anlatıyorsun? Cohen'in yapmış olabileceğini mi düşünüyorsun?"

Virgil, "Bundan şüpheliyim ama Quill'le gece yarısı kütüphanede takıldıklarını birilerine anlatmış olabilir," dedi. "Bana Nancy Quill'in mirastan on beş milyon alabileceği söylendi. Sadece iki ya da üç kişiyi soysalar bile, kesinlikle yapmaya değer."

"Şaka yapmıyorum. Oh, Tanrım, hiç zamanım yok. Mahkemede olmalıyım. Bu görüşmeyi iptal edip Cohen'i hapse geri göndermeliyim. Bunu yapmalıyım.

Kefalet duruşmasından önce onu tam kırk sekiz saat tuttuğumuzdan emin ol. Yapacak çok işim var."

"Sen bunu yap. Ben de gidip McDonald'ın karısıyla dava hakkında konuşayım."

"İletişimde kal Virgil. Hareket ediyoruz."

-

Hennepin İlçesi Adli Tabiplik Bürosu

Minneapolis şehir merkezindeki bir başka temelde yaratıcı olmayan, kirli renkli, çirkin bina, Virgil'i rahatsız etmiyordu çünkü ona çok sık bakmak zorunda kalmıyordu. Bir tıp asistanıyla konuşmuştu.

Paul'den Minneapolis'e kadar olan on millik yolculukta inceleme yapmıştı ve AME intiharın kalıntılarını görüntülemek için hazır bulunduracağına söz vermişti.

AME'nin adı Julia Parker'dı ve onunla mütevazı odasında buluşup masanın üzerine bir kanıt kutusu bıraktı. Kanıtlar arasında bir zamanlar içinde otuz oksikodon bulunan kehribar rengi bir hap şişesi de vardı. şişenin iyice çiğnenmiş beyaz plastik kapağı; ölüm yatağının ve içindeki merhumun fotoğrafları; ve otopsi fotoğrafları. Parker otopsiyi kendisi yapmamıştı; otopsi şu anda Sınır Suları'nda balık avında olan başka bir AME tarafından yapılmıştı. "Ona ulaşmamız gerekse bile ulaşamayacağımızı söyledi."

"Ne kadar ölüydü?" Virgil sordu. "McDonald."

"Tamamen," dedi Parker hafif bir gülümsemeyle. "Reçete yeni doldurulmuştu ve bir öncekinden kalan birkaç hap daha vardı. Bayan McDonald onları tek bir şişede birleştirdiğini söyledi. Düzenli olsun diye sanırım."

"Ve bu şeyle dolu muydu?"

"Evet. En az yirmi sekiz ya da yirmi dokuz, belki de otuz ila otuz iki kadar. Bu kadarı yeter. Seksen miligram insanı öldürebilir ve muhtemelen üç yüzden fazla yutmuştur."

"İlaç şişesinde parmak izi mi var?"

"Sadece Bay McDonald's. Açıkçası, onun karşılaştığı durumla ben karşılaşsaydım, kafasından başka hiçbir yerini hareket ettirememek ve tek kolum olsaydı ben de aynı şeyi yapardım," dedi Parker. "Zavallı adama sempati duymaktan başka bir şey gelmiyor elimden."

Virgil otopsi fotoğraflarını aldı. Bir tanesi McDonald'ın ağzı açıktı, dişlerinin arasında birkaç küçük beyaz plastik parçası vardı.

"Yani şişeyi çiğnedi."

"Doğru. Bayan McDonald yatağa bağlı bir tepsinin üzerine bırakmıştı. Kolunu haplara uzanacak kadar hareket ettirebileceğini hiç düşünmemişti. Ama yaptı. Tepsiyi omzuyla şişenin düşmesine neden olacak kadar sert bir şekilde çarpmayı başardığını düşünüyoruz. Sonra şişeyi tepside koluna düşene kadar tepsiye vurdu. Koluyla şişeyi yakaladı.

diğer elinin parmaklarıyla tutup göğsüne, ağzıyla ulaşabileceği bir yere sabitledi. Boynunun ve başının üst kısmında hala iyi bir hareket vardı - döndürebiliyordu - ve bizce

şişeyi ağzına soktu. Sonra kapağı çıkana kadar çiğnedi ve şişeyi dişlerinin arasında tutarak hapların ağzına düşmesi için başını yeterince geriye eğdi. Sonra da onları yutmuş. Ayrıca bağırsaklarında plastik kapağın parçalarını da bulduk."

Virgil'in de McDonald'a karşı büyük bir sempatisi vardı ama polis dünyası sempatiyle değil, kontrollerle işliyordu. Adli Tabiplikten ayrılıp bir Walgreens eczanesine gitti, orada bir eczacıya kimliğini gösterdi ve kendisine kanıt kutusundakilerle aynı beyaz plastik kapaklı dört boş kehribar rengi hap şişesi verildi.

Sonra kamyonetine oturdu ve onlardan birini çiğnedi. Ve henüz tanık kürsüsüne çıkmamış olan Trane'i aradı. "İçeride tam bir karmaşa var" dedi. "Sana ne oldu?"

Virgil ona adli tabibe yaptığı ziyareti ve McDonald'ın ağzında ve midesinde bulduğu beyaz plastik parçalarını anlattı. "Bir Walgreens'e gittim - reçetesinin doldurulduğu yerdi - ve o ilaç şişelerinden birkaç tane aldım ve onlardan birini çiğnemeye çalıştım

Açık. Dişlerimi kırmaktan korktuğum için bıraktım. Kapağı dudağımı iki kez kesecek kadar yırttım ve muhtemelen üç ya da dört kez daha, ama kapağı düşürmeden çiğnemekte çok zorlandım, ki düşürdüm de. Sürekli alıp ağzıma geri koymak zorunda kalıyordum ve McDonald bunu yapamıyordu."

"Ve ..."

"Fotoğraflardan anladığım kadarıyla McDonald dudağına herhangi bir zarar vermemiş. Ağzında plastik parçaları vardı ama fiziksel bir hasar yoktu ve bunun nasıl önlenebileceğini anlamıyorum. Ayrıca şişede sadece onun parmak izleri vardı. Üzerinde bir sürü Bayan olmalıydı. McDonald's'ın parmak izleri çünkü sözde onun ilacını dağıtıyordu. Sanki biri şişeyi onunkinden temizlemiş ve sonra da onunkini basmış gibi."

"Beni ağlarken hayal edin," dedi Trane. "Bana McDonald'ın öldürüldüğünü mü söylüyorsunuz?"

"Yardımlı intiharın bir olasılık olduğunu düşünüyorum."

"Noktaları birleştirirsek, McDonald ya karısı tarafından öldürüldü ya da kendini öldürmesine yardım etti ve karısı da Hardy'yi kiraladı. Quill'in mali durumunu öğrendikleri ve Quill'in öldürülmesi halinde kendisini savunamayacak durumda olduğunu fark ettikleri bir davada onu temsil etmesi için bir firmaya başvurdu."

"Çok para kazanabilirler," dedi Virgil. "Bir küvet dolusu para." "Onu işi yapabilecekleri özel bir yere götürmek için Hardy'nin diğer müşterisi Cohen'i ayarladı. Cohen'le bunun kütüphaneye üçüncü gelişi olduğunu bilecek kadar uzun süre konuştum. Eğer o Rutine aşına olduğu için muhtemelen Quill anahtarını kullandıktan sonra kapıyı açık tutmak için bir şeyler yapmış olabilir."

"En azından tüm bunları aklımızda tutmalıyız," dedi Virgil.

"En azından," dedi Trane. "Bir sonraki adımınız nedir?"

"Bayan McDonald ile konuşacağım. Bakalım bir dizüstü bilgisayarının başının üzerine kaldırarak kadar güçlü mü? Eğer bir kez öldürdüyse-"

"Siz, elbette, bu merhemdeki sineği görüyorsunuz." "Belki de görmüyorum."

"Bay Foster'a saldıran adam: Foster kesinlikle bir adam olduğunu ve oldukça iri bir adam olduğunu söylüyor. Uzun değil ama ağırmış."

Virgil, "Buna gasp diyeceğiz," dedi.

Trane, "Daha önce böyle demiyordunuz," dedi.

"İşte o zaman liderliği ele geçirdiğimi düşünmüştüm," dedi Virgil.

"Şimdi işler daha da tuhaflaştı. Bir şey öğrenir öğrenmez sizi arayacağım."

"Keşke orada olsaydım."

BÖLÜM

YEDİ

Trane üniversitenin avukatı Brennan'la dava hakkında konuşmuştu ama McDonald'la hiç konuşmamıştı. Virgil

Davada McDonald'ın ilk adı olan Ruth'un tam adını DMV'de arattı, Minneapolis ve St. Paul'de üç Ruth McDonald buldu, Frank McDonald ile çapraz referans yaptı, üç Frank buldu, ancak altı adres arasında yalnızca bir ortak adres buldu.

Virgil'in McDonald'ı aramaya çıkmadan önce bir sandviç alması gerekiyordu. Bir an düşündü, sonra BCA merkezini aradı ve BCA'nın yerleşik haydutları Jenkins ya da Shrake'i istedi. Shrake oradaydı, bir telefon aldı ve sordu, "Ne istiyorsun? Bekle. Biliyorum. Benden Allah'ın belası bir bok çukuruna gitmemi istiyorsun. SoDak'ın kenarında, birinin beni havalı tüfekle gözümünden vuracağı bir yerde-"

Virgil araya girdi. "St. Louis Park."

"St. Louis Park mı?" Sesi şaşkındı. St. Louis Park, Minneapolis'in iç halkalarında yer alan bir banliyösüydü. "Ne yapmam gerekiyor?"

Virgil, "Orta sınıf bir kadının ödünü koparmak," dedi. "Kulağa eğlenceli geliyor. Başka ne işime yarayacak?"

"Onu bulmaya gitmeden önce Red Cow Uptown'a uğrayacağım," dedi Virgil. "Satın alacağım."

"Yirmi dakika sonra orada görüşürüz," dedi

Shrake. "Pek olası görünmüyor ama bekleyeceğim."

-

Shrake arabayı durdurduğunda Virgil, Red Cow Uptown'ın aşağısındaki sokakta oturmuş, Frankie ile cep telefonuyla sohbet ediyordu yanında, üzerinde Rolex olan bileğini kaldırdı, saatin kadranına dokundu

iki kez vurdu ve sokağa çıkıp köşeyi döndü. Bir dakika sonra yazlık gri yün takım elbisesi, beyaz gömleği ve parlak mavi ipek kravatıyla şık bir şekilde geri dönüyordu. Virgil onu Red Cow'un kapısında yakaladı.

Virgil, "Saat sinyalinin anlamadım," dedi.

"Tam yirmi dakika," diye açıkladı Shrake. "Bir şey yapmak zorundaydım

94'te biraz salla ve pişir. Otların arasında on sekiz tekerlekli bir araç olabilir."

Shrake iri yarı bir adamdı, karmaşık bir burnu vardı ve çok beyaz implant dişleri vardı - kırıdığı ya da yaptırdığı dişlerin yerine takılan dişler. Yıllar boyunca bayılmıştı. Virgil'le son kez büyük bir davada çalıştığında, geniş uçlu bir okla sıyrılmıştı. Ok, Shrake'in golf vuruşunu sıkılaştırdığını ve handikapını üç vuruş azalttığını iddia ettiği kürek kemikleri arasında bir ayak uzunluğunda bir yara izi bırakmıştı.

Bir masaya oturduklarında Shrake, "Bunu yüksek sesle söylemekle hata ettim," dedi. "Eğer çenemi kapalı tutsaydım ve eski engelim şimdiye kadar bin dolar kazanmıştım."

"Hile yapamadığın için üzülüyorum," dedi Virgil. Shrake'e bir menü uzattı. "Ne istersen al, ben Double Barrel alacağım."

-

Virgil ona Quill davasıyla ilgili her şeyi anlattı, bildiği her şeyi. Shrake hikâyeyi gazetelerden takip ediyordu ama Margaret Trane'in dava üzerinde çalıştığından başka bir şey duymamıştı. "Trane ve ben bir zamanlar, gençken bir şeyler yaşamıştık."

Virgil, "Bunu duymak istediğimden emin değilim," dedi.

"Maggie Trane'in yatağından çıktığında, Maggie Trane ile aynı yatakta olduğunu kesinlikle bildiğin gerçeği dışında sana başka bir şey söylemeyeceğim. O ilk gece yaklaşık beş kilo verdim."

"O artık evli," dedi Virgil. "Bir doktorla."

"Biliyorum. Edina'da on dört handikaplı." "Tanrım, Shrake, aklın golf çöplüğü gibi."

Shrake, "Orada çöp olmayan tek şey golf," dedi. "Bana şu hap şişesi kapaklarını çiğnemeyi bir daha anlatsana. McDonald'ın ağzında parçalar olduğunu mu söylüyorsun?"

"Parçalar var ama dudağında kesik yok. Cinayet olabilir, yardımcı intihar olabilir ama hapları kendi başına yuttuğunu sanmıyorum."

"Adli tabip neden onu yakalamadı?" Shrake sordu. "Muhtemelen ellerinde çığneyecek kadar aptal biri olmadığı içindir. bir hap şişesinin üzerinde," dedi Virgil. Alt dudağını çekti ve canı acıdı. "Bir yerimi kestim ve kapağını bile çıkaramadım."
"Zavallı bebek."

-

Öğle yemeğini bitirdikleri sırada Virgil bilinmeyen bir numaradan arandı.

"Bay Flowers?" Bir kadın sesi, yüksek ve titrek. "Memur Flowers?"

"Evet?"

"Ben Genevieve O'Hara. Dr. Quill hakkında benimle görüşmüştünüz."

Virgil, "Evet, elbette," dedi.

"Dün öğleden sonra annemin öldüğünü söylemek istedim." "Çok üzuldüm. Umarım huzur içinde ölmüştür," dedi Virgil.

"Şey, tabii ki ağır bir şekilde uyuşturulmuştu, bu yüzden sanırım olabildiğince huzurluydu. Ama bu ne burada ne de orada. Ben aslında sizi Dr. Quill için aramıştım."

"Evet?"

"Sen buraya geldikten sonra. . . Hemen sonra değil, ertesi güne kadar aklıma gelmedi ama aramadım çünkü annemle çok meşguldüm Bu sabah kartınızı gördüm ve arasam iyi olur diye düşündüm. Bu arada o haritaları ben çalmadım," dedi.

"Sana inanıyorum," dedi Virgil, ama inanmıyordu. Konuşmanın nereye gittiğini merak ediyordu.

"Teşekkür ederim. Geçen kış annemin bilinci hâlâ yerindeydi ve ona bu olayı anlattığımı hatırlıyorum. Wilson'ın ikinci katında, Dr. Quill'in odasının olduğu yerde çalışıyordum ve bir adam gördüm. Kitaplıktaki kitaplara bakıyordu. Nasıl olduğunu bilirsiniz.

Bazen bir çocuğu bir şey yaparken izlersiniz ve sadece yapıyormuş gibi yaptığını bilirsiniz. Mesela sana bakıyormuş gibi yapar. ama gerçekten bir kurabiye çalmayı mı düşünüyor?"

"Kavramı anlıyorum," dedi Virgil. "Kötü bir adam şeker almak için bir benzin istasyonuna giriyor ama kasaya bakıyor ve tezgahları sayıyor."

"Doğru," dedi O'Hara. "Aynen öyle. Bu adam hakkında böyle bir hisse kapıldım. Kitaplarla ilgilenmediğini, başka bir şeylerin peşinde olduğunu. Zaman zaman bir öğrencide bunu görüyordum.

bir kitap çalmayı planlıyordu. Adama yardım edip edemeyeceğimi sordum ama hayır dedi ve birkaç dakika sonra onu kapıdan çıkarken gördüm. Bir hafta sonra da onu yine dolapların yanında gördüm. Oraya gittiniz mi?"

"Evet."

"Şu dış duvar boyunca sıralanan arabaları biliyor musun? Orada yavaşça yürüyordu. Yine bir şeylerin peşinde olduğu hissine kapıldım. İki seferde de Dr. Quill'in odasının hemen yanındaydı."

O'Hara adamın beyaz tenli, orta boylu, kel ama kızıl kahverengi saçları kısa, dağınık bir at kuyruğu şeklinde arkaya taranmış olduğunu söyledi. "Şişman değildi ama biraz domuz etli olduğunu söyleyebilirim. Domuz gibi bir yüzü vardı. Kırmızı bir yüz, içki içen biri gibi. Gözleri küçüktü. Sigara içiyordu, kokusunu alabiliyordum. Beni ikinci kez gördüğünde hızlandı, uzaklaştı ve merdivenlerden aşağı indi. Sanırım beni ilk seferden tanıdı.

ve oradan çıkmak istedim."

"Bayan O'Hara, teşekkür ederim. Bu önemli olabilir. Sizinle tekrar görüşmek için geleceğim. Bunu kaydetmek istiyorum."

"Korkarım bir süre burada olamayacağım. Birkaç gün içinde ayrılıyorum. Eau Claire'e dakikalar kaldı. Anne, bölge adli tabibine önceden kayıt yaptırdığı için cenaze doğrudan cenaze evine götürüldü ve bugün öğleden sonra Eau Claire'e nakledilecek gömülmek için. Ayarlamaları yapmak için orada olmalıyım."

"Tamam. Onu geçen kış gördüğünüzü söylemişsiniz, değil mi?"

"Ya da ilkbaharın başlarında - Mart'tan geç olmamak kaydıyla. O zamanlar buna odaklanmamıştım. o zaman. Tam olarak ne zaman olduğunu hatırlayıp hatırlayamayacağımı görmek için biraz daha düşüneceğim."

"Eau Claire'den döner dönmez beni ara." "Arayacağım."

—

"İyi bir şey mi?" Shrake sordu.

"Olabilir," dedi Virgil. Bir çift patates kızartmasını Shrake'in tabağı. "Birisi Quill'in kütüphanedeki odasının etrafında dolanırken görülmüş. Ama uzun zaman önce. Bağlantısı var mı bilmiyorum.

Neyse, gidip McDonald'la konuşalım."

-

McDonald, St. Louis Park'ta ağaçların gölgelediği bir evde yaşıyordu ve bu iyi bir şeydi çünkü gün hem sıcak hem de nemliydi. Ayrı ayrı araçlarla gelmişler, onları kaldırıma bırakmışlar ve Shrake, "Eğer buradaysa, ki bundan şüpheliyim, sert bir şekilde girmek ister misin?" diye sordu.

"Yarı sert," dedi Virgil.

Shrake, "Bu cümleyi en son duyduğumda, ilçe kayıt bürosundan bir kadınla yataktaydım," dedi.

Virgil, "Trane seksini duymak istemedim ve ilçe kayıt cihazı seksini de duymak istemiyorum," dedi. "Bas şu lanet kapı ziline."

Polisler zillerine bastığında insanlar çok nadiren evde oluyordu, bunun nedeni de işte olmalarıydı, tabii çalışmayan türden değilse. McDonald'ın çalıştığı ortaya çıktı ama Hennepin County Tıp Merkezi'nde üçten on bire kadar vardiyalı bir hemşire olarak çalışıyordu.

Beyaz hemşire üniformasıyla kapıya geldi, pürüzsüz alnında endişe kırışıklıkları vardı. Biraz kiloluydu, yuvarlak bir yüzü, kısa kesilmiş siyah saçları ve koyu kahverengi gözleri vardı. Virgil kimliğini göstererek, "Bayan McDonald, biz Suçluları Yakalama Bürosu'nun ajanlarıyız ve kocanız Frank'in ölümünü araştırıyoruz. Size birkaç sorumuz olacak."

Virgil'den Shrake'e ve sonra tekrar Virgil'e baktı. "Ama artık hepsi bitti. Frank neredeyse bir yıl önce öldü."

"Henüz tam olarak bitmedi," dedi Virgil. "İçeri girebilir miyiz?"

"Şey . . . Ben içeri girerken birkaç dakika burada bekleyebilir misiniz?"

bir telefon görüşmesi yapar mısınız?"

Shrake dedi ki, "Kaçma Ruth. Aramanı yap."

"Kaçmayacağım. Aptal olma."

Kapıyı kapattı ve Virgil Shrake'e, "Evet, aptal olma," dedi.

Shrake, "Belki de arka kapıya göz kulak olmalıyım," dedi. Virgil ona bir bakış attı ve Shrake, "Tamam, belki de olmaz," dedi.

Virgil, "Ben gölgede duracağım." dedi. "İyi fikir."

Louis Park'tan bir polis arabası Virgil'in Tahoe'sunun arkasındaki kaldırıma yanaştığında McDonald's'ın cüce akçaağacının gölgesinde duruyorlardı.

Shrake: "Bize lanet bir polis çağırdı. Buna inanabiliyor musun?"

"Senden," dedi Virgil. "Kimse bana polis çağırmaz çünkü ben o tür bir adam değilim."

Polis arabasından indi ve Virgil ona doğru yürüyerek kimliğini önüne uzattı.

"BCA. McDonald mı aradı seni?"

Polis Virgil'in kimliğine baktı, sonra Shrake'e baktı ve Virgil'e "Kim bu serseri?" diye sordu.

Shrake, "Hey, onun sen olduğunu sanıyordum. Hâlâ on dört yaşındaki çocuklarla mı çıkıyorsun?"

"Yirmi üç yaşındaydı," dedi polis. "Bilmediğim şey, tamamen boşanmamış olmasıydı."

"Yani siz birbirinizi tanıyorsunuz ve aramız iyi mi?" Virgil sordu.

Polis ona el salladı. "Evet, iyisin. Arayıp SWAT ekibini iptal etmelerini söyleyeceğim."

Bunu yapmadan önce polis McDonald'ın kapısını çaldı ve kadın kapıyı açtığına ona Virgil ve Shrake'in yasal olduğunu söyledi. Shrake'e "Sonra görüşürüz," dedi.

Polis arabasına döndüğünde Virgil, "Bizi hiç tanıştırmadın," dedi.

Shrake, "Adını hatırlayamadım ama dokuz handikaplı olduğunu iddia ediyor," dedi. Aşırı beyaz dişlerini McDonald'a gösterdi. "Konuşmamız gerek. Hemen şimdi."

-

Oturma odasında oturuyorlardı; McDonald kanepeye tünemiş, Shrake La-Z-Boy'da, Virgil ise mutfak sandalyesinde oturuyordu. McDonald, "Her şey ayarlandı, mülk-" dedi.

"Bir cinayete bakıyoruz - tanıdığınız Profesör Quill'in neredeyse üç hafta önce Minnesota Üniversitesi'nde öldürülmesi. Bu cinayetin kocanızın ölümüyle bazı bağlantıları var," dedi Virgil ona.

"Ne!"

"Kocanızın ölümünü incelediğimizde," dedi Shrake, gümüş bir kürdanla dişlerini yoklamak için bir an durdu, hem McDonald hem de Virgil ona doğru eğilmiş bekliyorlardı, "bazı ... olağandışı yönler keşfettik. Peki, Bayan McDonald, kocanızı siz mi öldürdünüz?"

"Ne!"

"Sen-"

"Hayır! Delirdin mi sen? Frank'i seviyordum! Ben bir hemşireyim, asla ..." Virgil, sessiz ve nazık: "Ağrı kesicileri için ona yardım ettin mi?" "Elbette. Her dört saatte bir. Ben çok profesyonelim."

"Evet, doğru," dedi Shrake. "O zaman nasıl oluyor da şişenin üzerinde senin parmak izlerin yok? Sanki kocanız şişeyi eline almadan önce silinmiş gibi."

Hüngür hüngür ağlamaya başladı, sonra kollarını iki yana açarak ayağa kalktı ve "Avukatımı arayacağım" dedi.

"Jones mu Hardy mi?" Virgil sordu.

"Bay Jones. Siz ikiniz buradan çıkın. Dışarı çıkın. Bay Jones'la özel olarak konuşmak istiyorum."

Shrake ona sırtarak, "Kaçma," dedi, "çünkü seni yakalayacağız."

-

Akçaağacın altına geri döndüler ve beş dakika sonra McDonald evden çıkıp bahçeyi boydan boya geçti ve cep telefonunu Virgil'e uzattı. "Bay Jones sizinle konuşmak istiyor."

Virgil telefonu aldı ve "Ben Virgil Flowers, Minnesota Suçluları Yakalama Bürosu'ndan" dedi.

"Ne yaptığını sanıyorsun, Flowers?" diye sordu avukat. "Adli tabibin raporu Frank McDonald'ın intihar sonucu öldüğünü gösteriyor. Orada ne haltlar dönüyor?"

Virgil, "Rapor eksikti," dedi. "Geliştirmek için çalışıyoruz."

"Geliştirmek mi? Sen neden bahsediyorsun? Bunu sana kim yaptırdı?"

"Dinle," dedi Virgil. "Muhtemelen Bayan McDonald'ı doğru düzgün sorgulayabilmek için BCA'ya götüreceğiz. Yanında bir avukat isteyecektir. Bu siz olabilir misiniz?"

"Onu yanına mı alacak s n ?" Jones şimdi bağıırıyordu. "Bu çok saçma. Ve küfürlü. Çok ciddi bir şikayette bulunacağım-"

Virgil onun yerine geçti. "Ona Barthelemy Quill cinayetiyle ilgili bazı sorular sormamız gerekiyor. Sanırım firmanız öldürüldüğünde Dr. Quill'in yanında olan kadını da temsil ediyor."

"Ne? Sen neden bahsediyorsun?" "Patronuna sor."

Sonra uzun bir sessizlik: "Çiçekler mi? Sen olduğun yerde kal. On beş dakika uzaklıktayım ve geliyorum. Ruth'la konuşayım."

Virgil telefonu McDonald'a geri verdi, o da bir süre dinledikten sonra kapattı ve Virgil'e, "O gelene kadar hiçbir soruya cevap vermememi söylüyor," dedi.

"Bir soruya ne dersiniz?" Shrake dedi ki. "İçeri dönebilir miyiz? Burada durmak için çok sıcak. Bir ardıç kuşu saçıma sıçacak diye korkuyorum."

"Hayır" dedi ve yarı koşar adım eve döndü, kolları yine iki yanında kaskatı kesilmişti.

Virgil gölgeye doğru ilerledi ve "Takım elbise giyip kravat takacak kadar aptal olmadığımı sevindim," dedi.

Shrake esnedi.

Virgil: "Dinle, onunla iyi iş çıkardın, ama şimdi yediye indirelim."

"Ben de oradaydım, yedi yaşıyordum," dedi Shrake. "Sen benim on birimi hiç görmedin."

"Tamam, üçe geri al. İç İşleri'nin şortumun içine yerleşmesini istemiyorum."

-

Bir avukat geldi ama Jones değildi, Hardy'ydi. Yeşil Range Rover'ından atladı, gözlerine inanamıyormuş gibi Virgil'e baktı, sonra çimenlerin üzerinde yürüdü ve Virgil, "Bay Hardy," dedi ve Shrake, "Saçına dikkat et. Ağaçta bir kızılgerdan var. bizimkine sıçmaya çalışıyor."

Hardy bir an için ağaca baktı ve elini ağacın üzerinde gezdirdi. sonra Virgil'e döndü ve "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Bayan McDonald'ın avukatını bekliyorum. Nezaketen. Onu içeri almadan önce."

"Nezaket mi? Onu içeri almak mı? Ne için? Bu arada, ben de onun avukatlarından biriyim. Robin Jones'a ek olarak."

"Bunu ilginç buluyoruz," dedi Virgil. "Biz de Bayan McDonald ile bu konuyu konuşmak istiyoruz. Sizler, Bayan McDonald'a karşı Şehirdeki en zeki ve en beğenilen adamlardan biri, iddia ettiğiniz her şeyin saçmalık olduğuna dair tanıklık etmeye hazır. Sonra müşterilerinizden birinin sizi ayarttığı ortaya çıkıyor-"

"Kimseyi tuzağa düşürmedi!" Hardy bağırdı. "Onlar sevgiliydi."

Shrake homurdandı. "Ünlü ve zengin bir doktor, Twin Cities'deki bin bekâr kadından herhangi biriyle bedavaya çıkabilecekken bir fahişeye mi aşık oluyor? Bana başka bir tane söyle."

Virgil ikisinin de üzerine at sürdü. "Onu kütüphaneye çekti, orada öldürüldü ve bu nedenle artık davanızda tanıklık edemez. Robin Jones, Quill'in mirasından ayrılıp ayrı ayrı dava açabileceğini mi söyledi? Doğru mu anladım?"

"Hayır. Sanki deli hapları alıyormuşsun gibi."

Başka bir araba geldi, üstü açık bir Mercedes SL550 ve Hardy, "İşte Robin," dedi.

Mercedes'in üstü açıldı ve Shrake Hardy'ye, "Senin şu reklam panolarını biliyor musun? 'Bana Lare de'?"

"Ne?"

"Yardımcının adı Robin olduğuna göre kendine Batman demelisin. Koyabilirsin-"

"Bu şakayı kaç kez duyduğumu biliyor musun?" Hardy sordu. "Yaklaşık bir milyon kez. Utanmalısın."

Shrake omuz silkti, ama aslında öyleydi. Kötü bir fıkra anlatan milyonuncu kişi olmak gibisi yoktur.

Jones arabadan indi ve kolunun altında bir evrak çantasıyla aceleyle yanına geldi. Virgil onu otuzlu yaşlarının başında, yaşına göre fazla pahalı olan iyi dikilmiş açık mavi yazlık takım elbiseli biri olarak tahmin etti. Arabası ve takım elbisesiyle ona bakıp "Pislik" diye düşünme eğilimindeydiniz. Hardy'ye başıyla selam verdi ve "Gelebilmene sevindim. Bu ikisi hakkında suç duyurusunda bulunmadan önce seninle konuşmak istedim."

Shrake tekrar esnedi ve kaburgalarını kaşıdı.

Jones'tan Virgil'e: "Sen Flowers mısın? Bu bir polisin üzerinde gördüğüm en saygısız kıyafet. Şiir gömleği mi? Bunu da duyacaklar."

Virgil gömleğine baktı; bir dakika sürdü ama sonra yuvarlandı: Poe. Jones, Edgar Allan'ın ilk adının Larkin olduğunu düşünmüş olmalıydı. Bu onu gülümsetti.

"İçeri girmek ister misin?" Shrake sordu. "Suşi barındaki kör bir lezbiyen gibi terliyorum."

"Hey! Bu tür kadın düşmanı konuşmaları duymak istemiyorum. İçeri girmeden önce Bayan McDonald'ı hiçbir yere götürmeyeceğinizi söylemek istiyorum," dedi Jones. "Ne BCA'ya, ne de Hennepin'e..."

Virgil Hardy'ye, "Robin kışıma keskin bir acı veriyor," dedi. Jones, "Bu da başka bir sayı," diye mırıldandı. "Bu da başka-"

"Kapa çeneni Robin," dedi Hardy.

-

İçeri girdiklerinde Ruth McDonald'ı La-Z-Boy'da bacak desteğini indirmiş halde buldular; mağaradaymış gibi büzülmüş, kendini vahşi yaşamdan koruyordu.

Başını kaldırdı ve Virgil'e, "Kocamı ben öldürmedim," dedi.

Jones'un yüzü kızardı. "Ne!" Virgil'e döndü, "Bu kadını sen mi suçladın?"

"Kapa çeneni Robin," dedi Virgil. McDonald'a döndü ve "Ne yapacağımıza karar vermeden önce hikâyeyi dinlemek istiyoruz. Size şunu söyleyebilirim ki, meslektaşım ve ben pek çok şüpheli ölüm vakasıyla ilgilendik ve bu da onlardan biri. Öldüğü günkü olayların sırasını ve fiziksel durumu hakkında daha fazla şey duymam gerekiyor. Duyduklarıma göre, adli tabibe söylediğiniz şeyi yapmış olması neredeyse imkansız görünüyor."

Jones, "Bunu yaptı çünkü çaresizdi," dedi.

Virgil'den Jones'a: "Bayan McDonald ile konuşuyoruz. 'Buna cevap ver' ya da 'Buna cevap verme' diyebilirsin ama başka bir şey diyemezsin. Onun adına cevap veremezsin."

"Bu saçmalık."

Virgil'den Shrake'e: "Kelepçelerini aldın mı?"

"Elbette var."

Hardy: "Whoa! Whoa! Whoa! Whoa! . . Robin, kapa çeneni. Ve çeneni kapalı tut."

Virgil, "Teşekkür ederim. Şimdi, bu imkansız görünüyor-"

"Çünkü çaresizdi. Robin kesinlikle haklı," dedi McDonald. "Acı içindeydi. İlaçlar, zihni bulanıklaşmadan onu durduramıyordu. Ameliyattan önce pek ağrısı yoktu."

"Ama anladığım kadarıyla hiç hareket edemiyordu," dedi Virgil.

"Biraz hareket edebiliyordu. Başparmağı ve işaret parmağı, üst kolundaki bazı kaslar. Ameliyattan sonra daha fazla hareket edebiliyordu ama onun için bir şey ifade edecek kadar değil. Hayal kırıklığının üzerine bir de acı eklenmişti," diyor McDonald. "Sonra, ameliyatın işe yaramadığını gördüklerinde, Quill ve arkadaşları onu öylece bıraktılar. 'Üzgünüm, elimizden gelen her şeyi yaptık, iyi bir hayatınız olsun' dediler. Suçlular."

Ağlamaya başladı. Hardy ona doğru ilerledi ve omzunu okşadı.
"O gün evin etrafında kimse var mıydı?" Virgil sordu. Hardy ona cebindeki paketten bir mendil uzattı ve o da aldı, gözlerini sildi, burnunu sümkürdü ve "Hayır, kimse yok. Bay Jones gitti, ben de Frank'e dükkana gideceğimi ve hemen döneceğimi söyledim."

Shrake: "Bekle. Bay Jones burada mıydı?"

Hepsi Jones'a baktı. Jones başını salladı ve "Bayan McDonald mağazaya gitmeden çok önce ayrıldım," dedi.

"Mağazaya ne zaman gittiğini nereden biliyorsun?" Virgil sordu.

"Çünkü bunun hakkında konuşmuştuk," diye tersledi Jones.

"Evin anahtarı sende miydi?"

"Hayır, tabii ki değil. Ben onun avukatıyım, yakın bir arkadaşı değil. Anahtara ihtiyacım yoktu."

Virgil, "Huh." dedi.

"Bu da ne demek oluyor?"

Virgil, "Her şey daha da ilginçleşmeye devam ediyor," dedi.

Shrake, "Sana katılıyorum koca oğlan. Bu iş büyüleyici olmaya başladı." Jones'a: "Bu davayı kazanırsan tam olarak yüzde kaç alacaksın? Otuz mu?"

Jones, "Tamamen alakasız," dedi.

Shrake Hardy'ye sordu, "Ne düşünüyorsun? Soru 'tamamen alakasız' mıydı?"

Hardy'nin kaşları kalktı, ağzının kenarları aşağı indi.

"Belki tamamen alakasız değil, ama Robin'in buraya geri döndüğünü ve ... saldırdığını ... ima ediyorsanız. Bay McDonald, o zaman haddinizi aşılıyorsunuz. Soru alakasız olmayabilir ama

Cevap açık: Frank ölse de ölmese de o ya da şirketimiz parasını alacaktı. Bakın, Frank gayet iyi konuşabiliyordu. Eğer büyük bir ödül almak isteseydik, Frank'i tanıklık etmesi için mahkeme salonuna götürmekten başka bir şey istemezdik. Acısından ve Quill'in verdiği sözlerden bahsetmek için. Ona bir şey olmasını kesinlikle istemezdik. İntihar ederek ölmesi davamızı zayıflattı, güçlendirmede."

"Ama Dr. Quill'in ölümü bunu yaptı," dedi Virgil.

-

Bu konuda birkaç dakika tartıştılar, sonra Hardy şöyle dedi: "Neye inanmak istiyorsanız ona inanın, ama ben size söyleyeyim - ve bu gerçek - Abby Cohen ve Bayan McDonald'ı temsil ediyorum ve her ikisi de Dr. Quill'le çok farklı şekillerde, devasa, mükemmel bir tesadüfle ilişkiliydi."

"Dün gece hiç aklına gelmedi mi?"

Hardy, "Tabii ki oldu ama daha önce değil," dedi. "Abby bana Quill'le birlikte olduğunu hiç söylemedi. Hiçbir fikrim yoktu. Şimdi işler boka sardı. Bilmiyorum. Abby'ye danışmanlık yapmaktan vazgeçmeye karar vermiştim. Bu sabah davayı devralması için başka bir adamla konuşmayı planlıyordum -şirketimden biriyle değil- ve muhtemelen ona kendi cebimden ödeme yapacağım."

-

Her şeyi gözden geçirmeyi bitirdiklerinde Virgil McDonald'a şöyle dedi: "Seni sorgulamak için içeri almayacağız. BCA ya da St. Louis Park Polis Departmanı'ndan birileri seni sorgulamak isteyecektir. sizinle daha fazla konuşmayacağım. Lütfen Ajan Shrake'e haber vermeden şehirden ayrılmayın, tatile çıkmayın. O size bir kartvizit verecektir-"

"Yakın zamanda hiçbir yere gitmeyeceğim," dedi.

"Güzel. Ancak planlarınız değişirse Ajan Shrake'e haber verin," dedi Virgil. "Görüşmelerimize devam etmemiz gerekirse Bay Hardy ya da Bay Jones'a haber verme işini size bırakıyoruz."

"Jones, "Ne elde etmeyi umduğunuzu anlamıyorum-" diye söze başladı.

"Kapa çeneni Robin," dedi Hardy. Ve Virgil'e: "Biz böyle iyiyiz. Frank McDonald intihar etti. Şunu unutmayın: Burada büyük bir tesadüf var ve anlamsız. Quill'i kimin öldürdüğünü bulmak istiyorsanız, bunu aklınızda tutmanız iyi olur."

-

Virgil, Shrake'i kapıdan çıkarken takip etti ama kapıyı kapatmadan önce tereddüt etti ve Jones'un Hardy'ye, "Bu arada, 'Kapa çeneni Robin' saçmalığına içerliyorum," dediğini duydu.

Hardy, "Düşünmen gereken bir şey var Robin. Sen bir hukuk avukatısın, ceza a v u k a t ı değilsin. O adamlar polis. Onlar ne yaptıklarını biliyor ama siz bilmiyorsunuz. O yüzden lütfen kapa çenenı.

. . . Ruth, kullandığım dil için özür dilerim."

Virgil, Shrake'in arkasından merdivenlerden inmeye devam etti.

BÖLÜM

SEKİZ

BAyrı araçlarına gitmeden önce Shrake, "Bilmiyorum, stresi arttırmak için onu içeri almış olabilirim. Bundan ne çıkacağını görmek için."

"Bunu düşündüm ama avukatlar tepemize binmiş durumda, onun bir şey söylemesine izin vermeyecekler. Ve itiraf etmediği sürece mahkûmiyet şansı sıfır," dedi Virgil. "Zamanımızı boşa harcamış oluruz. Ben iyi bir

Jones'a yakından bakın. Sanırım yüzde otuzluk tahmininiz hedefe yakındı."

"Ya da daha fazlası. Ordudaki adamınız Foster'a saldıran adam. Jones uyuyor mu?"

"Pek iyi değil. Foster uzun boylu değil ve saldırganın kendi boyunda ama tıknaz olduğunu söyledi," dedi Virgil. "Jones çok uzun olabilir ve özellikle tıknaz değil."

Shrake, "Tamam. Benim fikrimi soruyorsanız, bende birkaç tane var," dedi. "Ateş et."

"McDonald kocasını öldürdüyse ya da en azından kendini öldürmesine yardım ettiyse hiç şaşımam. Aslında, büyük ihtimalle. Hemşireler hakkında fark ettiğim bir şey var, o kadar çok ölüm görüyorlar ki

onları çok etkiliyor. Zor olduklarından değil. Ölüm doğal, sıradan bir şey gibi görünmeye başlar. Ona bir iyilik yaptığını düşünmüş olabilir. Sevgi dolu bir iyilik. Parayı düşünmedim, ki o daha sonra gelebilirdi. Ama -ve bu büyük bir 'ama'- ben bundan şüpheliyim.

Quill'in öldürülmesiyle bir ilgisi olabilir. Eğer Jones Quill'i öldürseydi, McDonald'a ne yapacağını asla söylemezdi. Ortada yıkabileceğiniz bir komplo olmazdı."

"Katılıyorum," dedi Virgil. "Sıradaki görüş."

"Quill hakkında. Eğer katil Quill'i öldürmeyi planlıyorsa, neden daha iyi bir silahı yoktu? Onunla vurulmuş olabileceğini mi düşünüyorsun?"

Kendi bilgisayarın mı? Neden? Neden biri bunu yapsın ki? Bu şekilde planlanmış olamaz. Yani ya bilgisayarla vurulmadı ya da tüm bu karşılaşma bir kazaydı. Bana anlattıklarına göre, bence fahişeden öğreneceğin daha çok şey var. Küçük detaylar. Saldırının tam koşulları gibi. Quill pusuya mı düşürüldü?

Planlı mı? Yoksa o ve katil tesadüfen mi karşılaştılar? Katil fahişeden haberdar olamaz çünkü onu hiç aramadı."

"Başka bir şey var mı?"

"Foster hakkında ne düşünüyorsun? Bu bir gasp mıydı? Yoksa saldırı Quill cinayetiyle bağlantılı mıydı?"

"Soygun olduğunu sanmıyorum."

"Eğer bu bir soygun değilse, ya Quill cinayetiyle bir ilgisi vardır ya da size söylemediği başka tehlikeli bir işe bulaşmıştır. Bu pek mümkün görünmüyor, bir yüksek lisans öğrencisi. Belki de ordu sicilini kontrol etmelisin, bakalım ne tür bir terhis almış. Ama muhtemelen bu saldırı bir şekilde Quill ile ilgili. Benim naçizane fikrim."

"Hepsini satın alacağım," dedi Virgil. "Hepsi hakkında haklısın. Fahişemizle konuşmam gerek. Trane'i arayıp bir araya gelip gelemeyeceğimizi soracağım."

-

Shrake, St. Paul'a geri döndü.

Virgil Trane'i aradı, McDonald röportajı hakkında bilgi verdi ve Cohen'le yeni bir röportaj yapıp yapılmayacağını sordu. Trane'in katıldığı duruşma Cohen'in tutulduğu hapishanenin tam karşısındaydı.

"Onunla konuşmak için ne kadar süreye ihtiyacın var?" Trane sordu. "Eğer işbirliği yaparsa, on dakika."

"Bu öğleden sonra buradan çıkmış olacağım. Saat konusunda emin değilim. Saat beş gibi bir zaman seçsek nasıl olur? O zamana kadar buradan gitmiş olurum. Hardy'yi arayıp ne yapmak istediğimizi söylememiz gerekecek," dedi Trane.

"Tam arkasına park ettim," dedi Virgil. "McDonald's'tan çıktığında onu yakalayacağım."

"Denemeye değer," dedi Trane. "Onunla Quill'in evindeki kokain hakkında da konuşmak istiyorum."

O bunları söylerken Hardy ve Jones McDonald's'ın evinden çıkıp arabalarına doğru yürümeye başladılar. Virgil dedi ki

Trane, "İşte Hardy. Seni beş dakika sonra arayacağım."

Hardy'yi aldı ve teklifi yaptı. "Quill'i Abby Cohen'in öldürmüş olma ihtimali var ama öldürmediğini düşünmek için de bazı nedenlerim var. Ondan istediğimiz on dakikalık dürüstlük. Fuhuş suçlaması umurumda değil, Trane de öyle. Eğer işbirliği yaparsa, Trane'le ve bölge savcısıyla onu serbest bırakmaları için konuşabilirim. Duruşmada tanıklık etmek zorunda kalabilir,

Ama diğer şeylerle ona vurmak istemeyiz. Eğer işbirliği yaparsa."

Hardy, "Eğer bunu yapabilirsen, onun da gelmesini tavsiye ederim," dedi. "Ne zaman öğreneceksin?"

"Trane'in bazı telefon görüşmeleri yapması gerekecek." Hardy, "Bu konuda bazı belgeler isteriz," dedi.

"Bu yüzden birkaç telefon görüşmesi yapacaktı. Elimizden geldiğince çabuk halletmek istiyoruz."

Hardy, "Bu akşam erkenden yapmam gereken bir iş var, ondan çıkamam ama altıdan önce her zaman iyiyim," dedi.

Virgil Trane'i aradı ve Trane dedi ki, "Pekala. Saat beşte ofisimde buluşalım ve hapishaneye doğru yürüyelim."

Virgil haberi Hardy'ye iletti ve Hardy de Virgil ya da Trane iptal etmediği sürece onlarla Cinayet Büro'da buluşmayı kabul etti.

-

Virgil'in Minneapolis'te olması gerekmeden önce üç saati vardı, bu yüzden öğleden sonra trafiğiyle mücadele ederek St. Paul'e, Regions Hastanesi'ne gitti ve orada Terry Foster'ı gazete okumaya çalışırken buldu.

"Bu korkunç bir şey," dedi Foster yatağından. "Fiziksel engellilere karşı derin bir sempati duymaya başladım." Ulaşamayacağı bir yere, karnının üzerine düşen gazeteyi yere bıraktı ve "Ne oldu?" diye sordu.

"Seni kim dövdü?"

Sorunu araştırmak için kırk beş dakika harcadılar. Foster, saldırıya uğramasına neden olabilecek hiçbir şeye karışmadığına yemin etti.

"Burada düşünmekten başka yapacak bir şeyim yok," dedi. "Aptal değilim ama hiçbir yere varamıyorum. Siz benden daha iyi bilirsiniz ama biri öldürüldüyse bunun büyük ve önemli bir nedeni olmalı, değil mi?"

"Çoğu zaman, evet. Ancak, bilirsiniz, birisinin bir başkasına saygı duymadığı ya da birisinin bir başkasına saygı duymadığı bu küçük pislik cinayetleri alırsınız.

başkasının otunu çalmaya çalıştı," dedi Virgil. "Kırk iki dolar için cinayet."

"Bunların hiçbirini ben yapmadım. Adam benim peşimde olmalıydı, rastgele değildi. İki yüz saat düşündükten sonra artık bundan eminim. Park yerimin nerede olduğunu biliyor olmalıydı. Etrafı kurcaladığım için olmalı diye düşünüp duruyorum ama her ihtimali gözden geçirdim. Her kelimeyi. Hiçbir şey bulamadım. Bunun dışında..."

"Ne?"

"Şu bilgisayar. Biri Barthelemy Quill'i öldürürse, bu büyük bir olay olur. O bilgisayarı düşünüp duruyorum. İçinde bir şeyler olmalıydı. Irak'ta ve Suriye'de böyle bir şey vardı - dizüstü bilgisayarlarla dolaşan adamlar vardı ve bazılarının içinde gerçekten ağır şeyler vardı. Çok gizli şeyler. Belki buradaki olay da buydu. Belki . . . Belki de laboratuvarına gidip bilgisayarlara bakarsanız

kütüphane bilgisayarıyla ileri geri konuşursanız size bir ipucu verebilir."

"Fena değil," dedi Virgil. "Minneapolis Olay Yeri ekibinde ev bilgisayarı var. Onunla biraz zaman geçireceğim."

"Dizüstü bilgisayar olmalı. Sebep olarak görebildiğim tek şey bu. Birlikte olduğu kadın, kıskançlık olamaz ..."

Virgil başını salladı. "O satılıktı ve Quill bunu biliyordu. Kıskançlık değildi. Belki de şantaj amacıyla birisinin fotoğraf çekmesine izin vermiştir diye düşünüyorduk. . . Ya da belki bir soygun. Ancak üzerinde çok fazla para vardı ve paraya dokunulmamıştı ..."

"Peki, neden hala öyle olmasın? Onu öldürmek istemedi ama öldürdü ve panik içinde kaçtı?"

Virgil yüzünü buruşturdu. "Olabilir. Ama doğru gelmiyor. Sadece doğru hissettirmiyor."

Ayrılmadan önce Virgil, Foster'ın karnında yatan gazeteyi aldı ve asılı duran ellerinin arasına sıkıştırmasına yardım etti. "Daha ne kadar sürecek?"

"Tam olarak bilmiyorum. Umarım bir haftadan az sürer. Kemiklerin tamamen kaynaması için altı ila sekiz hafta gerektiğini söylüyorlar. Berbat durumdayım," dedi Foster. "Eğer o pislik geri gelirse, buraya girerse, çaresizim."

"Yardım çağırabilirsin," dedi Virgil.

"Evet, o da var," dedi Foster. "Ve yapacağım. Zaten yapıyorum."

-

Tahoe'nun dışında Virgil saatini kontrol etti: Trane'in ofisindeki toplantıya daha neredeyse iki saati vardı ve üniversiteye sadece on beş yirmi dakika uzaklıktaydı. Birkaç soru sormak için Quill'in laboratuvarına uğrayabilirdi.

Tahoe'yu bir üniversitenin otoparkında bıraktı ve laboratuvara doğru yürüdü; içeride sadece üç kişi vardı: iki kadın araştırmacı ve laboratuvar müdürü Carl Anderson. Onları yakaladı.

Anderson'a şöyle dedi: "Seninle son konuştuğumda Quill'in sinsice bir şeyler yapıyor olamayacağına beni ikna etmiştin. çünkü işin içinde çok fazla insan var."

Anderson, "Doğru," dedi ve iki kadın başlarını sallayarak onayladılar.

"Ama bu cerrahi prosedürlerle ilgili. Mesele şu: Kütüphanede, yetkililerin bile - üniversite yetkilileri, polisler, her kimse - fark etmekte zorlanacağı gizli bir yerdeydi. Kütüphane onun orada olduğunu biliyordu ve bazıları da biliyordu, ama belli değildi. Eğer FBI baskın yapsaydı, gözden kaçırabilirlerdi. Ya da bulsalar bile bu biraz zaman alabilir. Herkes hemfikir mi?"

Hepsi aynı fikirdeydi ve adı Ann-bir şey olan kadınlardan biri, "Ben burada çalışıyorum ve bundan haberim yoktu" dedi.

"Tamam. Sormak istediğim, gizli bir yerde saklamak isteyeceği ve içinde öldürmeye degecek bir şey olan olağanüstü hızlı bir dizüstü bilgisayarla ne yapabilir? Bu onun araştırmasıyla mı ilgili?"

Üçü birbirine baktı ve aynı anda omuz silkti.

Virgil: "Lanet olsun millet, ben burada spekülasyon istiyorum, kanıt değil, ispat değil."

Adı Rosalind bilmem ne olan ikinci kadın, "Tamam. Diyelim ki laboratuvar sonuçlarımızda geri kalanımızın görmediği bir şey tespit etti. Adipoz doku kaynaklı kök hücrelerin travmatik olarak hasar görmüş omuriliklere mikro yerleştirilmesi üzerinde çalışıyoruz. Şimdi, önemli bir şey tespit ettiyse, bu biyoloji temelli bir tıp şirketi için değerli olabilir."

Anderson, "Ama o zaman sormak zorundasınız, Barth bundan ne kazanacaktı? A, para. Ama zaten ihtiyacından fazla parası vardı ve çoğunu dağıttı. B, önemli bir bilimsel keşif için anonimlik. Ama Barth'ın bilindiği bir şey vardı.

pek çok insanı rahatsız eden şey, her zaman takdir edilmek istemesiydi. Laboratuvardan çıkan her şey için tam itibar isterdi. Kağıtlarda her zaman onun adı ilk sırada yer alırdı."

Rosalind konuşmaya geri döndü. "Şuna ne dersiniz? Ya makineyi diğer ekiplerin çalışmalarını incelemek için kullanıyorsa ve bunu kimsenin bilmesini istemiyorsa? Her zaman bir sürü kötü bilim olduğunu söylerdi. Ya bizim bölgemizde bir saçmalık bulduysa? Bir şeyleri yanlış anlayan, belki de düpedüz sahtekârlık yapan bir makale ve o da makineyi rakamlar üzerinde çalışmak ve bunu göstermek için kullanıyorsa? Bunun için öldürmeye değer olabilir."

Ann başını salladı. "Bunu hiç düşünmemiştim. Biliyorsunuz, bu yeni çevrimiçi makaleler, açık yayın işi, çok fazla kötü bilim var. Eğer bir şey bulduysa ve bu konuda

O kişi, hem Dr. Quill'den kurtulması hem de dizüstü bilgisayarı ele geçirmesi gereken biri olabilir."

"Dizüstü bilgisayar nereden biliyorlar ki?" Virgil sordu. "Ya da nerede olduğunu?"

Ann, "Biz bilgisayarlı değiliz ama bence gerçek bir hacker bunu yapabilir," dedi.

Rosalind, "Buna ne dersin? Kötü bir şey buldu ve üniversitedeki bir hacker'ın laboratuvarın bilgisayar sistemine girmesini sağladı. Nasıl gireceğini öğrendikten sonra istediği zaman girebilirdi. Sadece yazıyor. Oraya gizlice giriyor, bir şeyler çıkarıyor ve Diğer laboratuvar onu fark eder ve onları kimin hacklediğini bulmak için bir güvenlik servisi çağırır. Bilgisayarın nerede olduğunu bulurlar ve peşine düşerler."

Hepsi birbirine baktı ve sonra Ann, "Sizin bakış açınızdan bu konuda büyük bir sorun görüyorum," dedi.

"Anlat bana," dedi Virgil.

"Eğer bilgisayar nehirdeyse ve Dr. Quill ö l m ü ş s e ve elinizde DNA, parmak izi gibi başka bir kanıt yoksa, neler olduğunu ve bu işe kimin karıştığını nasıl öğrenebilirsiniz? Bence, bilirsiniz, mahvolmuş olursunuz."

"Keşke bunu söylemeseydin," dedi Virgil. Sonra, "Kütüphanede çalışan bir kadın bana geçen kış Dr. Quill'in koridorunda dolaşan bir adam gördüğünü söyledi. Kahverengimsi kızıl saçları vardı, biraz şişmandı, at kuyruğu vardı . . ."

Rosalind parmaklarını dudaklarına götürdü, Anderson'a döndü ve "Boyd Nash," dedi.

Anderson tokat yemiş gibi sandalyesinde geriye yaslandı. "Oh . . . Hadi

. . .

Ah, Tanrım . . ."

Virgil ismi hatırladı ama tam olarak nerede gördüğünü hatırlayamadı. "Boyd Nash kim?"

"O bu adam. Hani şu ülkeyi dolaşıp ucuza alabilecekleri antikalar arayan adamlar var ya? Onlara toplayıcı mı deniyor?"

"Antika mı?" Virgil söyledi. "Ben-"

"Nash bir seçici gibi, ama antika seçmiyor, bilimsel fikirleri seçiyor. O dev bir pislik."

"Ve bir sürüngen," dedi Rosalind. "Saçlarını kumrala boyuyor ama kulaklarından çıkan tüylü beyaz saçları var."

Virgil: "Dur bir dakika. Patentlerle ilgili bir şey mi yapıyor? Çavuş Trane'e ondan bahsettiniz mi?"

"Ondan laf arasında bahsetmiş olabilirim," dedi Anderson. "Barth'a zarar vereceğini düşünmek için iyi bir nedenim yok, ama o çok açgözlü, suçlu bir pislik."

Rosalind: "Patent trollüğü yaptı. En etik dışı olanı. Hâlâ yaptığını sanmıyorum, başı belaya girmişti."

"Bana patent trollemesinden bahset. Çavuş Trane bahsetmişti ama ayrıntıları hatırlamıyorum," dedi Virgil.

"Nash'in bir tür teknik ya da bilimsel geçmişi var. Belli bir ürüne yönelik araştırma yapan şirketleri ya da laboratuvarları arardı. Para kazanılabilecek bir şey. Yaptığı şey şuydu.

Nihayetinde üretildiğinde bu ürünün bir parçası olması gereken şeyleri belirleyin."

"Bana bir örnek verin," dedi Virgil.

Ann araya girdi. "Apple'ın cep telefonları üzerinde araştırma yaptığını bildiğinizi varsayalım, bu yüzden küçük bir mikrofön veya hoparlör için planlar hazırladınız, çünkü telefonun bu şeylere sahip olması gerektiğini biliyorsunuz. Sonra minik hoparlörlerinizin cep telefonlarında kullanılacağını söylediniz ve patentini aldınız.

Hem de hiç araştırma yapmadan" dedi. "iPhone çıktığında, sizin boktan patentinizi ihlal ettiğini iddia ederek dava açıyorsunuz. Genellikle bir avuç etik dışı avukattır ve ellerinde olan tek şey, dava açtıkları şirket sonunda onları satın alana kadar sonsuza kadar dava açmaya ve baş belası olmaya istekli olmalarıdır."

"Tamam. Trane bana bu adamdan bahsetti. Ama hala bunu yaptığını düşünmüyorsun, değil mi?"

Anderson, "Duyduğuma göre -nereden bilmiyorum- endüstriyel casusluğa geçmiş. Sahte patentler yerine, orijinal araştırmalarını satmak isteyen insanlar arıyor. Gerçek bir araştırma. Motorola'ya git ve telefonlarla ne yaptıklarını öğren ve sonra da bu bilgiyi Apple'a satmak."

Ann, "Duyduğuma göre -doğru mu bilmiyorum- bir tanık mahkemede patent trollerinden biri hakkında yalan söylerken yakalanmış ve başı ciddi bir belaya girebilirmiş gibi görünüyordu, birlikte çalıştığı hukuk firması da öyle. Yalancı şahitlik ya da öyle bir şey."

Anderson, "Duyduğuma göre hukuk bürosuyla arası bozulmuş ve o zaman endüstriyel casusluğa başlamış," diye ekledi.

"Ve bu laboratuvarlardan birine yaklaşmış olabilir mi?"

"Barth değil ama tıp fakültesinde bizimle birlikte çalışan birkaç cerrah. Ona çekip gitmesini söylediler ve Nash'i üniversiteye bildirdiler," diyor Anderson. "Adam burada yaşıyor.

Minneapolis bölgesi ve Medtronic, Boston Scientific, 3M, St. Jude ve bir sürü işitme cihazı şirketine burnunu soktuğu biliniyor. Duyduğuma göre Medtronic ya da Boston Scientific ona karşı bir yasaklama emri çıkartmış."

"Saldırgan olabileceğine dair bir ipucu var mı?" Virgil sordu.

"Evet!" Rosalind söyledi. "Bir yere izinsiz girerken yakalandıktan sonra saldırı suçundan tutuklandı. *Star Tribune*'de gördüğümü hatırlıyorum. Nereye izinsiz girdiğini hatırlamıyorum ama hikayeyi hatırla."

Virgil, "Nash'le ilgili sorun şu ki, başka yerde olduğuna dair bir mazereti var," dedi. "Eğer doğru hatırlıyorsam, o gece bir kongredeydi. Bu konuda onu destekleyecek birkaç kişi vardı."

"O zaman muhtemelen o yapmıştır," dedi Anderson, Virgil'e doğru eğilerek, gözlerinde bir ışıkla. "Barth'ın onun hakkında bana söylediğini hatırladığım bir şey varsa o da her zaman bir mazereti olduğudur. Mazereti olmadan asla hareket etmez. En az birkaç kez tutuklanmış ama hep bir hikâyesi varmış. Orada değildim, yapmadım. Biri onunla doğrudan konuştuğunda orada değildi. Barth ve ben buna gülüyorduk. En azından ben gülüyordum."

"İlginç," dedi Virgil. "Boyd Nash."

"Bu o," dedi Rosalind. "Onu düşündüğümde biraz ürperdim. Bence o bir şey olabilir."

-

Virgil nehrin öbür yakasına, Minneapolis'e döndüğünde Trane, Cohen, Hardy ve Hennepin County'den Harmon Watts adında bir avukat yardımcısını hapisanedeki bir görüşme odasında buldu. Virgil Trane'i dışarı çıkardı - "Sadece bir dakikaya ihtiyacımız var"- ve koridorda ona Boyd Nash'ten bahsetti.

"Sence bir şey olabilir mi?"

Virgil, "Laboratuardakiler bunun bir şey olduğunu düşündüler," dedi. "Sanırım ona ciddi bir şekilde bakmamız gerekiyor."

-

Görüşme odasına döndüğümüzde Watts, "Buradaki geçmiş nedir?" diye sordu. Virgil, "Detayları siz halledin, ben burada Maggie'nin asistanı. Ancak Bay Hardy'ye, Miz Cohen'e yönelik çeşitli olası suçlamalarla değil, ondan tam bir işbirliği almakla ilgilendiğimizi söyledim."

"Tam bir işbirliği alıp almadığınızı nasıl anlayacaksınız?" Watts sordu.

Trane, "Çünkü alamadığınızı düşünürsek, çekip gider ve yeniden başvururuz," dedi.

Watts, "Sahte tutuklama feragatnamesine ihtiyacım olacak," dedi. Hardy, "Bu konuda bir sorunumuz yok," dedi.

Cohen dedi ki, "Bekle. Yanlış tutuklama mı? Bunun için onları dava edebilir miyiz?" "Pek sayılmaz," dedi Hardy.

Watts: "Feragatnameyi imzalamazsan suçlamaları düşürmeyiz ve hapse girersin. Çünkü bu yanlış bir tutuklama değildi, ama daha sonra bunun böyle olduğunu söyleyerek geri gelmeni istemiyoruz."

Hardy: "İmzalayacak."

Vesaire vesaire. Cohen imzaladı, Watts kağıdı aldı, "Hepiniz çok yaşayın" dedi ve gitti.

-

Virgil ve Trane, Cohen'i itmeye başladılar. O ve Quill Kütüphaneye üç ayrı yolculuk, hepsi de gecenin bir yarısı. "Bir macera," dedi, Quill'in hoşuna gitmiş gibi görünüyordu. "Yoga matı yeterince kalın olmadığı ve sırtımı ve kıçımı acıttığı için o kadar büyük değildim," diye ekledi.

Quill ona yolculuk başına beş yüz dolar ödedi.

Tinder'da tanışmışlar, ilk olarak Dinkytown'da takılmışlardı. Arabasından dolayı adamın varlıklı olduğunu biliyordu ama gerçek adını bilmiyordu. Kız sormuş, adam da ona Alex Nolan olduğunu söylemiş. Daha sonra onu internette aramaya çalışmış ve birçok Alex Nolan bulmasına rağmen, hiçbirisi seks yaptığı adam gibi görünmüyordu. Adamın gerçek adını, cinayetiyle ilgili bir televizyon haberi görene kadar öğrenememişti.

"Yani bunu biliyordunuz," dedi Trane. "Dairenizde bize söylediniz-"

"Yanlı konuşmuş olabilir," dedi Hardy. "Önemli bir mesele değil."

Cohen, kendisini kütüphaneye götüren kişinin Quill olduğunu bildiğini itiraf etti, ancak polisle konuşmaktan korktuğunu söyledi. "Bundan nasıl iyi bir şey çıkabileceğini anlamadım. Yani, hiçbir şey bilmiyordum. Ve bilirsiniz, isim ve diğer her şeyle, suçu benim üzerime yıkmak kolay olurdu."

Ona kütüphaneye gelişlerini saniye saniye anlattılar. Dinkytown'da bir barda buluşmuşlar, kampüs boyunca yürümüşler, sonra yaya köprüsünden geçmişler, birkaç yatakhanenin yanından geçerek Wilson Kütüphanesi'nin ışıklarını kolağan etmişlerdi.

"Yurtların dışında, yurtların etrafında birkaç çocuk gördük ama kütüphanenin etrafında hiç kimse yoktu. Yani, burası Gece yarısı," dedi. "İlk iki seferde daha da geç oldu, saat bir gibi."

Quill'de anahtar vardı. Kütüphaneye girdiler, sesleri dinlediler, hiçbir ses duymadılar, sonra Quill onun elinden tuttu ve onu ikinci kata çıkan merdivenlere götürdü. Koridoru yüksek kitap yığınlarının arkasındaydı ve yaklaştıklarında bir ışık gördüler.

"Sanırım bir iPhone ışığıydı. Alex -yani Dr. Quill- merdivenlerden çıkarken elimi tutuyordu ama sonra ışığı gördük."

Quill elini bıraktı ve olduğu yerde kalması için fısıldadı. O kalmadı. Koridorun diğer tarafındaki uzun kitap raflarından birinin arkasına saklandı. Duydu

Quill bir şey söyledi ama tam olarak ne olduğundan emin değildi ama polisi aradığını söylediğini düşündü. "Sanırım 'polis' kelimesini duydum."

"Sizce birbirlerine rastladılar mı? Yoksa katil Dr. Quill'i mi bekliyordu?" Virgil sordu.

"Ah, bilmiyorum." Gözlerini kısarak tavana baktı. "Biliyor musun, eğer gizlenmeye çalışıyorsa neden ışığı açık bıraksın ki? Bence belki de

bir kazaydı, birbirlerine rastladılar."

Virgil: "Sizce o kişi, her kimse, siz oraya vardığınızda çoktan koridorda mıydı?"

"Evet, sanırım öyle. Aklıma gelen başka bir şey daha var: Sanırım Dr. Quill o kişiyi tanıyordu. Onu tanıdı. Ne dediğini bilmiyorum ama ses tonundan sanki onu tanıyor gibiydi."

"Belki laboratuvarından biri?" Trane önerdi.

"Bilmiyorum. Bundan emin bile değilim. Ama geriye dönüp düşündüğümde, sanırım onu tanıdı. Onu tanıyordu."

Boğuşmayı duydu, kapının kapandığını duydu, anahtar seslerini duyduğunu sandı ama görünmediğini düşündüğü rafların arkasına saklandı. Işık merdivenlere doğru yöneldiğinde ona ya da onu taşıyan adama bakmadı çünkü gözlerini görmesinden korkuyordu. "Başımı eğdim. Bu yüzden diğer kişiyi hiç görmedim."

Virgil uyuşturucuları sordu. "Seni bu konuda rahatsız etmeyeceğim ama bilmem gerek. Kokain kullanıyor musun?"

"Denedim," diye itiraf etti. "Adam satın alıyor ve parti yapmak istiyor, anlıyor musun? Ben kendim almıyorum. Güzel ama pahalı."

"Quill'e hiç verdin mi?"

"Oh, hayır. Bana uyuşturucudan hiç bahsetmedi. Bilirsiniz, o Seks konusunda çok yoğundu. Hatta bir keresinde beni boşalttı, ki bu asla olmaz, ama bunu yaptı çünkü çok istekliydi. Ama bildiğim kadarıyla uyuşturucu kullanmıyordu."

Hikâyeyi iki kez daha gözden geçirdiler ama değişen bir şey olmadı. Cohen Quill'in evine hiç gitmemişti, doktor olduğunu da bilmiyordu. "Muhtemelen finansçı olduğunu düşünmüştüm. Finansçı gibi davranıyordu. Ama bir finansçı gibi sevişmiyordu. Nasıl yapacağını biliyordu. Ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur."

Sonunda Trane, Hardy ile birlikte gidip Cohen'e Watts'ın zaten onaylamış olduğu serbest bırakma prosedürlerini anlatacağını söyledi. Virgil Trane'e Foster'la konuştuklarını ve Foster'ın kayıp dizüstü bilgisayarda önemli bir şey olması gerektiğı yönündeki önerisini anlattı.

"Foster zeki bir adam ve bilgisayarın anahtar olduğunu düşünüyor ki bu da Boyd Nash karakterine uyuyor. Düşündüğünüzde, eğer Nash endüstriyel bir casussa, bu CD kaydına da uyuyor - bir şantaj girişimi. Belki de dizüstü bilgisayarı öğrendi ama Quill'in ... rahatlatıcı ... olduğunu bilmiyordu. Bayan Cohen."

"'Rahatlatıcı'," diye tekrarladı Trane. "Güzel."

"Nash'i sen mi almak istersin yoksa ben mi alayım?" Virgil sordu.

"Onu sen buldun, sen al. Hardy'nin ortağına bakacağım, şu Jones denen adama. Tüm bu olaylar dizisiyle ilgileniyorum.

Unutmayın, Quill doktorluk yapmamış olabilir, ama o bir

M.D. İlaç şişesi sorununu fark ettiyse -sizin fark ettiğiniz- ve Frank McDonald'ın öldürüldüğü fikrini tartışmaya başladıysa ..."

Virgil de aynı fikirdeydi ve "Kesik dudağıma bakmak ister misin?" diye sordu. "Hayır, sana inanıyorum. Ama . . ."

"Ne?"

"Sen ortaya çıkana kadar mantıklı bir soruşturma yürütüyordum. Bir şekilde Flowers, beni kalçalarım kadar garip şeylere bulaştırdın. Bunu nasıl yaptın?"

BÖLÜM

NINETEEN

Vİrgil, Boyd Nash'i yakalamaya Minneapolis Cinayet Masası'nda Trane'in masasına giderek başladı. Nash'in kayıtlarını DMV'den aldı.

Hem geçmişteki hem de şimdiki ehliyeti aynı adresi gösteriyordu. Virgil adresi Google Earth'teki sokak görüntüsünden kontrol etti ve kendini Minneapolis'in güneyindeki Edina şehrinde, beyaz taş ve doğal ahşaptan yapılmış, çiftlik tarzı bir eve bakarken buldu. Zillow'a hızlıca göz attığında evin değerinin bir buçuk milyon dolar civarında olduğunu gördü.

Nash bir hırsızsa, iyi bir hırsızdı.

Daha sonra Trane'in Ulusal Veri Tabanı'ndan aldığı dosyaları çağırdı. Suç Bilgi Merkezi. Boyd saldırı suçundan iki kez tutuklanmıştı. İlki Minneapolis'in banliyölerinden Fridley'deki Medtronic ofisinde bir güvenlik görevlisinin peşine düştüğü için. Bu bir hataydı: güvenlik görevlisi ek iş olarak bir motorcu barında fedai olarak çalışıyordu ve polisleri aramadan önce Boyd'un kıcını tekmeledi.

Suçlamalar düşürülmüştü.

Daha sonra Jon-Ellen Nord adlı bir kadın tarafından aile içi saldırı ile suçlandı.

Suçlamalar yine reddedildi.

Fridley, Anoka County'deydi ve bölge savcılığından kimseyi bulamadı, ancak ikinci tutuklama Hennepin County'deydi - Bloomington şehrinde - ve Hennepin'de bir bölge savcısı yardımcısı buldu ve o da mesai saatleri dışında biraz yardım etmeye istekliydi.

Birkaç dakikalığına telefonda uzaklaştı, geri geldi ve saldırıya uğrayan kadının suçlamaları geri çektiğini söyledi. Bölge savcısı bu karara karşı çıktığında Nord, kadının saldırının ciddiyetini abarttığını söylemişti.

Virgil: "Ne düşünüyorsun?"

Bölge savcı yardımcısı, "Dosyada tamamen uygunsuz bir not var," dedi. "Kaltağa ödeme yapıldı" yazıyor. Bunu hatırlayın çünkü şimdi onu kaldırıyorum."

"Bu konuda ne düşünüyorsun? Not mu?"

"Bence kaltağın parası ödendi," dedi. "Onun için bir adres var mı?"

-

Jon-Ellen Nord, Minneapolis'in güneyinde, Minnehaha Deresi üzerinde, bol ağaçlı ve derenin arka bahçelerden geçtiği lüks bir semtte, yeşil, rahat bir bungalovda yaşıyordu. Pencerede bir ışık vardı ama görünürde araba yoktu; iki arabalık müstakil bir ev vardı.

Arka tarafta garaj vardı, böylece arabalar orada olabilirdi. Virgil yavaşlayıp garaj yoluna girmeden önce evin önünden birkaç kez geçti. Ön kapıya doğru yürüyüp zili çalarken bir televizyon ekranının titreşimini görebiliyordu.

Jon-Ellen Nord uzun boylu, küçük kafalı, siyah saçlı, şüpheli siyah gözleri olan bir kadındı. Virgil, muhtemelen elli yaşlarında olduğunu düşündü. Virgil kendini tanıttı ve okuyabilmesi için kimliğini kaldırdı ve okuduktan sonra kapıyı iterek açtı ve "Konu nedir?" diye sordu.

"Sizinle bir tanıdığınız hakkında konuşmak istiyorum, Boyd Nash."

"Boyd'u birkaç yıldır görmedim. Şimdi ne yapıyor?" "Bir şey yapıp yapmadığını bilmiyorum. Ciddi bir sorunla karşı karşıyayız. ve onun adı çıktı. Hiçbir şey olmayabilir ama kontrol etmeliyiz."

"Ne kadar ciddi bir suç?"

"Cinayet," dedi Virgil.

Kapıyı biraz daha iterek açtı ve "İçeri gel" dedi.

Adam onu içeri kadar takip etti; kadın arkasında hafif bir çiçek izi bıraktı.

Ona vadideki zambakların kokusunu hatırlatan bir parfüm. Bu Evin kendisi rahattı: daha eski, daha küçük odaları, parke zeminleri, tarla taşı şöminesi ve gömme kitap rafları vardı. Nord'un üç tane kedisi vardı. İki tane tekirdi, biri kırmızı diğeri gri. Üçüncüsü siyah beyazdı ve pembe bir burnu vardı. Tekirler utangaçtı ve köşelerden bakıyorlardı. Siyah-beyaz kedi yanlarına gelip

Nord, Virgil'i bir sandalyeye doğru tuttuğunda kedi

kucağına atlamak için hareket etti. Nord onu kaptı ve dik piyanonun üzerine bıraktı. Virgil'e dönük bir sandalyeye oturdu ve şöyle dedi: "Boyd birini öldürdüyse ya bir kazadır ya da gerçekten büyük bir para söz konusudur. Büyük bir ödeme olmadıkça kimseyi öldürmezdi."

"Sence birini öldürebilir mi?"

"Oh, tabii. O klasik bir sosyopat. Bir numara dışında kimseyi umursamıyor," dedi. "Eğer denerse çekici olabilir, ama bu her zaman hesaplanmış. Bir numaraya dikkat etmek hapse girmemeyi de içerir. Eminim bana saldırdığını biliyorsunuzdur, bu yüzden buradasınız."

"Bunu bir dava dosyasında gördüm," dedi Virgil. "Oradaki durum tam olarak neydi?"

"Beni dövdü. Birkaç kez çıkmıştık, belki de üç, sonra ayrıldım. Kapıma geldi, tam burada, kafası bir milyon uçurtma ve kızgın. Onunla paravan kapıdan tartışmaya çalıştım ve o da kapının kolunu tutup kancayı pervazdan çekip çıkardı," dedi Nord. Sesi düz ve duygusuzdu.

okuduğu bir şey hakkında konuşuyorlardı. "Onu dışarı itmeye çalıştım ve bana tokat atmaya başladı, sonra da yumruklarıyla vurdu. Yüzümün her yerinde ve göğüs kafesimde morluklar vardı. Haftalarca acı çektim. Şansıma bir komşum karısıyla birlikte oradan geçiyordu ve olaya şahit olup dokuz-bir-bir'i aradılar. Boyd kaçtı ama komşular plakayı ve arabanın markasını not ettiler.

Polis onu buradan bir milden daha az bir mesafede yakaladı. Elllerinde kan vardı."

"Ama suçlamaları düşürdünüz."

"Biz ... özel bir yerleşim yerine geldik."

"Büyük bir yer mi?"

"Rakamlara girmek istemiyorum. Önemli bir paraydı. Girişimcilik kariyerimde kritik bir aşamadaydım ve para hoşuma gitti. Burası bana annemden miras kalmıştı ve işimi kurmak için burayı ipotek ettirmiştim ve bunu yapmam gerektiğinde genişletmek için yeterli param yoktu. Boyd bu boşluğu doldurdu."

Söylediğine göre, farklı ama popüler üç kahvehanesi varmış. İkiz Şehirlerin bazı bölgelerinde. Virgil bir tanesine gitmiş ve beğenmişti: kahve güzeldi, tüm yerel gazeteler ücretsizdi ve *New York Times* ve *Wall Street Journal* tezgâhta satılıyordu.

"Kimi öldürdü?" diye sordu.

Virgil, Minnesota Üniversitesi'nde profesör olan Barthelemy Quill'in ölümünü araştırdığını açıkladı. Virgil bu isimden bahseder etmez Nord'un kafası aşağı yukarı gidip gelmeye başladı ve olayla ilgili haberleri okuduğunu söyledi.

"Tüm bunlar onun patent trollüğü gibi berbat bir kariyerle mi bağlantılı? Ya da casusluğuyla?"

"Bunu biliyor muydun?"

"Elbette. Bu konuda hiç utanmadı. Hatta açık açık söyledi. Eğer bir şirket kendini korumazsa, başına geleni hak ettiğini söyledi." Başını iki yana salladı. "Yine de pek çok çizgiyi aştı. Sanırım şirketler hakkında casusluk yapıyordu. Bir keresinde bir güvenlik görevlisinden dayak yemişti. Sanırım bir kadını dövebilirdi ama görünüşe göre gerçekten dövüşmeyi bilen birine karşı pek iyi değildi."

"Bununla ilgili bir notum var," dedi Virgil. "O davada da suçlandı ve o dava da düştü."

"Orada ne olduğunu bilmiyorum ama biliyordum," dedi. "Kaypak bir herifti, tabirimi mazur görün. Bu benim son kararımdı."

"Bildiğiniz kadarıyla Nash'in Dr. Quill ile bir ilişkisi var mıydı?" Virgil sordu.

"Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum. Boyd'un ne yaptığı, detayları hakkında pek bir şey bilmiyordum. Biz konuşurken biraz öğrendim. ve tabii ki onu internetten araştırdım. Onunla neden üçüncü kez çıktığımı bile bilmiyorum. İlk buluşmada ondan o kadar hoşlanmamıştım ama sanırım ona ikinci bir şans vermeye karar verdim ve sonra belki de sıkıldığım için üçüncü kez çıktım. Dördüncü kez çıkacak kadar sıkılmamıştım. Sonra beni dövdü."

"Seni dövdüğünde kafasının iyi olduğunu söylemiştin. Bu marihuana gibi gelmiyor."

"Kokain, onun tercih ettiği uyuşturucu. Marihuana denediğinden şüpheliyim. Ya da denediyse bile bir kereden fazla değil. Her zaman kokain kullanırdı."

On dakika daha konuştular ama kadının ekleyecek pek bir şeyi yoktu. Cinsel bir ilişkiye hiç girmemişlerdi, yakınından bile geçmemişlerdi.

Virgil Nash'in arkadaşlarını sordu. "Gerçek bir arkadaş olduğunu sanmıyorum, ama bir yardımcısı vardı. Onu takip eden ve onun için ev işleri yapan bir adam. Adı Dex'ti, sanırım Dexter'in kısaltmasıydı. Dex'in soyadını hiç öğrendim mi bilmiyorum. Kısa boylu, bodur bir adamdı. Yedi Cüceler'den biri gibiydi, sadece iki ayak daha uzundu.

Diğer şeylerin yanı sıra, sanırım Boyd'un uyuşturucusunu da o aldı. Dex'in bir torbacı tanıdığından ya da torbacı olduğundan emin değilim ama Boyd'un kokainini o tutuyordu."

"Eğer sadece üç kez çıktıysanız, Dex'i nasıl tanıdınız?"

İlk kez gülümsedi. "Çünkü randevuya bizimle birlikte geldi. Üç seferde de Boyd geldiğinde arka koltuktaydı, sonra Boyd onu akşam yemeği için gideceğimiz yere yakın bir yerde bıraktı, ortadan kayboldu ve ben onu bir daha görmedim.

bir sonraki randevu için. Arka koltuktan anlatmaya devam ettiği bir dizi şey vardı: haberler, şehir hakkında, nereye gittiğimiz hakkında, tanıdığı insanlar hakkında. Garipti. Aslında Dex'i Boyd'dan daha çok sevmiştim, komik görünüşlü olması dışında. Komik görünüşlü bir adam. Sanırım otuzlu yaşlarındaydı. Ama yaşlı görünüyordu. Altmış yaşında bir yüzü vardı."

Virgil'in soruları bittiğinde Nord, "Umarım onu yakalarsın. Anlaşmamam gerektiğini biliyorum ama paraya gerçekten ihtiyacım vardı. Ve Virgil" -sandalyelerinin arasındaki boşluğa uzandı ve dizine dokundu- "dikkatli ol. Boyd'un birini öldürebileceğini düşünüyorum. Belki de çoktan öldürmüştür. Palavracının teki ama o şişko suratının altında acımasız bir piç var."

Virgil tam kapıdan çıkmak üzereydi ki aklına bir fikir geldi. Geri döndü ve sordu, "Onun bir resmi yok, değil mi?"

Nord, "Hmm, muhtemelen. Herkesin fotoğrafını çekerim ve telefonumdan asla temizlemem. Bir bakayım."

Bir an için fotoğrafları taradı, başparmakları ve parmakları uzun süredir daktilo kullanan biri kadar hızlı hareket ediyordu ve sonra: "Ah. İşte başlıyoruz. Numaranız nedir, size göndereceğim."

Bir dakika sonra Virgil'in telefonunda bir görüntü belirdi: kızıl kahverengi saçlarını at kuyruğu yapmış, gülümseyen, kilolu bir adam.

Arabasına döndüğünde, harita hırsızı O'Hara'yı aradı. Telefonu açtığında ona bir fotoğraf göndereceğini söyledi. "Bir dakikanızı ayırıp bakabilir misiniz?"

"Tabii ki."

Resmi gönderdi ve bir süre sonra O'Hara "İşte bu adam" dedi.

-

Bir sonraki telefon Del Capslock'a gitti ve karısını aldı. Cheryl'i tanıyordu ve bir süre Frankie'nin hamileliği hakkında sohbet ettiler.

banyodan çıktı. Çıktığında Cheryl telefonu ona uzattı. "Ne var ne yok?"

"Hiç Dex adında birini tanıdın mı, belki Dexter, uyuşturucu satmış olabilir ya da olmayabilir, Yedi Cüceler'den birinin daha uzun versiyonuna benziyor?"

"Tabii. Dexter Hamm. Takılan bir adam, şunu bunu yapıyor."

"Uyuşturucu mu satıyor?"

"Belki, bir zamanlar ya da başka bir zaman, ama meslek olarak değil. Arkadaşlarına iyilik olsun diye satmış olabilir. Biraz emlak işi yapar, müzayededen araba alır, satar. Bu adamla o adamı bir araya getirir ve anlaşmalar yapılır. Uzun zamandır buralarda, herkesi tanıyor. Bunun gibi."

"Sokak adamı o zaman," dedi Virgil.

"Evet, ama dipten beslenen biri değil. Yıl sonuna kadar birkaç dolar kazanacak."

"Onu nerede bulabilirim?"

"Biliyorsam ne olayım," dedi Capslock. "St. Paul'den çok Minneapolis'te yaşıyor. Evine hiç gitmedim ama belli bir adresi olsa şaşırmazdım. DMV'yi kontrol edin."

"Bunun için teşekkürler," dedi Virgil.

"Tabii. Hamm-iki 'm'. Pislik bağlantılar için yeni adamınız olduğumu hissediyorum."

"Şey, evet."

-

DMV'ye göre Hamm, Minneapolis şehir merkezinin bitişiğindeki eskiden depo bölgesi olan yerde bir apartman dairesinde yaşıyordu. Gerçi Geç olmuştu, Virgil bir bağlantı kurmaya karar verdi ve şehir merkezine doğru yola çıktı.

Hamm'ın evi birkaç on yıllık tuğla ve camdan bir küptü, lobiye girmek için sokak seviyesinde bir tuş takımı ve her bir daire için düğmelerin bulunduğu pirinç bir plakaya bakan bir video kamera vardı. Hamm listedeydi ve Virgil düğmeye bastığında, "Sizi tanıyor muyum?" diye cevap verdi.

Virgil, "Hayır, ben Suçluları Yakalama Bürosu'ndan bir ajanım," dedi. "Sizinle birkaç dakika konuşmam gerekiyor."

"Ne hakkında?"

"Boyd Nash."

Hamm, "Artık bir ilişkimiz yok," dedi.

"Hâlâ seninle konuşmam gerekiyor. Kapı için düğmeye bas yoksa işler gereksiz yere karışacak."

Bir anlık sessizlikten sonra kapının zili çaldı ve Virgil içeri girdi. Hamm üçüncü katta oturuyordu ve Virgil hem egzersize ihtiyacı olduğu için hem de Hamm koşarsa muhtemelen merdivenleri kullanacağı için merdivenleri kullandı.

Virgil aşağı inerken kimseyle karşılaşmadı ve üçüncü kattaki lobiye çıktığında Hamm'ın koridorda açık bir kapının önünde durduğunu gördü; Yedi Cüceler'den birinin daha uzun versiyonuna benziyordu -Sneezy, diye düşündü Virgil.

Öte yandan, sesi Waylon Jennings'inkine benziyordu. "Buraya," dedi ve dairesine doğru ilerledi. "Adın ne senin?"

"Virgil Flowers."

"Flowers mı? Chicago'dan Tommy Flowers diye birini tanıyordum."

Virgil, "Alakası yok," dedi.

Hamm'ın dairesi bilinçsiz bir erkek mağarası gibiydi - öyle tasarlanmamıştı, ama öyleydi - iki kahverengi kadife kaplı rahat koltuk, her biri için eşleşen bir sedir, her iki tarafında bir spor kanalına ayarlanmış beş ayak yüksekliğinde hoparlörler bulunan büyük boy bir TV'ye bakıyor, puroların ve mikrodalgada pişirilmiş mac 'n' peynirinin pişmiş kokusu, caddenin karşısındaki apartmana bakan tavandan tabana pencereler.

Hamm sandalyelerden birini işaret ederek, "Burası mesai saatinden çok sonra olmalı. Bira ister misin?"

"Elbette," dedi Virgil.

Hamm buzdolabından iki Dos Equis çıkardı, tezgaha monte edilmiş bir açacakla kapaklarını açtı, birini Virgil'e uzattı, diğer kahverengi sandalyeye yerleşti ve sordu
Şimdi mi? Boyd."

"Bana söyleyebileceğinizi umuyordum."

Hamm, "Bir yıldan uzun süredir ilişkimiz yok," dedi. "Nokomis Gölü kıyısında güzel bir arazi için anlaşma yaptım: yaşlı bir kadın ölmüş ve altın madeni üzerinde bir yıkıntı bırakmış. Akrabalar-Varisler Dayton'daydı, kızılarını bir delikten tanımıyorlardı. yere düştü. Benden başka kimse görmedi. Benim payım 50 bin dolar olacaktı ve Boyd beni bu paradan mahrum etti."

Virgil, "Bana onun etik açıdan zor durumda olduğu söylendi," dedi.

Hamm homurdandı. "Bu ona yapabileceğiniz en nazik tanımlama." Boğazından aşağı biraz bira döktü, öksürdü ve sonra sordu,

"Ne arıyorsun?"

Virgil, "Sana söyleseydim ve sen de bunu etrafa yaysaydın, senin geleceğin için endişelenirdim," dedi.

Hamm, "Bizler gerektiğinde çenemizi kapalı tutabiliyoruz," dedi. "Bu bizim paketimizin bir parçası."

Virgil başını salladı. "Üniversitede bir profesör olan Barthelemy Quill'in öldürülmesini araştırıyorum. Omurilik onarımı üzerine son teknoloji araştırmalar yapıyordu. Bilirsiniz, sinirleri onarmaya çalışıyordu.

kuadriplejik ve paraplejiklerde hasar."

"Tamam, bu Boyd'un çalmaya çalışacağı bir şeye benziyor. Sence Quill'i o mu öldürdü?"

Virgil, "Bilmiyorum, ama adı Quill'in laboratuvarında zaman geçirmiş biri olarak çıktı," dedi. "Sence öldürebilir mi?"

"Boyd? Elbette, sorun değil. Küçük bir sorun var: Yakalanmak istemez. Paçayı sıyırma ihtimalinin yüzde doksan dokuz nokta dokuz olduğunu düşünmedikçe adam öldürmez. Öldürmeyi planladıysa, çok sağlam bir mazereti vardır."

"Ve şimdi neyin peşinde olduğu hakkında hiçbir fikriniz yok mu?"

"Ben öyle bir şey demedim," dedi Hamm. "Benim bildiğimle aynı şey olup olmadığını anlamak için bilip bilmediğini sordum."

"Ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok," dedi Virgil. "Adamı hiç görmedim ya da onunla konuşmadım. Peki, sen ne biliyorsun?"

"Benden geldiğini duymayacak mı? Çünkü o bir katil olabilir ve kin beslediğini biliyorum," dedi Hamm.

Virgil, "Elimden geldiğince onu şapkamın altında tutacağım," dedi.

Hamm birasını bir yudum daha içtikten sonra, "Surface Research diye bir şirket duydun mu hiç?" diye sordu.

"Hayır."

"Çok büyük değil," diye devam etti Hamm. "Ama küçük de değil. Bunu başlatan mühendislerin özel jetleri var, biliyorsunuz. Küçük bir jet ama büyük bir jet istiyorlar. Yaptıkları şey şu.

Farklı türde kaplanması zor yüzeyler için boyalar. İsimleri de buradan geliyor - yüzeyleri kaplıyorlar."

"Boya mı?"

"Evet. İçinde büyük para var, şaşıracaksınız," dedi Hamm. "Hisse tüyosu: Surface Research'ü şu anda hisse başına on dolara satın alabilirsiniz ve iki yıl içinde elli olacak, belki daha fazla."

"Neden-"

"-Boyd boyayla ilgilenir mi? Çünkü işin içinde para var," dedi Hamm. "Duyduğuma göre, Surface Research otoyolları çizmek için cam ve metal bazlı bir boya geliştireyormuş. Belirli renklerde olması gerekiyor - beyaz ve sarı sanırım - ve bana söylenene göre aynı zamanda şeffaf bir boya olması gerekiyor. Çok dayanıklı olmalı ve günün yirmi dört saati her türlü trafiğe ve aşırı sıcaklığa dayanabilmeli."

"Şu anda sahip oldukları yol boyası yeterince iyi değil mi?" Virgil sordu. "Görünüşe göre çok fazla rekabet var."

Hamm, "Bu boya sürücüsüz araçları yola çıkarmak için tasarlandı" dedi.

Virgil, "Ah." dedi.

"Evet. Araba ile çalışacak bazı yerleşik bileşenleri var. Sensörler ve hatta yol ressamlarının (sanırım devlet) yollara insanların göremeyeceği ama arabaların algılayabileceği talimatlar çizerek tehlikeler konusunda uyarıda bulunmalarına izin vermek gibi. Tüm bunlar işe yararsa, Surface Research'ün hissesi bin dolara çıkacak ve hepimiz milyarder olacağız. Benim de bin hissem var ve burayı ipotek ettirip bir on bin hisse daha almayı ciddi ciddi düşünüyorum."

"Nash ne yapıyor?"

"Boyd bir süredir onları izliyordu, hatta ben onunla çalışırken bile. Son zamanlarda, duyduğuma göre, içeri girmiş. Elinde Şirket içinde alt düzey bir bağlantısı varmış ve geceleri oraya girip fotoğraf çekiyormuş."

"Resimler mi?"

"Evet. Bilirsin, fotoğraflar. Bir bilgisayar alın, dosyaları çekmeye başlayın, ekranın fotoğraflarını çekin. Eğer uygulanabilir bir ürüne yaklaşıyorlarsa ve o da bunları başka bir boya şirketine taşırsa, bu büyük bir skor olabilir."

"Hâlâ bunu yapıyor mu?"

"Ben de öyle duydum," dedi Hamm. "Cuma, Cumartesi, Pazar geceleri, mekan boşken. Polisi aramayı düşündüm ama bu bazı garip sorulara yol açabilir."

"Bütün bunları nereden biliyorsun?"

"Aynen öyle. Polisler asla rahat bırakmazlar." "Bütün bunları nereden biliyorsun?"

"Bunu çoğu polise açıklamak zordur," dedi Hamm. "Seninle konuşuyorum çünkü görevdeyken bira içtin. Boyd'la çalıştığım zamanlardan Yüzey Araştırması'nı biliyordum. Sonra da

Ben de ona siktir olup gitmesini söyledim. Yine de dışarıdayım, anlaşma arıyorum ve her türlü insandan bir şeyler duyuyorum. Benim işim bu: Bir şeyler duyuyorum. İnsanlar eskiden Boyd ile çalıştığını biliyor, bu yüzden adı geçiyor. Şu anda onunla çalışan başka bir adam var ve sanırım o adam benim tanıdığım bazı insanlarla konuşmuş olabilir. söz dışarı sızmaya başlar."

"Tamam. Sence şu anda çalışıyor olabilir mi?"

Hamm başını salladı. "Çok erken. Böyle bir şey olsa Boyd gece yarısından sonra ya da daha geç giderdi. Sabahın ikisi, dördü, bunlar birkaç polis arabası dışında kimsenin olmadığı ölü zamanlardır. Çalışmak için ciddi bir sessizlik bulabilir."

Hamm birasını bitirdi ve Virgil de bitirdi. Hamm, "Bir tane daha ister misin?" diye sordu.

"Hayır, ben iyiyim," dedi Virgil. "Ne yapacaksın?"

"Ben bir cinayeti araştırıyorum, boya hırsızlığını değil," dedi Virgil. "Yine de bu ilginç. Nash bir olasılık gibi görünüyor. Bana onun öldürebileceğini söyleyen ikinci kişisiniz."

"Onu hiç rahatsız etmez," dedi Hamm.

Virgil ayağa kalkarak, "Ben ona bakacağım," dedi. Elindeki bira şişesini mutfak tezgahının üzerine koydu ve "Sen de çeneni kapalı tut," dedi.

"Merak etme. İyi bir şey yapmanı istiyorum. Bana biraz intikam al," dedi Hamm. "Doğru yapıldığında, intikam çok kötüdür, değil mi?"

-

Perşembe gecesi. Eğer Hamm haklıysa -ki sesi ne dediğini biliyormuş gibi geliyordu- Nash en az yirmi dört saat boyunca Yüzey Araştırması'na bir daha giremeyecekti.

Bekleyebilirdi. Nash gerçekten sanayi casusluğu yapıyorsa, onu iş üstünde yakalamak büyük bir avantaj sağlayabilirdi.

-

Virgil otele döndü, yemek yedi ve kafasını bara soktu. Harry orada değildi ama Alice oradaydı ve davayı sordu.

"Bilmiyorum. Bir tür sonuca doğru sürükleniyor gibi görünüyor," dedi Virgil. "Gözünüz gazetelerde olsun."

"Ben de herkes gibiyim," dedi. "Gazete okumuyorum."

BÖLÜM

YİRMİ

Vİrgil, James Lee Burke'ün romanını bitirmek için geç saatlere kadar uyumadı, Cuma sabahı geç saatlere kadar uyudu ve ardından Ruth McDonald'ı temsil eden avukat Robin Jones'u incelemeye dalmış olan Trane'i aradı

yanlış uygulama davasında. "Birkaç kişiyle konuştum ve bazı şüphelerim var" dedi. "Görünüşe göre Jones hem fiziksel hem de başka açılardan korkak biri olarak biliniyor. Fiziksel olarak birinin peşinden gitmesi pek olası değil ve bana söylenenlere göre kesinlikle Bir kütüphaneye zorla girmek. Kongre üyesi olmak istiyor ve herhangi bir yere izinsiz girmek bunun sonu olur."

"Ne yapacaksın?"

"Aramaya devam edin. Onunla işim henüz bitmedi," dedi. "Peki ya sen?"

Ona Nash hakkında her şeyi anlattı. "En azından sağlam bir şüpheli. Bana onun dikkatli bir suçlu olduğu ve kendisi için mazeret uydurmayı bildiği söylendi. Rochester'daki tıp kongresi bana bir mazeret gibi geldi. Sırt sıvazlıyor, içki ısmarlıyor. Partinin can damarı. Saat 10'da ortadan kayboluyor, ama ertesi sabah 8'de yine orada. Saat 10 ile 8 arasında ne oldu?"

Kimse bilmiyor."

"Pekâlâ," dedi Trane. "Seni destekliyorum."

—

Virgil kampüste koşuya çıktı, öğrenci birliğinin bodrum katındaki kitapçıya göz attı, otele geri döndü, arabasına bindi Nash hakkında bulabildiği her şeyi araştırdı. Geçen hafta aldığı tüm notları gözden geçirdi ve Nash'in buldukları en iyi ipucuydu, Cohen'in öldürmediğini varsayarak

Quill ve onunla birlikte kaçma sürecindeydi. Google Maps uydusuna girdi, Nash'in evini ve Yüzey Araştırma fabrikasını ve aralarındaki rotaları tespit etti.

Frankie'yle bir saat boyunca her iki çocuğun durumu hakkında konuştu. çiftliği ve rahmi, her ikisinin de iyi görüldüğü söylendi. Öğleden sonra geç saatlerde, bütün gece ayakta kalacağından şüphelendiği için biraz kestirdi. Saat altıda Shrake'i aradı ve ona çok kritik ve muhtemelen hayatını değiştirecek bir randevusu olduğunu söyledi. "Jenkins bilardo oynamaya gitmek istedi. Bu bir saat önceydi, yani hiçbir şey yapmadığını biliyorum. Sanırım şehirde dolaşıyor."

Virgil, "Daha az görünür bir araba umuyordum," dedi. Jenkins eskimiş bir Crown Vic kullanıyordu. Artık üretilmedikleri için polisler kullanmasa da, kullanılmış versiyonları hala "polis" diye bağırıyordu.

"Ofiste park yerinde oturmaktan başka bir şey yapmayan son model gümüş rengi bir Camry var. Ona binebilir ve neredeyse görünmez olabilir," diyor Shrake.

"Jenkins sığacak mı?"

"Belki."

Virgil aradı ve Jenkins, "Hayatımı kurtarıyorsun. O kadar sıkıldım ki mastürbasyon yapmayı düşünüyordum."

"Bu senin hayatını nasıl sona erdirir?"

Şaşkın bir sessizlik, sonra, "Ah . . . Hayır, bakın, bu iki şey birbiriyle bağlantılı değil: hayatımı kurtarmak ve mastürbasyon yapmak. Ben bir noktaya değinmeye çalışıyordum. Oh, unut gitsin. Camry'yi alıp seninle buluşacağım. Jimmy John's'a uğrayıp biraz hoagies alsam nasıl olur?"

"Kulağa hoş geliyor. Hava karardığında açlıktan ölüyor olacağım," dedi Virgil. "Belki birkaç diyet kola."

-

Güneş isteksizce ufku altına doğru alçalırken -sıkıcı bir gün olmuştu- Virgil arabayla Edina'nın güneyine doğru gitti ve Nash'in evini sokakta. Evin yarım düzine kadar odasında ışıklar yanıyordu. İzlerken ışıklardan biri söndü, demek ki içeride biri vardı. Sokağın etrafından dolaştı, oturabileceği bir yer buldu ve birkaç metre öteye bakıp Nash'in garaj kapısını gördü.

Jenkins yirmi dakika sonra geldi ve Virgil'in Tahoe'sunun arkasına park etti. Ortağı Shrake gibi o da iri yarı bir adamdı, kot pantolon, siyah golf gömleği, hafif pamuklu spor ceket ve siyah Nike

koşu ayakkabıları. Ödünç aldığı arabadan indi, Virgil'in arabasına bindi. Yolcu koltuğuna oturup bir paket sandviç ve iki diyet kola uzattı.

"Shrake ve Capslock ile çalıştığını duydum."

"Evet..."

Virgil sandviçini çiğnerken durumu açıkladı.

Jenkins sessiz banliyö caddesine bakarak, "Biliyor musun, birileri bizi polise ihbar edecek. Yanıp sönen ışıkları olan bir ekip arabamız olacak. Muhtemelen vurulacağız."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet, sanırım." Jenkins telefonunu çıkardı ve nöbetçi amiri aradı.

BCA'daki memurdan Edina polislerini aramasını ve onlara gözetlemeden bahsetmesini istedi. Nöbetçi memur bir süre sonra geri aradı ve Edina'nın zaten bir çağrı aldığını ve bir devriye aracının gönderildiğini, ancak şimdi geri çağrıldığını söyledi. Jenkins, "Sana söylemiştim," dedi.

"Göründüğünden *çok* daha zekisin," dedi Virgil.

"Teşekkür ederim. . . Bir hoagie? Sakıncası yoksa."

-

Bir süre yemek yedikten sonra Virgil, "Aklıma bir şey geldi," dedi.

Jenkins, "Korkmayın," dedi. "Yeni deneyimler değerli öğretici anlar olabilir."

"Doğru. Benim düşüncem, eğer bunu gerçekten yaparsa ve nereye gittiğini bildiğimizi düşünürsek," dedi Virgil, "neden ikimiz de Onu mu? Bu boya yerine koşabilirim ve zaten orada olurum. Böylece ondan geride kalırsın ve bana doğru geliyor gibi görüldüğü sürece onu kaybetme endişesi yaşamazsın."

"Bu çok değerli bir düşünce," dedi Jenkins. "Eşyalarımı alayım" - yiyecek torbasını kastediyordu- "ve buradan çıkayım. İrtibatta kalalım. Hareket ederse ararım. Bu adamın bir katil olabileceğini mi söylüyorsun? Yani sakın.

Yaralanma. Ya da en azından yaralanmadan önce ben gelene kadar bekle. Böylece senin için et arabasını çağırabilirim."

Jenkins yemeğini topladı ve arabadan inerken şöyle dedi: "Nöbetçi subayı ara. Ona taşındığınızı ve nerede olacağınızı, oraya vardığınızda arayacağınızı söyleyin. O polislerin de gelmesini istemezsin."

-

Surface Research genel merkezi ve üretim tesisi, Minneapolis-St. Paul Uluslararası Havaalanı'nın güneyindeki bir sanayi bölgesinde, oraya inen jetlerin tekerleklerinin çok altında olmayan düz, dikdörtgen bir çelik ve beton blok binadaydı. Virgil I-494 üzerinden Minnesota Nehri'ni geçti, Pilot Knob Yolu'ndan sağa döndü, bir sola daha saptı ve sodyum buharlı ışıkların, diğer düz binaların ve boş otoparkların bulunduğu bölgeye vardı.

Yüzey Araştırma binasını gördü ve yavaşça etrafından dolaştı. En büyük park yeri binanın ön tarafındaydı.

ayrı kapı setleri: biri, binanın ortasında, arkada

Üç gümüşü bayrak direği, resmi halk girişi gibi görünüyordu; diğer ikisi, halk girişinin karşı taraflarında ve binanın uzunluğunun yaklaşık üçte biri kadar uzağında, çalışanlar için gibi görünüyordu. Otopark boştu, görünürde tek bir araç bile yoktu.

Binanın arka tarafında birkaç basamakla çıkılan başka bir giriş ve üst kapıları olan dört yükleme rıhtımı vardı. Bir

On sekiz tekerlekli bir araç rıhtımlardan birine yanaşmıştı; koyu renkli, kompakt bir SUV ise onun bir adım ötesinde duruyordu. Virgil, Nash binaya giriyorsa arka taraftan giriyordur, diye düşündü. Ön tarafa park etmiş yalnız bir araba binada birinin olduğunu belli ederdi. Traktör römorku ile SUV arasına park edilmiş bir araba neredeyse fark edilmeyecekti.

Jenkins'i aradı. "Bir şey var mı?"

"Hayır, ama ışıkları hâlâ açık. Uyanık." "Pekâlâ.

Oradayım, bir yer arıyorum."

Yerini bir blok ötede, bir dizi tırın yükleme rıhtımına yanaştığı ama hiçbir hareketliliğin olmadığı bir depoda buldu. Tahoe'nun burnundan başka bir şey dışarı çıkmayacak şekilde iki kamyonun arasına girdi. iPad'ini aldı ve

Arkadan dürbünü ve bir an düşündükten sonra Glock'unu alıp kontrol etti ve yolcu koltuğuna koydu.

Nöbetçi memuru aradı, nerede olduğunu söyledi, hangi şehirde olduğunu kontrol etmesini ve oradaki polisi arayıp ne yaptığını söylemesini istedi. Nöbetçi memur iki dakika sonra tekrar aradı ve "Eagan'dasınız. Jenkins'le neyin peşinde olduğunuzu bilmiyorum ama çok şüpheli görünüyorsunuz. Oradaki polisler Aerotop deposundaki bir güvenlik görevlisi tarafından aranmış ve sizi kontrol etmeleri istenmiş."

"Sanırım onların park yerindeyim," dedi Virgil. "Ama bir işaret göremiyorum."

"Bazı yarı araçların arkasına mı saklanıyorsun?" "O benim."

"Gülümse, çünkü kameradasın. Polis arabasını geri çevirdim."

"Güzel. Şimdi, senin için bir şeyim daha var," dedi Virgil. "Stuart L. Booker, Jr. adında birinin güncel telefon numarasına ihtiyacım var. Kendisi Surface Research adında bir şirketin başkanı. Burada, şehirde yaşıyor ama nerede olduğunu bilmiyorum."

"Bana on dakika ver."

—

On dakika içinde Booker ve Booker'ın karısı Andi için iki cep telefonu numarasıyla geri döndü. Virgil bununla birlikte iPad'i makale fikirleri için vahşi yaşam dergilerinin web sitelerini kontrol etmek için kullanırken Surface Research'ün arkasında. İki çocuk geliyor, üniversite eğitimleri için on sekiz yıl biriktirmeleri gerekiyor. Şansı *yaver* giderse, *daha ana rahmindeyken* Yale'i düşünmeye başlamışlardı bile.

Görevine o kadar odaklanmıştı ki, bir adam kafasından birkaç santim ötedeki sürücü tarafındaki cama vurduğunda neredeyse kalp krizi geçirecekti. Yerinden sıçradı, baktı ve gri güvenlik görevlisi üniforması giymiş yaşlı bir adamın kendisine baktığını gördü.

Camı indirdi ve "Tanrım, beni korkuttun." dedi. "Özür dilerim."

Eagan polisinden bir telefon aldım.

Gözetim. Eğer yardım edebileceğim bir yol varsa. . ."

"Pek sayılmaz. Zaten bir ortağım var."

"Tamam. Saat beşten itibaren buraya çok sayıda kamyonun geleceğini söylemem gerekiyordu."

"Burada o kadar uzun kalmayacağım," dedi

Virgil. "Ne aradığınızı sorabilir miyim?" "Bu konuda konuşamam," dedi Virgil.

"Ama herhangi bir ... ateş etme ... ya da buna benzer bir şey olmayacak." "Hayır, hayır. Zaten burada da değil. Bloğun yukarısına bakıyorum."

Bekçi, turuncu ışıklar altında yarım düzine binanın kısmen görüldüğü bloğa baktı ve "Şu basamakların yukarısında, çift kapının hemen içinde bir istasyonum var," dedi. Başparmağını omzunun üzerinden geriye doğru salladı. "Bir şekerleme makinesi, bir gazoz makinesi ve

İçeride bir tuvalet var. Bir şeye ihtiyacınız olursa, çişiniz gelirse, kapıyı çalın, sizi içeri alayım."

"Eski bir polis gibi konuşuyorsun," dedi Virgil.

"Ben de öyleydim, kuzeyde," dedi adam. "Görünüşe göre emeklilik Sağladığım faydalar başımı suyun üstünde tutmaya yetmedi, bu yüzden şimdi oturup televizyonda boş otopark görüntülerini izliyorum. Boktan bir iş. Param biriktir dostum."

Tahoe'nun kapı paneline birkaç kez vurdu, sonra hayal kırıklığı ve depresyon dumanları çıkararak binaya doğru gözden kayboldu. Virgil yenilenmiş bir yoğunlukla iPad'ine geri döndü, Kanada kazlarının nüfusunu kontrol etmenin olası yolları üzerine bir makale için notlar aldı. Düşünüyordu: ot kırbaçları.

-

Jenkins saat ikiden birkaç dakika önce aradı. "Hareket var. Büyük, siyah bir Audi'nin içinde bir adam var gibi görünüyor. Garajdan geri geri çıktı, bu yüzden bir şey taşıyıp taşımadığını göremedim."

"Neredesin?"

"Bloğun arka tarafında, stop lambalarını izliyorum. Daha motoru bile çalıştırmadım."

"Sakin ol."

"Ben iyiyim. Arka lambaları çok belirgin. Ben arkada oturacağım. Nereye gittiğine dair bir fikir edindiğimde seni ararım. Şu anda 100. Otoyol'a doğru gidiyor gibi görünüyor."

"Ara beni."

-

Jenkins tekrar aradı. "100. Otoyol'dan güneye doğru gidiyor. Fazla trafik yok ama çok gerisindeyim. Size söylemeliyim, bu Audi takip edilmek için yapılmış: arka tarafın her iki yanında birer stop lambası var ve arabanın arkasında ikisini birleştiren parlak kırmızı bir çizgi var. Yarım mil boyunca görebilirsiniz."

"O halde onu kaybetmek için hiçbir mazeretin yok," dedi Virgil.

-

Jenkins üçüncü kez aradı. "494'ün doğusunda. Sana doğru geliyor, koca adam. Lanet olsun, bu seksten daha iyi. Senin şu misyoner, papaz oğlu papaz seksinden."

-

Ve tekrar. "Pilot Knob'un güneyinde."

"Tamam, buraya geliyor," dedi Virgil. "Pilot Knob'dan aşağı dönme. Dikiz aynasının boş olmasını istiyorum. Şu anda neredeyse hiç trafik yok."

"Ben devam edeceğim ve geri döneceğim. Bulunduğunuz yerin arkasından gelip kamyonunuza doğru yürüyeceğim."

-

Virgil on dakika sonra Jenkins'i aradı. "Henüz gelmedi. Ne oldu acaba?"

"Belki de gelmeden önce dikiz aynasını kontrol ediyordur."

Rastgele bir kontrol yapıyorum. Birkaç dakika daha uzak dursam iyi olacak." "Yap şunu." Sözler Virgil'in ağzından çıkarken, bir çift araba ışıklar Yüzey Araştırma binasına inen caddeye döndü. "Bekle bir dakika, ışıklar yanıyor. Bekleyin."

Araba yavaş hareket ediyordu, daha da yavaşladı, sonra bir Surface Research otoparkına doğru kararlı bir dönüş yaptı ve traktör römorku ile SUV'un arasına girdi. Arka lambalar

Jenkins'in tarif ettiği gibi ayırt edici. Virgil, "Pekâlâ, bu o. O burada."

"Arkandan geleceğim. Bana beş dakika ver."

-

Virgil izlerken arabadan bir adam indi. Tamamen siyah giyinmişti ve siyah bir çanta taşıyordu. Cipin arkasından dolaştı, basamakları tırmanarak giriş kapısına ulaştı, kapılardan biri o yaklaşırken itilerek açıldı. İçeri girdi.

Virgil oturup Jenkins gelene kadar bekledi, kaputu okşadı ve sonra yolcu tarafına tırmandı. "İçeri giriyor muyuz?"

"Henüz değil," dedi Virgil. "Bırakın da işe koyulsun."

Cep telefonunu çıkarıp BCA'daki nöbetçi memuru aradı ve ondan Surface Research'ün başkanı Stuart Booker'ı aramasını istedi. Virgil görevliye "Telefonumda 'Arayan Bilinmiyor' yazıyor," dedi. "Sizi BCA olarak tanımlayan resmi hattı kullanmanızı istedim. Ona ulaştığında, benden bir telefon beklemesini söyle,

Arayan bilinmiyor. Onu yakaladıktan sonra beni ara. Eğer onu yakalayamazsanız, karısını arayın."

Nöbetçi memur dört ya da beş dakika sonra aradı. "Mışıl mışıl uyuyorlardı. Bana inanmadılar, ben de BCA numarasına bakmalarını ve beni aramalarını söyledim. Aradılar ve şimdi bana inanıyorlar. Senin aramanı bekliyorlar."

Virgil Booker'ı aradı, o da hemen telefonu açtı. Virgil kendini tanıttı ve şöyle dedi: "Efendim, sanayi casusluğu yapan bir adamla ilgili karmaşık bir dava üzerinde çalışıyorum. O Eagan'daki binanızın arkasına girdi." "Ne!"

"İçeri girip onu tutmak için izninize ihtiyacım var."

"Sunfish Lake'de yaşıyorum. Oraya sekiz dakika uzaklıktayım. Anahtarları getirebilirim." Virgil onun karısına seslendiğini duydu: "Andi, pantolonumu ve gömleğimi getir." Sonra Virgil'e geri döndü. "İçeri girmek için iznim var ama anahtarları getirebilirim."

"Yükleme alanındaki arka kapının anahtarları sizde var mı?" "Evet!"

"O zaman öyle yapalım," dedi Virgil. "Aerotop deposunun nerede olduğunu biliyor musun? Senden bir blok aşağıda ve-"

"Biliyorum."

"Arka taraftan gelin, binanızın diğer tarafına park edin, böylece gözden uzak olursunuz. Sizi orada bekleyeceğiz."

"Geliyorum. Pantolonumu giydim. Ruger'ımı getirebilirim, taşıma iznim var-"

"Hayır, hayır, hayır..."

-

Virgil Jenkins'i Aerotop binasının arkasından gizlice dolaşıp Booker'la buluşması için gönderdi; Jenkins bunu yaparken Virgil de Eagan Polis Departmanındaki nöbetçi memuru arayıp durumu anlattı. "Biz arkadan gideceğiz. Eğer yapabilirsen, bir arabayı birkaç dakika bekletmeni istiyorum.

blok ötede, çok yakın olmasın ve ben git dediğimde, koşucuları caydırmak için flaşörleri açık bir şekilde ön otoparka çekmelerini sağlayın. Üç kapı var, çıkan herkesi yakalayın."

"Bunu yapabiliriz. Bu gece hiçbir şey yapamadık."

-

Virgil dürbünüyle Yüzey Araştırma binasının arka kapısını izleyerek bekledi; hiçbir hareket görmedi. On Jenkins ayrıldıktan birkaç dakika sonra, kıvrıkcık siyah saçlı, iri kemikli burunlu, uzun boylu, zayıf bir adamla geri döndü. Adam arabanın arkasına bindi.

"Ben Stu Booker. Bunu nasıl öğrendiniz? Orada ne yaptığını biliyor musun?"

"Bunu gizli muhbirlerimizden birinden aldık. kaynağı henüz açıklamadık," dedi Virgil. "Kaynağımız, bu adamın sürücüsüz araçlara rehberlik etmek için kullanılacak boyalar hakkında alabileceği tüm bilgileri almak için bir bilgisayara eriştiğini söylüyor."

"Sonofabitch! Sonofabitch! Bu olmalı diye düşündüm," dedi Booker. "Tanrım, eğer bu binadan çıkarsa Bunu durdurmalıyız."

"Gireceğiz. Bilmelisiniz ki kaynağımız onun zaten birkaç kez oraya girdiğini söylüyor."

"Aman Tanrım!"

"Arka kapı için anahtar getirdin mi?"

"Evet." Booker ceketinin cebini karıştırdı ve at kılı bir halkaya takılı bir anahtar çıkardı. "Bazen ben de arka tarafa gidiyorum. Dinle, adam mühendislik ofisinde olmalı."

Booker üretim tesisinden geçip mühendislik, tasarım ve idari ofislere giden bir yol tarif etti. "Seninle geleceğim ve yolu göstereceğim."

"Gidelim," dedi Virgil.

Aerotop'un kamyonlar tarafından gizlenen dış duvarı boyunca yürüdüler, sonra arkasına geçtiler, caddenin karşısına geçtiler, başka bir deponun etrafından dolandılar ve sonunda tekrar caddenin karşısına geçip Surface Research'ün penceresiz tarafına çıktılar. Oradan binanın köşesine, arka kapıdan yüz metre kadar uzağa yürüdüler.

Virgil Eagan polisini ararken durakladılar; iki dakika uzaklıktaki arabalar saniyeler içinde yola çıkacaktı.

Virgil anahtarı elinde tutan Jenkins'e "Git," dedi. "Çabuk, şimdi."

Jenkins bir koşucuydu; binanın arkasından aşağıya ve merdivenlerden yukarıya, yükleme iskelesinin yanındaki kapıya doğru koştu. Virgil ve Booker, anahtarı çoktan kilide sokmuş olan Jenkins'in hemen arkasından geldi. Anahtarı çevirdi, tabancasını çekti ve kalçasıyla kapıya vurarak açtı.

Boş bir koridora.

"Dümdüz ilerle," diye fısıldadı Booker.

—

Virgil önde, Jenkins arkada, her iki tarafı da izliyordu. Hızla ilerleyerek binanın üretim alanına açılan bir çift koridoru geçtiler. Işıkların çoğu sönmüştü ve Virgil makine rafları, variller ve en büyük açık alanda, Mars'tan gelen uzaylı istilacılara benzeyen, yirmi metre boyunda ve on beş metre eninde koni şeklindeki makineleri zar zor seçebiliyordu.

Onlara bakmak için durakladı ve Booker yetişerek, "Mikserler," diye fısıldadı.

Tesisin yarısına geldiklerinde, sağ taraflarındaki ofislere ve yukarı çıkan merdivenlere açılan başka bir koridordan geçtiler. Tek bir canlı görmek bir yana, duymamışlardı bile.

Booker fısıldadı, "Üretim ofisleri burada. Yukarıda mühendislik bölümünde olacaklar. Gece bekçisinin adı Allen Young. Silahlı. Merdivenler metal ve dikkatli olmazsak ses çıkarırlar." "Eagan polisleri yakında burada olacak," diye fısıldadı Jenkins. "Yapmamız gereken "Park alanı flaşörlerle dolmadan önce hareket edin."

Metal merdivenlerden parmak uçlarına basarak çıktılar ve ofislerin sıralandığı bir koridora geldiler. Virgil sol tarafındaki ofislerin üretim tesisine baktığını görebiliyordu. Sağ taraftakiler ise öndeki otoparka bakıyordu.

Önlerindeki koridorun yarısında loş ışıklı bir pencere görebiliyorlardı. "Mühendislik," diye fısıldadı Booker.

Virgil, "Burada kalın," dedi ve Jenkins'le birlikte koridorda ofise doğru yürümeye başladılar. Koridora adım atan bir adam onları görüp "Hey!" diye bağırdığında on beş adım uzaklaşmışlardı. kalçası için hareket et.

Virgil bağırdı, "Polis! Kımıldama!"

Jenkins bağırdı, "Kıpırdama! Kıpırdamayın! Ellerinizi görebileceğimiz bir yere kaldırın. Eller yukarı! O silaha dokunma."

Virgil bağırdı, "Allen, ellerini başının üzerine koy yoksa ateş edeceğiz..."

Adam hareket etmeyi bıraktı, sonra yavaşça ellerini kaldırdı. Koridorun sonunda bir kapı daha açıldı ve bir adam koşarak içeri girdi.

Virgil, Jenkins'e "Yakala onu." dedi.

Jenkins havalandı ve Virgil muhafıza bağırdı, "Kıpırdama dostum, yoksa ateş ederiz. Seni vururuz."

Jenkins muhafızın yanından geçti ve Virgil Booker arkasından Jenkins'e, "Bir merdiven daha var..." diye bağırdı.

-

Virgil muhafızın üzerine kapandı, Glock'u adamın suratına doğrulttu. "Arkanı dön, ellerini duvara koy."

Adam ellerini başının üzerindeki duvara koyarken, "Ben buranın güvenlik görevlisiyim," dedi.

"Biliyoruz, Allen. Tabancanı alacağım. Ellerini duvarda tut, burada gerginim ve bu tetik oldukça hafif. Sakin ol, hepimiz iyi olacağız."

-

Jenkins koşucunun otuz adım gerisindeki ikinci metal merdivenden aşağı yığıldı. İki iri adam basamaklara sertçe vurarak, birinin yağı variline bilyeli çekiçe vurmasına benzer bir gürültü çıkardılar. Merdivenlerin dibinde, siyah bir çanta taşıyan koşucu çantayı düşürdü. Jenkins çantanın üzerinden atlayarak adama doğru yaklaşılmaya devam etti ve arka kapıya geldiklerinde onu yakaladı.

Adamı ensesinden sertçe itti ve adam dengesini kaybederek öne doğru düştü, neredeyse kapıya kafa üstü çarpacaktı. Jenkins adamın sırtına diz çöktü, kollarından birini yukarı ve geriye doğru çekti, kelepçeyi taktı ve şöyle dedi: "Diğer kolunu da ver Boyd. Hadi, omzunu yerinden çıkarttırma bana."

"Adımı nereden biliyorsun?"

"Her şeyi biliyoruz," dedi Jenkins. Nash diğer kolunu gevşetti ve Jenkins ikinci kelepçeyi taktı. "Gördün mü, bu kolay oldu. Hadi yukarı çıkıp neyin ne olduğuna bakalım."

Yukarı çıkarken Jenkins Nash'in çantasını aldı. Mühendislik ofisine geri döndüklerinde, güvenlik görevlisi Young elleri arkadan kelepçeli bir şekilde bir ofis koltuğunda oturuyor, Booker ise bilgisayar ekranına bakıp bir şeyler söylüyordu: "Şerefsizler. Şerefsizler. Şerefsizler..."

-

Loş iç duvarlarda kırmızı ışıklar parladı ve Jenkins, "Bir koşucu, bir çanta ve Eagan polisleri burada," dedi.

Virgil, "Bay Nash'i bırakın. Aşağıya koşun ve polislere yukarı gelmelerini söyleyin, bu adamları nakletmek için onlara ihtiyacımız olacak."

Jenkins Nash'i başka bir ofis koltuğuna iterken Young, "Dinle, tüm bunların ne anlama geldiğini bilmiyorum," dedi.

Nash dedi ki, "Kapa çeneni. Çeneni kapalı tut. Bir avukat istiyoruz. Bir kelime daha etmek istemezsin, inan bana. Bunu halledebiliriz."

Young başını eğdi ve "Tamam" dedi.

Booker, hâlâ bilgisayara bakıyordu: "Eğer bu dosya üzerinde tek tek çalışıyorlarsa, zaten çok şey bulmuşlar demektir. Burada büyük bir soruşturmaya ihtiyacımız var. Ne aldıklarını bilmemiz gerekiyor. Kimin için çıkardıklarını bilmemiz gerekiyor."

"Avukat," dedi Nash.

Virgil, "Bir avukat tutacaksın," dedi.

"Bir avukattan daha fazlasına ihtiyacın olacak," diye bağırdı Booker Nash'e. "Lanet olası bir mucizeye ihtiyacın olacak. Hapse gireceksin, anladın mı? Bunu sattığın adamlar da öyle. Hepiniz hapse gireceksiniz, orospu çocuğu!"

Virgil, "Sakin ol," dedi ve çömelerek siyah çantanın içine baktı. Bir Sony video kamera, bir GoPro ve diğer bazı ekipmanlar balonlu naylonun üzerinde duruyordu.

Nash, "Orası özel mülk," dedi.

"Bu bir hırsızlık ekipmanı," dedi Virgil. "Ama onunla uğraşmayacağım. Çünkü biliyorsun, her yerinde senin parmak izlerin var. Hiçbirini lekelemek istemem."

Booker, "Kameranın içinde ne olduğunu bilmemiz gerekiyor," dedi.

"Yapacağız," dedi Virgil. "Ama şimdi değil. Bunları Eagan polislerine teslim edeceğiz, bu ikisini Dakota İlçe Hapishanesine nakletmelerine izin vereceğiz ve yarın savcılarla görüşeceğiz. Bay Nash ile çok işimiz var. Gelip fotoğraflara bakmanı istiyoruz. Ne yapacağımızı öğrendikten sonra sabah sizi ararım, ne zaman bir araya gelebileceğimizi bildiririm."

Booker, "Tüm hayatım o kameranın içinde," dedi. "Bu ikisinin hapse girmesi gerekiyor. Sonsuza kadar."

Young sızlandı, "Bay Booker ..."

"Kapa çeneni," dedi Nash.

Virgil Booker'a gülümsedi. "İşbirlikçi bir tanığımız olabileceğini bile düşünüyorum." Young'ın sırtına bir tokat attı. "Seninle ilgileneceğiz, Al. Boyd'a aldırış etme. O sana yardım edemez. Ama biz edebiliriz."

-

Eagan polisleri geldi. Başlarındaki polis, bir çavuş, önce kelepçeli iki adama, sonra da Virgil'e baktı ve "Bana her şeyi anlatın" dedi.

BÖLÜM

YİRMİ BİR

WEagan polisleri Nash ve Young'ı götürdükten sonra Virgil Jenkins'e şöyle dedi: "Nash'in evine geri dönmeliyiz. Nash'in evine dönmeliyiz."

Bakalım orada kimse var mı. Onun evini ele geçirmeliyiz. bilgisayarları ve onu Quill'e bağlayabilecek bulabildiğimiz tüm kağıtları. Arama izni alana kadar muhtemelen arabalarda uyumak zorunda kalacağız."

Booker sordu, "Quill kim?"

Virgil, "Nash'in hedeflerinden biri olabilir," dedi. "Peki ya benim evim?"

"Onu da araştıracağız. Bakalım alıcının kim olduğunu tespit edebilecek miyiz, eğer zaten bir tane varsa. Eğer doğru gibi görünen bir şey görürsek, teşhis için sizi ararız," dedi Virgil. "Şimdi yapmanız gereken eve gidip yatmak."

"Uyuyamayacağım," dedi Booker. "Bunun ne kadar kötü olduğunu bilmiyorsun." "Uyumaya çalış. Dakota Bölge Savcılığı'yla görüşeceğim."

Yarın sabah ofise gel. Seninle konuşmak isteyecekler ve sen de hazırlıklı olmak isteyeceksin," dedi Virgil. "Nash böyle bir şey için hazırlıklı olabilir, bir avukatı hazır olabilir."

"Bu gece avukat arkadaşlarımı arayacağım, yarın hepimiz orada olacağız." Booker dedi ki. "Ne zaman istersen. Siz ayrılmadan önce burayı kilitleyeceğim. Güvenlik şirketini arayacağım ve otoparkta devriye gezmeleri için buraya birkaç adam göndermelerini isteyeceğim."

Ayrılırken Virgil Booker'a sordu, "Bilgisayarlarınıza nasıl girdi? Onları korumuyor musun?"

Booker, "Bu hemen öğrenmemiz gereken bir şey," dedi. "Elbette hepsinin mühendislerle sınırlı olması gereken şifreleri var. Onun kullandığı şifre tek bir kişiye tahsis edilmemişti; benim gibi buraya gelen ama mühendis olmayan kişiler tarafından kullanılıyordu."

aslında bu ofiste çalışıyor. Biz her ay şifreleri değiştirsek de, söz konusu bilgisayarın şifresi birkaç kişide var."

"O zaman başka bir sızıntı daha olabilir. Gardiyanın yanı sıra."

Booker bir an için bunu düşündü, sonra başını salladı. "Muhtemelen hayır. Eğer bir mühendis olsaydı, biraz daha geç saatlere kadar çalışabilirdi.

-ki bu yeterince yaygındır- tüm bilgileri bir flash belleğe yükledi ve dışarı taşıdı. Nash'in burada olması gerektiğine göre, Allen gibi birinin elinde cep telefonuyla köşede durup videoya ayarladığından ve birisi bilgisayarda oturum açtığına tuş vuruşlarını kaydettiğinden şüpheleniyorum."

"Allen'a soracağım," dedi Virgil. "Şu USB bellek meselesine gelince: bu bir video ekranının fotoğrafını kamerayla çekmekten çok daha kolay görünüyor. Nash bunu neden yapmadı?"

"Çünkü bir USB belleği taktığınızda, her mühendis için farklı olan bazı kimlik bilgilerini soran bir ekran istemi var. Giriş yapan adamın tam arkasında durmadığınız sürece bunun filmini çekemezsiniz."

-

Virgil ve Jenkins arabayı Nash'in evine geri götürdüler, garaj yoluna park ettiler ve kapı ziline bastılar. Cevap yok.

Virgil Edina polisini arayıp yardım istedi. Görevli memur evi her yarım saatte bir kontrol edebileceklerini, ancak kötü bir yaya kazası üzerinde çalıştıklarını ve çok fazla esneklikleri olmadığını söyledi. Virgil onlara garaj yolunda iki araba olduğunu ve belki de ön verandada uyuyan biri olabileceğini söyledi.

"Ön verandada kim uyuyacak?" Virgil telefonu kapattığında Jenkins sordu.

"Bizden biri," dedi Virgil. "Bunun elimizden kaçmasına izin veremeyiz. Tüm kapılara olay yeri bandı yapıştıracağım, sonra bir uyku tulumu ve havalı yatak alıp verandada uyuyabilirsin ya da bir yoga matı ve ordu battaniyesi alıp kamyonetimin arkasında uyuyabilirsin. Seçim sizin."

-

Jenkins uyku tulumunu, havalı yatağı ve verandayı aldı. Virgil kapılara olay yeri bandı yapıştırdı ve sürünerek

kamyona bindi, yedi buçukta telefonu/alarmı çalmadan önce tam dört saat geçirdi. Trane'i aradı.

Trane, "Bana bir mola ver, yarım saat boyunca uyanmıyorum," dedi. Sonra: "Bir şey mi oldu?"

Ona bir gece önceki tutuklamadan ve Nash'in evinin garaj yolunda uyuduğundan bahsetti. "Elimizden geldiğince çabuk bir arama emrine ihtiyacımız var, yani hemen şimdi. Hennepin County'den nasıl hızlıca alacağımızı sen daha iyi bilirsin. Sana detayları vereceğim."

O bunu yaparken Jenkins esneye esneye yanlarına geldi ve "Ben Starbucks'a gidiyorum. Kahve alır mısın?"

"Sıcak çikolata ve birkaç simit."

Jenkins arabasına doğru uzaklaşırken, "Nefesim bir ejderhayı bile öldürebilir," dedi.

-

Virgil saat sekizde Dakota İlçe Savcılığı'nı aradı, adı Don Wright olan başsavcı yardımcısıyla konuştu ve durumu açıkladı. Virgil sözlerini bitirdiğinde Wright, "Kulağa ağır geliyor," dedi. "Şimdi Bay Booker'ı arayacağım. Geçici olarak saat onda buluşmayı planlayalım. Bu Sunfish Lake'ten Stuart Booker, değil mi? Stuart ve Andi?"

"Evet. Onları tanıyor musun?"

"Onları tanıyorum," dedi Wright. "Booker'lar siyasi bağış çevrelerinde iyi tanınırlar."

"Boyd Nash bu işe karışmış gibi görünüyor," dedi Virgil.

"Minnesota'da herhangi bir yerde mahkemeye çıkarsa, çıkmıştır. Bu iş onun Çene."

-

Jenkins sıcak çikolata, simit ve krem peynirle geri döndü; bir eczanede durmuş ve tanesi üç dolara iki diş fırçası ve macunu seyahat seti almıştı. Dışarıdaki bir musluktan su alıp dişlerini fırçaladılar ve Jenkins, "Şimdi, kırımın yanakları birbirine yapışmamış olsaydı, neredeyse insan gibi hissedecektim," dedi.

-

Saat sekiz buçuğu birkaç dakika geçe arama emrini almışlardı, Trane ve Minneapolis suç laboratuvarından bir bilgisayar teknisyeni, arama konusunda uzman iki polisle birlikte ayrı arabalarla geldiler. Jenkins ön kapıyı zorladı ve içeride üç bilgisayar buldular: bir masaüstü ve iki dizüstü bilgisayar. Dizüstü bilgisayarların ikisi de ThinkPad'di, Quill'in arabasından alınanlara hiç benzemiyorlardı. Hepsi şifre korumalıydı. Teknisyen üç bilgisayarı da Minneapolis'e geri götürmek üzere arabasına aldı.

Trane teknisyene "Bu sizin ilk önceliğiniz" dedi. "İzin verme Başka işlerle ilgili sizi rahatsız eden biri olursa. Eğer ederlerse, beni ara. Bunları öğlene kadar özebilirseniz çok iyi olur."

Nash'in evindeki ofisinde de üç adet iki ekmeceli dosya dolabı vardı ve bu dolaplar, görünüşe göre birkaç yıl öncesine ait, pek de düzgün olmayan dosya klasörleri ve zarflar içindeki evraklarla doluydu. Virgil dosyalar arasında Nash'in en son gelir vergisi beyannamelerinin ciltlenmiş bir kopyasını ve Virgil'in daha önce hiç duymadığı beş ayrı şirkete ait 1099'ları buldu.

Booker'ı aradı, o da hemen telefonu açtı. "Virgil. Saat 10'da buluşuyoruz."

"Sesin biraz gergin geliyor," dedi Virgil.

"Hayır, çok gerginim. Burada avukatlarımla oturuyorum. Bu pisliği çarmıha gereceğiz."

Virgil, "Size beş isim okuyacağım..." dedi.

Yaptı ve dördüncüde Booker bağırdı, "Bekle. Boardman? B- o-a-r-d-m-a-n?"

"Boardman Kimyasalları."

"İşte bu, o şerefsizler," diye bağırdı Booker. "Düşüyorlar! Düşüyorlar!"

-

Saat dokuzda, takım elbiseli ve elinde bir evrak çantası taşıyan genç bir kadın kapıya geldi. Nash'i temsil ettiğini söyledi. Trane ona arama emrinin bir kopyasını verdi; genç kadın arama emrinin yasadışı bir şekilde geniş olduğunu ve sağlam bir temele dayanmadığını söyledi.

Trane ona gülümsedi ve "Müvekkiliniz bu sabah saat iki buçukta Yüzey Araştırma binasında suçüstü yakalandı.

gizli dosyalara erişmek ve onları fotoğraflamak. İşi bitti. Eğer oturup aramayı izlemek isterseniz, buyurun. Ancak bilgisayar dosyalarının saklı olabileceği her yere bakma iznimiz var ve bildiğiniz gibi bu dosyalar taşınabilir belleklerde de saklı olabilir.

Evin çivilerine kadar sökeceğiz."

Saat dokuz buçukta Jenkins uyumak için evine gitti. Arama devam ederken Trane Virgil'i bir kenara çekti ve Robin Jones'la ilgili yaptığı araştırmada bulduğu hiçbir şeyin Quill'i onun öldürmüş olabileceğine işaret etmediğini söyledi. "Bu hiçbir yere gitmiyor. İstersen sana derinlemesine bir açıklama yapabilirim ama hiçbir yere gitmiyor. Bunu o yapmadı."

"Mazeret mi?"

"Evet, bir mazereti ve bir tanığı var, görüştüğü bir kadın. Geceyi orada geçirmiş. Kadın bir hukuk memuru, en azından Jones'un iyiliği için yalan söylememesi gerektiğini bilecek kadar zeki."

"Pekâlâ. Onu aklımızda tutalım, ama Pekala," dedi Virgil.

"Size söylüyorum, burada Quill'i ya da üniversiteyi işaret eden tek bir şey bile görmedik. Nash'in bazı hamleler yaptığını ve hatta kütüphanede olduğunu biliyoruz, ancak bunu destekleyecek bir şey bulamıyorum.

Hayır.

herhangi bir tıbbi şirkete atıfta bulunmuyor, vergi beyannamelerinde hiçbir şey yok."

"Eğer Quill'i öldürmüş olsaydı, büyük ihtimalle tüm kanıtları silmiş olurdu. Yaptığı şeyi bırakır ve çekip giderdi."

Trane söyledi.

"Doğru. Muhtemelen müşteri listesine daha derinlemesine bakmalı, kimlerle konuşmuş olabileceğini, Quill'in laboratuvarından çıkan şeylerle kimlerin ilgilenebileceğini görmeliyiz." Virgil saatine baktı. "Bu toplantı için Dakota County'ye gitmem gerekiyor. Nash'le görüşebilir miyim diye bakacağım, bakalım kendisi için ne söyleyecek."

"Oldukça avukatı var ..."

Virgil, "Zaten anlaşma yapmayacak," dedi. "Bir mola almaya çalışıyorum. Bir cinayetin kurşunu karşılığında Yüzey Araştırması mı? Asla olmaz. Onunla konuşacağım, bakalım onu ortadan kaldırabilecek miyiz. Ya da yok edemeyiz. İlginç olmazdı."

-

Savcılarla toplantı uzun sürmedi. Stuart Booker'a hürmet gösterildi, ancak gerçek bir salya akıtmanın ötesine geçilmedi.

Onun kim olduğunu ve arkadaşlarının kim olduğunu biliyorlardı ama bu o kadar da büyük bir mesele değildi, sadece Boyd Nash ve

Allen Young, bilgisayar dosyalarındaki kanıtları yok edebilecekleri gerekçesiyle derhal kefaletle serbest bırakılmadı.

Virgil Nash'le görüşmek istedi ancak Nash buna yanaşmadı ve Virgil'i George Wesley adındaki avukatına yönlendirdi. Wesley, tesadüfen Nash'i kaleyi andıran Dakota İlçe Hapishanesinde ziyaret etmişti. Virgil görüşme talebiyle onu aradığında İkiz Şehirler'deki ofisine dönmek üzereydi.

Wesley Virgil'e, "Kefaletle serbest bırakılıp evine dönene kadar bugün bunu yapmasına izin vermeyeceğim," dedi. "Eğer yazılı sorularınızı iletmek isterseniz, bunları dikkate alacağım."

"Burada sizin bilmediğiniz bir şeyler oluyor. Kayıt dışı bir sohbet için ofisinize gelsem nasıl olur?"

Bir süre sonra, hâlâ arabasında olan Wesley, "Bunu yapabilirim. Benden pek bir şey alamazsınız ama bunu yapabilirim."

-

Virgil Booker'a veda etti ve kuzeye, Edina'ya doğru yola çıktı, Wesley'nin hukuk bürolarıyla dolu, özenle korunmuş tuğla bir binada ofisi vardı. Bir sekreter Wesley'e Virgil'in ofiste olduğunu e-posta ile bildirdi; birkaç duvarın arasından en fazla yirmi metre uzakta olduğu anlaşılan Wesley dışarı çıktı ve Virgil'e ofisine girmesi için el salladı.

"El sıkıştırlarken dostça bir gülümsemeyle, "Bu konferansa neden ihtiyacımız olduğunu anlayamıyorum," dedi.

herhangi bir
şey."

Virgil, sarı saçları olan ince, solgun bir adam olan Wesley masasının arkasına otururken bir sandalye çekti.

"Mesele şu. Müvekkilinizin Bay Booker'a yaptığı şey çok çirkindi ve bu umurumda değil. Ya da biraz umurumda, Bay Nash'i bir süreliğine hapse gönderecek kadar. Benim umurumda olan üzerinde çalıştığım başka bir dava, Minnesota Üniversitesi'nde Profesör Barthelémy Quill'in öldürülmesi."

Wesley arkasına yaslandı. "Dur bir dakika. Müvekkilimin bu davada şüpheli olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Bu biraz ağır oldu ama Quill'in laboratuvarına ve Quill'in bazı ortaklarına birkaç kez uğradığını biliyoruz. Diğer doktorlar. Ayrıca Quill'in öldürülmesinden önceki haftalarda Wilson Kütüphanesi'nde, Quill'in odasının yakınında olduğunu da biliyoruz. Yapmamız gereken Nash'i şüpheli olmaktan çıkarmak, eğer bu yapılabilirse. Eğer yapamazsak, o zaman onunla çok daha fazla ilgileneceğiz."

Wesley bir an için bunu düşündü ve sonra, "Mazeret mi istiyorsun?" dedi.

"Eğer varsa. Bunu araştırırız," dedi Virgil. "Aksi takdirde, onu cinayetten aramaya başlayacağız."

Wesley, "Bana Quill davasıyla ilgili bazı ayrıntılar ver," dedi. "Boyd'la konuşup sana geri döneceğim. Bir mazeret sunacağımızı söylemiyorum, ama onunla işbirliği yapmaya istekli olup olamayacağımızı konuşacağım."

"Yeterince makul," dedi Virgil. "Eğer birkaç tane yapmak istiyorsan Notlar . . . Dr. Quill üç Cuma önce, büyük olasılıkla Cuma günü gece yarısı öldürüldü ..."

—

Wesley'nin ofisinden ayrıldıktan sonra Virgil uykusuzluktan ve yemek yemekten kendini kötü hissediyordu, bu yüzden tuz, yağ ve karbonhidrat almak için McDonald's'a uğradı ve sonra biraz kestirmek için otele geri döndü. Wesley geri aradığında beş dakikadır odasındaydı.

"Bay Nash, onu temize çıkarmak için ihtiyacınız olan tüm kanıtlara sahip olduğunuzu söyledi. Söyleyeceği tek şey bu."

"Huh. Bu birkaç farklı şekilde anlaşılabilir." Wesley, "Eminim sen uygun olanı bulacaksın," dedi.

—

Virgil, Trane'i aradı. "Nash'in bilgisayarlarına ne oluyor?" "Bilmiyorum.

Kontrol edebilirim."

Ona Wesley'nin ifadesinden bahsetti ve şöyle dedi: "Sanırım hiçbir şeyi kabul etmeden bize bir sinyal gönderiyorlar. Sanırım bize dosyalarda Nash'in o Cuma gecesi Surface Research'te olduğunu gösteren bir şey olduğunu söylüyorlar. Bize onun oraya birkaç kez gittiğini, Cuma, Cumartesi ve Pazar geceleri geç saatlerde, kimsenin çalışmadığı saatlerde gittiğini söyledi."

"Ona bir mazeret mi sağlayacağız?"

"Sanırım sinyal verdikleri şey bu," dedi Virgil. "Ben teknisyenlerle gideceğim. Sen ne yapacaksın?"

"Biraz kestireceğim, sonra kirli kıyafetlerimi toplayıp eve gideceğim. Pazartesi günü döneceğim."

"Lanet olsun, her türlü olasılığa sahip olduğumuzu hissediyorum. Ama bu sanki jöleyi sıkmaya çalışmak gibi, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur."

"Evet. Biraz ara verelim ve bunu düşünelim."

-

Pazartesi sabahı Trane'in ofisinde buluşmak üzere anlaştılar.

Virgil tıraş oldu, duş aldı ve yatağa uzanıp beş dakika içinde uykuya daldı. Sersemlemiş bir halde uyandı, saate baktı: neredeyse altı olmuştu. Frankie'yi düşünüyordu: onu araması gerekiyordu. Telefon çaldığında komodinin üzerinde telefonunu arıyordu. Telefonu aldı ve ekrana baktı: arayanın kimliği yoktu.

"Virgil Flowers ..." diye cevap verdi.

Bir kadın ona bağırdı, "Brett öldü! O öldü. Tam burada."

Bir anlık kafa karışıklığından sonra düşündü: Megan Quill. Brett uykulu, çıplak kıçlı adamdı. "Sakin ol," dedi Virgil. "Onun öldüğünü nereden biliyorsun?"

"Çünkü ona bakıyorum," diye bağırdı Quill telefonuna. "Ve o öldü."

"Bakıyorsun . . . Polisleri aradın mı?" "Sen bir polissin," dedi. "Kartını aldım." "Evet, ama ... Neredesin sen?"

"Brett'in odasında."

"Bir adresiniz var mı?"

Koşan ayak seslerini duydu, sonra da onu: "Adres nedir? Buranın adresi ne? Hey, sen. . ."

Uzaktan daha fazla bağırma sesi geldi ve sonra St. Thomas Üniversitesi'nden çok uzak olmayan bir St. Paul adresiyle geri döndü.

"Olduğun yerde kal, hiçbir şeye dokunma. Ve odayı terk edin," dedi Virgil. "St. Paul polislerini arayacağım, beş dakika içinde orada olurlar. Ben de on dakika içinde orada olurum. Orada kal."

"Görünüşe göre . . . Sanırım aşırı dozdan öldü. Yerde bir şırınga var. Bembeyaz ve gri görünüyor." "Ne-"

"Eroin. Bazen heroin kullanırdı. Onu hayalperest yaptığını söylerdi." Hıçkırmaya başladı.

"Orada kal," diye tekrarladı Virgil.

"Tanrım, gerçekten ölmüş!" diye bağırdı.

Virgil ona tekrar odadan çıkmasını söyledi, o da çıktı ve Virgil, "Bir yere git ve sırtını duvara yaslayarak otur. Bayılıp kendine zarar vermek istemezsin. Kimsenin odaya girmesine izin verme. Otur, polisler birkaç dakika içinde orada olacak."

Kapattı, 911'i aradı, kendini tanıttı, durumu açıkladı ve operatöre Megan Quill'in aradığı adresi verdi. "Birkaç dakika içinde ben de orada olacağım. Gelen ekiplere bunun başka bir cinayet soruşturmasının parçası olabileceğini ve olay yerinde dikkatli olmalarını söyleyin. Dondurmalarını, başka bir şey yapmamalarını ve St. Paul Cinayet Masası'ndan Ryan'ı aramalarını söyle."

911'i aradıktan sonra Trane'i aradı. "Megan Quill yaklaşık iki dakika önce arkadaşını ölü bulmuş," dedi. "Aşırı dozdan olabileceğini düşünüyor. St. Paul polisleri yolda. Ben oraya gidiyorum."

"Bana bir adres ver. Ofiste arabamda oturuyorum. Hemen arkanda olacağım."

BÖLÜM

YİRMİ İKİ

A Virgil asansörden çıkarken, bara doğru giden Harry'yi neredeyse eziyordu.

Harry, "Sonunda bir ipucu bulabildin mi? Öyle görünüyorsun."

"Belki," dedi Virgil. "Konuşamıyorum."

"Bir çocuk, değil mi?" Harry kapıdan çıkarken arkasından seslendi.

Virgil kamyonetine doğru koşarken ölü bir çocuk diye düşündü.

-

Minnesota Üniversitesi'nden St. Thomas'a normalde on dakikalık bir yolculuk olacaktı ama Virgil'in ızgara ışıkları ve sireni vardı. ve onları yumrukladı ve sekizde yaptı. Eski, köhne bir evin önündeki kaldırımında iki St. Paul polis arabası buldu.

Virgil ulaştığı ilk polisle konuştu, o da başka bir polisin Megan Quill ile birlikte evin ikinci katında olduğunu söyledi. "Kurbanın hayata döndürülüp döndürülemeyeceğini görmek için kafamızı odanın içine soktuk, ancak bir süredir ölü olduğu anlaşılıyor."

"Tamam, ben yukarı çıkıyorum," dedi Virgil.

Polis onun koluna dokundu. "Cesede dokunmadık ama soğuk olduğundan ve nefes almadığından emin olmak için baktık. Karnını kontrol edin."

"Ne?"

"Karnını kontrol et."

Virgil eve doğru yürürken, başka bir araba sokağın aşağısındaki kaldırıma yanaştı ve bir kez korna çaldı. Virgil döndü ve Trane'in arabadan indiğini gördü.

Trane rozetini St. Paul polislerine gösterdi ve aceleyle Virgil'in yanına gitti.

"İçeri girdin mi?"

"Hayır. Ve polisler gizemli davranıyor." "Ne?"

"Hadi yukarı çıkalım. Ölü çocuğun midesine bakmam söylendi." "Ne?"

-

Evin ikinci katına çıktılar, diğer polis koridorda yerde oturan Quill'in yanında duruyordu.

Trane ikinci polise kendini ve Virgil'i tanıttı, yüzü kızarmış ve ara sıra ağlayan Quill'e merhaba dedi ve polis "Bir müfettiş geliyor, birkaç dakika içinde burada olacak" dedi.

"Kurban ..." Virgil başladı.

"Bir süredir ölü," dedi polis. "Sırt üstü yatıyor. Göz kapaklarında biraz sertlik görüyoruz ve kan çoktan sırtına ve bacaklarına yerleşmiş. Yeniden canlandırma umudu yoktu."

Trane, "Tanıdığı dışarı çıkarmamızın bir sakıncası var mı? Onu tanıyoruz, daha önce de karşılaştık, daha iyi olabilir. Müfettişinizi ön kapıda bekleyeceğiz."

Polis başını salladı. "Elbette. Sarsılmış durumda."

Virgil: "Kurbana hızlıca bir göz atmamız gerekiyor. Ortağınız dışarıda."

Polis tekrar başını salladı. "Evet. Bir göz atın."

Quill boğuk bir sesle, "Onun adı Brett Renborne.

Biri ailesini aramalı." Ve tekrar ağlamaya başladı. Trane, "Söz konusu bir çocuk olunca bundan nefret ediyorum," dedi.

Koridordan odaya geçtik - tek kişilik bir odaydı, belki on beşe yirmi metre, duvarları orta maviye boyalıydı, bir yatak, küçük ahşap bir masanın üzerinde bir Apple dizüstü bilgisayar, masanın yanında yerde bir yazıcı, üzerinde mikrodalga fırın olan bir raf ve bir dolap vardı. Ama banyo yoktu. Virgil sordu ve kapıdaki polis "Koridorun sonunda" dedi.

-

Virgil, Renborne'un dairesine giden yolu açtı, hem o hem de Trane dikkatli adımlarla ilerliyordu. Virgil sessizce yerdeki şırıngayı işaret etti.

Renborne yatağın üzerine, çarşafın üzerine yayılmıştı, çoğunlukla sağ tarafındaydı ve sağ kolu kolunun altından dışarı uzanmıştı.

Vücudu. Karnının büyük kısmını ortaya çıkaracak şekilde yukarı çekilmiş beyaz bir tişört ve bir çift Jockey külot giymişti. Şort kirlenmişti ve havada belirgin bir dışkı kokusu vardı.

Virgil karnına bakmak için cesedin üzerine eğildi. "Tanrım," dedi.

"Ne?"

"Bak."

Trane cesedin üzerine eğildi. "Sence . . . ?" "Evet, öyle düşünüyorum."

Renborne'un karnında titrek bir elin üzerine siyah mürekkeple yedi kelime karalanmıştı: "Ben yaptım. Buna dayanamıyorum."

Virgil etrafına bakındı ve diğer çarşafın altından siyah bir Sharpie kaleminin çıktığını gördü. Onu işaret etti. "Kalem."

"Hadi buradan gidelim," dedi Trane.

-

Koridora geri dönen Trane, Quill'e "Hadi tatlım," dedi ve Quill'in elinden tutarak onu merdivenlerden aşağı indirdi. Dışarıda, alt katta yaşayan bir kadın bir sandalye getirdi ve Quill oturdu.

"Bize gününüzden bahsedin," dedi Trane. "Arkadaşınızdan en son ne zaman haber aldınız?"

"Adı Brett Renborne. Bu öğleden sonra buralarda olup olmayacağını öğrenmek için dün gece onu aradım, ama saat birde dersi olduğunu söyledi, benim de ikiden dörde kadar dersim vardı, ben de onu aramaya çalıştım

dersten sonra."

"Saat kaçtı?"

"Bilmiyorum, ama ben Bir dakika bekle." Arka cebinden bir cep telefonu çıkarıp açtı ve birkaç kez tuşladı,

Sonra da "Saat dört yirmi üçte ve dört kırk birde. Onu iki kez aramaya çalıştım. Buradan çok uzakta yaşamıyorum. E-postalarımı kontrol ettim ve bir süre sonra uyuyup uyumadığını görmek için kapıyı çalmaya karar verdim. Kapısı açıktı ve içeri baktım.

ve . . . Onun öldüğünü biliyordum. Bir filmdeki ölü bir insan gibi görünüyordu. İçeri girdim. Buna inanamadım. Çığlık atmak falan istedim ama yapamadım. Çantamda Bay Virgil'in verdiği polis kartı vardı, ben de aradım. Ve sonra çığlık atabildim ..."

"Saatin kaç olduğunu biliyor musun? Onu ne zaman bulduğunuzu?"

"Bay Virgil'i aramadan yaklaşık bir dakika önce. Bekle. Bu saat değil. Doğru, değil mi Bay Virgil?"

"Yeterince yakın," dedi Virgil. Telefonunu kontrol etti. "Virgil benim ilk adım. Ve sen beni beş elli birde aradın."

"Onu o zaman buldum," dedi.

Renborne'un esrar, kokain, LSD ve afyonu aynı anda değil de seri bir şekilde denediğini söyledi, Çünkü uyuşturucunun zihnini gevşettiğini söylemişti. Quill, eroinin daha yeni olduğunu söyledi. Kadın buna karşı çıkmıştı ama adam bağımlı olmazdı çünkü dikkatliydi ve haftada sadece bir kez yapardı ve bir ya da iki ay içinde bırakırdı.

"Ona inandım. Uyuşturucuyla arası iyiydi," diyor Quill. "Denerdi Sonra da bırakırdı. Ot hariç. Ama yani, kim ot kullanmaz ki?"

Pis görünümlü bir sedan kaldırıma yanaştı ve Roger Bryan arabadan inerek onlara baktı ve "Kahretsin" dedi.

Virgil dedi ki, "Hey, Rog. Bu Megan Quill, Dr. Quill'in kızı. Kurbanı o buldu." "Oh .

."

"Kendinizi tekrar etmenize gerek yok," dedi Trane. "Bunu zaten birkaç kez söyledik."

Başka bir araba yanaştı ve zayıf, siyah bir kadın inip bir evrak çantası aldı. Bryan'ın arkasından baktı ve "Virgil Kahrolası Flowers. Kabusu yaşıyorum."

"Nasılsın tatlım?"

"Nerelerdeydin, dostum? Birisi on yıl önce kahve içmeye gittiğini ve bir daha geri dönmediğini söyledi." Honey Marshall uzun süredir adli tıp müfettişiydi ve ceset taşınmadan önce ona bakıyordu. Yanlarına yaklaşırken Bryan ve Trane'le göz göze geldi ve şöyle dedi: "Burada ne varmış böyle? Bir tür çok kurumlu polis toplantısı mı?"

"Karmaşık bir durum," dedi Trane. Başını Quill'e doğru eğdi. "Bu genç hanım Dr. Quill'in kızı.

birkaç hafta önce üniversitede öldürüldü. Cesedi buldu.

bir arkadaşının. Aşırı doz olabileceğini düşünüyor. Ve olabilir de . Kasıtlı bir doz aşımı."

"Size aşırı doz olduğunu düşündüren nedir, Bayan Quill?" Marshall sordu.

"Eroinle uğraştığını biliyordum. . . Ve yerde bir şırınga vardı ..."

"Hadi gidip bir bakalım."

Bryan, "Gidip *dikkatlice* bakalım. Bir suç mahalli olabilir."

Marshall çantasını açtı ve bir paket plastik patik çıkardı, çiftleri Bryan, Trane ve Virgil'e verdi, kendisi için de bir çift aldı. Merdivenlerden yukarı çıktılar ve Bryan polislerden birinden Quill'in yanında kalmasını istedi. Bryan ona "Zaten artık oraya girmek istemezsin," dedi.

Kendine sarıldı ve başını sallayarak "Hayır" dedi.

Marshall ve üç polis patiklerini giyip Renborne'un odasına girdiler. Marshall cesedi taradı, Renborne'un kollarına bakmak için eğildi ve "Huh" dedi. Ölü üzerindeki mesajı okudu adamın karnına baktı, cesedi tekrar taradı, Renborne'un sol dizinin arkasındaki bölgeye bir süre baktı, ayağa kalktı ve "Bana bir dakika verin" dedi.

Kapıya gitti, başını dışarı uzattı ve koridorda bekleyen Quill'e seslendi. "Arkadaşının solak mı yoksa sağlak mı olduğunu biliyor musun?"

Quill geri seslendi, "Sağ elini kullanıyor sanırım. Evet, sağ elini kullanıyor." "Teşekkürler."

Marshall odaya geri döndü, ellerini kalçalarına koydu, cesede baktı, sonra Bryan'a döndü ve "Burada dikkatli olmalısın Rog. Sol dizinin arkasında düzenli bir enjeksiyon bölgesi var gibi görünüyor, taze bir tane de var. Sağ dirseğinin iç tarafında yeni bir tane daha var. Ama sadece bir tane var, iki kolunda da başka iz yok."

"Neden düzenli enjeksiyon yerlerini değiştirsin ki?" Trane sordu.

Marshall, "Olur böyle şeyler. Keşlerin ne yapacağını bilemezsiniz, özellikle de ikinci vuruşu yaptıklarında zaten kafaları iyiyse. Ancak, baskın kolunuza enjeksiyon yapmak biraz alışılmadık bir durumdur. Çoğu keşler diğer ellerine enjekte ederler. Ayrıca, sol bacağa yapılan bu enjeksiyon, sağ elini kullanan bir adamın

şırıngayı tutmak. Sağ koluna enjekte etmek için sol elini kullanması gerekirdi."

Kapıya geri döndü ve Quill'e seslendi. "Arkadaşın çok kısa kollu gömlek giyer miydi?"

Quill cevap verdi, "Evet. Her zaman."

Marshall Bryan'a dönerek, "Bu da koluna enjekte etmiş olma ihtimalini daha da azaltıyor. Doktorların buna bir göz atmasına izin vermeliyiz. Ama geçici olarak ölüm şeklini belirsiz olarak adlandırıyorum. Karnındaki yazıya bakılırsa kaza değil. İntihar olabilir, ama biri onu öldürmüş de olabilir. İlk iğnenin etkisiyle uyurken ona sıcak bir iğne yapmış olabilir. Emin olmak için otopsiyi beklememiz gerekecek ama bence ölüm nedeni yeterince açık."

Virgil, "Megan'la konuşmamız gerek," dedi.

Bryan: "Seninleyim." Trane başını salladı ve Bryan ekledi: "Olay Yeri'ni getiriyorum."

-

Evdeki tek kiralık oda Renborne'undu. Evin geri kalanında evin sahibi yaşlı bir kadın oturuyordu ve Quill'le görüşmek için Renborne'un koridorun sonundaki yatak odasını kullanmalarına izin vermişti.

Onu içeri aldıklarında, "Daha önce hiç ölü bir insan görmemiştim. Gerçek bir ölü değil. Babam öldürüldüğünde karısı onu yaktırmıştı, o yüzden cenazede bu vazodan başka bir şey yoktu. Ama içeri girip onu gördüğümde Brett'in öldüğünü anladım."

"Cesede dokundun mu?" Bryan sordu. "Eğer DNA testi yapacaksak bunu bilmemiz gerekiyor."

Başını aşağı yukarı salladı, tekrar hıçkırdı, kendini tuttu ve şöyle dedi: "Omzuna, gömleğine dokundum. Onu biraz dürttüm. Tahta gibiydi. Öldüğünü biliyordum."

"Pekala."

Virgil, "Bana bir dakika ver. Bir şeye bakmam gerekiyor."

Bryan Quill'e o gün ne yaptığını, nereye gittiğini, kimi ve ne zaman gördüğünü sorarken, Virgil oradan ayrıldı ve Marshall ile polisin Olay Yeri ekibini beklediği odaya doğru yürüdü.

"Bir şeye bakmam gerekiyor: Masasına."

Marshall'dan tek bir patik aldı, odayı dikkatlice taradı, sonra Renborne'un dizüstü bilgisayarının bulunduğu masanın üstüne baktı, bir

Bir yığın spiralli defter -hepsi kullanılmış- ve içinde çeşitli kalemler ve kurşun kalemler bulunan eski, muhtemelen gerçek bir antika gibi görünen uzun, gri bir marmelat kavanozu. Patiği sağ eline geçirdi ve onu kullanarak

masanın çekmecelerine baktı. İçine baktı, sonra çekmeceleri kapattı, kapıya doğru geri adım attı, Marshall'a patiği verdi ve odaya geri döndü. Quill hala o gün ne yaptığını anlatıyordu.

Sözlerini bitirdiğinde Virgil, "Arkadaşın Jerry nerede?" diye sordu. "Dün gece Faribault'daki evine gitti."

Byran: "Jerry kim?"

Quill dedi ki, "Jerry Krause. O bir arkadaş. O ve başka bir adam - Butch gibi bir şey - dün gece Faribault'a gittiler."

"Oraya çok sık gider mi?" Virgil sordu.

"Parası azalmaya başladığında. Babasından harçlık alıyor ve bazen bunu çok hızlı harcıyor," dedi Quill. "Annesi ve babası boşanmış ve kıyafetleri bittiğinde ve hepsini annesinin evinde yıkıyor. Annesi genelde ona biraz para verir. Muhtemelen üç haftada ya da ayda bir oraya gidiyordur."

Trane sordu, "Brett bir şeyden dolayı mutsuz muydu? Depresyonda mıydı?"

Başını iki yana salladı. "Fark ettiğimden değil. Ve sanırım fark ederdim de. O uyuşturucularla uğraşmasını istemiyordum, bunu ona söyleyip duruyordum. O mutlu bir adamdı, gerçekten. Eğer aşırı doz aldıysa, bu bir kazaydı."

"Peki ya mesaj?" Bryan sordu.

Tekrar başını salladı. "Ne mesajı?" "Mesajı görmedin mi?" Trane sordu. "Hayır, not yok. Hiçbir şey yok."

Virgil: "Karnında yazılı bir mesaj var." Trane ve Bryan'a döndü. "Bu ayrıntıyı fark ettiğinizden eminim ama not sağ tarafı yukarı bakacak şekilde yazılmış. Ama onun bakış açısından, ters ve ters yazmış olması gerekirdi. Baş aşağı ve tersten ve kafası iyiydi."

"Ben de bunu merak ediyordum," dedi Trane ve Bryan da "Evet," dedi.

"Odanın etrafına baktım," dedi Virgil. "Yatağın altında, göremediğim bir yerde ya da dolapta Sharpie yoksa başka da yok. Sadece yerde bir tane var."

Bryan, "Bu beni endişelendiriyor." dedi. Quill: "Biri onu öldürdü mü?"

Bryan, "Bunu düşünmek zorundayız," dedi. "Ve not... Size şunu sorayım: Brett babanızı ne kadar iyi tanıyordu?"

"Yani, oraya gittiğimizde birkaç kez bizimle birlikteydi. Babam onu sevmezdi çünkü Brett'in tembel olduğunu düşünürdü. Brett de kendini tutamazdı, alaycı olurdu. Ama kötü bir iğneleme değildi. Babama takılırdı. Bir keresinde müzik odasına bakıyordu - Steinway, müzik setleri ve her şey - ve şöyle bir şey söyledi: "Dostum, miras kaldığında ne boklar alabiliyorsun. Babam sinirlendi, çok çalışmaktan ve Y kuşağının kışından ısırma bile çok çalışmayı bilmediğinden bahsetti."

Bryan: "Sence Brett onu öldürmüş olabilir mi? Kazara olsa bile mi?"

Quill: "Babam kazara ölmedi. . ."

"Ne demek istediğini biliyorsun," dedi Trane. "Birbirlerinden hoşlanmıyorlar. Kütüphanede birbirlerine rastlıyorlar. Baban Brett'in bilgisayar gibi bir şey çaldığını düşünüyor ve Brett de ona vuruyor. Onu öldürmek istememiş ama bir boğuşma olmuş."

Quill Trane'e, "Bana boğuşma olmadığını söylemiştin," dedi. "Şey, bir boğuşma. Bir tartışma. Baban arkasını döndü ve Brett ona vurur."

"Hiç sanmıyorum," dedi. "Brett şiddetle hiçbir ilgisi olsun istemedi."

Virgil: "Kokain denediğini söylemişsiniz. Bu ne zaman oldu? Ne kadar zaman önce?"

"Bir süre önce. Yaz aylarında. Tam olarak bilmiyorum."

"Nereden aldığını biliyor musun?"

"Hayır. Kokain satıcıları hakkında bilgim yok ama çok uzağa gitmesi gerektiğini sanmıyorum. Parası olduğunda kulüplere gitmeyi severdi. Doğru kulüplere gidersen kokain bulabilirsin."

"China White adında bir satıcıdan hiç bahsetti mi?" Trane sordu.

"Hayır. Satıcılardan hiç bahsetmedi." İki elini de ellerinin üzerine koydu.

Alnından. "Öldüğüne inanamıyorum. Tam şurada. Ölmüş. Dün gece hayattaydı. Şimdi öldü."

Trane onun omzunu sıvazladı. "Bak. Dışarı çıkıp biraz hava alalım. Virgil, konuşmamız gerek."

-

Bryan dışarıda Quill'den isim almak için birkaç dakika harcadı: Renborne'un ailesi, diğer arkadaşları. Ev sahibesi, Renborne'un Renborne o sabah erken saatlerde cep telefonuyla konuşuyordu.

Gece geç saatlerde dışarıdan dönerken kalktı. "Saat altı gibi merdivenlerde sesini duydum."

"Genelde sabahları bu kadar erken mi kalkar?"

"Genelde değil, ama o çocuk gece gündüz her zaman gelir giderdi. Bazen saat altıda eve geliyordu. Bazen de altıda kapıdan çıkıyordu. O yüzden pek dikkat etmezdim."

"Gün boyunca onu duydunuz mu? Saat birde dersi vardı."

"Hayır, burada değilim. Yedi gibi kalkıyorum, sekizde işe gidiyorum-

Otuz, dört buçuk ya da beş gibi dönüyorum. Bazen diğer kızlarla birlikte işten sonra dışarı çıkıyoruz."

Paul'deki Minnesota Tarih Derneği'nde sekreter olarak çalışıyordu. Boşanmıştı ve Renborne evde yaşayan diğer tek kişiydi. "Eski sevgilim burada hiç yaşamadı. Ayrıldık, ayrıldık ve ben de kendi payımla burayı satın aldım."

"Bu sabah merdivenlerden çıkarken duyduğunun Brett olduğundan emin misin?" Virgil sordu.

Omuz silkti. "Sesi ona benziyordu. Koşu ayakkabısı giyiyordu, sessizdi."

Renborne'un "gerçekten iyi bir çocuk olduğunu" söyledi. Uyuşturucu kullandığına dair hiçbir fikrim yoktu. Onu hiç görmedim, bilirsiniz, uyuşturulmuş ya da başka bir şey."

-

Virgil ve Trane uzaklaştılar. Trane sordu, "Hala eve gidiyor musun?"

"İsterdim. Bu bizim olay yerimiz değil ve işi St. Paul yapacak. Pazartesi sabahı döneceğim. O zamana kadar bazı laboratuvar sonuçları ve otopsi raporu ellerinde olur. Pazar günü yapacak pek bir şeyim yok."

"Pekâlâ. Başka nasıl yapabiliriz?"

"Yapamam. Henüz nereye gittiğimizi göremiyorum."

"Ben de öyle. Bu arada, adamınız Nash. Adamlarımız bilgisayardaki bazı dosyalara girmişler. Orada şifrelenmiş başka dosyalar da var, muhtemelen onlara hiç girmeyeceğiz. Ama Gördüğümüz dosyalardan birkaç düzinesi Lightroom adlı bir programdan aktarılan fotoğraflardı."

"Biliyorum," dedi Virgil.

"Evet, bir de şu meta veri olayı var. Görünüşe göre fotoğraflar Quill'in öldürüldüğü gece çekilmiş, tabii sahte değillerse.

bir şekilde."

"Biz de ona mazeretini verdik."

"Ve endüstriyel casusluk suçlamalarını sağlamlaştırdı," dedi Trane.

"Bu da benim sorunumu çözmiyor."

Virgil, "Faribault'a gidip şu Jerry Krause denen çocuğu bulmaya çalışacağım. Tam olarak yolumun üzerinde değil, ama sürüş süreme sadece yirmi dakika kadar ekleyecek. Eğer evini değiştirmediyse Ehliyetinde ev adresi olmalı." "Tamam. Sence bir şey

biliyor mudur?"

"Hayır, pek sayılmaz. Ama üçü bir çeteydi ve pek de sağlıklı bir çete değillerdi. Kontrol etmeliyim."

-

Virgil Quill'e veda etti ve I-35 üzerinden güneye yöneldi. Faribault güneye doğru bir saatten biraz daha az bir mesafedeydi ve yolda BCA'daki görevli memuru aradı ve Krause'nin ev adresini aldı. Şehre girdiğinde geri döndü ama iPhone'unun harita uygulamasının yardımıyla evi buldu; akça ağaç ağaçları şimdiden sonbahar turuncusu gösteren eski ama bakımlı bir mahalleydi. Yaşlı bir kadın kapıya geldi, uykulu görünüyordu, Jerry'nin annesi olduğunu söyledi. "Başı belada değil, değil mi?"

"Hayır. Yakın bir arkadaşı öldü ve bunun bir intihar olması muhtemel. Arkadaşlarıyla konuşuyoruz-"

"Oh, oğlum, Brett değil mi?" "Korkarım öyle."

"Oh, oğlum. Jerry çok üzülecek," dedi. "Ceketimi alayım. Kwik Trip'e doğru yürüdü."

Virgil ve Krause'nin adı Connie olan annesi, Kwik Trip'e doğru dört blok ötede zikzak çizerek yürürken Krause'nin kendilerine doğru yürüdüğünü ve bir külah dondurma yediğini gördü. Annesi, "Her zaman dondurma yiyor," dedi.

Krause yanlarına geldiklerinde külahı yemeyi bıraktı ve "Siz şu Virgil subayısınız" dedi.

"Evet. Son zamanlarda Brett'ten haber aldınız mı? Bu sabah ya da dün gece onunla konuştunuz mu?"

"Hayır. Neden? Ne oldu?"

"Korkarım o öldü," dedi Virgil.

Krause kalktı, eli yana eğildi ve külahının tepesi çimenlerin üzerine düştü. "Kahretsin" diye bağırdı ve tekmeyle sokağa fırlattı. "Aman Tanrım!

Tanrım!" Gözleri yaşardı ve "Uyuşturucu muydu?" diye sordu.

"Öyle görünüyor," dedi Virgil. "Biliyor muydun?"

"Megan biliyor mu?" "Onu
o buldu."

"Aman Tanrım! Oraya çıkmalıyım. Mahvolacak." "Kullandığını
biliyor muydun?"

"Evet, yaptım," dedi Krause. "Megan ve ben onu durdurmaya çalıştık.
Ama o bunun sadece bir deney olduğunu söyledi. İnternette her türlü
araştırmayı yaptı, ne kadar kullanabileceğinizi, bağımlılıkla ilgili her
şeyi. Yaptığı şey afyon kullanmaktı. Harika rüyalar gördüğünü ve bu
konuda bir kitap yazacağını söyledi. Ah, Tanrım!"

"Afyon değildi," dedi Virgil. "Muhtemelen eroindi."

"Ah, evet, olabilir, bundan bahsediyordu. Bana başladığını söylemedi
çünkü diğer şeyler hakkında ona çok fazla bok verdim."

Gözyaşları yüzünden akıyordu ve annesi omzunu okşadı. "Seni oraya
geri götüreceğim," dedi. Ve Virgil'e, "Jerry'nin arabası yok."

Virgil birkaç soru sordu. Krause, Renborne'u bir önceki öğleden sonra
görmüş ve öğrenci merkezinde bir süre konuşmuşlardı. Sonra arabası
gelmiş ve o ve başka bir öğrenci, Butch Olsen, Faribault'a gitmişlerdi.

"Brett'i gördüğümde son derece neşeliydi. Kafası iyi değildi. O gece
Megan'la birlikte dışarı çıkacaklarını söyledi. Muhtemelen geceyi onun
evinde geçireceklerini düşündüm. Bunu bazen yaparlardı. Ben de
davetliydim ama buraya dönmek zorunda kaldım: Üçüncü gündür aynı iç
çamaşırını giyiyordum. Butch yarın sabah beni almaya gelecek."

Annesi tekrar, "Seni ben götüreceğim," dedi.

Jerry, o sabah Megan'la bir kez konuştuğunu söyledi, hiçbir şey
hakkında. "Beni aradı, etrafta dolaştığını, Grand Avenue'ye gidip kot
pantolon bakabileceğini söyledi. Gerçekten söylediği tek şey buydu.
Sıkılmıştı ve sanırım Brett öğleden sonra dersteydi."

"Uyuşturucuyu nereden aldığına dair bir fikriniz var mı?"

Krause gökyüzüne baktı ve gözlerini kırıştırdı. "Bana onu aldığını
söyledi

Üniversitenin oradaki iğrenç bir kulüpteki bir kadından. Belki adı
White'dı? Evet, sanırım White'dı. . . Sanırım diğer şeyleri de anladı. Bir
keresinde bana bağlantısının

Vietnamlı, ama aynı kişi olduğından emin değılim. Sanırım öyleydi, sadece emin değılim."

Çin Beyazı, diye düşündü Virgil. Vietnamlılar Çinlilere hiç benzemiyordu ama St. Paul'de bir sokak serserisiyseniz muhtemelen aradaki farkı anlamak için fazla zaman harcamıyorlardı.

Virgil birkaç soru daha sordu ama kayda değer bir şey çıkmadı ve sonra Krause'lerin evine geri döndüler. Jerry'ye, "Seninle tekrar konuşmak isteyebilirim," dedi. "Eğer Brett'in arkadaşlarına sorabilirsen, onu nerede bulabileceğıme dair bir fikirleri var mı? bağlantı . . ."

"Yapacağım," dedi Krause. Ellerinin topuklarını göz çukurlarına bastırdı ve "Ah, Tanrım. Ah, kahretsin . . ."

BÖLÜM

YİRMİ ÜÇ

Vİrgil çiftliğe giden yolu kesti.

Çocuğu olmadığı için bunu düşünmek için fazla zaman harcamamıştı, ama şimdi Frankie'nin bir çift çöreği vardı. Hayatta bir çocuk kaybetmekten daha kötü bir şey olamayacağı aklına geldi. Ve bir çocuğunuz olduğunda, geleceğinize ağır bir ipotek koymuş olursunuz. Herkes eninde sonunda ölür, ama bir çocuğunuz olduğunda umabileceğiniz en iyi şey önce ölmektir. Tercihen uzak bir gelecekte.

Brett Renborne kötü bir çocuk gibi görünmüyordu, sonradan iyi insanlar olan pek çok çocuktan daha fazla kayıp değildi. Uyuşturucu biraz aşırıydı ama Virgil kalbinde bu deneyi anlayabiliyordu. Kendini biraz kaybetmiş bir halde üniversiteden ayrılıp orduya katılmış, macera aramış ve boynunu riske atmaya razı olmuştu. bunun için. Brett de bir bakıma benzer bir şey yapmış ve dibe vurmuştu. Eğer düzgün bir ailesi olsaydı, Brett'in incindiğinden çok daha fazla incinirlerdi. Ölürken bile.

Çiftliğe geldiğinde, Frankie'nin on bir yaşındaki en küçüğü Sam'in yağ lastikli bir bisikletle yolda yuvarlandığını, Sarı Köpek Honus'un da hendekteki otların arasında koştuğunu gördü. Sam omzunun üzerinden Virgil'in yaklaşan kamyonuna baktı ve el salladı ve Virgil ani bir korku hissetti: Geleceğinize ipotek koymak.

Sanki bu iş biterse, çünkü biri çok erken ölürse, hayatım sona erecekmiş gibi.

-

Ahırın yanına park etti ve Frankie evden çıktı ve "Hadi kasabaya yemeğe gidelim. Açlıktan ölüyorum ve canım bir şey pişirmek istemiyor."

"Bana bir öpücük ver," dedi Virgil. Virgil ona bir öpücük verdi, Virgil de bir süre öpücüğü tuttu ve Sam çakılların üzerinde patinaj yaparak geldiğinde, "Vay anasını, siz bu işin peşini bırakmayacaksınız," dedi.

"Bir daha 'bok' dersin kışına tekmeysi basarım," dedi Virgil. "Ya da annen yapar."

Frankie Sam'e şöyle dedi: "Bazen 'bok' demekte sorun yok ama sadece uygun olduğunda. Ne zaman uygun olduğunu öğrenmen gerekiyor ve sen bunu henüz yapmadın. Ben de bu 'devam et' lafından hoşlandığımdan emin değilim."

Sam gözlerini devirdi ve Virgil'e, "Bana birkaç pas at," dedi. "Onun yerine biraz yere vurmaya ne dersin? Asla oynamıyorsun futbol, eğer yardım edebilirim, bu yüzden pratik yapmanın bir anlamı yok." "Sen futbol oynadın."

"Aptaldım," dedi Virgil. Ve böyle devam etti. Her zamanki gibi.

-

Kasabaya gidip pepperoni pizza aldılar, bir dilimi kamyonun arkasında sabırsızlıkla bekleyen Honus'a ayırdılar, başına gelecekleri biliyordu. Şundan bundan ve Frankie'nin yıkılması için teklif verdiği bir evden ve nasıl

İnternette çiftlik için uygun olabileceğini düşündüğü bir at ahırının planlarını bulmuş. "Planları Dave Jensen'a götürdüm.

mimari yazıcısından çıktı. Bunu bugün yapacağını ve yarın sabah kiliseye giderken bırakacağını söyledi."

Ve Brett'in aşırı dozdan öldüğünden bahsettiler, eğer öyle olduysa.

"Çok tuhaf, özellikle de karnındaki not. 'Ben yaptım. Buna dayanamıyorum.' Quill'i öldürdüğünü kastetmiş olmalı. Ama, Tanrım, öyle bir tipe benzemiyordu."

Frankie, "Başınız sıkıştığında tepki veriyorsunuz," dedi.

"Düşünmezsiniz. Eğer geri alabilseydin, alırdın ama alamazsın. Bu yüzden hepiniz Quill'in bir dizüstü bilgisayarla öldürüldüğünü düşünüyorsunuz - bu bir dürtüydü. Birini dizüstü bilgisayarla öldürmeyi planlamazsınız."

"Evet, biliyorum. Quill'den hoşlanmazdı, bunu bana kendisi söyledi," dedi Virgil. "Bir de şu not meselesi var, onun bakış açısından ters yazılmış. Eroinle kafayı bulmuşken bunu nasıl yaparsın?"

Frankie, "Sıralamayı bilmiyorsun," diye işaret etti. "Belki de notu ayıkken yazdı ve daha sonra kafayı buldu, sonra da ikinci iğneyi yaptı. Bu da Quill'i öldürmekle aynı türden bir kaza olabilir. Korkarsın, tepki verirsin ve sonra geri alamazsın."

"Bunu düşünmem lazım," dedi Virgil. "O notu yazdığında ne alıştırmaları ne de tekrarlar vardı."

"Asla uyuşturucu kullanmayacağım," dedi Sam. "Çok fazla pepperoni yediğim için ölmeyi planlıyorum."

"Bunu yapabilirsin," dedi Frankie. "Öyle bir paketliyorsun ki, midenin dibinde bir delik açabilirsin."

"Ya da futbol oynamaya karar verdiğin için ölebilirsin," dedi Virgil. "Benson'ların çocuklarına hiç baktın mı? John Benson senin yaşında ve 100 pound ağırlığında. Sen kaçsın, altmış mı? Kafanı koparırdı."

"Bunun için çok hızlıyım. Orada dikilmiş, sikini tutuyor olurdu ve ben de gitmiş olurum," dedi Sam.

"Yine 'sik' dedin-"

"Biliyorum, kıcıma tekmeyi basacaksın," dedi Sam. "Ya da annem yapar."

Virgil Frankie'ye, "Bu yaştaki bir çocuk bunları nereden buluyor bilmiyorum," dedi. "Ben okuldayken işler çok değişmiş."

Frankie ona bakıyordu. "Virgil?"

"Ne?"

"Senden alıyor. "Orada durmuş, sikini tutuyor. Ya da geçen hafta 'Motosikleti benim aletim kadar' demeye ne dersin? Bunun büyük mü yoksa küçük mü demek olduğunu bile bilmiyorum."

"Motosiklet için küçük, ... için büyük." Sam'e baktı. "Her neyse, izlemeye başlayacağım. Dil."

"Çok geç," dedi Frankie. "Bu küçük ahmak her kelimeyi biliyor."

Sam, "Bu doğru," dedi. Virgil'e: "O pepperoni'yi yiyecek misin?"

"Siktiğimin A'sı." Ve Frankie'ye: "Bütün kelimeleri bildiğini söylemiştin."

-

Evde biraz temizlik ve düzeltme yapmaları ve Virgil'in kıyafetlerini yıkayıp kurutmaları gerekiyordu, sonra bir film izlediler ve hepsi yatağa gitti. Virgil ve Frankie bir süre oyalandıktan sonra ev sessizliğe büründü.

Ertesi sabah Dave Jensen ahırın çizimlerini bıraktı ve bir saat boyunca çizimlerin üzerinden geçtiler. Virgil, inşaat becerilerinin biraz ücretli yardımıyla muhtemelen bu görevi yerine getirebileceğini kabul etti. "İçerideki elektriği yapabilirim, ama aşağıya indirmek için yardıma ihtiyacım var. direğe."

"Yardım mı? Elektriği yapması için birini tutacağız, nokta. Seni bu civarda bile istemiyorum."

Virgil, "Başka bir kuyuya sahip olmanın da zararı olmaz," dedi. "Ya bu ya da elimizdeki kuyu üzerinde biraz çalışma yapmak. Seksen yıllık olmalı."

-

Günün ilerleyen saatlerinde Virgil'in Kasım ayına kadar kiracı olarak kalacağı evini kontrol ettiler ve Virgil'in evi ile çiftlik arasında iki tur atarak daha fazla eşyasını taşıdılar. Honus'un kapıları çizdiği yerde biraz rötuş yapması gerekecekti ama bu bekleyebilirdi.

Hepsi önemsiz şeylerdi ama öğleden sonranın çoğunu aldı götürdü. Yemekten sonra Sam'in ev ödevini yapması gerekti ve Virgil ile Frankie, Virgil'in yapabileceği ve onu eve yakın tutacak birkaç olası vahşi yaşam makalesi hakkında konuştular.

Ve dava hakkında konuştular.

"Bütün gün bunu düşünüp durdun," dedi Frankie.

Ona Harry'nin katili tanıdığı teorisinden bahsetti çünkü bir TV şovunda işler bu şekilde yürürdü.

"Tamam, bu delilik," dedi.

"Bir konuda haklı: Şüpheliye dönüşebilecek çok sayıda insan vardı ama dönüşmediler. En azından henüz değil. Neredeyse cinayeti bir yabancının işlediğini düşünecek noktaya geldim. Biri arabaya girmiş-"

"İçeri zorla girmedi," dedi Frankie.

"Doğru, zorla girmemiş. Tamam, bu bir sorun, çünkü o zaman bir anahtar olmalıydı."

"Şöyle bir şey: kütüphanede gizlenen biri vardı, çalacak bir şey arıyordu ..."

"Ama dediğin gibi, eve zorla girildiğine dair bir iz yok," dedi Virgil. "Kendini kütüphanede saklaması ve herkes gittikten sonra dışarı çıkması gerekirdi. Neden bu kadar bekledi? Saat onda yapabilecekken neden gece yarısına kadar bekledi?"

"Etrafta çok fazla insan var," dedi Frankie. "Kütüphanenin etrafında yatakhaneler olduğunu söylemiştin ve bugün Cuma gecesi idi."

Virgil başını salladı. "Bunu sana vereceğim. Dışarı çıktığını görecektim kimse kalmayana kadar hareket etmedi. Garip görünüyor. Ama, tamam . . ."

"Kapıcıları ve bakım görevlilerini kontrol ettiniz mi? Belki kapanıştan sonra geceye kalan birileri vardır."

"Trane bunların hepsini yaptı ve eli boş döndü."

"Her neyse, Quill içeri girdiğinde adam orada saklanıyordu. Quill kapıyı açtı, bilgisayarını aldı ve sonra adamı gördü. Biraz itiş kakış oluyor ama yaralanan yok, Quill polisi arayacağını söylüyor ve adam bilgisayarı elinden alıp ona vuruyor."

"Quill kapıyı açmadı," dedi Virgil. "Fahişemiz adamı Quill'den çok önce gördüğünü ve üzerine atladığını söyledi. Quill'in anahtarını kullanacak zamanı olmazdı."

"Ama anahtarın kullanıldığını, kapının açıldığını, bilgisayarın dışarı çıkarıldığını ve silah olarak kullanıldığını mı düşünüyorsunuz?"

"Belki de. Ya da belki başka bir şeyle vuruldu ve katil kapıyı açmak için Quill'in anahtarlarını kullandı. Quill'in elinde anahtarlar olabilir çünkü kütüphanenin dış kapısını onlarla açmış ve ...varilin kapısını açmayı planlıyordu. Katilin cesedi saklaması gerekiyordu, bu yüzden kapıyı açtı, cesedi içeri sürükledi, bilgisayarı gördü, bir şey için rehine verebileceğini biliyordu, belki de ..."

Bu teori üzerinde bir süre düşündüler ve bir sonuca varamadılar. Quill katili tanıyor olabilirdi ama bir yabancı da olabilirdi.

-

"Davayla ilgili bir diğer tuhaf şey ise, davaya katılanların sayısı. Olasılıklar karşımıza çıkıveriyor," dedi Virgil. "Sürekli

geliyorlar ve hiçbir yere gitmiyorlar."

Frankie kanepede arkasına yaslandı ve ayak parmaklarını Virgil'in kalçasının altına soktu. "Ayak parmaklarım üşüyor. Peki, ne gibi olasılıklar var?"

"Quill ve Katherine Green vardı, Kültür Bakanlığı'nın başkanı Bilim Departmanı, aslında biraz şiddet içeren acı bir kavgada. Bir saldırı. Şantaja benzeyen bir CD bulduk, ama hiçbir şey çıkmadı. Quill'in masasında bir miktar kokain ve bunu China White adlı bir satıcıdan aldığını söyleyen bir not bulduk.

Görünüşe göre China White diye biri yok - zaten bu isimde biri de yok, argoda 'eroin' demek. Quill'in bir kız arkadaşı olabilirdi ama onu bulamadık; sözde İngiliz binicilik kıyafetleri giyiyordu, Blackie adında siyah bir Alman kurdu vardı ve Starbucks'ta takılıyordu. Onu bulamadık, ama bize siyah bir kadının

Aynı Starbucks'ta İngiliz tarzı binici kıyafetleri asılıydı ve Alman kurdu olan engelli bir adam vardı, ama siyah değil, sadece normal bir tane. Hepsi çok garip. Sonra Terry Foster var..."

Virgil bir süre daha devam etti ve bitirdiğinde Frankie CD'nin yeniden kaydını dinlemek istedi. Virgil ona cep telefonundan CD'yi dinletti ve Frankie, "Kulağa şantaj gibi geliyor. Öldürülmeden hemen önce dinlediği CD'de bunlar varsa."

"Öyleydi. CD çalarındaydı, ofisinde."

İkisi de bir süre bunu düşündükten sonra Frankie, "O CD'nin detaylı bir aramayla bulunacağı kesindi," dedi.

"Kesin bir şey değil," dedi Virgil.

"Ama bulundu," dedi. "Tıpkı kokain gibi." "Kaydın sahte olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bu garip."

Virgil çenesini ovuşturdu ve kaydı tekrar dinletti. "Hatta bir biraz işkence. Quill'in tavus kuşu gibi kasıla kasıla dolaşmasıyla ilgili o cümle." Frankie ayak parmaklarını Virgil'in bacağının altından çekti ve doğrulup oturdu.

"Virgil! İngiliz binici kıyafetleri giymiş bir kadın ... tavus kuşu olan bir adam ... Yeşil adında bir kadın ... Çin Beyazı adında bir kişi ... Blackie adında bir köpek . . ." Çok heyecanlıydı.

Virgil şaşkındı. "Öyle mi?"

Frankie: "Hepsi Clue oyunundan isimler. Yeşil. Beyaz. Tavus kuşu. Öldürülen adamın Bay Black olduğuna eminim. Bekle, dolapta bir yerde Clue var."

"Ben hiç oynamadım," dedi Virgil. Oyunu almaya gitti ve Virgil arkasından seslendi, "Megan Quill'in dolabında Clue vardı."

Geri geldi ve dedi ki, "Bazı parçalar eksik ama 'Bay Peacock onu kütüphanede bir şamdanla öldürdü' kısmının tamamı burada. O kısmı biliyor musun?"

"Böyle bir şey duymuştum."

Ona oyunu anlattı, parçaları, ipuçlarını, odaları gösterdi.

"Yani Bayan Green, Dr. Quill'i kütüphanede bilgisayarla öldürdü."

Virgil kanepeye uzandı ve gözlerini kapattı. "Evet. Ama Bayan Green değildi." Bir süre sonra, "İnternete girip Wikipedia'ya bakmam lazım. Bir dakika içinde dönerim."

Bir dakika içinde geri döndü. "Amerikan versiyonunda Black adında kimse yok. Clue'nun orijinal adı Cluedo'dur ve bir İngiliz tarafından icat edilmiştir. Kurbanın adı Black'ti ama Amerikan versiyonunda bu isim Bay Boddy olarak değiştirildi."

"Boddy'yi biliyordum," dedi Frankie. "Bunun oldukça zekice olduğunu düşünmüştüm. *Değil.*"

"Tüm o ipuçları," dedi Virgil. "Bizi sahte ipuçlarıyla lanet olası Şehirlerin her yerine sürükleyen Anglofil bir oyun manyağından. Lanet olası bir masa oyunundan."

—

Virgil, Trane'i aradı. "Flowers, olayı çözdünüz mü?" diye cevap verdi. "Evet, yaptık, ben ve Frankie, çoğunlukla Frankie. Kimin öldürdüğünü biliyorum. Quill ve muhtemelen Brett Renborne."

Trane bir şeyi çığırda, belki bir elmayı. Durakladı. "Tamam. Beni bekletme. Kimdi o?"

"Jerry Krause. Yirmi dört saat önce ölen arkadaşı Brett için hüngür hüngür ağlıyordu."

BÖLÜM

YİRMİ DÖRT

Virgil ertesi sabah Trane ve Teğmen Carl Knox ile Knox'un ofisinde buluştu, böylece Virgil Knox'a argümanını açıklayabilecekti. "Kulağa garip gelecek. Çok garip. Bütün bu dava garip."

Virgil söyledi.

O ve Frankie bir gece önce sarı bir bloknot üzerinde, bir düşüncenin diğerine ve sonunda Jerry Krause ile ilgili sonuca nasıl ulaştığını gösteren çeşitli oklarla argümanların şemasını çıkarmışlardı. Knox notlar karmaşasına baktı - kenarlardaki açıklamalar, ekler, alt çizgiler, daha fazla ok - ve dedi ki, "Bana başlangıç olarak bir şey söyle. Bunu neden yaptı? Şu Krause denen çocuk."

"O kadar basit ki bunu göremedik. O sadece bilgisayarı istiyordu," dedi Virgil. "Bilgisayarın içinde hiçbir şey istemedi. Veri, yazılım ya da bunların hiçbirini istemiyordu. Bunun Kültür Bilimi ile tıpçılar arasındaki çekişmeyle hiçbir ilgisi yoktu. O istedi çünkü gördüğü en hızlı şeydi ve çılgın bir oyuncuydu. Oyunlara kafayı takmış durumda. Mac dizüstü bilgisayarını çok yavaş olduğu için tokatladığını gördüm. Tokatladı. Ona bok parçası. Quill'in makinesinin hâlâ onda olduğuna dair sol taşağım üzerine bahse girerim." "İkizlerin yolda olduğuna göre, muhtemelen sol taşağına ihtiyacın yoktur.

Artık bu pek mümkün değil," diyor Trane.

Knox ona el salladı. "Odaklanmaya devam et. Tüm bu karalanmış notlar da ne?"

"Konuyla ilgili görünen, bildiğimiz şeyleri eklemeye devam ettik. Her şeyden önce, söylediği bir şeyden, Megan Quill'in arkadaşlarını bir ara babasının evine götürdüğünden neredeyse eminim. Bu konuyu Megan'la konuşabiliriz. Hem Renborne hem de Krause onu tanıyordu, ikisi de ondan hoşlanmıyordu, yani bir temas vardı. Krause'nin laptopu oradan öğrendiğine bahse girerim.

kütüphanede. Quill'in üç arabası vardı. Her biri için bir fob'u vardı ve üzerlerinde bir sürü anahtar vardı - evi, laboratuvarı, çeşitli ofisleri ve karrel ve muhtemelen kütüphanenin dış kapıları için. Eğer üçüne de bakarsak, içlerinden birinin kütüphane anahtarının eksik olduğunu görürsek hiç şaşımam. Çünkü Krause evin içindeydi, ne olduklarını biliyordu ve onları aldı."

"Hangi anahtarın hangisi olduğunu nereden bilsin?"

Virgil omuz silkti. "Bilmiyorum. Ama zekiysen öğrenebilirsin. Mesela Quill'in iki benzer anahtarı varsa ve her birinde üç farklı anahtar varsa, o zaman iki benzer anahtar kütüphane içindir."

"Bu çok ince," dedi Trane.

"Biliyorum, ama ben bunu çözebildiysem, sanırım Krause de çözebilir. Megan'ın babasının evinin anahtarı olup olmadığını bilmek isterdim. güvenlik kodunu biliyordu. Eğer bilseydi, Quill evde değilken o ve arkadaşları evde olabilirdi. Etrafa bakmış olabilirler."

Trane, "Ramsey adli tabibiyle konuştum.

Renborne'un ölümünün şüpheli olduğunu söylüyorlar. Ölüm nedeni kesinlikle aşırı doz. Ölüm şeklini ise belirsiz olarak tanımlıyorlar - muhtemelen kaza, intihar ya da cinayet. Asıl soru şu: Krause onu neden öldürmüş olabilir?"

"Çünkü Renborne bunu ç ö z d ü , " dedi Virgil.

"Bunu şimdi kanıtlayamam," dedi Knox. "Tabii başka birine söylemediyse."

"Megan gibi," dedi Trane.

"Eğer kimin öldürdüğünü bulduysa kendisi de tehlikede olabilir. babasını ya da Renborne'u kimin öldürdüğünü bilmek istiyor," dedi Virgil. "Krause onun pantolonunun içine girmek istiyor. Eğer içeri girerse ve biraz yastık muhabbeti olursa..."

"O kızla konuşmamız gerek," dedi Trane.

Knox, "Virgil'in düşünce çizgisini takip edelim," dedi, "karalamalarınızın geri kalanı."

"Terry Foster saldırıya uğradı," dedi Virgil. "Megan Quill, Renborne ve Krause ile sokakta, St. Thomas'ın orada konuşmuş. Dün gece onu aradım. Kendisini hiç tanıtmadığını söyledi ama onu zorladığımda arabasını yanlarından geçirdiğini söyledi. Eğer Krause onu gördüyse Plaka - o bir hacker - ve eğer DMV'ye baksaydı, Foster'ın ev adresini bulurdu. Ve Krause, Foster'ın saldırgan tarifine tam olarak uyuyor."

"Dahası var mı?" Knox sordu.

"Her türlü şey," dedi Virgil. Saatte yüz mil hızla konuşuyordu. "Megan Quill'le ilk konuştuğumda Krause oradaydı - o zaman dizüstü bilgisayarını tokatladı - ve mükemmel Bugs Bunny ve Elmer Fudd taklitleri. Şöyle diyen insanlarımız var. CD'deki kişinin sesi Barth Quill'e benziyordu ama belki de tam olarak ona benzemiyordu. Şüpheliler."

Trane, "Böylece Krause, CD ve elimizdeki China White ipucu gibi sesleri yapabilir," dedi.

"Evet. Ve geri kalanı: Megan Quill'in dolabında bir Clue oyunu var ve o fanatik bir oyuncu. Bizimle oynuyormuş.

İpucu isimleri: Yeşil, Beyaz, Tavuskuşu, Blackie, köpek. Bir şey daha var: On birinci sınıfta İngiltere'de liseye gitmiş ve Megan aksanlı bir şekilde geri döndüğünü söyledi. Barth Quill'in kız arkadaşının İngiliz binici kıyafetleri giydiğini ve Blackie adında bir köpeği olduğunu söyledi. İngiliz versiyonu Clue'da kurban Bay Black'tir; Amerikan versiyonunda ise Bay Boddy. Krause oyunu İngiltere'de oynadı. Aslında bir kız arkadaşı olduğuna inanmıyorum; sanırım onu Starbucks'ta gördüğü insanların kompozitlerinden oluşturdu - binici kıyafetleri giyen bir kadın, köpeği olan bir adam."

Knox işaret parmağını dudaklarına götürüp düşündükten sonra, "Tamam, alıyorum," dedi.

"Ben de öyle," dedi Trane. "Çünkü bende Virgil'de olmayan bir şey daha var."

Virgil: "Ne?"

"Dün gece sen aradıktan sonra erkenden kalkıp Krause'nin telefon kayıtlarını aldım," dedi Trane Virgil'e. "Telefonu sık sık kararıyordu, sanki şarjı bitmiş gibiydi."

Virgil, "O küçük pisliğin bir Faraday çantası var," dedi. "Onu Quill'in telefonunda kullandı."

"Ben de öyle düşünüyorum," dedi Trane.

Knox: "Buna inanıyorum ama Krause'nin Clue oynamasına ve bu isimlerin çakışmasına dayanarak bize arama emri çıkaracak bir yargıç bulacağımızı sanmıyorum."

"Pek tesadüf sayılmaz," dedi Virgil. "Green ismini biliyordu ve diğerleriyle bunun üzerine oynadı."

"Sence arama emri çıkartabilir miyiz?" Knox sordu.

"Doğru yargıçla belki."

"Burada, Hennepin'de değil. Belki Hogwash Corners'daki o iyi çocuklardan birinden, ama buradan değil," dedi Knox. "Maggie, ne

Sence?"

"Sanırım haklısın," dedi Knox'a. "Arama emri konusunda henüz o noktaya gelmedik. Megan Quill ile birkaç kez konuştum. Aralarında sert bir ilişki olsa bile babası için üzülüyordu. Biliyorum ki Renborne'dan korktuğundan eminim. Bence onunla konuşmalıyız. Bence işbirliği yaparsa bir tuzak kurabiliriz. Odasına böcek yerleştirin. Krause'yi içeri alın. orada . . ."

"İşe yarayabilir," dedi Knox.

"Dikkatli olmalıyız," dedi Virgil. "Eğer Barth Quill'e yaptığı gibi tepki verirse, biz odaya girmeden ona bir şeyle vurabilir."

Knox, "Bunu neden yapmış olamayacağına dair kararlı ve ayrıntılı bir inkâra da hazır olmalıyız," dedi. "Bunu kayda alırsak daha sonra mahkemede işimiz çok daha zorlaşır; jüri inkardan başka bir şey duymaz."

Trane, "Tüm bunların üzerinde çalışalım, biraz beyin fırtınası yapalım," dedi. "Belki Megan'ı bu işe karıştırmak zorunda kalmayız. Eğer yaparsak, dikkatli olmamız gerekecek."

Virgil, "Tek ihtiyacımız olan arama emri çıkartmaya yetecek kadar para," dedi. "Bir milyon dolarına bahse girerim ki o bilgisayar hâlâ ondadır. Bahse girerim o bilgisayar için Megan Quill için olduğundan daha fazla yanıp tutuşuyordur."

Knox, "Hanginiz Quill ile konuşacak?" diye sordu.

Trane ve Virgil birbirlerine baktılar ve aynı anda "İkimiz de" dediler.

BÖLÜM

YİRMİ BEŞ

Virgil ve Trane Megan Quill'in dairesine gittiler ama Megan orada değildi. Virgil, dairesinin önündeki kaldırımda bir aşağı bir yukarı yürüyerek onu yarım düzine kez aradı. Her seferinde, telefon telesekretere düştü. Ancak Virgil'in deneyimlerine göre Quill'in yaşındaki insanlar ellerinde cep telefonlarıyla dolaşma eğilimindeydi ve ısrarı sonunda işe yaradı. Altıncı aramada, kadın zayıf ve titrek bir sesle "Kimsiniz?" diye cevap verdi.

"Virgil Flowers. Seninle konuşmamız gerek. Oldukça acil. Neredesin?"

"Öğrenci merkezi. Benimle ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

"Bunu yüz yüze yapmak en iyisi," dedi Virgil. "Senin dairendeyiz. Oraya gelmemizi mi istersin yoksa buraya mı gelmek istersin?" "Bir kız arkadaşım ile birlikteyim."

"Bu konuşma özel olmak zorunda. Ne düşünürseniz düşünün ama özel olmalı."

Bir süre sonra, "Eve yürüyeceğim. Beş on dakika sürer." "Seni alabiliriz."

"Hayır, yürüyeceğim."

Virgil'in endişelenmeye başlamasına neden olacak kadar uzun sürdü ama Trane, "O yaştaki kızlar zamanın nasıl geçtiğini anlamazlar. Ona birkaç dakika daha verin."

Ve birkaç dakika sonra onu kaldırımdan aşağı inerken gördüler, başı eğik, saçları dağınık ve kıvırcıktı, omzunda tek askılı bir sırt çantası taşıyordu.

Virgil, "Sert bir darbe almış gibi görünüyor," dedi.

Trane de aynı fikirdeydi. "Öyleydi. Bir sevgilinin ölümü, gördüğü ilk ölü adam ve onu buldu. Bunu tüm günleri boyunca hatırlayacak. Tüm günleri boyunca üzgün olacak."

-

Quill geldiğinde başını kaldırıp onlara baktı ve "Başka biri daha mı öldü?" diye sordu.

"Hayır, öyle bir şey değil," dedi Virgil.

Trane dedi ki, "Neden yukarı çıkıp senin odanda konuşmuyoruz? Serin bir yerde."

Quill'in odasında Virgil ve Trane mutfak masasının iki sandalyesine oturdular ve Quill de o sabah kanepeye katlamadığı yatağın köşesine tünedi. Quill sırt çantasını bir kenara koydu ve "N'aber?" dedi.

Trane, "Megan, babanı kimin öldürmüş olabileceğini bulduğumuzu düşünüyoruz," diyen Virgil'e baktı.

Virgil'den Trane'e ve tekrar Virgil'e baktı ve "Jerry" dedi.

Trane: "Bunu neden söyledin?"

Üçgen oluşturun. Babam öldü, Brett öldü, sen de bunu çözmek için benimle konuşuyorsun. Babamı ve Brett'i tanıyan tek kişi Jerry. Sence Jerry neden yaptı? Sence Brett'i de o mu öldürdü?"

Virgil, "Bunun gerçek bir olasılık olduğunu düşünüyoruz," dedi.

"O zaman bu benim hatam, değil mi?" Başını tekrar eğdi ve bacaklarının arasındaki yere baktı. "Onu tüm o kedi şeyleriyle yönlendirdim, bakmasına izin verdim ama dokunmadım ve en iyi arkadaşıyla yattım. O da babamı ve arkadaşını öldürerek benden intikam aldı."

Trane, "Hayır. Bu harika bir düşünce ama öyle değil. Biz onun gece yarısı babanızın kütüphanesine gittiğini ve tamamen kazara babanıza çarptığını düşünüyoruz."

Şimdi Quill gözlerinde ani bir ışıkla başını kaldırdı. "Şu lanet bilgisayar ..."

Virgil, "Evet. Oraya bilgisayarı çalmak için gittiğini düşünüyoruz. Almayı umabileceğiniz en iyi oyun bilgisayarlarından biriydi ve başka bir nedenle orada bulunan babanızla karşılaştı. Biraz itiş kakış olmuş olabilir. Babanızla birlikte orada bulunan kadın, babanızın polisi aramakla ilgili bir şeyler söylediğini duyduğunu düşünmüş. Jerry'nin elinde dizüstü bilgisayar vardı ve onunla ona vurmuş olabilir."

Quill doğruldu ve şöyle dedi: "Buna kesinlikle inanıyorum. Kesinlikle. Bunu neden düşünmediğimi bilmiyorum."

Virgil ve Trane, Krause'yi işaret eden diğer düşüncelerini ortaya koydular ve Quill, babası şehir dışındayken birkaç kez onun evinde bulunduklarını doğruladı. "Onun kaçırmayacağı eşyaları çalmak konusunda şakalaştık ama Brett bunu yapmamıza izin vermedi. Netflix'te film izledik. Babam Z8'ini garajda bıraktı ve Brett'le benim bir zamanlar eski bir filmde gördüğümüz gibi araba sürmekten bahsettik."

"*Ferris Bueller's Day Off*," dedi Trane, "Yalnız, sanırım bir Ferrari'ydi."

"İşte bu," dedi Quill.

"O yokken içeri girdiniz. Hiç hizmetçiye ya da başka birine rastladınız mı?" Virgil, bir hizmetçinin Krause'yi görmüş olması iyi olurdu, diye düşündü.

"Hayır, ama Jen - o evin hizmetçisi - sadece sabahları geliyor. Bunu biliyorduk. Brett ve ben yukarı çıkıp babamın yatağında sevişirdik. Jerry'yi yatak odasının dışında tuttuk ama ona dinleyebileceğini söyledik. Tam bir pisliktik."

Trane sunumunu yaptı. "Jerry'yi yakalamanıza yardım etmenizi istiyoruz. Henüz o noktaya gelmedik."

Ellerindeki bilgilerin bir arama emri için yeterli olmadığını ve bulabilecekleri en iyi doğrulayıcı kanıtın dizüstü bilgisayar olacağını açıkladı. "Jerry'yi buraya getirebilirsek-"

Quill, "Bu öğleden sonra buraya geliyor," dedi.

"Tamam. Bazı dinleme ve kayıt ekipmanlarını yerleştirmek için buraya bazı teknik insanlar getirmek istedik."

"Daireye böcek koymak mı?"

"Evet. Koridorun sonunda, bir sonraki dairede olacağız - Dick adında bir adam, değil mi?"

"Doğru."

"Jerry'ye Brett'in ölümüyle bir ilgisi olup olmadığını sormanızı istiyoruz."

"Faribault'daydı."

"Kim olduğunu bilmediğimiz biri sabah altıdan önce Brett'in odasına girmiş. Brett olabilir, ama biz Brett'in o zamana kadar bilinci yerinde değildi. Brett'in geceyi oldukça geç geçirmiş olabileceğini, biraz eroin alıp dairesine döndüğünü ve kafayı bulduğunu düşünüyoruz. Jerry geldiğinde muhtemelen uyuyup rüya gördüğünü düşünüyoruz. Jerry'ye ne yapmayı planladığını söylemiş bile olabilir."

Quill, "Bu konu hakkında konuştular," dedi.

"Faribault buradan bir saatten az uzaklıkta," dedi Virgil. "Jerry'nin annesinin arabasına erişimi olabilirdi. Annesi kalkmadan önce saat beşte oradan ayrılabilir ve yediden önce geri dönebilirdi."

"Ona tam olarak ne söyleyebilirim? Jerry'ye. Bu senin ağzından kaçıracağın bir şey değil: "Brett'i sen mi öldürdün?"

Virgil, "Bilmiyorum, belki sen yapabilirsin," dedi. "Ne zaman geliyor?"

"Ona bu gece eve, White Bear'a gideceğimi söyledim. Saat beş gibi pizza yemeye gidecektik. Annem beni iş çıkış saatinden hemen sonra, muhtemelen altı gibi alacak."

"Burada araban yok mu?"

"Hayır, ihtiyacım yok. Para biriktirmeye çalışıyorum. Öğrenim ücreti yılda kırk bin dolar ve bu benim vakıf fonumdan çıkıyor. Burs alıyorum, bu da biraz tasarruf sağlıyor ama kira ve diğer her şeyden sonra Fazla bir şey kalmadı. Üniversiteye transfer olmak istiyorum. Her neyse, Jerry'ye ne demeliyim? Aynen öyle."

"O noktaya geliyoruz," dedi Trane. "Bunu yapmak için sizin onayınızı almak istedik. Birkaç şey önereceğim, prova yapacağız. Eğer bunu yaparsak, teknik elemanları buraya getirmemiz gerekiyor."

Quill başını salladı. Canlanıyor gibi görünüyordu. "Ben yaparım. Ara onları."

—

Prova yapmak, kayıt ekipmanını kurmak ve koridorun sonundaki Dick'le konuşmak için zamanları vardı; Dick sonunda saat dört ile yedi arasında gitmeyi kabul etti.

Virgil'e "Ben sadece izlerdim," dedi.

Virgil, "Dışarıdan tanık tutamayız," dedi. "Tüm yerel polis Eğer bir film izlemeye ya da bir randevuya falan gidersen güçler çok ama çok minnettar olur. Pizza almanız için size kendi cebimden yirmi dolar veririm."

Dick yirmiliği aldı ama homurdandı.

—

Saat dört kırk beşte Virgil, Trane ve teknik servis elemanı Adı Barry'ydi. Dick'in odasında Quill'in Chainsmokers albümünü dinliyorduk. Barry "Şunun sesini kısmalı," dedi.

Virgil, "Ona söyledik, Krause buraya geldiğinde onu öldürecek," dedi. "Ona telefonunu kapatmasını söylediniz mi?"

"Evet. İhtiyacımız olan tek şey bu, itirafın ortasında bir kız arkadaşın araması."

"Dinlemeye başladığımızdan beri o Goldarn şarkısını yaklaşık otuz kez çaldı," dedi Barry.

Trane: "'Until You Were Gone,' Emily Warren ile . . . Megan'ın erkek arkadaşı birkaç gün önce öldürüldü."

Teknisyen, "Bu şarkı onun kafasını düzeltmeyecek," dedi.

"Bunu bilmiyoruz," dedi Trane. "Her neyse, bu güzel. Bence güzel."

"İlk sekiz ya da on seferde güzeldi."

-

Krause, Quill'e saat beşte gelip onu alacağını söylemişti. Virgil, BCA'daki telefon teknisyeniyle konuşmuş ve ona Krause'nin Telefon numarası ve geç kaldığını biliyorlardı: telefonu hala St. Thomas kampüsünün diğer tarafındaydı. Krause'nin Quill'le birlikte evden çıkmasını istemediler, bu yüzden Quill'in pizza siparişi vermiş ve Krause ile aynı zamanda gelmiş. Saat beşi on geçte pizza dağıtım kamyonu geldi ama Krause hâlâ kampüsteydi.

Telefon teknisyeni bir dakika sonra aradı ve "Tamam, size doğru geliyor" dedi.

Virgil, Dick'in tek penceresinin köşesine yerleşmişti, Kaldırımı izleyebileceği bir yere gitti ve saat beş yirmide Krause'nin eve doğru koştuğunu gördü.

Trane, Quill'i aradı ve "O burada" dedi, Quill de "İyi misin?" diye sordu.

"Aslında ben iyiyim," dedi. "Pizzayı mikrodalgaya koyuyorum."

Krause içeri girdiğinde alt kattaki kapının çarparak kapandığını, merdivenlerdeki ayak seslerini ve ardından Quill'in kapısını hızlıca çaldığını duydular.

Onu içeri aldı ve dedi ki, "Dışarı çıkamam. Özür dilerim, berbat durumdayım. Pizza sipariş ettim, annem gelene kadar oturup konuşabiliriz diye düşündüm." Müziğin sesi sifıra düştü.

Krause, "Bana uyar," dedi. Trane:

"Şimdiye kadar çok iyi."

"On saniye içindeyiz," dedi Virgil.

"Brett'le ilgili olanlara inanamıyorum," dedi Quill, sesi dalgalanarak yarım oktav yükseldi. "Hâlâ inanamıyorum."

Trane: "Ağlıyor."

Teknisyen: "Kahretsin, bu işte çok iyi."

Virgil: "Şşş. Herkes sussun."

Krause, "Kimse buna inanamıyor. Bugün bazı arkadaşlarla konuşuyordum: kimse onun eroine bulaştığına inanamıyor. Bu değil. Bizim burada yaptığımız şey bu değil."

Arka planda bir ses duyuldu ve Quill, "Acıktım, pizza soğuktu, ben de mikrodalgaya attım. Dur ben getireyim."

"Harika. Annenle ne yapıyorsun?"

"Hiçbir şey. Birkaç günlüğüne kampüsten uzaklaşmak istedim. White Bear'da saklanmak. A alışveriş merkezinde bir kız arkadaşım la buluşacağım, ayakkabıya falan ihtiyacım var."

—

Bir an tabak çanak sesleri, gümüş çatal bıçak sesleri duyuldu, sonra Krause, "Geceliğini giymişsin. Altına bir şey giydin mi?"

Beş saniye sonra dedi ki; "Aman Tanrım. Hadi, bana bir şans daha ver. Aman Tanrım. Aman Tanrım. Tanrım."

—

Virgil: "Lanet olsun, kıyafetlerini çıkarmış. Onunla ilk konuştuğumda da bunu yapmıştı; Brett ve Jerry'ye teşhircilik yapıyordu."

—

Jerry: "Dokunmama izin verecek misin?"

"Yok artık. Bu değişmedi," dedi Quill. "En azından henüz değil. Yani, Brett . . ." Ve şimdi hıçkır a hıçkır a ağlıyordu.

Daha fazla tabak ve bir süre sonra Jerry, "Güzel. Sıcakmış. Yeşil şeyler nedir?"

"İspanak."

"Güzel."

"Jerry, sana bir şey sormam gerek..."

-

"İşte başlıyoruz," dedi Virgil.

-

"Sen yapmadın. Yani, bunu yanlış anlama, tamam mı? ...ile hiçbir alakan yoktu. Babamla mı?"

"Ne!"

"Biliyor musun, şuradaki bilgisayar. Onu düşünüyordum. Ateşli bir oyun bilgisayarı gibi..."

Uzun bir sessizlik.

-

Sonra, "Hey, siktir git, Megan! Sence ben ... Sen neden bahsediyorsun?"

"Bilmiyorum. Bu sabah polisler buradaydı ve babamın dizüstü bilgisayarla ne yaptığını bilip bilmediğini sordular, gerçekten çok sıcak olduğunu söylediler ve içinde ne çalıştığını merak ettiler. Onlar gittikten sonra düşündüm ve merak ettim. Yani, ya çalıştırdığı şey o değilse, ya sadece dizüstü bilgisayarın kendisiyse?"

"Oh, Tanrı aşkına, Megan. Ben zarar vermem. Hey! Eğer babanı öldürdüğümü düşünüyorsan ..." Krause bağıırıyordu.

"Ben öyle bir şey demedim."

"Brett'i benim öldürdüğümü mü düşünüyorsun? Düşündüğün şey bu mu?"

"Hayır, hayır, öyle düşünmedim, Jerry. Brett kendi kendine yaptı. Ama merak ediyordum, biliyor musun? Babamın o dizüstü bilgisayarı aldığı zamanı hatırlıyorum da, kutusuna falan bakınca inanamamıştın. Dinle, söylediklerimi unut."

"Bunu unutamam. Nasıl unutabilirim? Seni de amını da sikeyim. Ve bu lanet pizzayı alıp kışına sokabilirsin. Ben gidiyorum."

"Jerry," diye feryat etti Quill. "Hadi ama, öyle demek istemedim..."

Kapı çarpıldı ve ardından Krause'nin merdivenlerden aşağı vurarak indiğini duydular. Virgil pencereye doğru bir adım attı ve onun omuzları kamburlaşmış bir şekilde kaldırımından aşağıya indiğini gördü. Bir kez arkasına baktı, yüzü ya kızgın ya da belki korkmuştu, sonra arkasını döndü ve cadde kenarındaki akçaağaçların gölgelikleri altında kayboldu.

Barry, "Bu iş pek de istediğim gibi gitmedi," dedi.

-

"Gidip Megan'la konuşalım," dedi Trane.

Virgil, "Krause geri gelebilir," dedi. "Hâlâ adamın o olduğunu düşünüyorum ve bunun bir tuzak olduğunu bilmesini istemiyorum.

Emin olmama izin ver

Hala telefonu takip ediyoruz, böylece geri dönerse bizi arayacaklar."

Virgil BCA teknisyenini aradı ve sonra aşağıya indiler.

Quill'in dairesine gittiğinde onu kot pantolon ve hafif bir kazak bluz. Onları içeri aldıktan sonra masaya doğru yürüdü, bir dilim aldı ve "Artık eminim" dedi.

Trane: "Neyi biliyorsun?"

"Jerry yaptı. Babamı öldürdü. Ve muhtemelen Brett'i de. Ben sadece ..." Söyleyecek sözü kalmamıştı.

Virgil: "Nereden biliyorsun?"

Pizzayı yuttu ve "Sanırım burada olman gerekiyordu. Soruyu sorduğumda uzun bir süre sessiz kaldı.

Ne söyleyeceğini düşünüyordu. Ama bunu yüzünde görebiliyordum: o yaptı. Onu uzun zamandır tanıyorum ve bunu görebiliyordum."

Trane, "Bu muhtemelen mahkemede işe yaramayacak," dedi.

Teknisyen Barry dairedaki mikrofonları söküyordu, sonra alıcıyı topladı ve çıktı. Quill, "Burada o kadar çok mikrofon vardı ki, bir plak yapabiliydik" dedi.

"Olabilirdi. Ama olmadı," dedi gülümseyerek. "Ama pes etmeyin. Onu buraya geri getirebilirsek tekrar deneyebiliriz."

Quill, "Söylemesi için onu becermeye çalışabilirim," diye önerdi.

"Hayır, hayır," dedi Trane. "Bunu söylemen muhtemelen beni polis departmanından attırabilir. 'Evet, Trane şüpheliye itiraf ettirmek için bir gençle yattı. Tanrım. Bunu düşününce tüylerim diken diken oluyor."

Teknisyen aşağı inerken merdivenlerden ayak sesleri geliyordu ve onun "Affedersiniz," dediğini duydular ve Quill kapıdan dışarı bakıp "Merhaba anne," dedi.

-

Sokağın dışında, batan güneşin gölgeleri çimenlerin üzerine yayılırken Virgil Trane'e, "Ben bir biftek alacağım. Yarın görüşürüz."

"Kocam bir doktorlar partisinde," dedi, "doktorlar hakkında konuşuyor. alt bağırsak yolu. Ve belki de üst bağırsak yolu. Proktolog şakaları yapmak . . . "Neden *bana* bir biftek almıyorsun?"

"Applebee's bifteği mi?"

"Olabileceği kadar şık değil ama kabul ediyorum."

-

Otele ayrı ayrı gittiler, Applebee'de bir sıra buldular, birahaneye gittiler - aslında bir adı vardı, The Beacon

-Beklerken biftek, Virgil için bira ve Trane için şarap sipariş ettiler ve Krause ile kıl payı kaçırdıklarını düşündükleri dava hakkında birkaç dakika konuştular. Biftekler geldi ve BCA teknik elemanı aradığında neredeyse bitirmişlerdi.

Kendini tanıttığında Virgil ağzından kaçırdı, "Tanrım, özür dilerim, unutmuşum-"

"Krause'nin telefonu karardı," diye araya girdi teknisyen.

"Ne?"

"Kayboldu."

"Nereye

kayboldu?"

"Beyaz Ayı'nın oradaki 61. otoyoldan güneye dönüyordu." "Oh,

Tanrım." Trane'e baktı. "Bu Krause. Krause'nin peşinden gidiyor.

onu."

Trane çantasından telefonunu çıkarıp birkaç tuşa bastıktan sonra,

"Ah, hayır. Ona telefonunu kapatmasını söyledik. Ona söyledik . . .

Henüz açmadı."

"Annesinin adı ne?" Virgil sordu.

"I . . . Bilmiyorum. Quill olduğundan şüpheliyim. Sanırım yeniden evlendi..." "Gitmeliyiz," dedi Virgil. "Gitmeliyiz."

BÖLÜM

YİRMİ ALTI

TVirgil'in kamyonetinde, ışıklar ve sirenle birlikte gittiler. Virgil'in Glock'unu arka koltuktaki silah kasasından çıkarması üç saniye sürdü.

"Buna ihtiyacım olabilir, Tanrı yardımcım olsun."

Trane cep telefonundan Quill'in annesinin adını bulmaya çalışıyordu ama başarılı olamadı. Virgil kendi eller serbest telefonundan BCA teknik elemanı.

"Burada umutsuz bir durumla karşı karşıya olabiliriz. Eğer Krause'nin izini bulamazsak, Megan Quill'in yerini bulmaya çalışmalıyız. Telefon numarası bende var ama hangi servis olduğunu bilmiyorum."

"Onu bulacağım."

"Hızlı olmalıyım. Gitmeliyim, dostum."

-

"Nereye gidiyorsun, nereye gidiyorsun?" Trane yüzünü telefonundan çekerek Virgil'e ters ters baktı. "Yanlış yöne gidiyorsun."

Virgil, "Şehir sokaklarını kullanmayacağım. Işıklar olsa bile daha yavaş olacaklar. 94'ten geçip 35E'ye çıkacağım."

Trane dedi ki, "Tamam, anlıyorum. Git! . . . Git! . . . Kimsenin bana annesinin adını söylemesini sağlayamıyorum. Bir yerlerde olmalı."

"St. Thomas'ta muhtemelen vardır."

Thomas'tan biriyle konuşmaya çalışan Trane, "O zaman lanet olası dokuz-bir-bir operatörüne seni aramasını söyleyeceğim" diye bağırırken Virgil I-94'e doğru ilerledi ve St.

Tanrım, bu ..."

Telefonu kapattı, 911'i aradı, kendini tanıttı, durumu açıkladı ve operatöre konuştuğu kadının numarasını verdi

St. Thomas'ı aradım. Operatör St. Thomas ile konuştuktan sonra tekrar arayacağını söyledi.

Virgil hızlı sürmeye ve araç telefonunu parmakla aramaya çalışıyordu, halletti ve BCA nöbetçi memuruyla konuştu. "Faribault polislerini ara ve Connie Krause'nin evini kontrol etsinler. Eğer evdeyse, arabasının oğlunda olup olmadığını ve varsa marka, model ve ruhsatını kontrol edin. Bu acil bir durum. Elimizden geldiğince hızlı bir şekilde bilgiye ihtiyacımız var."

Virgil, saatte tam elli beş mil hızla yan yana ilerleyen bir çift arabanın arkasına takıldı. Kamyonun tamponunu emniyet şeridindeki Prius'un tamponunun bir karış gerisine aldı ve aptalın sireni duymaması ya da yanıp sönen ışıkları görmemesi ihtimaline karşı kornaya bastı, Prius isteksizce hızlanıp kenara çekildi ve Virgil yanından geçip gitti ve Trane telefonuna sarılarak, "Şehirlerin ortasında I-94'te hiç yüz onla gitmemiştim. Tüm ışıkların bulanıklaşması çok hoş."

"Dokuz-bir-bir hangi cehennemde? Hangi cehennemde . . ."

Beş litrelik bir Mustang'in yanından geçti.

Paul'de I-35E'den kuzeye dönerken Virgil'in telefonu çalana ve BCA telefonu açılıp teknisyen, "Kızınızı buldum ama White Bear Lake'te değil," diyene kadar telefonlarından sessizlikten başka bir şey gelmedi. White Bear'dan güneye, 694'e doğru 61. Otoyolda ilerliyor. Krause'nin yanında olabilir ama bence onun önünde."

"Takipte kalın. 94'ün hemen kuzeyindeyiz, 35E'de kuzeye doğru gidiyoruz ve güneye gelmeye devam ederse onunla karşılaşabiliriz."

"Evet, 61 ve 694'ün kesiştiği yere geliyor. Eğer size doğru gelirse ..."
Bir dakika sonra teknisyen, "Hayır, 694'ten doğuya döndü. Sizden uzaklaşıyor. Oldukça hızlı hareket ediyor. Ayağı ağır."

Trane'in telefonu çaldı ve 911 operatörü geldi. "Quill'in annesinin adı Trixie Hahn. Elimde ev ve cep telefonu numaraları var."

Trane, Hahn'ın cep telefonunu aradı. Birkaç saniye sonra cevap verdi ve Trane kendini tanıtarak, "Megan'ı bulmaya çalışıyoruz.

Tehlikede olabileceğini düşünüyoruz. Nereye gittiğini biliyor musunuz?"

Hahn, sesi korkmuş geliyordu: "Bir arkadaşıyla buluşacak.
Maplewood Alışveriş Merkezi. Ne oldu? Neden-"

"Arkadaşı olduğuna inandığı bir adamın tehlike oluşturabileceğini düşünüyoruz.

Kapalı olmasına rağmen telefonunu takip ediyoruz. Onu 694'ten doğuya giderken görebiliyoruz."

"Evet! Alışveriş merkezine gidiyor. Maplewood Alışveriş Merkezi. Orada Kaitlin Chambers'la buluşacak, Kaitlin anaokulundan bir arkadaşı."

"Arabanı o mu kullanıyor?"

"Evet."

"Bana bir tarif verin lütfen."

"Bir yaşında yeşil bir Subaru Forester, yosun gibi bir şey. yeşil . . . Bir dakika, sigorta belgem var, size bir ruhsat numarası verebilirim."

Hahn bir an için telefondan uzaklaştı ve Virgil Trane'e "Alışveriş merkezinin nerede olduğunu biliyorum ama sence ne kadar gerisindegiz?" diye sordu.

"Altı ya da sekiz dakika . . . Muhtemelen alışveriş merkezine on dakika uzaklıktayız. Belki de. Bilmiyorum, hayatımda sadece iki kez falan gittim oraya."

Hahn plaka numarasıyla birlikte geri geldi ve Trane ona teşekkür ederek daha sonra arayacağını söyledi.

Daha fazla bilgi. Hahn'ın aramasını sonlandırıp 911'i tekrar aradı ve operatöre Maplewood polisiyle irtibata geçerek Subaru'yu alışveriş merkezine yaklaşırken ya da alışveriş merkezinin otoparkında bulup durdurmasını ve Quill'i tutup emniyete almasını söyledi.

Hahn'ı tekrar aradı. "Megan'ın arkadaşı Kaitlin'in telefon numarası var mı?"

"Hayır, hayır, istemiyorum."

"Tamam. Tekrar kontrol edeceğiz."

Birkaç dakika sonra Virgil, I-35E ile I-694'ün kesiştiği noktadan geçerek doğuya yöneldi ve telefonunun harita uygulamasıyla bir şeyler yapmakta olan Trane, "Belki üç ya da Dört mil uzakta. White Bear Avenue çıkışına girin. Alışveriş merkezi hemen orada."

Trafik vardı ve kenara çekilse de yine de yavaşladılar. Giriş rampasından inip kavşağı geçerek alışveriş merkezinin otoparkına girmeden önce, üç dakikadan biraz daha kısa süren dört mil sanki sonsuza kadar sürmüş gibi görünüyordu. Tam o sırada 911 operatöründen bir çağrı aldılar. "Maplewood'dan arıyorlar. Quill'in arabasını batı otoparkında buldular."

"Şimdi batı otoparkına giriyoruz," dedi Trane. "Onlara flaşörlerini açmalarını söyle."

Birkaç saniye sonra flaşörler yandı ve Virgil park yerlerinin koridorlarından geçerek tek bir polisin durduğu Maplewood polis arabasına yöneldi ve Virgil ile Trane kamyondan indiler.

Virgil: "Ondan bir iz var mı?"

Polis başını salladı. "Hayır. Arabayı çok çabuk fark ettim çünkü kapı açıktı. Çantası içerideydi."

Trane: "Çanta?" Virgil'e döndü. "Onu yakaladı. Onu yakaladı. Onu öldürecek."

Virgil dedi ki, "Muhtemelen annesinin arabasını almıştır. Onun arabası yok. kendisinden biri." Polise, "Annesi Connie, ya da belki Constance, Krause, Faribault'dan," dedi.

Maplewood polisi arabasına geri döndü ve bir süre sonra, "Tamam, onu yakaladım. Bilgi vereceğim, tüm yerel departmanlara ve devriyeye onu aratacağız. 2017 model gümüş renkli bir Chrysler."

Onlar orada dururken Virgil BCA nöbetçi memurundan bir telefon aldı ve "Faribault polisleri Bayan Krause'yi kontrol etti. Arabası evinin önünde park halindeymiş."

Virgil: "Lanet olsun! Lanet olsun! Şimdi ne olacak?"

Trane, Quill'in arabasındaydı, geri çekildi ve "Telefonu gitmiş. Hâlâ onda."

"Ne?" Virgil telefon teknisyenine geri döndü. "Quill'in telefonunu hâlâ görüyor musun?"

"Evet. Onun tam üstündesin. Yani, birkaç blok ötede. Şu anda hareket etmiyor."

"Nerede? Nerede o?"

"White Bear'dan güneye doğru Beam Avenue'ye birkaç blok gidin, sola dönün. Orada bir park var. Bir bakayım. Maplewood Heights Parkı-"

Maplewood polisi, "Tam oradayız," dedi. Arabasının etrafında koşuşturdu ve bağırdı, "Hadi. Beni takip edin!"

-

Jerry Krause tanımadığı arabayı garajdan dikkatlice çıkardı, sokağa doğru yavaşça ilerledi ve alarm gibi görünen herhangi bir şey için yakındaki evleri izledi. Hiçbir şey görmemiş. Megan Quill'in dairesine geri döndü, onu dışarı çıkarmayı planlıyordu - bıçak zoruyla, eğer

Gerekli. Quill'in annesiyle birlikte arabaya bindiğini görmek için tam zamanında oraya vardı.

Peşlerinden gitti.

Onları I-94'e kadar takip etti ve üç şerit solundaki şeritte ilerlemelerine izin verdi. Quill'in annesinin White Bear Lake'teki evine gitmek yarım saat sürdü. Oraya iki kez gitmişti. Arabayı garaj yolunda bırakmalarını izledi. Quill ona alışveriş merkezine gitmek için bir kız arkadaşıyla buluşacaktı. Hangi alışveriş merkezi olduğundan emin değildi ama bekleyebilirdi.

Bekleyiş uzun sürmedi. Yediye çeyrek kala Megan Quill evden çıkıp arabaya bindi, garaj yolundan geri geri çıktı ve onun yanından geçerek 61. Otoyola doğru gitti. O da 61. otoyolda onu takip etti, Sonra telefonunu Faraday çantasıyla gizlediğini hatırlayarak I-694 Doğu'ya, Maplewood Alışveriş Merkezi'ne doğru yola çıktı. Alışveriş merkezine iki kez gitmişti, ikisinde de Quill'le birlikte: alışveriş için gittiği yeri. Alışveriş Aklından olasılıklar geçti; en iyi seçeneğinin onu otoparka götürmek olduğuna karar verdi.

Etrafta çok fazla insan olmasaydı muhtemelen onu orada öldürebilirdi, diye düşündü. Bir alışveriş merkezindeki görüş alanı her zaman araba sıraları, özellikle de daha uzun SUV'ler ve pikaplar tarafından kesilirdi. Quill ölmeliydi ama istediği tek şey onun ölümü değildi.

Krause yaklaştı, White Bear'da otoyoldan çıkarken Caddesi'ne girdi ve arabayı kalabalık otoparka sürdü. Cebinden X-Acto bıçağını çıkardı; bıçağın üzerinde silindirik bir kapak vardı ve onu çıkarıp yolcu koltuğuna bıraktı.

Quill sürünerek yavaşladı ve park etmiş araba sıralarında boş bir yer aradı. Bir tane bulduğunda, Krause otuz adım arkasındayken koridordan aşağı yuvarlandı. Alışveriş merkezinin bir tarafında bir pikap, diğer tarafında bir SUV bulunan boş alana girdi ve Krause arabasının arkasında durdu ve SUV ile sürücü tarafının görüşünü engelledi.

X-Acto bıçağını aldı ve kapısını açtı ve Quill'in arabasının kapısının açıldığını görünce ona doğru koştu. Quill hâlâ sürücü koltuğunda dönüyordu ve Krause saçından tutup onu arabadan dışarı çekene kadar onu görmedi. Kadın çılgılık attı ama dikkat çekecek kadar yüksek sesle değil - alışveriş merkezinin girişinden en iyi ihtimalle yüz metre uzaktaydılar - ve adam onu yere yatırıp X-Acto bıçağını gözlerinin önünde tuttu.

"Arabayla gezmeye gidiyoruz," dedi. "Bağırırsan ya da benimle kavga edersen, yemin ederim o lanet suratını keserim."

"Jerry-"

"Kapa çeneni!" Adam onu saçlarından sürükledi ve kadın yine yarı çığlık atarak adamın arkasından koşmaya çalıştı. SUV'un önündeki köşeyi döndü ve onu sürücü koltuğuna itti, sonra arkasına tırmandı ve omuzlarını iterek onu orta konsolun üzerine zorladı ve "Yere yat. Yere yat!"

Kadın yere düştü. X-Acto bıçağını sağ eline geçirecek kadar uzun süre saçlarını bıraktı, şimdi hala görebileceği şekilde alnının önündeydi, sonra arabayı hızla vitesine taktı ve otoparktan çıkmaya başladı.

"Ne yapıyorsun?" Quill sordu. Kız ağlamaya başladı. "Bunu neden yapıyorsun?"

"Polislere Brett'i benim öldürdüğümü düşündüğünü söyleyeceksin. Bunu yapmana izin veremem."

"Yaptın mı?"

"Evet, ama söylemene izin veremem."

"Brett'i sen mi öldürdün?"

"Odama daldı ve beni dizüstü bilgisayarla gördü.

Bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu. Ona babanın evinden aldığımı söyledim.

Öldürüldüğünü duyduğumda eve gittim. "Bir daha kullanmayacaksa neden ben almayayım?" dedim. Polislerin bilgisayarın kütüphanede çalındığını ve katilin çaldığını söylediğini anlattı. Seninle sabah konuşacağını söyledi. Bunu yapmasına izin veremezdim. I

O gece eroin almaya gideceğini biliyordum ve bunu yaptığında her zaman uzun süre uyurdu. Ayrıca genellikle aynı anda iki ya da üç doz aldığını da biliyordum, yani uykusunda öldüyse aşırı doz almış olamazdı-"

"Jerry, en iyi arkadaşını öldürdün-"

Krause, "Beni polise ihbar edecekti," dedi. "Cinayet için. Bir kaza için."

Park alanından çıkıp parkın köşesini döndüler. Orada boyunlarında ışıklar olan birkaç köpekli insan vardı ve Jerry SUV'u yürüyüş yoluna ve gölün etrafına götürdü.

"Beni öldüreceksin, değil mi?"

"Belki, belki de değil. İlk yapacağım şey sonunda amına girmek olacak. Ve bundan hoşlanacağım."

"Kimseye söylemem."

"Yalan söylüyor
olabilirsin." "DNA."

"Bunu hallettim."

Kamyonu durdurdu ve kızın saçlarından tuttu. "Çık oradan.
Şu konsolun karşısına gel." Kamyonetin kapısını açtı ve onu dışarı
sürüklemeye başladı, kadın ağlıyordu ve yarı çığlık atıyordu, adam
onu arabadan çıkardı ve kadın yere yığıldı.

"Lütfen bunu yapmayın. Lütfen!"

-

Virgil ve Trane, Virgil'in kamyonetiyle Maplewood polisinin arkasından
park yerinden çıktılar. Birkaç blok boyunca trafikte hızla ilerlediler, bir
Walgreens'in yanından sola döndüler, bir blok daha gidip sola dönerek
bir basketbol sahasının yanındaki boş bir otoparka girdiler. Sahanın
hemen dışında, yarım düzine insan alacakaranlıkta frizbi atıyor, yarım
düzine köpek etraflarında koşturuyor, hem köpekler hem de
boyunlarında çok renkli ışıklar olan insanlar ışıklı diskleri kovalıyordu.

Virgil, BCA telefon görevlisine geri döndü ve o da "Parkın kuzey
tarafında telefonunu hâlâ görüyorum" dedi.

Virgil, Trane'e "Oyalanacak zaman yok," dedi. Maplewood polisine
bağırды, "Patikadan gidiyoruz. Bak bakalım buraya daha fazla polis
getirebilecek misin? Diğer yönden dolaşın. Telefonu burada, parkın
içinde ama diğer tarafta."

Polis bağırды, "Yol bir gölün etrafından geçiyor."

Bir arabanın geçebileceği genişlikte, sert yüzeyli bir yürüyüş yolu
otoparkın hem solundan hem de sağından geçiyordu. Virgil sağa doğru
gitti.

köpekli insanlar. Onlara yaklaştığında durdu. Trane camını indirdi ve "Az
önce yoldan bir araba mı geçti?" diye bağırды.

"Evet, siyah bir SUV," dedi zayıf, sakallı bir adam. Adam sağa doğru
ilerlerken köpeği birkaç kez havladı. "Gölün etrafından dolaştı. Merak ettik-"

Virgil daha fazlasını duymak için beklemedi, bunun yerine gaza bastı
ve köpekleri arkalarında bıraktı. Patika belki on metre genişliğindeydi ve
sola doğru daire çiziyordu. Ağaç kümeleri, yarısı
Büyüyen karanlıkta görülebilen küçük gölün kıyılarında noktalar vardı ve
kuzey kıyısı boyunca ağaçların arasına çekilmiş siyah bir SUV
gördüklerinde yolu yarılamlışlardı.

Virgil: "Bu Quill'in arabalarından biri. Mercedes'i aldı."

Trane, "Huh," dedi, tabancasını çekti ve boştaki eliyle işaret etti. "Beni oraya, arabanın yanına koy."

Virgil yoldan çıkarak çimlere saptı ve Mercedes'e nişan aldı. Araba boş görünüyordu, arka kapısı açıktı, iç ışıkları yanıyordu, yakın tarafta kimse yoktu. Trane kapısını açtı ve Virgil frene bastığında dışarı çıkıp siyah arabaya doğru koşmaya başladı. Virgil hemen arkasından koşmaya başladı ve Trane kamyonun arkasından sola döndüğünde Virgil sağa döndü.

-

Quill yabani otların arasında sırtüstü yatıyordu, Krause başında dikiliyordu.

Elindeki X-Acto bıçağıyla, gölün etrafından bir kamyon hızla gelip farlarıyla onlara çarptığında. Polis olmalı, diye düşündü Krause. Boku yemişti.

Quill'i saçlarından yakaladı ve fiziksel olarak yerden kaldırdı, Quill çığlık atıyor ve kaçmak için mücadele ediyordu. Bir avuç saçı koptu ama bir avuç daha kaptı, arabanın kapısını açtı ve poposu sürücü koltuğuna dayanana kadar geri geri gitti. Margaret Trane, elinde silahla Mercedes'in bir yanından koşarak geldi ve Quill'in başını Trane ile kendi arasına çekerek bağırdı: "Ustura var. Boynunda. Onu kesip açacağım."

Virgil Flowers kamyonun ön tarafına geldi, o da silahlıydı ama pencereden ateş edecekti ve kapının kenarından ateş edebilecek kadar görebilene kadar yana kaydı. Flowers bağırdı, "Vazgeç, Jerry. Hadi ama dostum, onu incitmek istemezsin. O senin arkadaşın."

Quill bağırdı, "Brett'i o öldürdü, bana söyledi."

Krause "Kapa çeneni!" diye bağırdı ve Quill'in yüzünü kesip attı. Kulağının yanındaki saç çizgisinden çene çizgisine kadar. Yaradan ve boynundan aşağı kan aktı ve çığlık atmaya ve çılgınca yüzünü tokatlamaya başladı.

Trane, "Atışı ben yapacağım," diye bağırdı ve silahını iki eliyle kavrayarak yaklaştı, ama Krause hâlâ Quill'in saçlarını tutuyordu, eğildi Başını kendini örtecek kadar geriye attı ve bağırdı: "Usturayı atardamarına dayadım. Boğazını keseceğim. Bir, iki, üç içinde geri çekil yoksa onu keserim. Beni öldürsen kimin umurunda? Hiç kimsenin.

zaten beni umursamıyor."

X-Acto bıçağını Quill'in boğazına, ortanın soluna dayamıştı. "Bir . . ."
diye bağırdı.

Virgil geri çekildi, "Tamam, Jerry. Dostum, sakın ol, geri çekiliyoruz, geri çekiliyoruz, bunu konuşalım. Kimsenin zarar görmesine gerek yok." Kan fışkırırken sesi biraz aptalca geliyordu.

Quill'in yüzüne baktı ama yine de bağırdı. "Kimsenin zarar görmesine gerek yok..." "Arabaya biniyoruz," diye bağırdı Krause. Kendini kaldırdı

Arabanın içine, sürücü koltuğuna doğru geri geri giderken, Trane'in bakış açısından kafası B sütununun arkasındaydı: hiç şansı yoktu.

Krause Quill'i peşinden çekti, bıçak boğazına saplanmıştı ve Quill kucağına oturana kadar "Yukarı, yukarı, yukarı," diye bağırdı ve onun yanından geçip kapı koluna uzandı ve kapıyı çarptı. "Sürün," diye bağırdı Quill'e. "Çekil yolumdan. Sürün yoksa lanet boğazını keserim. Sürün. Geç şuraya!"

Yüzü, boynu ve elleri, yüzündeki kesikten akan kanla kaplanmış halde, çığlık atarak ve ağlayarak onun üzerine süründü.

Krause kendini arabanın koltuğuna sıkıştırdı, marş düğmesine bastı, kamyonu vitesine taktı ve yürüyüş yoluna doğru hızlandı, sonra sola, sonra da kuzeyde kesişen bir yola çıktı. Yol sonunda banliyö evlerinin arasından geçen gerçek bir caddeyle birleşti.

—

Virgil ve Trane yüz metre gerideydi ve Trane telefonla Maplewood polislerini arıyordu. Daha fazla polis geliyordu ama Krause sokağın sonuna kadar sürdü, sert bir sola döndü ve Saniyeler sonra, Beyaz Ayı Bulvarı'na sert bir sağ dönüş. Trane telefonuna bağırırken Virgil arkada kaldı, sürüşe odaklandı. Krause alışveriş merkezinin trafiğinde ilerleyip Mattress Firm ve Verizon mağazalarının yanından geçerek sert bir sağa dönüşle I-694 doğu rampasına girdiğinde Virgil diğer sürücülerini uyarmak için ızgara ışıklarına ve sirene bastı.

Trane, "Her yerden polisler geliyor. Arkamızdan gelen bir otoyol devriye polisi var. Onu görebiliyorum. Motoru-"

"Eğer Krause gaza basarsa," dedi Virgil, "onunla birlikte kalamam. Muhtemelen saatte benden 20 mil daha hızlıdır."

"Polis memuru onlarla kalabilir. Dokuz-bir-bir'deki adam herkesi durumdan haberdar etti. Lanet olsun.

ateş etti. Bir açık yakalamıştım ama o kızın başını sallıyordu."

"Doğru yaptın . . . Doğru yaptın ..."

Virgil arkasından gelen otoyol devriye arabasını gördü ve geçmesine izin vermek için sağa doğru hareket etti. Tahoe elinden gelenin en iyisini yapıyordu ama en yüksek hızı yüz ondu ve Krause muhtemelen yüz yirmiye yakın bir hızla trafikte ilerliyordu.

"Sence polis ne yapıyor?"

"Bilmiyorum. Ama genelde oldukça çılgın orospu çocuklarıdır." -

Polis memuru muhtemelen Krause'den saatte beş mil daha hızlı gidiyordu. Mercedes'i sağ şeritte olan Krause, sol aynadan onun geldiğini gördü. Gazı köklemişti ve Mercedes'in gazı sonuna kadar açılmıştı, sonra da polis onunla eşitlenmişti. Krause polisin yüzünü göremiyordu çünkü oturuyordu.

Daha sonra otoyol devriye aracı sağa doğru yanaşmaya başladı, ta ki iki araç arasında sadece iki ya da üç santim mesafe kalana kadar.

Krause "Tanrım" diye bağırdı ve devriye arabası Mercedes'in yan tarafına sürtünerek onu yolun sağ tarafındaki sığ hendeğe doğru itti.

Krause frene bastı ama devriye polisi bunu tahmin etmişti ve onunla kaldı, geri geldi ve ona tekrar çarptı, çamurluktan çamurluğa. Quill yolcu koltuğundan tekrar ayak boşluğuna çökmüş, ellerini kanlı yüzüne götürmüş, korku içinde hıçkırığa hıçkırığa ağılıyordu. Polis Mercedes'e ikinci kez çarptığında, Krause "Kahretsın!" dedi ve arabanın sağ tekerlekleri ana şeritten çıkarak çakılların ve yol kenarındaki molozların üzerinde takırdamaya başladı. Ardından, üçüncü bir vuruşla, sağ taraftaki tekerlekler tamamen yoldan çıktı ve asfalt olmayan yol kenarındaki kayaların ve toprağın üzerinde sekmeye başladı.

Krause tekrar frene basarak hızını düşürdü -altmış, elli, kırk- ve kontrolü ele almak için mücadele etti. Direksiyonu sola kırarak devriye polisini devirmeye çalıştı ama polis buna hazırды ve direksiyonu sola kırarak geri geldi ve Mercedes'e bir darbe daha indirdi.

Sağ elinde X-Acto bıçağını tutan Krause bıçağı bıraktı ve iki eliyle direksiyonu kavrayarak ağır SUV'u düz bir çizgide tutmaya çalıştı.

Quill, Krause'nin

Krause bir saniye sonra başını ondan çevirip otoyol devriye arabasına doğru çevirdiğinde, el yordamıyla bıçağı buldu

yere uzandı, ince alüminyum şaftı buldu, bıçağın hangi uçta olduğunu anladı, sol eliyle kendini yukarı itti ve sağ elindeki X- Acto ile bıçağı Krause'nin sağ gözüne sapladı.

Krause çığlık attı ve bıçağın sapını yakaladı. Quill geriye düştü ve kamyon sağa doğru gitti, Krause ağır bir şekilde frene bastı, hendeğe düştü, birkaç düzine metre boyunca yanlara doğru, diğer taraftan yukarı çıktı,

Orada bir çite çarpıp durdu. Araç çitlere çarptığında, sürücü tarafındaki hava yastıkları Krause'nin yüzüne çarparak onu geriye savurdu.

Virgil, yan yana çarpışmalar zincirinde yavaşlayan Mercedes'i yakalamış ve arabayı bankete çekmişti.

Mercedes hendeğe girdiğinde sert bir fren yaptı. Sonra hem o hem de Trane dışarı çıkıp koşmaya başladılar, Trane cep telefonuyla bağıırıyordu, boştaki elinde bir silah vardı. Virgil Mercedes'e ilk ulaşan oldu, yolcu tarafındaydı. Kapıyı çekip açtı, Quill'in yerde yattığını gördü ve onu omuzlarından tutup kamyonetten dışarı çekti.

Krause X-Acto'yu tutarak kamyonundan dışarı fırladığında Trane sürücü tarafına doğru koştu. Trane, "Bıçağı bırak, bıçağı bırak" diye bağırdı ve gözünden kan akan Krause bıçağı kaldırarak ona doğru bir adım attı ve Trane onu vurdu.

Virgil silah sesi üzerine sıçradı ve Trane'e "Ne oldu?" diye bağırdı.

"Krause vuruldu," diye bağırdı.

Virgil: "Megan'ın kanaması var, çantamı almalıyım..."

Koşarak bankaya çıktı, kapıyı açtı ve tıbbi çantasını, basınçlı bandajları aldı, aşağı koştu, örtüleri yırttı.

sargı bezleri, Quill'in yanına diz çöktü ve sargı bezlerinden birini sertçe yüzüne bastırdı. "İyileşeceksin tatlım" dedi.

Kırk ya da elli metre ileride durmuş olan otoyol devriyesi şimdi elinde silahla bankadan aşağı koşuyor, Mercedes'in uzak tarafında kanlar içinde ağlayarak yatan Krause'yi koruyordu. Trane onu kalçasından vurmuştu.

Otoyol devriyesi, tabancasını kılıfına sokarken sakin ve konuşkan bir sesle, "Ambulanslar yolda. Bir süredir yoldalar. Bir çukurda biteceğini düşünmüştüm."

Nefes nefese kalan Trane kendine sakin olmasını söyledi. Yavaşlamaya başladı, Krause'yi izliyordu, sahnede sonsuza dek aklından çıkmayacak tuhaf bir şey fark etti: otoyol devriyesi gülümsüyordu ve birkaç saniye sonra sessizce gülmeye başladı, sonra

Adam duramıyor gibi görünerek arkasını döndü. Daha sonra bunun stres olabileceğini ve hatta daha sonra sadece mutlu olabileceğini düşündü.

Deli orospu çocuğu.

İlk ambulans üç dakika sonra sağlık görevlileriyle birlikte geldi.

BÖLÜM

YİRMİ YEDİ

TPaul'deki Regions Hastanesi'ne götürdü; bu hastane en yakın tesis değildi ama en yakın 1. Seviye travma merkeziydi. Virgil ve Trane, Virgil'in BCA'yı aramasının ardından Suç mahalli çalışanlarıyla konuştular ve bildikleri üç suç mahallini anlattılar: Maplewood Alışveriş Merkezi, park ve son kaza. Maplewood polisleri üçünü de dondurmuştu ve Olay yeri ekipleri için onları sıkı tutun.

Hastaneye vardıklarında hem Krause hem de Quill ameliyattaydı. Krause hastanenin ana travma ameliyathanesindeydi. Sağ gözündeki yaradan - ki göz küresi X-Acto bıçağı tarafından tahrip edildiği için kalıcı olarak kör olacaktı - ve kalçasındaki yaradan. Trane'in kurşunu bilyeli eklemi tahrip etmişti ve kalça protezine ihtiyacı olacaktı. Virgil ve Trane geldiğinde iki ünite kan almıştı.

Paul'e doğru yola çıktıklarında Trane, "Onu öldürmediğime memnunum," dedi. Sağlık görevlileri Krause'yi aldıklarında ona büyük ihtimalle hayatta kalacağını söylemişlerdi. "Ateş etmek bile istemedim ama zombiye benziyordu ve elinde bıçak vardı, sadece tepki verdim Bilmiyorum."

"Minnesota eyaletindeki hiçbir polis aşırı tepki verdiğini söylemez," dedi Virgil. "Size *bu kadar* yakın, elinde jilet bıçağı olan ve zaten başka bir kurbanı kesmiş olan bir adam mı? Sorun değil. Başka bir genç kadının saldırıya uğradığında yapacağını söylediği gibi, ekmek sepetindeki üç Speer Gold Dots'u ona vermemene şaşırdım."

"Ben Speer Gold Dots kullanmıyorum," diye mırıldandı Trane, pencereden dışarı bakarken. "Umarım onu Oompa Loompas'ın içinde vurmamışımdır."

Yapmamıştı ama yine de vurulma olayı onu şok etmişti. Regions'taki doktorlardan biriyle konuşurken Virgil Minneapolis'i aradı. Cinayet masası, Trane'in kocasının cep telefonu numarasını aldı ve onu aradı.

ve durumu açıkladı. Virgil, "O iyi ama önümüzdeki birkaç gün boyunca biraz şefkatli bir bakıma ihtiyacı olabilir," dedi.

"Aradığınız için teşekkürler. Lanet olası Flowers."

-

Quill başka bir ameliyat odasına götürüldü ve annesi dışarıda sık sık ağlayarak beklerken bir plastik cerrah yarasını kapatmak için üç saat harcadı. Cerrah dışarı çıktığında Quill'in annesine "gördüğünüzde bu iyi görünmeyecek, hala çok ham.

Ancak oldukça derin olmasına rağmen kesik çok temizdi. Birkaç yıl içinde, tam yanında durup bakmadığınız sürece yara izini göremeyeceksiniz. Eğer hiç makyaj yapmazsa, görünmez olacak. Yüz gerdirmenin bıraktığı izlerden daha kötü olmayacaktır."

-

Virgil Frankie'yi aradı ve ona o gece evde olmayacağını ve muhtemelen Pazar gününe kadar çalışmak zorunda kalacağını söyledi. "Onu yakaladık ama halletmemiz gereken çok fazla detay var. Bir sürü detay."

Ona kovalamaca ve vurulma olayını anlattı.

"Burada iyiyiz," dedi Frankie. "Yine de orada başka görevler almanı istemiyorum. O şehirler tehlikeli yerler."

"Muhtemelen traktörümüzü sürmekten daha az tehlikelidir," dedi Virgil. "Seni bu gece geç saatte ararım ve konuşuruz."

-

O akşamın ilerleyen saatlerinde Trane bir arama emri aldı ve bir Olay Yeri ekibiyle birlikte Krause'nin kampüs dışındaki dairesine girdiler. Thomas. Barth Quill'in dizüstü bilgisayarını bir dolabın içinde bir tahtanın altına gizlenmiş ve üstüne eski ayakkabılar yığılmış halde buldular. Olay yeri çalışanlarından biri Sherlock edasıyla dizüstü bilgisayarın keskin bir köşesine baktı.

Holmes tarzı bir büyüteçle baktı ve "Kanın tamamını dikişten çıkardığını sanmıyorum" dedi.

Ayrıca bir kutu boş CD ve Krause'nin Mac dizüstü bilgisayarına takılabilen bir CD kaydedici buldular. Boş CD'ler Barth Quill'in CD çalarında bulunanlarla aynıydı.

Virgil, "Aldığımız tüm o ipuçlarının sahte olduğundan şüphelenmeliydik," dedi. "Herkes Quill'in hiçbir zaman

Kokain. Bizi burnumuzdan sürükledi. Şu Çin Beyazı saçmalığı, CD'yi onun yerleştirdiğine eminim. Quill'i öldürdüğünde anahtarlarını aldı. Muhtemelen arabanın anahtarlarını nehre atmış ama evinkileri saklamıştır. Ondan sonra bu eve girebildi."

Dizüstü bilgisayarın yanı sıra, on dokuzuncu yüzyıla kadar uzanan altın Amerikan sikkeleriyle dolu bir sikke koleksiyoncusu kitabı buldular. Kapağında "Darian Seebold Quill" yazıyordu.

Trane Nancy Quill'i aradı, o da Darian S. Quill'in Barth'ın babası. Görünüşe göre Krause onları evden çalmıştı. Trane onları bir sonraki hafta değerlendirecek ve Minneapolis'teki madeni para tüccarı bunların değerinin yüz elli bin dolar civarında olduğunu söyledi.

-

Pazar günü, kovalamaca ve tutuklamanın ertesi günü, Virgil Bölgeleri ve hem Quill hem de Terry Foster'ı ziyaret etti. Quill hâlâ şoktaydı ve yüzü ağır bir şekilde sargılıydı. Virgil içeri girdiğinde söylediği ilk şey "İyileşeceğimi söylüyorlar" oldu.

"Herkes bana da böyle söylüyor," dedi Virgil. "Birkaç yıl içinde hiçbir yara izi kalmayacak. Bir süre için bazı korkutucu psikolojik yan etkiler yaşayabilirsiniz, ancak benim deneyimlerime göre bunlar kaybolup gidecektir."

"Şu Jerry. . . Sanırım burada, hastanede."

"Evet. O senden çok daha kötü yaralandı. Ve yıllarca hapiste kalacak. Jerry psikopat."

"O bir deli."

Virgil, "Evet. Etrafında daha fazla bulunsaydım bunu daha erken fark ederdim," dedi. "Bilgisayarın ne olduğunu görmediğim için kendimi gerçekten aptal hissediyorum: ağır hizmet tipi bir oyun makinesi. İçinde ne olabileceğini, dosyaları ve babanın onda ne yapıyor olabileceğini düşünüp durdum."

"Babamı şimdiden özledim," dedi Quill. Burnunu çekti. "Çok sert biriydi. Geçmişimiz de pek iyi değildi."

"Sert bir adam ama kötü bir adam değil," dedi Virgil. "Aslında iyi bir adamdı." "Tek düşündüğü şey tıptı," dedi Quill. "Bu işe çok meraklıydı."

Şimdi, yüzümü eski haline getiren cerrahla konuşuyorum. İlginç bir durum. İlginç biri. İnanılmaz hikayeleri var."

Virgil başını salladı. "Tüm bunları bir düşün. Birkaç arkadaşını kaybettin ama belki biraz düşününce onların göründüklerinden daha az ilginç olduklarını anlayacaksın. Bana inanmayacaksın ama hâlâ kafandan atman gereken bir sürü çocukça şey var. Seks her yerde - bu yüzden dünyada yedi milyar insan var. Seks zor değil, dalga geçmek zor değil, uyuşturucu denemek zor değil. Tıp zordur."

"Bunu düşüneceğim," dedi. "Şu anda bunun için gerekli notlara sahip değilim ama bunu başarabilirim. Okul zor değil ama bunu yapacaksam başarmak zorundayım."

Virgil onun ayağını okşadı. "O zaman başla."

-

Foster'ı ziyaret ettiğinde, eski asker, "Profesör Green uğradı. Onu on dakika ile kaçırdınız. Bana o söyledi. Adamı yakalamışsın."

"Sana saldıran adam o," dedi Virgil. "Delinin teki. Tekrar peşine düşebilir ama o zamana kadar en az altmış yaşında olursun."

"Onu yakaladığınıza sevindim," dedi Foster. "Her şey için olduğu kadar açıklama için de."

Virgil sordu, "Peki ya sen? Bütün gün burada yatıp düşünüyorsun. Orduyu tekrar deneyecek misin?"

"Neler olacağını göreceğiz. En azından bir yıl daha okulda olacağım, bu beni doktoramda tez aşamasına getirecek. Aktif görevdeyken bitirebilirim. Ama Katherine -Profesör Green- giderken alnıma küçük bir öpücük kondurdu. Sınıfa dönmemi dört gözle beklediğini söyledi."

"Ben burada olduğum sürece dersler benim için çalışacak." "Hmm."

Foster, "Hmm kelimesini ağzımdan aldınız," dedi.

-

Ev işleri arasında Virgil, Genevieve O'Hara ile konuştu ve ona Surface Research tutuklamalarından ve şirketin CEO'sunun Boyd Nash'i kütüphanede görmesi konusunda onunla konuşmak isteyebileceğinden bahsetti.

"Davayı her yönüyle aydınlatmaya çalışıyor. Nash'in başka faaliyetlere karışmış olabileceği fikri bu noktaya yardımcı olacaktır. Eminim sizi arayacaktır."

"Ben hala orada, kütüphanede olacağım. Ya Virgil? Teşekkür ederim." "Ne için?"
"Sanırım ne için olduğunu biliyorsun."

-

Virgil Cumartesi gecesi barda kaldığında bira içen Harry ile karşılaştı. Virgil bara girdi ve Harry "Onu yakaladın mı?" diye sordu.

"Evet."

"Hey, tebrikler." Alice'i işaret etti, "Ona bir şişe daha inek sidiği ver. Katili yakaladı." Virgil'e: "O bir çocuktuk, değil mi? Bütün hikayeyi duymak istiyorum."

Virgil, "Hayır, o yetişkin bir adamdı," dedi.

"Bunu söyleme şeklin beni kuşkulandırdı," dedi Harry. "Kaç yaşındaydı?"

"Henüz emin değilim."

"Liseye mi yoksa üniversiteye mi gidiyordu?"

"Belki," dedi Virgil.

Harry Alice'e, "Ha! O daha çocuk," dedi. "Haklıymışım. Onunla daha önce tanışmış mıydın?"

"Sadece kısa bir süre," dedi Virgil. "Fazla bir etki yaratacak kadar uzun değil."

"Ha! Onunla tanıştın. Dediğim gibi, oyuncu kadrosunun bir parçasıydı," diye böbürlendi Harry. "Böyle bir içgörüyle polis olmalıydım. Ya da psikiyatrist. McDonald's sahibi olmak dışında her şey."

"Belki bir barmen," dedi Virgil. "Bir tane daha ister misin? İçgörünü kutlamak için?"

"Elbette."

"Bu beş eder," dedi Alice. "Bilmiyorum."

Harry ona bir parmak salladı. "'Gece yarısı güneşinde yapılan garip şeyler vardır / Altın için inleyen adamlar tarafından.'"

"Oh, hayır," dedi. Virgil:

"Devam et, dostum."

-

Vali Pazar sabahı erkenden Virgil'i aradı. "Bunny Quill'den az önce haber aldım ve bana katili yakaladığınızı söyledi. Katili yakaladığınızı söyledi."

şahsen teşekkür ederim. Hatta kişisel koruma ekibimde yer almak için başvuruda bulunmanızı tavsiye ederim."

"Ah, teşekkür ederim, ama hayır, bakmam gereken bir çiftliğim var, Sayın Vali ve ben ..." Vahşi bir hızla step dansı yapıyordu ve adamı savuşturmayı başardı.

Bok herif.

Vali ile telefonu kapattıktan sonra, hâlâ yatakta olan Davenport'u aradı ve ondan medya bağlantılarına kovalamaca ve tutuklama hakkında bilgi vermesini istedi. "Margaret Trane'in Krause'yi arabadan elinde bıçakla inip ona saldırmak üzereyken vurduğunu vurgulayın. Evine birkaç kamera gönderin."

"Bunu yapabilirim."

Trane iki saat sonra aradı. "Bir saat önce bahçemde beliren TV şerefsizleri kalabalığıyla bir ilgin var mı?"

"Mmm, belki."

"Güzel bir konuşma yaptık," dedi. "Virgil, teşekkür ederim. Sana teşekkür etmek için daha önemli bir yol bulmak istiyorum."

Virgil, "Seks içermediği sürece buna açığım," dedi. "Ben zaten kendimi adanmış durumdayım."

Trane, "Bilirsiniz, her zaman sandığınız kadar komik değilsinizdir," dedi.

Virgil dedi ki, "Tamam. Güneyde başım derde girdiğinde sana bir yüzük verebilirim. Louboutin'lerine biraz inek gübresi sür."

"Bunu dört gözle bekleyeceğim," dedi.

-

Krause'nin bir kamu avukatı vardı ve uzun süren görüşmelerin ardından müvekkilinin Quill'in ölümüyle ilgili ikinci derece cinayet suçlamasını kabul etmesini önerdi. Krause'nin Brett Renborne'u öldürdüğünü inkar ettiğini ve mükemmel bir mazereti olduğunu söyledi: Faribault'a arabasız gitmişti.

Krause, Megan Quill tarafından yanlış anlaşıldığını söyledi. Renborne'u öldürdüğünü ona hiç söylememişti, korkusundan bunu hayal etmişti. Kaçırılma olayının aslında arkadaşlar arasındaki bir aile içi kavga olduğunu söylemişti.

Trane bir telefon görüşmesinde Virgil'e bunların hiçbirinin işe yaramayacağını, ancak şartlı tahliye olmaksızın tam otuz yıl hapis yatmaktan kurtulabileceğini söyledi.

Minnesota'da birinci derece cinayet suçlaması için asgari ceza. "Eğer eyalet ikinci derece cinayet ve adam kaçırma suçlamalarını kabul ederse

Eşzamanlı olarak otuz yıl ceza alabilir, ancak birinci derece mahkumiyetin zorunlu tam cezasını çekmez. Yirmi yıl gibi bir sürede dışarı çıkabilir."

"Bölge savcısı ne düşünüyor?"

"Bence bir süre daha sürüncemede kalacağını düşünüyorlar. Basın film yıldızları ve onların aşk hayatları hakkında endişelenmeye başladıktan sonra, anlaşılmayı gizlice yapmaya çalışacaklar. Kamu avukatı iyi bir avukat: her türlü ipi biliyor."

Virgil, "En azından pislik herif vuruldu ve gözünden bıçaklandı," dedi.

"İşte buradasın, kardeşim."

-

Katherine Green aradı ve Virgil'e Trane'in suçlu şüphelileri vuran kadın polislerle ilgili uzunlamasına bir çalışmaya katılıp katılamayacağını sordu. Virgil hiçbir fikri olmadığını söyledi. "Onu bir ara. Kim bilir? İlginç olabilir."

"Ben de öyle düşünüyordum," dedi Green. "İlginç."

-

Virgil Pazar gecesi geç saatlerde Minneapolis'ten ayrılmış ve saat on birde çiftliğe varmıştı. Sam onu karşılamak için yataktan kalktı ve Virgil Sam ve Frankie'nin mutfakta sıcak ravent turtası ve vanilyalı dondurması vardı.

Sam yatağına döndüğünde ve Virgil'in giysileri yıkandığında, Frankie'yle birlikte yatak odasına çıktılar. Bir süre karanlıkta uyanık kaldılar, dava hakkında konuştular ve sonra Frankie, "Sarı bir fosforlu kalem almam gerekiyordu. Aşağıda bulamadım ama sende her zaman bir sürü vardır. Burnumu masana soktum - dürüst olmak gerekirse, bir fosforlu kalem arıyordum - ve buldum roman."

Virgil tam olarak ne söyleyeceğini bilemedi. "Bir deney," dedi sonunda. "Henüz ne yaptığımı bilmiyorum. Bazı şeyleri deniyorum."

"Bu iyi," dedi. "Yalan söylemiyorum. Beni hemen içine çekti. Virgil, bu işin peşini bırakmamalısın. Bunu yapmalısın."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Yüzünün üzerinde duracak şekilde yuvarlandı. "Yepyeni bir bölüm olabilir, tatlım."

Karanlıkta başını salladı. "Tamam o zaman. Ben de öyle yapacağım Frank. Onunla koşacağım."

YAZAR HAKKINDA

John Sandford, Pulitzer ödüllü gazeteci John Camp'in takma adıdır. En son *Twisted* Prey olmak üzere yirmi sekiz *Prey* romanının; dört Kidd romanının, on bir Virgil Flowers romanının ve eşi Michele Cook ile birlikte yazdığı üç YA romanı da dahil olmak üzere altı diğer kitabın yazarıdır.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

